ANUL IV No. 76
28 III 1935

Victoria

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

8 PAGINI 2 LEI

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Contele de Martigny cerceta cu ochianul coasta deasupra căreia zbura (pag. 603)

Şi Karin Ryström se îmbolnăvise de răul de mare, deşi nu era cea dintâi călătorie pe care o făcea cu vaporul. Se însănătoşise însă repede, aşa că putuse să stea în timpul zilei împreună cu contele de Martigny pe covertă.

Când acesta îi povesti de sborul de cercetare pe care aviatorul avea de gând să-l întreprindă pentru a căuta pe naufragiaţi, tânăra fată se bucură foarte mult şi îi dori din toată inima să scape de grija care îl chinuia pentru sora, cumnatul şi nepoata lui.

Vaporul „Foca" se ţinu câtva timp în lungul coastei în căutarea unui loc potrivit pentru ancorare, pe care îl găsi în sfârşit într'un canal care ducea spre un fiord.

Indată după aruncarea ancorei începu debarcarea membrilor expediţiei şi a echipamentului lor.

După câteva ceasuri câteva bărci de tablă ondulată erau gata montate, iar lângă ele se aflau corturile de pâslă ale Laponilor.

Aeroplanul fu montat la loc de către pilot şi mecanicul său, şi la această operaţie le dădu un ajutor priceput şi contele de Martigny.

Acesta era plin de înfrigurare şi aştepta cu mare nerăbdare să se înceapă mai curând acţiunea pentru salvarea naufragiaţilor. I se părea că totul mereg prea încet, dar chiar şi a doua zi când aeroplanul fu gata montat, răbdarea lui fu pusă la o nouă încercare, căci Bronard îi zise:

— Azi e prea târziu, căci peste două ceasuri se va înopta și nu mai face să încep un zbor. Mâine dimineață vom pleca îndată ce se va lumina de ziuă.

A doua zi contele de Martigny crezu că se va urca îndată în aeroplan împreună cu Bronard și vor porni fără întârziere, dar lucrurile nu merseră chiar așa de repede.

Domnul Breward, șeful expediției, apăru împreună cu regisorul și operatorul cinematografic și dădu instrucțiuni pentru mersul acțiunii.

— Inainte de toate, domnilor, trebue filmată plecarea, zise el.

Operatorul începu să-și pregătească aparatul iar regisorul făcu aranjamentele.

— Vă rog, domnule conte și dumneata domnule Bronard, veniți încoace, în fața aparatului. Așaa... Vitejii salvatori! Fotografie mare!... Fiți atenți!... Gata...

Operatorul începu să învârtească manivela aparatului.

— Domnule conte, nu trebue să stai așa de țeapăn. Intoarce-te spre tovarășul dumitale, spune-i câteva cuvinte și zâmbește.

— Cum vrei să zâmbesc, când sunt atât de îngrijorat de soarta surorii mele? zise contele de Martigny, fără să vrea. Doar nu e un zbor de plăcere pe care vrem să-l facem!

Regisorul bătu entuziasmat din palme.

— Bravo! Asta e mers minunat! Ai avut o înfățișare admirabilă în îndignarea dumitale. Acum mai departe. Urcați-vă încet în aeroplan, fără să faceți mișcări prea grăbite.

Bronard și contele de Martigny se urcară.

— Stop! strigă regisorul și se apropiă de avion.

— Domnule Bronard, acum vei pleca, dar te vei întoarce îndată. Plecarea trebue filmată iar la întoarcere vei lua și pe operator care va fotografia vederi în timpul zborului.

Contele de Martigny scoase un suspin adânc.

— Intârzierea asta e îngrozitoare, zise el. Gândește-te, domnule, că e vorba să salvăm viața mai multor oameni și nu să facem un film.

— Nu trebue să uităm nici afacerile, domnule conte, și să ne folosim de acest prilej. Nu ne este dat de multe ori să putem filma întâmplări atât de adevărate ca aceasta.

— Te rog cel puțin să te grăbești...

Regisorul zâmbi îngăduitor.

— Ești tot atât de nervos ca și o „vedetă" mare de cinematograf.

— Cum să nu fiu nervos, când văd că totul merge așa de încet?!

— Ei lasă, iată, trecem mai departe. Va să zică plecarea!

Regisorul se dădu la o parte și strigă:

— Filmare!

Mecanicul învârti elicea.

— Gata!

Avionul alunecă puțin pe zăpadă, apoi se ridică în aer, se roti de câteva ori deasupra lagărului și coborî iar la locul de plecare.

— Și asta a mers bine, zise regisorul, ajutând operatorului să încarce aparatul în aeroplan.

In sfârșit se isprăvi și asta și sborul de cercetare începu.

Karin Rystöm făcu un semn din mână contelui de Martigny și strigă:

— Iți urez noroc și reușită!

Dar din pricina sgomotului elicei, contele nu mai putu desluși cuvintele.

Cu fețele supte de foame și frig, palizi, cu ochii aprinși, slabi și istoviți, nenorociții naufragiați se târau din loc în loc prin lagărul lor.

Nimeni nu mai vorbea, parcă deveniseră muți. O nepăsare desnădăjduită îi cuprinsese pe toți, niciunul nu mai nădăjduia în salvare și așteptau cu resemnare sfârșitul.

Din câini nu mai rămăsese decât Kid, pe care Torsten nu se îndurase să-l impuște și nici altuia nu i-ar fi îngăduit s'o facă.

Dolores și Felicia erau atât de slăbite, încât aproape nu mai erau în stare să se miște, cea mai mare parte din timp o petreceau culcate pe paturile lor din corturi.

Căpitanul Barnabe ședea lângă ele și toți așteptau.

Ce așteptau oare?... Sfârșitul?

In sufletele lor mai era o singură dorință: ca acest sfârșit să vie cât mai repede.

Căpitanul Barnabe se gândea... se gândea neîncetat și nu putea să înțeleagă că nu le venea niciun ajutor.

Direcțiunea societății trebuia să-și fi închipuit de mult că suferiseră un naufragiu sau că fuseseră prinși de ghețuri și ar fi fost de datoria ei să trimeată pe cineva în căutarea și ajutorul lor.

mm

Dar poate trimisese!...

O nouă speranță vru să încolțească în sufletul său, dar când văzu cât de slăbite erau Dolores și Felicia, își zise că chiar dacă li se va trimite un ajutor, acesta va veni prea târziu.

Apoi începu să-și facă mustrări.

Fiind în drum spre stațiune, n'ar fi trebuit să se odihnească și nici să doarmă. Dacă ar fi rămas treaz, Cehoslovacul n'ar fi putut să-i ia sania și câinii, el ar fi reușit să ajungă la una din stațiunile de pe coastă, ar fi putut aduce ajutor și toți ar fi scăpat cu viață.

Uneori îl cuprindea o desnădejde atât de mare, încât alerga departe în pustiul înzăpezit și striga după ajutor, ca un nebun.

Sunetul propriei sale voci îl făcea să se deștepte ca dintr'un vis rău.

Își trecu mâna peste frunte.

Ce însemna asta?... Ajunsese atât de departe, încât să-și piardă mințile?

Dumnezeule sfinte, numai așa ceva să nu i se întâmple!

Se trudea din toate puterile să rămână tare, spre a fi o pildă pentru ceilalți.

Pe când se întorcea în lagăr, zări deodată câțiva iepuri polari. Animalele, care pesemne nu mai văzuseră niciodată oameni, erau atât de nesperioase, încât n'o luară la fugă; ba chiar se apropiară de dânsul.

Ce-ar fi, dacă ar putea prinde câțiva din ei?

Își dădu seamă că aceasta e cu neputință, dar în lagăr era doar pușca și cu ea îi putea vâna.

Căpitanul Barnabe alergă repede înapoi și îndată ce ajunse în lagăr, îl strigă pe Torsten.

Radiotelegrafistul veni spre el și-l întrebă:

— Ce dorești, domnule căpitan?

— Suntem salvați!

Torsten clătină neîncrezător capul și se uită nedumerit la Barnabe.

Sărmanul înebunise oare?

— Adu-mi pușca și mai multe cartușe. Voiu face rost de ceva mâncare.

— Nu cumva vrei să-l împuști pe Kid?

— Nu, dar voiu vâna niște iepuri polari. Am zărit vreo câțiva nu departe de aici și sunt atât de nesperioși, încât se apropie de om.

De astă dată și radiotelegrafistul se învioră.

— Mergem împreună, domnule căpitan. Așteaptă puțin să aduc pușca.

Se întoarse cu arma și porniră amândoi în căutarea iepurilor, dar nu-i mai găsiră.

— Se vor fi îndepărtat. Iată urmele lor, să ne luăm după ele.

Alergară repede peste șesul înzăpezit, spre un șir de movile apropiate.

Deodată Torsten se opri în loc și adulmecă aerul.

— Ce ciudat miroase pe aici! Privește colo în zăpadă, niște urme care seamănă cu cele ale unor vite.

Amândoi se uitară cercetător în jurul lor.

— Sunt boi de mosc, Torsten.

— Trebue să-i găsim.

— Dacă vom avea norocul să dăm de ei, suntem salvați toți. Vom avea iar de mâncare și vom mai putea îndura până când ne va veni vreun ajutor.

Porniră pe urma animalelor, merseră vreo câteva ceasuri, dar nu le găsiră.

In sfârșit se opriră, obosiți.

— Trebue să ne întoarcem, căci așa nu ne alegem cu nimic

Amândoi erau istoviți.

— Să ne întoarcem și să răbdăm mai departe de foame, Torsten?

— Mâine voiu porni cu skiurile în urmărirea lor. In felul acesta voiu merge mai repede și mai ușor. Deocamdată nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne întoarcem și să avem răbdare până mâine.

Ajungând în lagăr, povestiră și celorlalți despre descoperirea lor.

— De mâine înainte vom avea iar hrană, ba va fi chiar belșug.

Cuvintele acestea dădură tuturor noi speranțe și încredere în vitor.

Acum așteptarea le va fi mai ușoară, căci în curând vor fi scăpați cel puțin de foame.

Contele de Martigny cerceta neîncetat cu ochianul coasta pe deasupra căreia sburau.

Priveliștea pe care o aveau din aeroplan, era minunat de frumoasă și operatorul filma plin de entuziasm.

Va fi un film cum nu mai văzuse lumea până atunci.

Bronard zâmbi mulțumit.

Motorul funcționa bine, vremea era bună

și vântul slab care le bătea în față nu-i împiedeca să înainteze ușor.

Erau de vre-o două ore în aer și străbătuseră o distanță de peste două sute cincizeci de kilometri de-alungul coastei, fără să fi zărit însă urma acelora pe cari îi căutau.

Bronard era mereu cu ochii la aparatele de înregistrare și deodată, spre spaima lui, văzu că manometrul de benzină scădea foarte repede, arătând un consum foarte mare de combustibil.

Nu mai încăpea nicio îndoială, ceva nu era în regulă și își dădu chiar îndată seama ce-ar putea să fie. Pesemene că țeava de benzină căpătase o spărtură la montare sau unul din șuruburile care o prindeau de rezervor se slăbise.

Trebuia deci să se înapoieze cât mai repede așa că făcu un viraj scurt și porni înapoi.

— Ce s'a întâmplat ? întrebă contele de Martigny, strigând din răsputeri ca să fie auzit.

— O mică pană; trebue să ne întoarcem în lagăr.

Aceasta fu o desamăgire mare pentru contele de Martigny, totuși nu îi rămase altceva de făcut decât să se resemneze.

Având de astă dată vântul în spate, înaintară mai repede, așa că după o oră și jumătate avionul coborî iar la locul de unde plecase.

Toți îi inconjurară și îi zoreau cu întrebările.

— I-ați găsit ?

— Incă nu. Mâine îi vom căuta iar. Azi am fost opriți de o pană, pe care o vom putea înlătura ușor.

Intr'adevăr, după scurt timp țeava de benzină fu reparată și ar fi putut să plece îndată din nou, dar amânară plecarea pentru a doua zi, ca să aibă mai multă vreme de căutare.

In seara aceea, când Bronard spuse noapte bună contelui de Martigny, îl asigură :

— Dacă naufragiații mai trăiesc, atunci mâine ne vom atinge ținta și îi vom găsi.

223. — O fire îndărătnică

Președintele Crosham nu avu îndată putința să vorbească singur cu fiica lui, căci fu nevoit să stea de vorbă câtva timp cu oaspeții. Deși nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea, fu silit să ducă convorbiri fără interes, căci după partida de tennis Hariett invitase pe musafiri la ceai, pe care îl luară chiar în grădină, la o masă așezată sub o umbrelă uriașă de soare.

In sfârșit Ethel Drof se ridică, își luă rămas bun și rugă pe contele de Georgeville s'o însoțească.

Și antrenorul englez fu nevoit să plece, mai având de dat o lecție de tennis unei alte eleve.

Indată ce președintele Crosham rămase singur cu fiica lui, aceasta îi zise cu o veselie prefăcută :

— Acum vom pleca și noi în oraș, tată, căci mai am de făcut niște cumpărături. Ar fi foarte drăguț din partea ta, dacă m'ai însoți și ai plăti tu ceea ce am de cumpărat. Imi mai trebue o mulțime de lucruri pentru complectarea gospodăriei mele.

Președintele Crosham făcu un gest de împotrivire și zise cu hotărîre:

— Cumpărăturile le putem amâna pentru altă dată și dealtminteri le vei putea face cu mama ta, care se pricepe mai bine la astfel de lucruri decât mine. Iți voiu da cu plăcere banii de care vei avea nevoie.

Hariett nu părea prea încântată că tatăl ei nu vroia să-i îndeplinească dorința. Se ferea să rămână singură cu dânsul, așteptându-se să fie supusă unui adevărat interogatoriu.

Cu un suspin de resemnare zise deci :

— Bine, dacă vrei tu, atunci vom amâna târguielile. Vrei să rămânem în grădină pentru cină, sau să intrăm în casă ?

— Tii să rămân aici la masă, Hariett ? o întrebă el, uimit.

— Bineînțeles că da.

— Mie nu mi se pare de fel atât de firesc, răspunse Crosham. Aș fi înțeles mai curând, dacă m'ai fi trimes acasă.

— De ce vorbești așa, tată? Imi face întotdeauna plăcere când te văd.

— Când m'am însurat eu, în primele zile după nuntă nici mamei tale, nici mie nu ne făcea plăcere dacă un al treilea ne turbura singurătatea.

Pe buzele tinerei femei se ivi un zâmbet disprețuitor.

— Ei Doamne, tată, acum douăzeci și cinci de ani dragostea era la modă, dar acum s'au schimbat multe.

— Nu te înțeleg, Hariett. Cât timp ai fost logodită am avut impresia că și tu și Bob erați tot atât de îndrăgostiți, cum am fost și noi pe vremea noastră. Nu v'am socotit de fel ca făcând parte dintre acei logodnici moderni, pentru cari cuvântul «iubire» nici nu există, ba dimpotrivă...

— Tată, te rog să nu mai vorbim despre lucrurile acestea îl întrerupse Hariett cu însuflețire. Dacă o ții tot așa, îmi strici toată dispoziția bună pe care o am.

La auzul acestor cuvinte, președintele Crosham se apropiă de dânsa, îi luă capul în mâini și o sili să se uite drept în ochii lui.

După o tăcere de câteva clipe, președintele Crosham dădu din cap cu îngrijorare și zise:

— Ce s'a întâmplat cu voi, draga mea fetiță? Bob e amărât, tu ești iritată.... de o veselie prefăcută. Te cunosc prea bine încât să mă poți face să cred că preferi societatea d-șoarei Ethel Drof și pe a acelui conte francez, decât să fii singură cu bărbatul tău. Acum câteva zile n'aveai ochi pentru nimeni altul decât pentru Bob. Spune-mi ce s'a întâmplat? Vorbește!... Nu voiu pleca de aici până când nu voiu vedea limpede ce se petrece în casa voastră.

Hariett lăsă capul în piept și zise încet:

— Intreabă-l pe Bob, tată.

— L-am întrebat, dar el mi-a spus să vorbesc cu tine, zise președintele Crosham iritat.

— Va să zică e prea laș pentru a-ți spune adevărul ?

— V'ați certat ?... A fost vre-o neînțelegere între voi?... Nu e destul de drăgăstos cu tine?... Vouă, femeilor, nu vă mai ajung desmierdările când sunteți îndrăgostite și credeți că bărbații trebue să stea toată ziua lângă voi.

Hariett făcu o strâmbătură plină de ironie.

— Dacă ar fi numai asta, aș ști ce am de făcut.

— Atunci ce este, Hariett ?

Deodată președintele Crosham văzu că fiica lui se străduiește din răsputeri să-și stăpânească lacrimile, așa că schimbă tonul și cuprinzându-i umerii cu brațul, îi zise cu o voce plină de dragoste :

— Doar știi, scumpa mea copilă, că ținta mea a fost întotdeauna să te văd fericită și nu-ți vreau decât binele. Acum, când știu că ești cu desăvârșire sănătoasă, dorința aceasta e mai mare ca oricând, căci mă voiu putea bucura și mai mult de fericirea ta. Spune-mi dar de ce te-ai schimbat deodată, de ce îl ocolești pe Bob? Aș vrea atât de mult să-ți viu în ajutor, draga mea Hariett...

— Nu poți să-mi dai niciun ajutor, tată, nimeni nu mă poate ajuta! Ar fi fost mai bine dacă nici nu l-aș fi cunoscut pe Bob Wilkens, căci aș fi fost cruțată de durerea care mă chinuiește acum.

— Nu te înțeleg...



— Și totuși e așa de ușor de înțeles, tată! Bob iubește pe alta și m'a luat pe mine numai fiindcă m'a crezut bolnavă de moarte și în nădejdea că va scăpa repede de mine. Acum însă, după ce a aflat că sunt cu desăvârșire sănătoasă, mă socotește numai ca o povară și ar vrea să ne despărțim.

Președintele Crosham păli și se uită înspăimântat la fiica lui.

— Hariett, e adevărat ce spui? o întrebă el buimăcit.

— Bob îți va adeveri vorbele mele.

— Iubește pe alta ?

— Asta am auzit-o chiar din gura lui.

— Cine e femeia?

— O Franţuzoaică pe care a cunoscut-o pe când îşi făcea studiile în Europa şi din pricina căreia s'a certat chiar şi cu tatăl lui.

— Va să zică asta e adevărata cauză a neînţelegerii dintre el şi Frank Wilkens?

— Cum? Ce vrei să spui?

Preşedintele Crosham istorisi fiicei sale ceea ce aflase de la Bob.

Hariott se speriă şi exclamă buimăcită:

— Atunci nu va mai avea nici venituri din întreprinderile Wilkens. Cu ce se vor plăti cheltuielile casei noastre?

Tatăl ei o linişti cu un gest.

— Nu te îngriji de asta, dragă Hariett. Cât timp trăiesc eu, nu o să duci lipsă de nimic. Lucrul mai de căpetenie e acum, pe ce cale se va face împăcarea între voi.

— Asta e cu neputinţă, tată!... Niciodată!

Preşedintele Crosham se înspăimântă şi mai tare.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că între voi s'a isprăvit totul?

— Da!

— Aţi vorbit cumva şi despre divorţ?

— Bob îl doreşte.

— Aşa ceva e cu neputinţă.

Foarte agitat, preşedintele Crosham sări de pe scaun şi începu să se plimbe turburat prin odaie.

— Asta n'o pot îngădui cu niciun preţ, căci un divorţ la câteva zile după nuntă, ar da loc la un scandal nemaipomenit. Ne-am face de râs în faţa lumii întregi.

In ochii tinerei femei se ivi o lucire de mânie.

— Crezi că mie îmi convine să ajung de batjocura lumii? Ah nu!... Asta am şi spus-o îndată lui Bob. Nu mă învoiesc la divorţ.

— Dar atunci cum veţi trăi împreună?

Hariett ridică din umeri, nepăsătoare.

— Tot aşa cum trăiesc atâtea mii de oameni, cari locuiesc sub acelaş acoperământ fără să se iubească.

— Dar tu îl iubeşti pe Bob, Hariett?

— L-am iubit, tată, acum însă îl urăsc.

Preşedintele Crosham avu un zâmbet îndurerat.

— Aş fi mai mulţumit, dragă Hariett, dacă ai asculta mai mult de glasul inimii tale, decât dacă te-ai lăsa pradă unei uri înverşunate...

— Vrei poate să alerg după el, să-i cerşesc dragostea?! izbucni Hariett, plină de mânie.

— Dacă ai vrea, ai putea să-i faci s'o uite pe cealaltă.

— Dacă ai fi auzit cum a vorbit despre dânsa, atunci ai şti că o asemenea încercare e zadarnică.

— Dacă nu se va mai întâlni cu ea, n'o va mai revedea, atunci vei rămâne tu biruitoare.

— Nu cred într'o astfel de biruinţă.

— Şi nici nu vrei măcar să-ţi dai osteneala de a găsi calea spre inima lui Bob?

— Mândria mea de femeie mă opreşte să fac o astfel de încercare, tată. Nu mă poţi înţelege?

Preşedintele Crosham clătină iar capul.

— Când iubeşti pe cineva din tot sufletul, atunci mândria nu mai are nimic de spus, ba eşti gata chiar să te înjoseşti....

— Ceri prea mult de la mine, tată!

— Ce putem face? Eşti doar căsătorită cu Bob Wilkens, Hariett! Dacă lucrurile nu vor ajunge la divorţ, trebue să vă înţelegeţi cum aveţi să trăiţi în viitor împreună.

— Fiecare din noi îşi va urma calea lui, tată.

— Cred că nu vorbeşti serios, fetiţo. O astfel de viaţă ar însemna pieirea voastră a amândurora.

— Ei bine, vom pieri amândoi şi voiu putea îndura mai uşor pieirea, decât să cerşesc dragostea lui Bob.

— Dar dacă Bob ar fi acela care ţi-ar întinde întâiu mâna spre împăcare, ce-ai face, Hariett?

Câtva timp tânăra femeie privi gânditoare în gol şi după o tăcere scurtă, răspunse:

— Nu ştiu încă ce aş face, tată.

— Dacă îl iubeşti cu adevărat, Hariett, cred că îi vei lua mâna pe care ţi-o va întinde şi te vei resemna, te vei deprinde cu gândul că nu eşti cea dintâi pe care a iubit-o. Nu-i aşa că vei fi cuminte, Hariett? Imi făgăduieşti asta? V'aţi cunoscut în împrejurări neobişnuite; mama ta şi eu ne-am învoit cu logodna şi căsătoria cât mai repede, căci şi noi te socoteam grav bolnavă şi am vrut să te vedem fericită pentru timpul scurt pe care credeam că-l mai ai de trăit, după toate prevederile omeneşti. Dacă am fi ştiut atunci că

ești sănătoasă, că viața ta nu e în primejdie, am fi cerut atât de la tine, cât și de la Bob un timp mai lung de încercare, pentru a vă cunoaște mai bine.

Hariett izbucni într'un râs aspru și tăios.

— Nici n'ar fi fost nevoie de un timp de încercare, căci dacă aș fi fost sănătoasă, Bob nici nu m'ar fi cerut în căsătorie.

— Cu atât mai mult să ai în vedere starea sufletească în care se află Bob acum, draga mea Hariett. Trebue să luați calea de la început și poate sufletele voastre se vor întâlni. Dar deocamdată să nu mai vorbim despre toate aceste lucruri triste. Acum după ce văd și eu limpede, voiu încerca să pun la cale o împăcare între voi.

Hariett făcu un gest obosit.

— Nu-ți mai da osteneală, tată, și lasă lucrurile în voia soartei. Nu voiu muri din pricina acestei dezamăgiri și voiu face tot ce-mi va sta în putință spre a lăsa lumea să creadă că sunt foarte fericită în căsnicia mea.

— Dar dacă Bob nu va vroi să joace mai departe această comedie, ce se va întâmpla?

In ochii tinerei femei se ivi o străfulgerare de mânie și zise cu hotărîre:

— Nu va îndrăzni să se împotrivească. Pe de altă parte voiu ști să-l împiedec de a mai avea vreo legătură cu Franțuzoaica lui, dacă va încerca să-și cucerească fericirea prin vreo faptă necugetată, iar tu trebue să mă ajuți să-mi ating scopul, tată.

Președintele Crosham rămase cu sufletul îndurerat, căci după această convorbire vedea viitorul în culori foarte negre.

Pe când trecu în sufragerie să stea la masă numai cu Hariett — căci Bob trimisese vorbă că nu se simte bine — președintele Crosham chibzui ce măsuri erau de luat spre a ieși din situația grea în care se afla tânăra pereche.

224. — Răsplata.

— Ați auzit?... Bătrânul Wilkens a luat iar conducerea întreprinderii.

Un lucrător aduse această știre dela direcție și ea se răspândi repede în toate atelierele și sălile fabricii.

— Atunci întreprinderea o să dea iar înapoi, zise un lucrător mai bătrân, și nouă ne va tăia iar din lefuri.

— Să încerce!

Și Roger Hallier află știrea despre schimbarea care se făcuse în conducerea întreprinderii.

Frank Wilkens iar la cârmă?

A îndrăznit să-și reia locul?

Roger Hallier dădu din cap.

Ei bine, va relua lupta dela început și o va duce cu aceeași îndârjire ca și întâia oară.

Nu era greu să deștepte din nou nemulțumirea tovarășilor săi de muncă, să-i ațâțe până când revolta va izbucni din nou. Dacă nu va reuși numai prin cuvântările sale, era deajuns să se adreseze lui Drof. Acesta îl va sprijini, va urca salariile lucrătorilor săi, numai pentru a-i îndemna la grevă pe cei din întreprinderile Wilkens.

Roger Hallier își începu îndată activitatea, asmuțind pe camarazi împotriva patronului.

— Iar a venit pe capul nostru lipitoarea asta bătrână, exploatatorul acesta nerușinat. Putem să ne felicităm, căci ne va freca al dracului, ne va face din viață un adevărat iad; nu ne va cere numai munca, dar și oasele. Schimbarea a și început să se simtă. Am auzit că nu se vor mai face ore suplimentare și că lucrul va trebui executat în timpul obișnuit.

Roger Hallier spuse aceste cuvinte la întâmplare, căci nici nu fusese vorba de o reducere a orelor suplimentare, dar își ajunse scopul, căci, camarazii începură să murmure, cu toate că n'aveau deocamdată niciun motiv.

Frank Wilkens nu știa încă nimic despre această mișcare, dar după scurt timp avu presimțirea unei primejdii care îl amenința deoarece directorul Smith veni la dânsul și îi zise:

— Mister Wilkens, sunt nevoit să-mi dau demisia din postul meu de director și vă rog să mi-o primiți.

Frank Wilkens îl privi foarte uimit.

— Ce te-a făcut să iei această hotărîre neașteptată, dragul meu Smith? Doar am lucrat atâta vreme împreună și întotdeauna am fost foarte mulțumit de dumneata. Iți spun sincer că mi-ar părea foarte rău să pierd un astfel de colaborator.

— In primul rând n'aș mai vrea să rămân la postul meu, fiindcă nu mă învoiesc cu schim-

barea în conducerea uzinelor, mister Wilkens.

— Va să zică nu-ţi place să mă ai pe mine de şef?

— Nu asta, dar n'aş vrea să mai văd o grevă în fabrica noastră, răspunse Smith pe ocolite.

— Cine se gândeşte la grevă?

— Cine decât lucrătorii noştri?

— Dacă e aşa, atunci vina e iar a agitatorului Hallier.

— Sau faptul că aţi reluat dumneavoastră conducerea.

Era foarte neplăcut pentru Frank Wilkens să audă aceste cuvinte şi să fie nevoit să le înghită fără a putea spune ceva.

Işi încleştă dinţii şi se uită câteva clipe în gol, cu privirea întunecată. Totul părea să se răsvrătească împotriva lui. Fiul său, directorul lucrătorii!

O nouă catastrofă se apropia amenintătoare.

Dar la urma urmei n'aveau decât să se răsvrătească, îi va înfrânge, îi va doborî pe toţi. Intreprinderea era în floare, era pusă pe o temelie trainică şi nimic n'o va mai putea sdruncina.

Ridică dârz capul, aruncă directorului o privire rece şi îi zise scurt:

— Bine, dacă e aşa, voiu renunţa pe viitor la colaborarea dumitale.

Indată duplă plecarea directorului Smith, Frank Wilkens sună pe servitor şi-i porunci să-l cheme pe Roger Hallier.

Monteurul veni, iar Frank Wilkens, silindu-se să ia o înfăţişare prietenoasă, îi zise:

— Am cerut că mi se facă un raport asupra activităţii tuturor lucrătorilor mei şi am constatat că dumneata eşti unul dintre cei mai buni şi conştiincioşi. Mi-a făcut plăcere să aflu aceasta şi cum munca trebue răsplătită, te voiu avansa şi te voiu face şef de atelier.

Roger Hallier îl lăsă să-şi isprăvească vorba, apoi zâmbi cu ironie:

— Mi se pare că mă socoteşti foarte prost?

— De ce?

— Inchipuindu-ţi că voiu linge mierea cu care vrei să-mi ungi buzele. Dar te-am înţeles prea bine şi ştiu ce scop urmăreşti. Ţi-e teamă de duşmănia mea şi vrei să-mi cumperi prietenia. Să ştii însă, mister Wilkens, că eu nu sunt de vânzare. Te-ai înşelat în privinţa mea, dar vei avea prilejul să mă cunoşti mai bine.

— Aceasta e obrăznicie. Eu îţi vreau binele, iar dumneata presupui că am intenţii urâte.

— Am tot dreptul să fac asta.

— Apoi mă şi ameninţi.

— Nu ameninţ numai, ci îmi voiu înfăptui ameninţarea.

— O să te dau afară şi îţi voiu lua putinţa de a-mi aţâţa lucrătorii.

Roger Hallier ridică nepăsător din umeri.

— Eşti liber să mă dai afară. Dacă vrei, plec chiar acum.

— Foarte bine. Poţi să te consideri concediat.

— Minunat, mister Wilkens, răspunse Roger Hallier şi întorcându-i spatele, se îndreptă spre uşă.

Dar înainte de a ieşi, se mai întoarse odată spre Frank Wilkens şi adăogă:

— Să ştii însă, că între noi amândoi nu s'a isprăvit încă răfuiala. Mai avem o socoteală veche pe care va trebui s'o plăteşti. Nu te voiu scuti de nimic, până când nu vei ispăşi păcatele cu care ţi-ai încărcat sufletul.

După ce spuse aceste cuvinte, Roger Hallier ieşi, trântind uşa în urma lui.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 77
29 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Dis de dimineaţă, Torsten porni la vânătoare, însoţit de Kid (pag. 614)

Aceasta fusese declaraţia de războiu şi acum lupta putea să înceapă!

Pe drumul care ducea de la uzinele Wilkens spre oraş, era o cârciumă unde lucrătorii obişnuiau să se oprească la întoarcerea acasă, ca să-şi spele gâtlejurile de praful pe care îl înghiţeau în timpul zilei la lucru.

După ce îşi luă actele şi restul de salariu ce mai avea de primit, Roger Hallier se duse şi el la acea cârciumă.

Când intră în local, zări numai un singur muşteriu care şedea în apropierea tejghelei şi privea visător pe fereastră.

Roger Hallier salută pe cârciumar, care îl întrebă mirat:

— Cum se face că ai plecat aşa devreme de la lucru?

— Am isprăvit cu uzinele Wilkens.

— Glumeşti?

— Ba nicidecum; am fost dat afară.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun motivul. E o chestiune personală pentru care mă voiu mai răfui eu cu Frank Wilkens.

— Va să zică e adevărat că a luat iar conducerea întreprinderii?

— Da, dar nu va rămâne multă vreme la cârmă.

Roger Hallier spuse aceste cuvinte cu ură, dar şi cu încredere în izbândă.

Mușteriul singuratec deveni atent, căci Roger Hallier vorbise tare. Câteva clipe îl privi cercetător, apoi se ridică de la locul său și se apropiă de dânsul.

— Vorbeai despre Frank Wilkens...

Roger Hallier aruncă străinului o privire pătrunzătoare și mormăi:

— Te interesează?

— Poate.

— Nu prea văd cum.

Atunci străinul spuse lui Roger Hallier aceleași cuvinte pe care acesta le spusese cârciumarului:

— Nu pot să-ți spun motivul. E o chestiune personală pentru care mă voiu răfui cu Frank Wilkens.

— Cu alte cuvinte ai și dumneata o socoteală cu dânsul?

Străinul dădu din cap.

— Chiar una foarte mare, pe care trebue să mi-o plătească.

Privirea pe care Roger Hallier o îndreptase asupra feței brăzdate de cicatrice a străinului, deveni și mai pătrunzătoare și încordată.

— Cine ești dumneata? îl întrebă el.

— Asta ți-o voiu spune poate altă dată. Deocamdată aș vrea să aflu de la dumneata ce ai de gând să faci.

— Am impresia că mă pot încrede în dumneata.

— Te poți bizui pe mine ca și pe dumneata însuți.

— Hai să stăm colea la masă și să vorbim.

Se așezară unul în fața celuilalt, iar Roger Hallier se aplecă spre Crestat și îi zise încet:

— Frank Wilkens e un ticălos.

— Nu numai că sunt de aceeași părere cu dumneata, dar mai adaug că e cel mai mare ticălos care există în lumea asta.

— Odinioară a mințit și a înșelat pe mama mea, a...

Crestatul îi curmă vorba, întrebându-l:

— Dumneata ești Francez?

— Da.

— Atunci mama dumitale trebue să fie Elisa Lerouge.

Roger Hallier tresări.

— De unde știi asta?

— Cunosc toată povestea. Frank Wilkens n'a mințit-o și înșelat-o numai pe dânsa, dar și pe alții; de pildă pe mine. Dar vorbește mai departe și spune-mi ce ai de gând să faci.

— Am jurat să mă răzbun pentru tot răul pe care l-a făcut mamei. Il voiu distruge, îl voiu ruina. Nu de mult îmi și începusem opera de nimicire și răzbunare, am îndemnat pe camarazi la grevă și am zdruncinat întreprinderea din temelii. Frank Wilkens fu lovit de un atac de apoplexie și am nădăjduit că acesta îi va fi sfârșitul. Dar s'a însănătoșit și acum a luat iar conducerea întreprinderii. A încercat să mă ademenească, să mă cumpere, avansându-mă în postul de șef de atelier, dar n'am primit și atunci m'a dat afară, așa că lupta va începe din nou. Am o înrâurire foarte mare asupra camarazilor mei și îi voiu îndemna încăodată la grevă. Vreau să-i fac să înceteze lucrul și astfel să nimicesc întreprinderea. Sper că Frank Wilkens va fi lovit de un al doilea atac de apoplexie.

După ce îl ascultă cu luare-aminte, Crestatul clătină capul și zise:

— Ar fi mai bine să nu faci asta, căci m'ai lovi mai mult pe mine decât pe dânsul.

— Pe dumneata?

— Da: căci eu sunt adevăratul proprietar al uzinelor și cea mai mare parte a capitalului e averea mea. Frank Wilkens mi-a furat-o odinioară, m'a închis într'o casă de nebuni și a crezut că nu voiu mai putea scăpa niciodată că nu mă voiu mai întoarce. Dar acum am venit să mă răfuiesc cu el. Am așteptat numai să ia din nou conducerea. A luat-o și acum i-a sunat ceasul din urmă.

Roger Hallier nu înțelese tot ce-i spusese Crestatul și de aceea îl întrebă nedumerit:

— Cine ești dumneata?

— Frank Wilkens.

— Va să zică nici nu e adevăratul Frank Wilkens?

— Ba da, căci suntem veri și purtăm același nume. Eu am moștenit însă averea și el mi-a furat-o. Așa; acum știi tot și te rog să nu îndemni pe lucrători la grevă. Lasă-i să-și câștige mai departe pâinea de care au atâta nevoie. Acel Frank Wilkens nu va mai fi multă vreme șeful întreprinderii. Iși va primi plata care i se cuvine și îl voiu da afară.

Roger Hallier îi întinse mâna peste masă și zise:

— Amândoi urmărim aceeași țintă. Iată mâ-

na mea și de azi înainte vom lucra împreună.

Crestatul strânse cu putere mâna lui Roger Hallier.

— Da, vom lucra împreună și nu-i așa că vei renunța de a mai îndemna lucrătorii la grevă?

— Asta se înțelege de la sine.

— Bine. Mai târziu, când întreprinderea va fi iar sub altă conducere, îți vei relua slujba. Cred că atunci vei primi, dacă ți se va oferi postul de șef de atelier?

— Dacă mi-l vei oferi dumneata, îl voiu primi cu plăcere... Știe Wilkens că ai apărut iar?

— Știe, și teama de mine îl chinuiește zilnic. Il voiu lăsa încă în starea aceasta, voiu aștepta până când se va crede iar sigur de situația lui și abia atunci voiu apare din nou, spre a-i dă lovitura de grație.

225. — In căutarea ajutorului.

Indată după ce președintele Crosham lăsase pe Bob singur, apăru un servitor care îi zise:

— Chiar acum a adus această telegramă un om de la uzinele Wilkens.

Spunând aceste cuvinte, servitorul întinse lui Bob Wilkens telegrama, pe o tavă de argint.

Cu toate că așteptase cu atâta dor sosirea acestei știri, în primul moment tânărul nici nu fu în stare s'o ia.

Se îngălbeni și inima începu să-i zvâcnească în piept.

Un răspuns de la Felicia!

In sfârșit reuși să se reculeagă și adunându-și toate puterile, întinse mâna să ia telegrama; apoi făcu semn servitorului să plece, voind să rămână singur spre a o citi.

O știre de la Felicia! Ii venea să plângă și în același timp să râdă de bucurie.

Mâna îi tremură când luă telegrama, dar când aruncă o privire asupra ei, ochii i se măriră de spaimă și un strigăt de desnădejde îi izbucni din piept.

Işi trecu mâna peste frunte, să se încredințeze că e treaz, că nu visează.

Dar citi limpede pe telegramă adresa Feliciei, iar dedesubtul acesteia însemnarea: „Persoana plecată. Noul domiciliu necunoscut".

Cu un geamăt de durere se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini.

Gândurile se învălmășeau vijelioase în creierul său.

Se spulberase nădejdea de a primi câteva cuvinte dragi de la Felicia. Incordarea plină de înfrigurare care îl susținuse în ultimele zile, făcu loc unei întristări îngrozitoare.

Se simțea nespus de nenorocit și nu mai știa ce să facă. Nu fu în stare să limpezească haosul gândurilor negre care îl năpădeau.

Ca și altă dată, când durerea sufletească îl dobora prea tare, tot astfel și acum se gândi la mama lui, singura ființă din lume care îl putea înțelege și la care va găsi mângâiere.

Nu se mai gândi la cearta pe care o avusese cu tatăl său, uită că nu vroia să se mai întâlnească cu el, nu se mai sinchisi că președintele Crosham era în casa lui. Totul îi fu indiferent și singura-i dorință mai era să se ducă la mama lui.

Ieși grăbit din odaie, spuse unui servitor să-l scuze la Hariett și la președintele Crosham, apoi părăsi casa.

Străbătu în goană drumul până la casa părintească.

Palid, cu chipul schimonosit de suferință, apăru în fața mamei lui. Doamna Wilkens îl privi speriată și întinse amândouă brațele spre a-l strânge la piept, presimțind că Bob are nevoie de mângâierile ei.

Ca un copil bolnav, sărmanul tânăr se lipi de mama lui și își rezemă capul de umărul ei.

Simțea că puterea de stăpânire îl va părăsi, căci îndurase chinuri supraomenești.

Indată ce mâinile dragi ale mamei sale, îi mângâiară obrajii, vijelia grozavă din sufletul său se mai potoli, așa că fu în stare să povestească doamnei Wilkens despre cearta pe care o avusese cu tatăl lui și despre știrea pe care o primise din Franța.

Doamna Wilkens îl ascultă cu luare-aminte, fără să-l întrerupă cu un singur cuvânt sau cu vreo întrebare.

Bob încheiă foarte agitat:

— Vei înțelege acum, dragă mamă, că trebue să plec eu însumi în Franța. Voiu face cercetări la Marsilia pentru a da de urma Feliciei. Fără îndoială că voiu găsi acolo pe ci-

neva care să-mi poată spune unde a plecat. O femeie cum e contesa de Martigny nu poate dispare fără urmă și unde e ea, voiu găsi și pe Felicia. Contesa a avut mulți prieteni și cunoscuți la Marsilia, așa că măcar unul din ei va ști unde a plecat și ce s'a întâmplat cu ea.

Doamna Wilkens dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da, dragul meu Bob, recunosc și eu că pentru tine nu există altă cale și că ar trebui să pleci spre a-ți putea înfăptui planul.

— Așa dar o să mă ajuți să pot pleca în Europa și să pot sta câtva timp acolo, spre a face cercetările trebuincioase?

Doamna Wilkens zâmbi cu îngăduință și răspunse:

— Negreșit că te voiu ajuta. Știi doar că cea mai mare dorință a mea este să te văd fericit.

— Ce sumă îmi vei putea da?

— Voiu întreba îndată la bancă, ce sumă am disponibilă, răspunse doamna Wilkens, ridicând receptorul telefonului.

După ce i se dădu legătura, urmă o tăcere scurtă, apoi banca răspunse și doamna Wilkens întrebă pe funcționarul care venise la aparat, care e situația contului ei.

Dar pe când asculta răspunsul, păli deodată și aplecând capul, ca și când ar fi vrut să audă mai bine, zise:

— Ce spui? Blocat?... Contul meu e blocat de azi?...

Bob Wilkens tresări și se uită năuc la mama lui.

Când vru să-i pună o întrebare, ea îi făcu un semn prin care îi dădu a înțelege să tacă.

Bob nu mai zise nimic, dar rămase cu privirea ațintită la dânsa, încercând să citească pe fața ei răspunsul care i se dădea de la bancă.

Nu-i fu însă cu putință să înțeleagă nimic, căci doamna Wilkens reuși se să se reculeagă.

Ea mai spuse câteva cuvinte de mulțumire, apoi închise aparatul, punând receptorul la locul lui.

Indată ce doamna Wilkens isprăvi convorbirea, Bob sări de pe scaun și se apropiă de ea.

Și pe fața lui se putea citi o turburare adâncă, atunci când o întrebă, foarte agitat:

— Ce s'a întâmplat, mamă? Ce veste grozavă ți s'a dat?

Doamna Wilkens avu un zâmbet obosit.

— N'ai auzit, Bob?

— Ba da, dar nu pot înțelege... nu-mi vine să cred. E cu neputință ca tata să-ți blocat contul tău!

Doamna Wilkens ridică mâinile cu o mișcare desnădăjduită.

— Și cu toate acestea, așa este Bob.

Tânărul izbucni într'un râs aspru.

— Asta e o măsură demnă de tata, zise el plin de mânie. Vrea iar să mă facă să simt că el e stăpânul.

Doamna Wilkens încuviință vorbele lui printr'o înclinare a capului.

— Așa e, Bob, și după cum vezi, el este încă cel mai tare. A bănuit că vei cere iar ajutorul meu și a luat îndată toate măsurile spre a mă împiedeca să ți-l dau.

Bob începu să se plimbe agitat prin odaie.

— Își închipuiește cumva că prin astfel de măsuri mă va face să mă supun voinței lui?

— In orice caz, aceasta e o dovadă că lupta va fi înverșunată, dragul meu Bob.

Tânărul își încleștă pumnii și îi ridică amenințători, ca împotriva unui dușman nevăzut.

— Bine, primesc lupta și viitorul va arăta cine va ieși biruitor.

Doamna Wilkens închise ochii și fața ei luă o expresie îndurerată.

— Luptă și iar luptă! murmură ea, pe când lacrimi mari i se prelingeau pe obraji. Niciodată nu se va face pace?

Adânc mișcat, Bob se apropiă de mama lui, îngenunchiă în fața ei și luându-i mâinile, îi zise cu voce blândă și rugătoare:

— Nu plânge, scumpa mea mamă; nu pot să-ți văd lacrimile.

— Ah, Bob, toată viața mea e atât de tristă și dureroasă. Am fost sortită să am parte numai de griji și suferințe.

Bob îi sărută și îi mângâiă mâinile.

— Nu pierde nădejdea, mamă; va veni și bucuria și fericirea. Când o voiu găsi pe Felicia, vei avea și tu partea ta de fericire, căci vei veni la noi și nu vei mai rămâne în casa asta lipsită de soare. Atunci...

Dar doamna Wilkens îi închise gura cu mâna și zise, cu glas rugător:

— Taci, dragul meu, eu nu mai nădăjduiesc în fericire. Tatăl tău ți-a tăiat toate căile.

Bob își înălță trupul.

— Cu toate acestea voiu găsi o cale care mă va duce la țintă. Să nu creadă tata că mă voiu da bătut așa de ușor. Lovitura aceasta am să i-o dau înapoi

Doamna Wilkens își astupă urechile, îngrozită.

— Nu vorbi așa, Bob!... Mă doare... mă doare îngrozitor, când văd lupta aceasta crudă între tată și fiu.

Bob ridică din umeri cu o mișcare de părere de rău.

— Eu nu vreau lupta asta, mamă, dar tata mă silește s'o duc. Vrei poate să depun armele și să mă supun voinței lui?... Nu, mamă, așa ceva nu poți... nu trebue să-mi ceri, căci acum, după ce am aflat cât de neîndurător a fost cu alții, acum, după ce i-am cunoscut bine sufletul, nu mai poate exista nicio legătură între el și mine.

Făcu o pauză și după ce o strânse pe doamna Wilkens la piept, urmă:

— Dar tu, scumpă mamă, să nu-ți faci griji din pricina aceasta, să nu plângi, căci deși pe tata îl urăsc și voiu lupta cu înverșunare împotriva lui, pentru tine dragostea mea nu cunoaște margini; pe noi nimic nu ne va putea despărți sau înstrăina. De aceea, dragă mamă, să nu fii tristă, să ai încredere în biruința mea, căci voiu fi biruitor, dacă e un Dumnezeu drept în ceruri și atunci... atunci vom fi amândoi fericiți!

Doamna Wilkens se lipi de pieptul lui Bob, îl sărută și zise încet:

— Să dea Dumnezeu să fie așa cum spui tu, scumpul meu băiat.

Câtva timp rămaseră astfel îmbrățișați, apoi Bob Wilkens se desfăcu din brațele mamei lui și zise:

— Acum trebue să plec, mamă, fiindcă n'aș vrea să mă întâlnesc cu tata.

O umbră întunecă fața doamnei Wilkens, care se lipi iar de fiul ei și-l întrebă, cu lacrimi în ochi:

— Când ne vom mai revedea, Bob?

— In curând, mamă... cât mai curând, o mângâ ă el.

Doamna Wilkens începu să plângă și mai tare și îl opri iar:

— Sunt foarte îngrijorată din pricina ta, Bob. Cum se vor sfârși toate aceste nenorociri? Cum îți vei putea ajunge scopul fără b[illegible]i? Ce vor spune Hariett și familia ei de toate acestea? Dumnezeule sfinte, pentru ce a fost destinul atât de neîndurat cu noi?!

— Taci, mamă, nu mai plânge, o mângâiă Bob, din nou, deși el însuși ar fi avut nevoie de mângâiere; dar nu voia să întristeze și mai mult inima îndurerată a sărmanei lui mame.

— Se va găsi o cale de scăpare din toate aceste încurcături, mai adăugă el.

Iși strânseră încă odată mâinile, se mai sărutară încă odată, apoi Bob plecă.

Când ieși din casă, mai zări mașina care îl aducea pe tatăl său.

I se păru că vede pe fața acestuia un surâs ironic și triumfător. Pesemne își închipuia scopul care îl adusese pe Bob la mama lui.

Acesta își încleștă iar pumnii și ar fi vrut să se năpustească asupra lui Frank Wilkens spre a-i cere socoteală, dar se stăpâni și pe când se depărtă cu pași grăbiți își zise în gândul lui:

— Noi doi ne vom mai răfui, fii pe pace!

Pe când mergea adâncit în gânduri, îi veni deodată o idee, pe care o urmări cu înfrigurare, încredințat că-l va duce pe calea prin care își va putea ajunge ținta.

226. — Vin salvatorii!

In dimineața următoare plecarea avionului se făcu fără întârziere, deoarece nu mai era nevoie să fie filmată, așa că după scurt timp pasărea uriașă de metal străbătea văzduhul cu zumzetul ei monoton, și își luă sborul de-alungul coastei, spre miază-noapte.

Contele cercetă întreg ținutul, ținând neîncetat ochianul la ochi, cari începură să-l doară repede, căci zăpada îl orbea.

Sub el se întindea câmpia nemărginită de ghiață, nicăieri însă nu se vedea măcar o urmă de-a naufragiaților. In depărtare se zărea apa mai întunecată a mării.

— Ar fi bine să sburăm mai aproape de coastă, zise contele de Martigny aviatorului și Bronard schimbă îndată cursul aeroplanului.

Zburară astfel în cruciş şi în curmeziş, căutând neîncetat.

Străbătură două... trei... patru sute de kilometri şi încă nu descoperiseră nimic.

Neliniştea şi îngrijorarea începură să-l cuprindă pe contele de Martigny.

Oare şi sborul acesta va rămâne zadarnic?

Atunci nu mai rămânea decât presupunerea că nenorociţii se scufundaseră odată cu vasul lor.

Turburarea contelui crescu şi mai mult, când Bronard îi spuse:

— Voiu mai sbura o sută de kilometri, apoi va trebui să mă întorc, căci benzina va mai ajunge tocmai pentru drumul înapoi.

— Numai o sută de kilometri! Şi ce uşor s'ar putea întâmpla ca naufragiaţii să se afle numai la o depărtare mică peste aceşti o sută de kilometri!

Nu îndrăznea să facă însă vreo mustrare lui Bronard şi nici să-l îndemne să sboare mai departe, căci în calitatea lui de pilot nu putea să-şi primejduiască nici însoţitorii, nici aparatul într'un sbor prea lung. Ce s'ar fi întâmplat dacă rămâneau fără combustibil şi erau nevoiţi să aterizeze la o depărtare atât de mare de locul unde se afla lagărul expediţiei...

Disdedimineaţă Torsten îşi luă skiurile, atârnă puşca în spinare şi porni la vânătoare.

Luă şi pe Kid cu dânsul, ca să găsească mai uşor urma boiilor de mosc cu ajutorul credinciosului câine.

Abia plecase şi cei rămaşi în lagăr începură să aştepte plini de nerăbdare întoarcerea lui.

In sfârşit azi vor avea iar de mâncare!

Ce fericiţi se vor simţi când îşi vor putea potoli foamea grozavă pe care o îndurau de atâtea zile!

Limba li se deslegase iar şi începură să vorbească, dar numai despre mâncare. Timonierul se grăbi chiar să taie lemne pentru foc şi puse cazanul pentru a avea la timp apă caldă de fiert carnea, când se va întoarce Torsten cu vânatul.

Căpitanul Barnabe şedea lângă Dolores şi Felicia, care se culcaseră din nou.

Ca să le îmbărbăteze, le spuse că salvarea e cu putinţă, dacă vor mai avea hrană pentru câtva timp.

— Nu încape nicio îndoială că s'au trimes oameni în căutarea noastră, dar cum în anotimpul acesta e primejdios să se apropie de coastă pe mare, vor fi luat drumu pe uscat, pe unde ar putea ajunge mai lesne la noi.

Dolores clătină desnădăjduită capul.

— Nu mai am nicio speranţă că vom primi ajutor. Sunt încredinţată că ne socotesc de mult pierduţi. Nu ştii dacă coasta aceasta e locuită?

— Odinioară era locuită, dar a fost părăsită de mult. Eschimoşii cari au trăit prin aceste ţinuturi au plecat spre apus.

— Staţiuni de coastă mai sunt pe aici?

— Da, aparţin Danemarcei.

Dolores rămase pe gânduri câteva clipe apoi zise cu glas obosit:

— M'am gândit să încercăm toţi împreună s'ajungem până la una din acele staţiuni, dar mi-e teamă că nu vom putea răzbate, că vom cădea istoviţi pe drum şi atunci n'am mai avea nici adăpostul acesta şi nici focul la care să ne putem încălzi. După cum vezi, nu mai e nicio speranţă de scăpare.

Vite Haevenson şi Klüven se uitau mereu să vadă dacă nu se întoarce Torsten. Aşteptarea lor fu lungă, dar însfârşit îl zăriră ca un punct negru, care se apropia încet, încet de tot.

Iată-l pe Torsten! strigă timonierul cu voce puternică, dar care tremura de emoţie. Voiu mai pune câteva lemne pe foc, apoi voiu porni în întâmpinarea lui ca să-i dau ajutor la căratul vânatului.

Deşi lemnele erau pe sfârşite, totuşi, de astă dată, nu făcu economie. Lucrul de căpetenie era acum să aibă cât mai repede ceva de mâncare, căci stomacurile lor începuseră să se răsvrătească rău de tot.

Vite Haevenson şi câţiva marinari porniră cu Klüven, ca să-l primească pe Torsten în triumf.

Dar ce desamăgire grozavă îi aştepta!

— Unde-i vânatul? îi strigară de departe, când îl zăriră fără nicio povară în spinare.

— N'am putut împuşca nimic, răspunse Torsten desnădăjduit. Animalele au plecat departe şi nu le-am mai găsit nici urma. Nici iepuri polari n'am mai văzut. Parcă i-a înghiţit zăpada!

Știrea aceasta îi doborî pe toți, căci însemna să rabde mai departe de foame.

Cu capetele plecate și pași obosiți se întoarseră în lagăr.

Timonierul se așeză lângă foc și rămase cu ochii holbați la apa care clocotea în cazan.

Deocamdată toți tăceau, dar când își vor da seama că îi așteaptă moartea prin foamete, vor începe să sbiere desnădăjduiți, își vor pierde mințile.

Mai auzise el de cazuri când oamenii, în desnădejdea lor, deveniseră canibali și se mâncau între ei!

Vite Haevenson spuse căpitanului Barnabe știrea rea și încheiă prin cuvintele:

— Ei, dragă căpitane, acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne pregătim de moarte cum se cuvine unor buni marinari și să mai spunem un ultim „Tatăl nostru".

— Vreo câteva zile vom mai putea răbda, cred.

— Bine; dar apoi?

— Până atunci ne mai poate veni ajutor.

Timonierul își sprijinise capul în mâini, dar îl ridică brusc.

Un sgomot ciudat răsuna în văzduh.

Ce era oare?!

Unul din marinari scoase un țipăt ascuțit. Klüven sări în picioare.

Marinarul ridică mâna, arătând spre cer și timonierul își îndreptă privirea în sus:

— Un avion!

Strigătul se răspândi cu iuțeala fulgerului.

— Un avion!... Un avion!...

Toți începură să alerge de colo până colo ca nebunii: râdeau, răcneau și făceau semne.

— Vin salvatorii!

Lacrimi de bucurie nemărginită izbucniră din ochii tuturor.

Bronard se uită iar la indicatorul de benzină.

Acesta arăta că venise timpul să se întoarcă.

Vru tocmai să facă virajul, când contele de Martigny și operatorul strigară într'un glas:

— Iată-i colo jos!

Pilotul se aplecă într'o parte și se uită în jos.

— Ne-au și zărit!

— Aterizează!

— Negreșit că da.

Bronard începu să coboare în zbor planat, se roti de câteva ori și după câteva minute aeroplanul atinse pământul în apropierea lagărului naufragiaților.

Oamenii de pe vasul „W. 23" alergară spre el și îndată ce se opri, îl și înconjurară.

Pilotul și contele de Martigny coborâră întâi, iar în urma lor veni operatorul, care își pregăti îndată aparatul pentru a filma scenele ce aveau să se desfășoare.



Salvatorii fură îmbrățișați, li se strânseră mâinile, li se mulțumi cu un entuziasm și o recunoștință care nu se poate descrie în cuvinte.

— Căpitanul Barnabe e cu voi? întrebă contele de Martigny pe unul din marinari.

— Da!... Ia spuneți, ați adus și ceva de mâncare?

Bronard răspunse:

— Încă nu, dar vă voiu duce pe toți într'un loc unde vi se va da de mâncare din belșug.

— Dumnezeule sfinte, nu vom muri de foame... vom trăi!

— Da, și veți fi la adăpost de orice primejdie.

Bieții o...eni! Nici nu le venea să creadă, căci schimbarea grozavei lor situații era atât de neașteptată...

— Duceți-ne la căpitanul vostru.

In aceeași clipă Barnabe ieși din cort; contele de Martigny se duse în întâmpinarea lui și îi zise de departe:

— Mulțumesc lui Dumnezeu că v'am găsit!

Căpitanul Barnabe nici nu fu în stare să vorbească, ci îi strânse numai mâna și toți mușchii feței lui tremurară ca și când cu greu își stăpânea plânsul.

— Căpitane dragă — ba nu,... cumnate — unde e Dolores?

— Cumnat?!... Atunci dumneata ești?...

— Fratele scumpei noastre Dolores.

Căpitanul Barnabe îi strânse încă odată mâna.

— Vino... vino repede!

Il trase după dânsul în cort, ne mai putându-și stăpâni emoția.

Când intrată, Dolores se ridică de pe patul ei și se uită spre dânșii.

Nu-și mai văzuse fratele de ani de zile, totuși îl recunoscu îndată.

Era atât de istovită, încât abia se mai putea ține pe picioare, dar în clipa aceea se păru că puterile îi reveniseră, așa că sări în picioare și strigă plină de bucurie:

— Axel!.. Scumpul meu frate!...

Cu un singur pas contele fu lângă dânsa, o cuprinse în brațe, o strânse la piept și o sărută.

— Dolores, iubita mea surioară, în sfârșit te-am regăsit!

— Axel, dragul, scumpul meu Axel!

Vocea amândurora se contopi în sughițuri de plâns, dar era un plâns de bucurie, de fericire.

Incordarea nervilor fusese prea mare, nu se mai putură stăpâni, fiind prea adânc mișcați.

Și Felicia se ridicase de pe patul ei și se uita la amândoi. Era oare vis, sau aievea?

Căpitanul Barnabe îi puse mâna pe braț și îi zise, cu glas blând:

— Cum vezi, Felicia dragă, tot ne-a venit ajutor.

— Și acela care ni l-a adus e fratele mamei mele.

— S'a întâmplat o adevărată minune!

Contele de Martigny se desfăcu din îmbrățișarea surorii lui și se îndreptă spre Felicia, căreia îi zise, privind-o cu mult drag:

— Văd după asemănare că ești copila surorii mele.

O sărută și pe dânsa.

După câteva minute intră și Brouard în cort și salută pe Dolores, Felicia și căpitanul Barnabe. Fața lui strălucea de o bucurie nemărginită.

— Pe cine să felicit mai întâi? întrebă el. Pe sărmanii naufragiați pentru salvarea lor, sau pe dumneata, domnule conte, că ai avut fericirea să regăsești în viață pe acei cari îți sunt dragi?

— Pe toți împreună, răspunse contele de Martigny.

— Ei bine, atunci vă urez toate fericirile la toți. Dar deocamdată trebue să vă despart iar.

— De ce?

— Pe doamne le voiu duce cu aeroplanul în lagărul nostru, pe când dumneata și operatorul veți rămâne aici. După ce voiu ști pe doamne în siguranță, mă voiu întoarce să iau alți doi și așa mai departe până când vă voiu fi cărat pe toți de aici.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 78
30 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Când ajunse la intrarea în fabrică, Bob se întâlni cu Roges Hallier (pag. 618).

— Ai dreptate, numai aşa se poate face. Dar când te vei întoarce din lagăr, adu şi ceva alimente, căci nenorociţii aceştia sunt lihniţi de foame.

— Voiu aduce destul să se sature toţi.

— Bine. Mai e însă ceva!... Ziua e pe sfârşite, în curând se va întuneca şi nu vei mai putea sbura...

— La asta m'am gândit şi eu, dar am găsit un mijloc. E destul dacă veţi aprinde un foc ceva mai mare după care să mă pot orienta.

Marinarii veniseră şi ei în cort şi ascultaseră convorbirea. Timonierul se amestecă în vorbă şi zise:

— Avem butoaiele cu untură de peşte. Le vom aprinde şi vor lumina toată noaptea, ca nişte făclii.

Pilotul dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Minunat! Voiu putea găsi uşor locul şi pe întunerec... Acum, doamnelor, pregătiţi-vă de plecare; să nu pierdem timpul care e atât de preţios.

Dolores nici nu ascultase tot ce se vorbise, ci se uita neîncetat la fratele ei.

— Axel, nu-ţi poţi închipui ce fericită sunt că ne-am revăzut iar, după atâta amar de vreme... Cum a fost cu putinţă?... Nici nu-mi vine să cred!... Ce-ai făcut în anii îndelungaţi de când nu ne-am mai văzut, cum ţi-a mers?

— Iți voiu povesti mai târziu; deocamdată trebue să îngrijesc de voi. Veți pleca în lagărul nostru unde vi se va da de mâncare, ca să prindeți iar puteri și să vă veniți în fire.

— Vii și tu după noi?

— Indată ce toți vor fi în siguranță. Mâine vom fi iar împreună și atunci îți voiu povesti toată viața mea din ziua de când ne-am despărțit.

Când pășiră spre aeroplan, contele trebui s'o sprijine pe Dolores, care era încă prea slăbită, spre a putea merge singură.

Apoi întorcându-se spre pilot, îi zise:

— Ai putea să iei trei pasageri, domnule Bronard?

— Da, cred că o să meargă, răspunse Bronard și, adresându-se căpitanului Barnabe, îi zise:

Urcă-te și dumneata, domnule căpitan.

— Mulțumesc, dar te rog să iei întâi pe bătrânul meu cârmaciu. Eu voiu rămâne cel din urmă, după ce toți vor fi în siguranță. Aceasta e datoria mea de căpitan.

Plecarea avu loc fără nicio piedică.

Operatorul filmă și această scenă, făcându-și datoria cu atâta râvnă, încât asudă.

După scurt timp avionul dispăru în văzduh, urmărit de privirile tuturor.

O adevărată beție cuprinsese pe toți. Pe fețele lor supte de foame și de frig se vedea un zâmbet plin de bucurie și fericire, ochii își recăpătaseră strălucirea și trupurile se încordaseră din nou. Vorbeau cu înfrigurare de salvarea lor, pe care o socoteau ca o minune a lui Dumnezeu.

— Peste câteva ceasuri avionul se va putea reintoarce, zise unul din marinari.

— Și va aduce alimente, făcu un altul.

— Și vom putea mânca... în sfârșit o să ne săturăm, că destul am răbdat!

227. — Planuri de viitor.

După câtva timp Bob Wilkens se liniști, își limpezi gândurile și în sfârșit știu ce avea de făcut.

La New-York toate căile îi erau tăiate. Așa dar va pleca în Franța să-și regăsească iubita. Hotărîrea aceasta era nestrămutată și nimic nu-l va putea opri.

Știa însă dinainte că dacă o va găsi pe Felicia, revederea lor va fi foarte dureroasă.

Acum, după ce aflaseră că nu erau frate și soră, ar fi putut fi fericiți împreună, dar nu le era îngăduit, căci el era legat de o femeie pe care n'o iubea.

Se gândi că poate ar fi mai bine s'o cruțe pe Felicia și să se cruțe chiar pe el de durerea unei astfel de revederi, dar pe de altă parte își spunea că trebue să vorbească cu dânsa, să-i spună că o iubește tot atât de mult ca odinioară și că iubirea lui nu va înceta niciodată. Apoi trebuia să-i arate că nu era trădare din partea lui, dacă se căsătorise cu altă fată, trebuia să-i povestească cum fusese silit la această căsătorie.

Așa dar în privința aceasta nu mai stătu pe gânduri.

Singura piedică mai erau banii. Trebuia să-și procure cu orice preț mijloacele spre a putea pleca în Europa — în Franța — și să stea acolo câtva timp.

Iși zise că, cu toată dușmănia între ei, acești bani trebuia să-i dea tatăl său. Nu voia să se roage de dânsul, ci să-i ceară. El lucrase în întreprindere, prin meritul lui aceasta fusese salvată de la faliment și pentru asta voia să-și ceară dreptul care i se cuvenea.

In ziua următoare nu-i fu ușor să se mai ducă odată la uzine și să mai vorbească o ultimă dată cu tatăl său, dar n'avea încotro, trebuia să facă și acest drum greu.

Când ajunse aproape de intrarea fabricii, se întâlni cu Roger Hallier, care se învârtea pe acolo.

Francezul îl salută politicos și Bob Wilkens îi mulțumi tot astfel. Intâi vru să treacă pe lângă el, dar se răsgândi și îi vorbi.

— Ce mai faci, Hallier? Ai isprăvit azi așa de repede lucrul?

— Am fost dat afară, mister Wilken.

— Cum se poate?... De ce?... E o mare greșeală pe care a făcut-o tata. De oameni cumsecade ca dumneata și lucrători destoinici are doar nevoie și ar trebui să-i ție.

Roger Hallier zâmbi și răspunse:

— Tatăl dumitale a încercat să mă ție, dar... mai bine să nu mai vorbim de asta. Imi dai voie să te întreb ce faci acum, mister Wilkens?

— Am de gând să plec cu primul vapor în Franța.

— Doamne, ce fericit aş fi, dacă aş putea să plec şi eu!

— Doar n'ai stăpân, eşti liber, aşa că ai putea să pleci fără să te oprească nimeni.

— Sunt nevoit să mai aştept aici... să aştept până când...

Nu-şi isprăvi vorba, ci salutând pe Bob Wilkens, mai adăugă:

— Iartă-mă, mister Wilkens, dar sunt grăbit. Când vei ajunge în Franţa, salută-mi te rog patria şi din partea mea.

— Cu plăcere, răspunse Bob Wilkens, întinzându-i mâna. Ţin să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în vremea când conduceam eu uzinele.

— Dumitale ţi-aş fi dat oricând tot ajutorul şi cu dragă inimă, zise Roger Hallier.

— Rămâi cu bine, Hallier, şi îţi urez noroc.

— Aceeaşi urare ţi-o fac şi eu din tot sufletul, mister Wilkens.

Bob intră în clădirea direcţiunii şi zise servitorului să anunţe pe tatăl său că vrea să-i vorbească.

Da, acum şi Bob, fostul şef al întreprinderii trebuia să ceară întâi prin servitor, să fie primit ca orice străin.

Când servitorul înştiinţă pe Frank Wilkens de venirea fiului său, pe faţa acestuia se ivi un zâmbet de satisfacţie, închipuindu-şi că Bob nu venise cu alt scop decât de a se împăca cu dânsul şi să-i propună a conduce împreună uzinele.

Fără îndoială că Bob recunoscuse greşeala pe care o făcuse prin ruperea legăturilor cu tatăl său, riscând astfel să-şi piardă dreptul la moştenire.

Frank Wilkens făcu un semn servitorului

— Spune fiului meu să poftească înăuntru

După câteva clipe Bob intră în biroul tatălui său.

— Bine ai făcut că ai venit, Bob; ia loc te rog, îi zise Frank Wilkens cu prietenie, arătând spre un fotoliu.

— Mulţumesc, prefer să rămân în picioare.

Cuvintele acestea nu sunau de fel a împăcare.

Intrebuinţând acelaşi ton rece, Frank Wilkens întrebă:

— Ce te aduce la mine?

— Vreau să regulez chestiunea salariului care mi se cuvine pentru tot timpul cât am condus întreprinderea şi pe care am tot dreptul să-l cer.

— Ceri salariu?

— Da, căci n'am chef să-ţi dăruiesc munca pe care am depus-o aici.

— Ai nevoie de bani?... Tu... cu un socru atât de bogat?! In situaţia ta cred că n'au mare însemnătate cei câţiva dolari pe cari i-ai avea de luat de la uzinele Wilkens?

— Nu sunt dator să-ţi dau nicio lămurire asupra situaţiei mele băneşte şi dealtminteri nu e vorba numai de câţiva dolari, ci de mulţi.

— Dar nu te-am angajat eu, ci tu ţi-ai luat singur postul, fără niciun drept. Cu întreprinderea n'aveai nicio legătură ca funcţionar al ei, aşa că n'ai niciun drept la un salariu.

Bob Wilkens se aşteptase la un asemenea răspuns, căci în ultimul an învăţase să-l cunoască bine pe tatăl său.

Lăcomie, sgârcenie şi falşitate, erau însuşirile lui de căpetenie.

Ii va opune însă o voinţă tot atât de puternică cum era şi a lui şi va proceda cu aceeaşi neîndurare şi energie.

— Aşa dar, refuzi să recunoşti dreptul care mi se cuvine?

Bob Wilkens puse această întrebare pe un ton ameninţător, dând să înţeleagă că nu se va mulţumi cu răspunsul scurt al tatălui său.

Acesta întrebă la rândul său cu viclenie:

— Ce vei face dacă voiu tăgădui dreptul tău?

— Voiu încerca să-l obţin pe altă cale.

— Ai cumva de gând să dai în judecată pe tatăl tău?

— Voiu da în judecată uzinele Wilkens.

— E acelaşi lucru.

— Cu toate acestea voiu lua această cale, căci nimic nu mă face să am cea mai mică consideraţie pentru persoana ta. Bineînţeles că acest caz va face mare vâlvă şi toată presa se va ocupa de el, dar puţin îmi pasă. Din partea mea n'are decât să afle întreaga Americă şi toată lumea că tu...

Frank Wilkens îl opri cu un gest autoritar şi zise:

— Constat că devii iar jignitor. Te sfătuiesc să te stăpâneşti şi să taci mai bine.

— Şi eu te sfătuiesc să ne înţelegem pe cale paşnică şi după bună dreptate.

— Bine, îți voiu da o mie de dolari pentru munca ta.

Bob Wilkens izbucni într'un râs ironic.

— Iți închipui cumva că mă voiu mulțumi cu un bacșiș?... Nu, stimate tată, îmi vei plăti până la un gologan, tot ce mi se cuvine.

— Cum vrei să-ți calculezi munca?

— Foarte ușor. Ca locțiitor al șefului, mi se cuvine cel puțin salariul îndoit al unui director general. Afară de asta, prin mijlocirea mea am obținut de la societatea al cărei președinte e Crosham, un împrumut de cinci sute de mii de dolari, pentru care mi se cuvine provizionul de unu la sută.



Frank Wilkens făcu o strâmbătură.

— Ce urât e când tatăl și fiul se tocmesc în felul acesta! zise el ironic.

— Mai curând aș putea să spun eu că e foarte urât când fiul e nevoit să se tocmească cu tatăl pentru un drept care i se cuvine.

— Bine; ca să nu mai pierdem timpul cu vorbe zadarnice, îți voiu plăti ce ceri, dar atunci totul s'a isprăvit între noi și nu-ți mai datorez nimic.

— Fii sigur că n'o să mai mă vezi niciodată. Discuțiile cu tine sunt departe de a fi o plăcere pentru mine.

Frank Wilkens scoase carnetul de cecuri dintr'un sertar al biroului, complectă formularul și îl întinse lui Bob, spunând scurt:

— Poftim!...

Apoi mai scrise ceva pe cotorul cecului și adăugă:

— Semnează ici pentru primirea sumei.

Bob făcu un gest plin de cel mai mare desgust și scârbit, dar cu scriere energică își puse semnătura pe chitanța de primire. Apoi uitându-se încă odată la tatăl său, îi zise:

— Acum plec....

— Poți să pleci, îi răspunse Frank Wilkens nepăsător.

Să-i mai dau oare odată mâna înainte de plecare? se gândi Bob în sinea lui.

Dar deodată îi se desfășură întreaga lui viață pe care i-o nimicise tatăl său, așa că părăsi încăperea, făcând numai o ușoară plecăciune și fără să mai spună un singur cuvânt.

Bob Wilkens ridică îndată banii de la bancă. Era o sumă destul de mare pentru a putea pleca în Franța și să trăiască acolo câtva timp fără nicio grijă. Apoi va căuta o slujbă ca să rămână mereu în apropierea Feliciei și poate că veni ziua când...

Bob nu îndrăzni să depene mai departe firul gândurilor sale.

Se va lăsa în voia soartei, va privi cu încredere în viitor, care se va îndura poate odată și îi va da fericirea atât de mult dorită.

228. — Străduințe zadarnice.

Liniștea și hotărîrea lui Bob nu fură sdruncinate câtuși de puțin prin discuția neplăcută pe care o avusese cu tatăl său.

Nu-i mai rămăsese altă cale decât să procedeze în felul acesta față de Frank Wilkens.

Lucrul de căpetenie era că acum avea mijloacele de a ajunge la ținta lui și această țintă era Felicia.

De la uzinele Wilkens plecă îndată la o agenție de călătorie unde se informă de plecările vapoarelor spre Europa.

Peste trei zile vaporul „Providence" avea să plece din New-York.

Bob opri o cabină pentru dânsul și i se spuse că după terminarea tuturor formalităților, va putea lua biletul în cursul zilei următoare.

De la agenția de călătorie se duse la consulatul francez, spre a-și viza pașaportul.

Astfel trecuseră câteva ceasuri, până când putu să se întoarcă iar la vila unde locuia cu soția lui.

Acolo găsi pe președintele Crosham, care veni în întâmpinarea lui și îl salută cu prietenie.

— Te aștept de câteva ceasuri, Bob. Am de vorbit cu tine.

Tânărul încruntă sprâncenele, bănuind ce vrea să-i spună socrul său.

— Dragă Bob, de ce nu mi-ai arătat mai multă încredere când ai cerut pe Hariett în căsătorie? îl auzi pe președintele Crosham, întrebându-l.

— Am cerut oare eu pe Hariett? întrebă Bob la rândul său, uitându-se țintă în ochii bătrânului.

— Ai dreptate, n'ai venit în casa noastră cu intenția unui tânăr care dorește căsătoria cu o fată. N'ai cerut-o în felul cum se face o asemenea cerere în chip obișnuit.

— Acum e mai bine să vorbim deschis, îi curmă Bob Wilkens vorba. Logodna și căsătoria mea cu Hariett s'au făcut atât de repede, încât nici n'am avut timp să ne cunoaștem bine și scopul pe care l-am urmărit cu toții, era să dăm tinerei fete o scurtă fericire pentru timpul pe care îl mai avea de trăit. Nu m'ai întrebat însă niciodată dacă o iubesc pe Hariett...

— Din purtarea pe care ai avut-o pe atunci față de copila mea, am crezut că nu ți-a rămas indiferentă.

— Aici ai dreptate, răspunse Bob Wilkens grav. Am simțit o milă adâncă și sinceră pentru Hariett, care m'a îndemnat să-i împlinesc dorința ei și pe a voastră.

— Totuși aș mai fi șovăit mult, dacă aș fi știut că iubești pe alta, Bob. Mi-aș fi dat îndată seamă de primejdia care o amenința pe sărmana mea Hariett.

Bob clătină capul și zise:

— Sunt încredințat că n'ai fi șovăit o singură clipă, căci atunci când am venit în casa voastră, am crezut că Felicia de Martigny e moartă. Dacă aș fi putut bănui că am fost victima unei știri greșite, nu m'aș fi căsătorit niciodată cu Hariett. Nu-mi cere să-ți dau amănunte, dar un singur lucru vreau să-ți spun: trebue să plec acum în Franța s'o caut pe Felicia de Martigny și să-i istorisesc tot ce s'a întâmplat.

— Și ce ai de gând să faci mai târziu?

— Nici eu nu știu încă.

— După lege ești legat de Hariett.

— Nădăjduiesc că legătura noastră se va putea desface în liniște și bună înțelegere.

Foarte agitat, președintele Crosham sări de pe scaun.

— Doamne Dumnezeule, ce scandal va ieși din toată această afacere, când lumea va afla că divorțați atât de curând după nuntă!

Bob, care se plimbase și el de câteva ori prin odaie și aruncase o privire pe fereastră în spre grădină, făcu președintelui Crosham un semn să se apropie și îi zise, arătând afară:

— Un divorț nu va pricinui un scandal atât de mare ca purtarea pe care soția mea o are de câteva zile.

Președintele Crosham se încruntă când văzu pe Hariett la braț cu contele de Gerbeville, plimbându-se prin grădină adâncită într'o convorbire care părea să fie foarte intimă. Ba Hariett îi îngădui chiar contelui să-i sărute mâna de mai multe ori și era lesne de văzut că mergând alături de dânsul, își lipea trupul de al lui.

Urmă o tăcere apăsătoare de câteva clipe, apoi Bob urmă:

— Un asemenea flirt va da mai mult de vorbit lumii, decât dacă s'ar afla motivele adevărate cari au dus la logodna și căsătoria noastră atât de pripită. Așa dar, în loc să-mi faci mie mustrări, ar fi mai bine să atragi luarea-aminte fiicei dumitale asupra purtării ei și să-i spui că nu trebue să uite ce datorează numelui său respectat.

Președintele Crosham izbucni într'un râs aspru.

— Tu nu înțelegi pentru ce Hariett se poartă în felul acesta?

— Ba da, vrea să mă facă gelos, dar după toate câte i-am spus, ar trebui să știe că printr'un astfel de joc nu-și va putea ajunge ținta. Dacă vrei să ne faci un bine amândurora, urmă Bob cu un ton rugător, atunci convinge-o pe Hariett să se învoiască cu divorțul, care se va

putea face în toată liniștea, fără vâlvă, dacă vom consimți amândoi.

— Niciodată nu vom putea-o îndupleca pe Hariett, căci ea te iubește, Bob.

— Iubirea ei nu e decât capriciul unei fete răsfățate. Hariett e încă o copilă și crede că-și va putea câștiga dreptul prin încăpățânare. Eu însă sunt încredințat că mă va uita repede și se va îndrăgosti de alt bărbat. Deaceea te rog să faci tot ce-ți va sta în putință și să-i arăți, s'o faci să înțeleagă că prin încăpățânarea și toanele ei nu face altceva decât să ne amărască viața tuturor. Dacă ții la fericirea fiicei dumitale, nu mai încerca să ne silești să trăim împreună. Crede-mă că e mai bine să mergem fiecare pe drumul care i se pare mai bun.

— Cu alte cuvinte, n'ai vrea cu niciun preț să închei o înțelegere cu Hariett? îl întrebă președintele Crosham cu îngrijorare.

Bob îl privi uimit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— [illegible]luit că te vei resemna, că vei uita pe acea Franțuzoaică și că cel dintâi vei întinde mâna pentru o împăcare cu Hariett..

— Așa ceva nu se va întâmpla niciodată, îl întrerupse Bob Wilkens. Nu eu sunt acela care ar trebui să fac primul pas și să cer iertare, ci Hariett; căci ea m'a jignit atât de adânc, a presupus la mine motive atât de josnice și rușinoase, care, după credința ei, m'au făcut să mă căsătoresc cu dânsa, încât mândria mea a fost atinsă cum nu se putea mai dureros. Dar chiar dacă Hariett mi-ar cere iertare, chiar dacă mi-ar jura că mă iubește, n'aș mai putea rămâne în casa aceasta și nici în țara aceasta. Trebue să plec în Franța, sunt nevoit să ascult de chemarea inimei mele. Aici n'aș mai putea găsi liniște și aș muri de dorul care îmi sfâșie sufletul. Trebue să vorbesc cu Felicia de Martigny... și ce se va întâmpla mai târziu, Dumnezeu știe...

Președintele Crosham își plecă cu resemnare capul.

Cea din urmă nădejde a lui se spulberase.

Se ridică cu o mișcare obosită și un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze. Îi întinse lui Bob mâna și zise:

— Destinul poate să-și urmeze calea, eu nu mai sunt în stare să fac nimic.

Apoi, fără a mai aștepta răspunsul lui, ieși din odaie, cu umerii încovoiați, ca și când ar fi dus în spinare o povară foarte grea.

229. — La adăpost

După ce avionul care ducea cu el pe Dolores și pe Felicia, dispăru la orizont, căpitanul Barnabe și contele de Martigny intrară iar în cort.

— Trebue să-mi istorisești cum ți-a venit gândul să ne cauți aici, dragă Axel.

— Nici eu nu știu cum să-i spun: întâmplare sau minune. In orice caz n'aș fi avut putința să vă caut prin aceste ținuturi înghețate, dacă n'aș fi fost angajat ca figurant de către o societate americană de filme, care vrea să insceneze un film mare pe coasta Groenlandei.

— Ai mai jucat în filme?

— Până acum nu. Ah... ar trebui să-ți povestesc mult de tot spre a-ți descrie viața mea și să poți înțelege legăturile între toate întâmplările prin care am trecut.

Ședeau amândoi pe păturile care serviseră de paturi celor două femei, fumau din țigările pe care le adusese contele de Martigny și acesta istorisi pe larg viața lui tristă și grea, pe care o dusese în decursul anilor de când plecase de acasă. Apoi îi povesti despre fuga lui din Legiunea Străină.

Căpitanul Barnabe îl ascultă cu mare luare aminte și încordare, iar când contele isprăvi de povestit, îi zise cu compătimire:

— Sărmanul de tine, multe ai mai îndurat și tu!

— Mi-am meritat însă soarta.

— De ce?

— Pentrucă am părăsit pe Dolores și n'am ajutat pe sărmana copilă fără experiență, care rămăsese singură. Greșeala mea mă apasă ca o povară foarte grea. Dolores a suferit mult mai mult decât mine și ar fi fost de datoria mea s'o apăr de toate primejdiile, s'o ajut. Am fost un mare egoist și am multe de ispășit.

— Chiar dacă ai făcut vreo greșeală în viața ta, ai plătit-o acum înmiit, salvându-ne din situația desnădăjduită în care ne aflam. Uită-te la oamenii mei, la mine, în ce hal suntem! N'am mai fi putut îndura mult foamea și dacă ai fi venit numai cu câteva zile mai târziu, ne-ai fi găsit sau înebuniți de foame, sau

morţi. Iţi vom rămâne veşnic recunoscători şi niciodată nu vom fi în stare să-ţi răsplătim binele pe care ni l-ai făcut.

Contele de Martigny făcu un gest de împotrivire.

— Nici nu face să mai vorbim de asta. Era doar firesc să alerg în ajutorul vostru, îndată ce am avut putinţa s'o fac.

Apoi îl rugă pe cumnatul său să-i povestească cum se întâlnise cu Dolores, despre dragostea şi căsătoria lor şi Barnabe îi îndeplini cu plăcere rugămintea.

— Spui că soarta a fost crudă şi neîndurată cu noi şi ai dreptate. Dar când mă gândesc bine, mi-a adus şi noroc, căci am găsit-o pe Dolores, care e toată fericirea vieţii mele, încheiă Barnabe.

Povestindu-şi astfel întâmplările din viaţa lor, timpul trecu repede şi nici nu-şi dăduseră seama că afară se întunecase.

Klüven întreţinea un foc puternic, aprinzând rând pe rând butoaiele cu untură de peşte şi asculta împreună cu camarazii lui, să audă vâjâitul aeroplanului.

Toţi erau cuprinşi de înfrigurare.

— Numai de n'ar uita să aducă alimente, zise unul din marinari, foarte îngrijorat. Când mă gândesc că în curând voiu putea mânca bine, stomacul meu începe să salte de bucurie.

Kid se învârtea printre ei şi părea să fie tot atât de emoţionat ca şi oamenii, presimţind parcă bucuria lor. Timonierul se aplecă spre câine şi îl mângâiă.

— Ai avut mare noroc, Kid. Dacă n'ai fi fost tu acela care ai scăpat pe căpitan, ţi-ar fi mers ca şi celorlalţi tovarăşi ai tăi şi te-am fi mâncat de mult. Vezi dar că proverbul spune adevărat: toată fapta îşi are răsplata. Eşti un animal de treabă şi vei avea şi tu porţia ta de mâncare bună.

Ca şi când i-ar fi înţeles vorbele, Kid se lipi de Klüven, se uită lung în ochii lui şi schelălăi.

Deodată însă ciuli urechile, începu să latre tare şi alergă o bucată de drum în întunerec.

— Mi se pare că a şi auzit avionul. Cred că va fi îndată aici.

Intr'adevăr, după scurt timp şi oamenii auziră zbârnâitul elicei şi peste vreo zece minute Bronard ateriză pentru a doua oară în apropierea lagărului.

Toţi se năpustiră spre avion şi îl înconjurară.

Bronard nu coborî îndată, ci le strigă:

— Atenţiune!

Cu o mişcare repede aruncă un sac care fu luat în primire cu mare bucurie.

— Incă odată! Al doilea sac! Atenţiune!

Apoi coborî şi pilotul din aeroplanul său

— Acum puteţi mânca. Intr'un sac e pâine, iar în al doilea conserve, carne şi legume. Aruncaţi totul într'un cazan, fierbeţi bine şi... poftă bună! Mă voiu odihni numai o oră, apoi mă voiu întoarce luând pe trei din voi cu mine Trageţi la sorţi cari veţi veni cei dintâi la rând Acum spuneţi-mi unde e căpitanul vostru.

— In cort.

Bronard se duse la dânsul.

— Iată-mă înapoi. Doamnele sunt în siguranţă. Au mâncat şi au băut bine, apoi s'au culcat la căldură într'una din bărăcile de tablă şi acum dorm duse.

Căpitanul Barnabe îi strânse mâna şi îi mulţumi călduros.

— Ai fost îngerul nostru salvator, domnule Bronard.

Aviatorul râse.

— Ah, faci comparaţia asta, pentrucă am venit zburând prin aer? Hai, vino şi dumneata afară. Trebue să fii de faţă când se va împărţi mâncarea, altfel eşti în primejdie să rămâi păgubaş.

Marinarii deschiseră repede cutiile cu conserve, aruncară conţinutul în cazan şi aţâţară focul, ca să fiarbă mai repede mâncarea.

Fiecare luă câte o cutie goală de conserve şi Bronard împărţi tainul.

Infometaţii mâncară cu lăcomie, îşi umplură mereu din nou cutiile, până când dădură de fundul cazanului.

Apoi veni rândul pâinei, dar contele de Martigny îi opri.

— Vă veţi îmbolnăvi, dacă veţi mânca atât de mult deodată. Mai aşteptaţi câtva timp, odihniţi-vă, dormiţi, iar pe urmă puteţi mânca iar.

— Lui Kid nu i s'a dat nimic, strigă deodată Klüven, întristat că uitase de credinciosul animal, căruia îi aruncă acum o pâine întreagă

Kid o înhăţă şi începu să roadă, schelălăind de bucurie.

Marinarii ascultară sfatul contelui de Martigny, intrară în cort și se culcară.

După câtva timp însă aviatorul veni și trezi pe trei din ei.

— Sculați, trebue să plecăm!

In felul acesta făcu mereu drumul între cele două lagăre și duse la adăpost tot echipajul vasului „W. 23".

Spre dimineață veni pentru ultima oară să ia pe căpitanul Barnabe, pe contele de Martigny și pe operator.

Barnabe luă și pe Kid în avion, apoi mai aruncă o privire asupra locului unde înduraseră atâtea chinuri împreună cu ai lui.

Pierduse orice speranță de scăpare și în ultimul moment, tot le venise ajutorul!

Cei mai mulți vor spune că a fost o întâmplare, dar căpitanul Barnabe socoti salvarea lor ca o binefacere a Cerului.

Avionul se ridică în văzduh și luă cursul spre miază-zi.

Căpitanul Barnabe se uita în jos.

Drumul acesta îl făcuse și cu sania; în clipa aceea avionul trecu chiar peste locul unde fusese îngropat în zăpadă.

Se întoarse spre contele de Martigny și îl întrebă:

— Este vreo stațiune de coastă prin apropiere?

— Nu; cea mai apropiată e la o depărtare de cinci zile cu sania.

— Va să zică n'aș fi putut ajunge niciodată acolo, căci puterile m'ar fi părăsit.

— Nu; cu atât mai puțin, cu cât te prinsese și furtuna.

— Ce s'a întâmplat oare cu Cehoslovacul?

— Nu mai încape nicio îndoială că și-a găsit moartea.

Când soarele era sus pe cer, ajunseră în lagărul expediției. Toți veniră să-l salute pe căpitan.

Și Karin Ryström era printre ei și ea făcu semne cu mâna când avionul atinse pământul, dar aceste semne erau pentru contele de Martigny.

230. — Răfuiala.

Crestatul se mutase într'o odăiță din casa unei femei bătrâne, în cartierul Winfield Junction. Două motive îl îndemnară să aleagă această locuință: întâiu pentrucă era ieftină, al doilea pentrucă aici nu putea fi găsit atât de ușor.

Își cunoștea bine vărul, căci făcuse experiențe foarte rele cu dânsul, așa că se cerea să fie foarte prevăzător.

Frank Wilkens știa acum că Crestatul se întorsese la New-York și bănuia că din partea acestuia îl amenința o primejdie mare, așa că putea foarte ușor să-i dea iar în gând să scape de dânsul așa cum mai făcuse odinioară la Londra.

După ce Crestatul cunoscuse pe Roger Hallier și încheiase un fel de alianță cu el, îl îndemnă și pe dânsul să se mute în acelaș cartier.

— Proprietăreasa mea mai are o cameră în care te poți muta, îl sfătui Crestatul.

Roger Hallier se învoi și îi răspunse:

— Ar fi bine să stăm împreună și să fim mereu în legătură.

In fiecare zi Roger Hallier se ducea la fabrică, să afle dacă nu se făcuse o schimbare în conducerea acesteia, dar în fiecare zi i se spunea acelaș lucru: Frank Wilkens era stăpân el conducea întreprinderea.

In ziua în care întâlnise pe Bob Wilkens Roger Hallier zise Crestatului când se întoarse acasă:

— Cred că a venit timpul să dăm lovitura cea mare pentru a nimici pe Frank Wilkens. Nu mai auzind nimic despre dumneata, se va crede în siguranță.

Crestatul, care nu mai fu în stare să înfrâneze nerăbdarea lui Roger Hallier, dădu din cap și răspunse:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2.

ANUL IV
31 III 1935
No. 79

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia:
BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Crestatul se năpusti asupra lui Frank Wilkens, îl apucă de guler (pag. 627)

— Mâine mă voiu duce la dânsul.

In dimineaţa următoare plecară împreună, dar când ajunseră la fabrică, se despărţiră.

— Aşteaptă-mă aici până mă întorc, dragă Hallier, îi zise Crestatul.

— Tare aş vrea să fiu şi eu de faţă la răfuiala pe care o vei avea cu Frank Wilkens, să văd mutra pe care o va face când va da ochi cu dumneata.

— Nu se poate, căci la convorbirea pe care o voiu avea cu dânsul nu trebue să fie alţii de faţă.

Crestatul intră în clădirea direcţiunii. Chiar de la intrare îl opri portarul şi măsurându-l cu o privire bănuitoare, îl întrebă răstit:

— La cine vrei să te duci?

— La domnul Frank Wilkens.

— La şef? făcu portarul mirat şi mirarea lui era îndreptăţită, părându-i-se caraghios ca un om în halul în care se afla Crestatul să vrea să vorbească cu puternicul conducător al uzinelor Wilkens.

— Ţi-am vorbit destul de deslușit, aşa că trebue să mă fi înţeles, îi răspunse Crestatul foarte scurt şi apăsat şi trecu mai departe.

Pe una din uşi citi scris pe o placă: „Sala de aşteptare".

Nici servitorul care se afla aici nu fu mai puţin surprins când Crestatul îi zise:

— Du-te la şeful dumitale şi spune-i că un bun prieten vrea să-i vorbească.

Un bun prieten?!...

Omul acesta îmbrăcat ca un minier modest, să fie un bun prieten al șefului?

Era cu neputință!

— Haide, mai repede! se răsti Crestatul la servitor.

— Ești bun să-mi spui numele dumitale.

— Nu vreau să ți-l spun.

Străinul vorbea cu glas poruncitor, care își făcut repede efectul, așa că servitorul intră în biroul șefului și zise:

— Mister Wilkens. a venit un om care vrea să vorbească cu d-voastră, dar nu vrea să-și spună numele. Mi-a spus numai că e un bun prieten al d-voastră.

Frank Wilkens era adâncit în citirea unui raport săptămânal, așa că nici nu auzi bine cuvintele servitorului. Ii făcu acestuia numai un semn și zise:

— Spune-i omului să intre.

Crestatul era la ușă, căci urmase îndată pe servitor, așa că păși în birou.

— Frank! zise el scurt.

La auzul acestui glas, Frank Wilkens ridică repede capul și se uită la noul venit.

— Tu!...

— Da, eu sunt!... Mi se pare că vizita mea nu e o surpriză tocmai plăcută pentru tine.

Aceste cuvinte fură spuse cu o ironie mușcătoare.

Servitorul se oprise la ușă, dar Crestatul se întoarse spre el și îi zise poruncitor:

— Dumneata poți să pleci!

Bătrânul servitor închise ușa și se întoarse în sala de așteptare, unde clătină nedumerit din cap.

Ce se întâmplase oare? De ce se speriase șeful? Străinul spusese deci adevărul! Era vădit că Frank Wilkens îl cunoștea bine.

Ba își spuseseră chiar pe nume!

Ce însemnau oare toate acestea?

Dar servitorul renunță de a-și mai frământa mintea, spunându-și că tot nu va afla cine era acest străin și ce legături avea cu șeful său. Era vădit însă că aceste legături nu erau de fel plăcute pentru Frank Wilkens.

Intre timp, cei doi adversari stăteau față în față și se uitau țintă unul la altul.

Frank Wilkens își adună toate puterile și se stăpâni.

Așa dar se întâmplase lucrul de care se temuse atât de mult.

Nădejdea slabă pe care o avusese după vizita Crestatului la spital, când acesta îi spusese că nu se va mai răfui cu un bolnav și că va dispare iar pentru totdeauna, se spulberase.

Cum să se poarte acum cu vărul lui? Ce atitudine să ia?

El, care în orice alte împrejurări știa să facă față situațiilor celor mai grele, își pierduse aproape capul.

Va mai putea face oare ceva, spre a scăpa din această încurcătură grozavă?

N'ar fi oare mai bine pentru dânsul să renunțe de la început la luptă, să se declare vinovat și să ceară iertare?

Nu, nu, niciodată!

Cu multă străduință reuși să se reculeagă, trăsăturile feței sale deveniră aspre, dovedind o energie neîndurată și voința lui de fier îi dădu puterea să se ridice în picioare, să ție piept adversarului său.

Deocamdată va afla ce vroia vărul său de la dânsul.

Tot atât de semeț stătea și Crestatul înaintea lui și pe față i se citea tot atâta voință și energie ca și pe aceea a lui Frank Wilkens.

După ce se măsurară câtva timp cu privirea, Crestatul îl întrebă pe Frank Wilkens:

— Știi pentru ce am venit?

— Spune-o tu, căci n'am chef să-mi pierd vremea făcând tot felul de presupuneri. Vorbește deci și lămurește-mă asupra scopului venirii tale.

Frank Wilkens vorbea apăsat și aspru și în ochii lui era o lucire de dușmănie neîmpăcată.

— E într'adevăr nevoie să-ți mai spun scopul venirii mele?

Crestatul se stăpânea bine și nimic pe fața lui nu arăta turburarea grozavă în care se afla.

Era doar ceasul pe care îl așteptase ani de-arândul, toată viața lui.

Era ceasul răzbunării!

Rămânând deci foarte calm, el urmă:

— Nu-mi pot închipui să fi uitat că noi amândoi mai avem o socoteală foarte veche?

— Ce vrei să spui cu asta?

- Nu te preface că nu știi nimic. Sau ai cumva de gând să tăgăduiești că te-ai făcut

vinovat de o crimă față de mine? Mulțumește lui Dumnezeu că am venit la tine și nu m'am dus de-adreptul la procuror să te denunț. Față de mine n'ai știut ce-i îndurarea și mila, totuși eu voiu fi mai blând cu tine. N'am nevoie să te trag la răspundere în fața judecății, căci știu eu însumi unde te pot lovi și cum te voiu pedepsi.

— Dar ce ți-am făcut?

— Mai ai îndrăzneala să întrebi? Sau vrei să-ți bați joc de mine?

— Ai fost bolnav.... Prin urmare nu ți-am făcut niciun rău, dacă te-am internat într'un sanatoriu.

Crestatul rămase câteva clipe buimăcit.

Nu-i venea să creadă că un om e în stare să meargă cu nerușinarea atât de departe.

Vinele de pe frunte i se umflară de mânie și fără să vrea își încleștă pumnii.

Doamne, cu câtă plăcere ar fi izbit în față pe acest ticălos!

Dar Crestatul se stăpâni și de astă dată și reușind chiar să zâmbească ironic, zise:

— A, va să zică în felul acesta vrei să întorci lucrurile?... Să susții că am fost nebun și de aceea m'ai internat într'un ospiciu?...

— Nu erai în stare normală, căci altfel profesorul Black nu te-ar fi primit în sanatoriul său.

— M'a primit fiindcă l-ai plătit bine. Atât profesorul Black, cât și tu sunteți la fel de ticăloși.

— Te rog să nu ne jignești!

— Un nemernic ca tine, lipsit de cinste și de conștiință, nici nu se poate simți jignit!

— Eu mențin afirmațiunea că nu erai în toate mințile, căci altfel nu ți-ar fi putut trece prin gând să te însori cu fata aceea, care se aruncase de gâtul tău.

La auzul acestor cuvinte Crestatul nu mai fu în stare să se stăpânească. Il apucă pe Frank Wilkens de guler și îl scutură ca pe o cârpă.

— Tu!... sbieră el gâfâind. Mai spune o singură dată aceste cuvinte și te dobor, făptură mârșavă ce ești!

— Dă-mi drumul!

— Retrage-ți cuvintele, sau te sugrum!

De astă dată îl apucă de gât.

— Dă-mi drumul! mai țipă odată Frank Wilkens.

Crestatul îl izbi cu atâta putere, încât Frank Wilkens se prăbuși în fotoliul din fața biroului, apoi zise:

— Nu vreau să-mi murdăresc mâinile, atingându-te, nemernicule!

Aceste cuvinte fură spuse cu un dispreț nemărginit.

Frank Wilkens își veni repede în fire și chibzui cu iuțeala fulgerului:

Să cheme oare pe oamenii săi în ajutor și să le poruncească să-l dea afară pe acest nebun?

Atunci fără îndoială se va duce la Parchet, și va depune plângerea împotriva lui. Nu; pe altă cale trebuia să se apere de dânsul; să-l poarte cu vorba, să se prefacă deocamdată că primește toate condițiunile pe care le va pune Crestatul.

Așa dar zise ceva mai împăciuitor:

— N'are niciun rost să ne certăm și nu cred că ai venit pentru asta. Așa dar să vorbim în liniște.

— Da, în felul acesta vom isprăvi mai repede.

Fără a mai aștepta invitația lui Frank Wilkens, Crestatul se așeză într'un fotoliu lângă birou.

Reușise să se liniștească iar și începu să vorbească potolit, ca și când ar fi discutat despre o afacere obișnuită:

— Odinioară m'ai închis în sanatoriul profesorului Black cu scopul de a mă înlătura, de a face să dispar fără să mă omori și pentru a pune mâna pe partea mea de moștenire. Recunoști că este așa?

— Nu te voiu contrazice.

— E același lucru ca și când ai recunoaște vina ta. Acum să trecem mai departe. Cu banii din moștenirea mea ai înființat întreprinderea așa cum este astăzi.

— Nu numai cu banii tăi, dar și cu zestrea soției mele.

— Asta n'are nicio importanță. In orice caz, banii mei sunt învestiți în întreprindere și prin urmare uzinele sunt ale mele.

— Ai numai parte la dânsa.

Crestatul făcu un gest disprețuitor și urmă:

— Nici asta n'are însemnătate. Fapt e că uzinele sunt ale mele; dacă în parte, sau în întregime, vom vedea după ce vom face socotelile.

— Și acum ce vrei de la mine?

— Cer dreptul meu... cer să-mi dai înapoi ce mi-ai furat.

— Pentru asta ar trebui să-mi procur mai întâi bani numerar.

— Nu e vorba de bani, căci eu vreau fabrica. A fost clădită cu banii mei... cu banii mei a ajuns la înflorirea și extinderea pe care o are astăzi...

— Dar și prin munca mea.

— Foarte bine, dar pentru munca ta ți-ai luat singur plata, trăind ca un rege din venitul întreprinderii.

— Nu-mi poți cere să mă retrag și să-ți las ție tot.

— Totuși cer asta și vrând-nevrând vei fi nevoit să te supui.

— Intreprinderea a avut pierderi mari în timpul din urmă, așa că o parte din avere s'a risipit.

— Nu a mea, ci a soției tale. Eu n'am fost tovarășul tău, cu condiția de a lua parte la pierderi. Pentru mine afacerea stă astfel, încât pot să-mi cer averea cu dobândă. După cum vezi, cunosc bine situația, așa că nu mă vei putea înșela a doua oară.

Frank Wilkens era atent la această convorbire, dădea răspunsurile cuvenite, dar în același timp în mintea lui frământa și alte gânduri.

Se întreba neîncetat ce se va întâmpla dacă va fi nevoit să predea vărului său toată întreprinderea și își zise că așa ceva era cu neputință, că va trebui să găsească altă cale de scăpare.

Gândurile lui rătăciră pe poteci întunecate și străduința lui de a găsi o soluție mulțumitoare pentru dânsul nu fu zadarnică, căci îi veni o idee care îl făcu să respire ușurat. Acum știa cum trebuia să se poarte cu adversarul său pentru a scăpa de el și să rămână cu fabrica.

In acest scop trebuia să adoarmă bănuiala și neîncrederea vărului său, să mai câștige timp, cel puțin câteva zile.

— Vei înțelege, zise el în sfârșit Crestatului, că nu-mi este atât de ușor să iau o hotărîre repede cum ceri tu.

— Nu e vorba de nicio hotărîre. Situația e limpede de tot și tu trebue să te retragi.

— Din nefericire e așa cum spui.

— Da, fiindcă dacă te vei împotrivi, atunci poți să te aștepți la neplăceri mai mari; te amenință temnița.

— Nu poți să dovedești nimic.

— Ba da, căci am un martor.

Crestatul spusese aceasta numai pentru a-l zăpăci pe Frank Wilkens.

— Ai spus însă că vrei să mă cruți.

— Numai dacă te vei supune voinței mele.

— Voiu face cum vrei tu, dă-mi însă timp.

— Pentru ce? Mai nădăjduiești să mă faci să dispar ca odinioară la Londra?

Frank Wilkens nu luă în seamă această întrebare și zise:

— Dacă mă voiu retrage așa, pe neașteptate, faptul va da loc la tot felul de presupuneri și lumea va începe să vorbească.

Crestatul avu un zâmbet ironic.

— Ah, nu vrei ca lumea să vorbească nimic rău despre onorabilul rege al automobilelor, despre cinstitul Frank Wilkens?!... Ții mult ca acest nume să rămână nepătat.

— Ție îți vine să râzi, dar eu vorbesc foarte serios.

— Și ce vrei să faci spre a înlătura bârfelile?

— Nu de mult am avut un atac de apoplexie...

— In urma căruia te-ai însănătoșit surprinzător de repede.

Fără a se lăsa întrerupt de această observație, Frank Wilkens urmă:

— Acum pot spune că din cauza sănătății sdruncinate nu mă mai simt în putere de a conduce întreprinderea și de aceea ți-o predau ție.

— Din partea mea poți să faci și așa. Și când va avea loc predarea?

— Peste câteva săptămâni.

— N'am chef să aștept atât de mult.

— Dacă vrei numaidecât, contractul îl putem face și mai devreme printr'un notar.

— Da, cer asta și cât mai repede. Nu vom face însă un contract, ci vei da o declarație în fața unui notar, în care vei arăta că ai primit de la mine banii care se află investiți azi în întreprindere și că în schimbul acestei sume renunți la dreptul de proprietate și îmi cedezi mie întreprinderea, fără să mai ai nicio pretenție.

— Va să zică, vrei să mă înlături cu totul?

— Nu meriți altceva.

— Şi nici nu mă întrebi cu ce vom trăi eu şi soţia mea?

— Pe mine m'ai întrebat aşa ceva când mi-ai furat toată averea? Nu ţi-ar fi fost mai plăcut dacă n'aş fi scăpat din sanatoriul doctorului Black, dacă aş fi rămas prizonier pentru toată viaţa? Şi n'ai fi fost şi mai încântat dacă aş fi pierit în vreun colţ de lume, neştiut de nimeni? Va suna cam aspru ceea ce-ţi voiu spune acum, dar din partea mea, n'ai decât să pieri de foame în stradă, căci ai pe conştiinţă nu numai viaţa şi fericirea mea, dar şi pe aceea a copiilor noştri. Pentru faptul că m'ai nimicit pe mine, poate te-aş fi iertat, dar pentru toate celelalte crime ale tale trebue să-ţi primeşti pedeapsa şi de aceea te voiu arunca în stradă, nu voiu cunoaşte îndurare, căci la rândul meu vreau să te nimicesc aşa cum m'ai nimicit tu pe mine. Mă voiu răzbuna astfel, nu numai pe mine, ci şi pe copiii noştri. Chiar dacă se spune că răzbunarea e ceva josnic, totuşi o voiu înfăptui, pentrucă te urăsc... te urăsc atât de mult cum nici nu-ţi pot spune. Se spune că şi ura e urâtă, dar acela care nu ştie să urască, nu ştie nici să iubească, însă eu am iubit odinioară, am avut un simţimânt sfânt pe care l-ai distrus şi acum te loveşte ura şi răzbunarea mea.

Frank Wilkens şedea cu capul plecat, făcând impresia unui om înfrânt, a unui om care are remuşcări grozave, dar în realitate nu ţinea capul plecat decât pentru a nu arăta Crestatului zâmbetul său ironic şi viclean.

— Imi voiu îndrepta greşelile şi voiu ispăşi păcatele.

Spuse aceste cuvinte, numai dându-şi seama că trebue să răspundă ceva.

— Când mergem la notar? îl întrebă Crestatul.

— Trebue să mă pun întâi în legătură cu unul.

— Asta poţi s'o faci chiar mâine.

— Mâine voiu putea afla numai dacă poate să ne primească.

— Cum vrei să-mi dai de ştire când vei afla dacă ne poate primi?

— Ai doar o locuinţă aici?

— Da.

— Atunci îţi voiu scrie.

— In tot cazul, afacerea trebue regulată încă în cursul acestei săptămâni, căci mai mult nu vreau să aştept.

— Bine, aşa voiu face. Notează-mi adresa ta.

Crestatul îşi scrise adresa pe o foaie de hârtie pe care o întinse lui Frank Wilkens, apoi se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Aşa dar ne-am înţeles şi îţi atrag atenţia că trebue să-ţi respecţi cuvântul.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Ştiu asta, căci altfel mă vei denunţa.



— Fără şovăire.

— N'ai să ajungi să iei această măsură.

Aceste cuvinte fură spuse cu un înţeles îndoit, dar Crestatul nu le luă în seamă.

Se mai măsurară încă odată cu privirea; din ochii Crestatului se putea vedea dispreţul cel mai adânc, în privirea lui Frank Wilkens ură şi înşelăciune.

Crestatul se îndreptă spre uşă şi părăsi încăperea fără să mai spună măcar un singur cuvânt.

După plecarea Crestatului, Frank Wilkens

își sprijini capul în mâini, ca și când ar fi fost prea greu să-l poată ține drept.

Acum trebuia să lucreze repede, spre a înlătura o nouă catastrofă.

Totodată își dădu seama că va trebui să se folosească de orice mijloace, să nu se dea înapoi de la nimic.

Fusese atras într'o luptă în care nu exista îndurare, dacă vroia să-și mențîe situația. Așa dar va lupta așa cum știa el, va lupta cu cruzime, numai pentru a nu fi nevoit să cedeze, să predea întreprinderea, căci pierderea ei ar fi însemnat pieirea lui.

Frank Wilkens scrâșni din dinți.

Nu el, ci celălalt va cădea în această luptă înfiorătoare.

Roger Hallier așteptase cu nerăbdare afară în fața fabricii. Când zări pe Crestat ieșind în stradă, îi alergă înainte și îl întrebă cu înfrigurare:

— Ai vorbit cu el?

— Da, și i-am arătat socoteala pe care o am cu el.

— Era abătut?

— La început a vrut să facă pe grozavul, să se împotrivească, dar nu i-a folosit la nimic și în cele din urmă a fost nevoit să se supună voinței mele. S'a ținut însă bine, căci e un om de o energie rară, unul care știe să se stăpânească pe sine și să stăpânească pe alții.

— Numai față de dumneata nu i-a mers.

— Și-a dat seamă că n'are altă scăpare. Presupun că abia cu timpul va pricepe însemnătatea cererii mele și atunci va fi cu desăvârșire doborît.

— Nici nu merită altceva.

— Nenorocirea va veni abia mai târziu pentru dânsul: lipsurile și mizeria.

— In desnădejdea lui își va răpune poate singur viața.

Crestatul ridică nepăsător din umeri.

— Nu va fi nicio pagubă și nimeni nu va plânge pe urma lui.

— Doamne, dacă disperarea l-ar împinge la moarte! Atunci și sărmana mea mamă ar fi răzbunată!

Se îndreptară spre oraș și de acolo la Winfield Junction.

Tăcură multă vreme și, în sfârșit, când fură în tren, Crestatul își spuse un gând care îi venise:

— Bănuiesc că Wilkens va căuta o cale de scăpare pentru a nu-mi preda uzinele.

— Poate căuta mult și bine, nu va găsi niciuna.

— In orice caz eu nu-l voiu lăsa să scape. Am hotărît ruina lui și îl voiu nimici fără șovăire.

231. — O minune.

Intâmplările prin care treceau li se părură ca o adevărată minune, ca un vis prea frumos, pentru a fi adevărat.

Feliciei nici nu-i veni să creadă, când ajunse în lagărul expediției și zări pe Karin Ryström care alergă în întâmpinarea ei.

Tânăra Suedeză se lipi de Felicia, o sărută cu dragoste și plângând de bucurie zise:

— Felicia... scumpa mea Felicia, în sfârșit ne revedem iar.

Și Dolores se uită uluită la Karin Ryström, căci nici ei nu-i venea să creadă că o revede pe frumoasa fată după o despărțire atât de îndelungată și în împrejurări atât de neobișnuite.

Ceilalți membri ai expediției cinematografice se țineau la o parte, urmăreau însă cu încordare scena mișcătoare a revederii.

Mister Breward șopti regisorului în taină:

— Reține bine tot ce vezi, căci mâine vom filma această scenă. Am căutat de mult o astfel de întâmplare, dar scritorii n'au niciodată idei atât de bune. Asta e ceva pentru spectatori. Toți vor izbucni în lacrimi...

— Iar dumneata vei pluti în aur, răspunse regisorul Cornell cu răceală.

— Nu tăgăduiesc de fel că în primul rând mă gândesc la afaceri, zise mister Breward. Și fac foarte bine, căci dacă v'aș asculta numai pe voi, regisorii și dramaturgii, atunci am avea filme minunate, care ar corespunde celor mai grele cerințe, dar casele cinematografelor ar fi goale. Atunci am trage toți mâța de coadă, deoarece fără bani n'ar putea trăi atâtea mii de oameni cari își câștigă azi existența de pe urma cinematografului.

— După cum văd, cu toate că Rita Söndersö n'a mai venit și a pricinuit pagube mari, tot vei avea un câștig bun din această expe-

diție, căci am filmat scena fără ca cei de față să-și fi dat seama.

In ochii lui Breward se ivi o lucire de bucurie și mulțumire. Zâmbi încântat, îl bătu pe regisor pe umăr și răspunse:

— Constat cu plăcere că ești un om întreg, dragă Cornell.

Cei doi domni fură întrerupți în convorbirea lor, de aviatorul care se apropiă de ei, le făcu un raport scurt șic eru voie să salveze și pe ceilalți.

Șeful expediției se învoi fără să stea mult pe gânduri, dar nu-i convenea că Bronard voia să-și îndeplinească opera de salvare în cursul nopții, spunându-și că filmarea la lumina zilei va reuși mai bine.

Bronard însă se pricepu să-i descrie în cuvinte atât de mișcătoare situația nenorocită a naufragiaților, încât mister Breward îl lăsă să plece îndată înapoi.

Pe când Dolores și Felicia fură duse într'o baracă de tablă, unde li se dădu mâncare bună și toate îngrijirile, Bronard își continuă opera de salvare pe care o începuse cu atâta succes.

Nici Dolores nici Felicia nu erau în stare să răspundă la toate întrebările care li se puneau mereu.

Deși Dolores își propusese să nu adoarmă până când nu va vedea salvat și pe soțul ei, totuși era atât de istovită, încât după scurt timp căzu într'un somn adânc.

Același lucru se întâmplă și cu Felicia.

In dimineața următoare dormiră până târziu, cu atât mai mult, cu cât toți membrii expediției și mai cu seamă Karin Ryström avură grijă ca sărmanele femei cari înduraseră atâtea greutăți și primevdii, să nu fie turburate în odihna lor.

Când Dolores și Felicia se deșteptară în sfârșit, se uitară câtva timp uimite în jurul lor, până când putură să-și dea seama unde se află și ce se întâmplase cu ele.

Căpitanul Barnabe intră în baraca lor și le îmbrătișă; văzând că toți fuseseră scăpați din situația grozavă prin care trecuseră, bucuria lor nu mai cunoscu margini.

Ca o minune într'adevăr de necrezut li se păru revederea cu contele de Martigny.

— M'am gândit de multe ori la tine, îi zise Dolores în șoaptă, pe când ședeau la masa pe care Karin Ryström o împodobise ca pentru sărbătoare. Am dorit din tot sufletul să te mai revăd odată, căci am avut presimțirea că și viața ta a fost tot atât de sbuciumată ca și a mea. Niciodată n'aș fi visat însă, că ne vom revedea în astfel de împrejurări, că tu vei fi acela care ne va salva de la o moarte sigură și îngrozitoare.

Contele de Martigny îi săruta neîncetat mâinile și fața și nu se mai putea sătura privind-o.

— Nici eu nu te uitasem, scumpa mea Dolores, răspunse el cu seriozitate. Dar când viața m'a prins în ghiare prea puternice, când soarta neîndurată m'a aruncat într'o adevărată prăpastie, n'am mai îndrăznit să-ți scriu. N'am vrut să-ți mai faci griji și din pricina mea. Am preferat să mă crezi mort, decât să afli că îmi merge atât de rău între străini. Dar să nu mai vorbim despre aceste lucruri triste și prin salvarea pe care v'am adus-o, nădăjduiesc să-mi fi ispășit măcar o mică parte din greșelile mele.

Dolores zâmbi printre lacrimi.

— Ai ispășit tot, dragul meu Axel; totul va fi dat uitării.

Apoi, lipindu-se cu dragoste de pieptul lui, urmă:

— Sunt atât de fericită că ne-am regăsit...

— Și dacă va vrea Dumnezeu, nu ne vom mai despărți niciodată, răspunse contele de Martigny.

In ziua aceea nu se mai filmă nimic, deoarece pentru scenele ce aveau să urmeze era nevoie de Rita Söndersoe, care avea rolul principal.

Ea își anunțase însă sosirea abia pentru a doua zi, așa că trebuia așteptată.

Pe când mister Breward și regisorul Cornell o ocărau supărați, contele de Martigny și Karin Ryström erau foarte încântați, căci avură putința să stea cu cei salvați și să-și povestească întâmplările și peripețiile prin cari trecuseră.

Si aveau doar atât de multe de povestit!

Cum făcuse și odinioară, la prima lor întâlnire, Karin Ryström ii destăinui Feliciei toată durerea ei și plângând amar, îi istorisi despre moartea lui Sven Alvesten.

— Dacă în ziua aceea când am aflat știrea grozavă nu l-aș fi întâlnit pe unchiul tău, care s'a purtat ca un frate cu mine, n'aș mai fi fost

în stare să îndur și această lovitură îngrozitoare

Felicia rămase cu privirea pierdută în gol și murmură:

— E ciudat că tocmai în clipele când ai de îndurat cea mai mare durere, destinul îți scoate în cale un om care te ajută și te mângâie. În nenorocirea ta ai găsit pe unchiul Axel, iar eu m'am apropiat iar sufletește de mama, pe care, orbită, o părăsisem odinioară.

Karin Ryström scoase un suspin adânc și îndurerat.

— Ce fericită aș fi fost dacă aș fi avut și eu pe mama lângă mine, dar ea nu m'a înțeles niciodată.

Apoi îi povesti Feliciei despre întoarcerea ei în casa părintească și încheiă plângând:

— Acum sunt părăsită de toată lumea, nu mai am cămin, nu mai am pe nimeni care să-mi fie aproape, căruia să-i fiu dragă...

Felicia își strânse prietena la piept și o mângâiă:

— Nu plânge, draga mea Karin; ne ai doar pe noi, îl ai pe unchiul Axel... nu ești singură.

— Dar am pierdut atât de mult, dragă Felicio, urmă Karin Ryström plângând. Cu moartea lui Sven Alvesten a fost spulberat pentru totdeauna visul meu frumos de fericire.

— Ne vom mângâia una pe alta, Karin dragă, căci și eu am pierdut tot. Tu plângi pe un mort, care ți-a păstrat credință până în ultima clipă a vieții lui, de care știi că te-a iubit atât de mult și care nu te-a uitat niciodată. Eu însă...

Felicia tăcu și își ascunse fața în mâini.

Karin Ryström o privi speriată.

— Felicio... ce s'a întâmplat?

Felicia se reculese, înălță capul și își șterse lacrimile. Se sili să zâmbească și zise cu voce aproape stinsă:

— E curată nebunie să mă mai gândesc la tot ce-a fost și să-mi întristez singură inima. Dar când ai iubit pe cineva atât de mult, atunci durerea de a te ști uitată e prea mare.

— Uitată?... Bob Wilkens te-a uitat?

— S'a logodit cu alta, Karin. Am văzut într'o revistă fotografia lui și a logodnicei sale. S'a mângâiat foarte repede cu gândul că sunt sora lui și că o dragoste între noi nu e cu putință. Și eu aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să uit această dragoste, dacă n'aș fi avut îndoiala că Frank Wilkens, regele automobilelor, e adevăratul meu tată. Știi că după întâlnirea mamei cu salvatorul meu, acel minier cu fața brăzdată de cicatrice, această îndoială a crescut și mai mult. Cum însă această taină n'a fost încă deslegată, n'are niciun rost să mai vorbim despre aceste lucruri. Faptele rămân aceleași și eu nu le pot schimba. Am vorbit despre asta, numai spre a-ți da și ție o mângâiere. Suntem tovarășe de suferință și trebue să ținem cât mai mult una cu alta, dragă Karin. Ne vom mângâia reciproc și vom putea îndura mai ușor durerea noastră.

Se îmbrățișară și cu un sărut lung pecetluiră prietenia lor

Pe când cele două fete își destăinuiau astfel gândurile lor, contele de Martigny vorbea cu Dolores despre Karin și Felicia.

— Copila ta e tot atât de frumoasă ca și tine, Dolores. Abia acum pot înțelege că un bărbat care te-a iubit odată, nu te mai poate uita.

Dolores scoase un suspin adânc.

— Și cu toate acestea aș fi vrut mai bine să nu fim frumoase nici una nici alta, căci de multe ori frumusețea e un adevărat blestem. Dacă aș fi fost o fată ca toate celelalte, nici mai urâtă, nici mai frumoasă, atunci acel American nu m'ar fi luat în seamă, nu s'ar fi îndrăgostit de mine și aș fi rămas în casa rudelor noastre, ca fată săracă și neștiută de nimeni. Aș fi fost cruțată de viața grozavă pe care am fost nevoită s'o duc și de toate chinurile prin care am trecut.

Cereți mâine numărul 80 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 80
1 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Gaston de Moulinet ridică pumnul spre prietenul său (pag. 637)

— Numai cei aleși au o viață neobișnuită, Dolores, răspunse contele de Martigny grav. Eu, de pildă, n'aș vrea să renunț la toate suferințele prin care am trecut, căci numai astfel am învățat să prețuiesc fericirea. Nici tu n'ai fi fost acum atât de fericită cu Barnabe și n'ai fi putut îndura niciodată pierderea averii tale, așa cum ai făcut, dacă n'ai fi avut viața pe care ai dus-o. Numai suferința te-a pregătit pentru toate încercările grele, dar și pentru fericirea de care ai parte acum.

Dolores își îndreptă privirea plină de dragoste nemărginită spre căpitanul Barnabe, care tocmai vorbea cu regisorul și cu șeful expediției.

Tăcu câteva clipe, apoi luă mâinile fratelui ei și murmură:

— Și cu toate acestea mi-e teamă să nu pierd această fericire, dragă Axel. Pretutindeni văd fantome și mi-e frică de umbrele trecutului, mi-e frică să nu-mi nimicească fericirea de care mă bucur acum.

Contele de Martigny o privi speriat și întrebă:

— Pentru Dumnezeu, Dolores, cum îți vin astfel de gânduri?

Dolores îi istorisi despre întâlnirea ei cu Frank Wilkens, regele automobilelor, pe care îl crezuse tatăl Feliciei și de îndoiala care luase naștere în sufletul ei de la întâlnirea cu Crestatul.

Contele de Martigny n'o întrerupse cu niciun cuvânt, dar în aceeaşi clipă îşi aduse aminte de jurnalul pe care i-l încredinţase bătrâna Betty.

Să-l dea oare surorii sale, pentru a o încredința de ticăloşia lui Frank Wilkens, regele automobilelor?

Pe când frământa aceste gânduri în mintea lui, auzi iar vocea surorii sale, care urmă:

— Pe cât de mult am dorit acum câteva săptămâni să pot desvălui această taină spre a scăpa de îndoiala care mă chinuieşte, pe atât aş vrea acum ca tot trecutul să rămâie înmormântat pentru totdeauna, să fie dat uitării, căci nu ştiu cum va putea îndura sărmana mea Felicia această lovitură, dacă presupunerile mele s'ar adeveri. Pentru dânsa n'ar mai putea exista fericirea, căci tatăl lui Bob a ştiut să puie totul la cale şi să-l însoare pe fiul său cu altă fată. Ar fi deci mai bine ca soarta să fie îndurătoare cu Felicia şi să n'o lase niciodată să afle adevărul, care pentru mine nu mai este de tăgăduit. Şi suferinţa mea ar fi prea mare, după ce timp de douăzeci de ani am fost victima unei înşelăciuni îngrozitoare.

Aceste cuvinte care îi arătau neliniştea şi turburarea sufletească a surorii sale, îl făcură pe contele de Martigny să nu spuie nimic despre găsirea jurnalului.

Işi puse braţul pe după umerii ei şi o mângâiă:

— Nu te mai gândi la trecut, scumpa mea Dolores, ci priveşte cu încredere în viitor, bucură-te de fericirea ta. Copila ta te iubeşte, printr'o minune ai regăsit-o, ai un bărbat care te adoră şi de care poţi fi mândră. Nu te mai lăsa chinuită şi înspăimântată de fantomele trecutului şi mulţumeşte Cerului pentru tot ce ai putut salva dintr'o viaţă plină de dureri şi suferinţe.

Pe când lacrimi mari se prelingeau pe obrajii ei, Dolores zise cu voce tristă:

— Ai dreptate, dragul meu Axel; e o nebunie să mă mai gândesc la toate întâmplările din trecut, dar e greu să le uit aşa de repede după ce am purtat această povară timp de douăzeci de ani. Am crezut că în singurătatea mărilor polare voiu putea uita tot trecutul, că noi toţi vom găsi linişte şi pace, dar n'a fost cu putinţă, căci soarta ne-a supus la o nouă şi grea încercare.

— V'a trimes însă şi ajutorul la timp, Dolores.

—Nu ştiu ce vom mai face acum. Nu cred că Mihail va mai lua comanda unei baleniere. Dacă ar avea de îngrijit numai de existenţa lui, atunci ar face-o, dar cu mine şi cu Felicia nu se va mai expune unor asemenea primejdii.

Contele îi curmă cu un gest vorba.

— Lasă acum grijile şi gândurile acestea, Dolores. Cu timpul se va găsi o cale de scăpare şi din această situaţie grea. Deocamdată bucură-te şi fii mulţumită că aţi fost salvaţi cu toţii. Cine ştie dacă ziua de mâine nu ne va aduce o bucurie neaşteptată!

Dolores zâmbi şi mângâiă faţa fratelui ei

— Ai rămas acelaşi cum te-am cunoscut în copilărie, dragă Axel. Un adevărat Martigny. Nu pierzi niciodată speranţa şi te încrezi în noroc. Eşti un optimist fără pereche, care nu se lasă înfrânt niciodată.

Contele de Martigny îşi înălţă trupul, cu mândrie.

— Mulţumesc Cerului că am rămas cel puţin cu această moştenire de la străbunii mei. Dacă în Algeria n'aş fi avut acest optimism şi această încredere în viitor, nu ne-am mai fi revăzut niciodată, dragă Dolores.

— Numai de nu te-ai înşela de astă dată, bunul meu Axel, murmură Dolores. Ar fi atât de frumos, dacă am găsi în sfârşit calea spre fericire. Mihail merită o răsplată pentru tot ce a făcut pentru noi.

— Şi tu meriţi să găseşti în sfârşit pacea sufletească, să ai o viaţă fără griji şi să te bucuri de iubirea bărbatului, a copilei şi a fratelui tău.

Ziua întreagă le trecu vorbind astfel despre viaţa lor şi despre întâmplările neopişuuite prin care trecuse fiecare din ei.

232. — Un plan nimerit.

Gaston de Moulinet şi contele François de Gerbeville locuiau în acelaşi hotel, ocupând un apartament foarte luxos. Pe când faţă de Ethel Drof şi de prietenii ei se arătau foarte amabili şi se purtau ca adevăraţi cavaleri, când erau singuri îşi dădeau pe faţă adevărata lor fire.

După ce se despărţeau de Ethel Drof, cutreierau nopţi întregi localurile de petrecere şi se întorceau acasă abia spre revărsatul zorilor,

Şi de data aceasta aveau în urma lor o noapte de chef, iar acum şedeau amândoi morocănoşi în camera lui Gaston de Moulinet.

După ce François de Gerbeville bău cafeaua şi mâncă vreo câteva sandviciuri, îşi aprinse o ţigară, se uită câteva clipe la prietenul său Moulinet şi îi zise în sfârşit:

— Mărturisesc că m'aş fi aşteptat să ajungem mai repede la ţinta noastră.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, dragul meu François, dar aceşti Americani sunt mai presus de toate oameni de afaceri şi chibzuiesc bine lucrurile înainte de a învesti capital într'o afacere, dacă nu sunt absolut siguri de câştig.

— In privinţa căsătoriei tale cu Ethel Drof mi-ai spus că e ca şi făcută.

— Aşa am crezut şi eu când am primit invitaţia să vin la New-York, răspunse Gaston de Moulinet cu aprindere. Nu m'am aşteptat ca Ethel Drof să vrea o logodnă de lungă durată.

— Nu se gândeşte de fel că şederea la hotel costă zilnic o mulţime de parale?

— Unei fete de milionar nici nu-i trece prin gând aşa ceva; afară de asta mă crede foarte bogat. Habar n'are că averea mea e pe sfârşite.

— Cam tot aşa stau lucrurile şi cu mine.

— N'avem deci altceva de făcut decât să aşteptăm şi să avem răbdare.

Izbucnind într'un râs ironic, contele de Gerbeville urmă:

— E uşor de zis, dragă Gaston. Să avem răbdare!... Să aşteptăm!... Aşteptarea îmi va fi cu putinţă numai dacă mă vei ajuta şi mai departe.

Gaston de Moulinet încruntă sprâncenele.

— Ţi-am spus doar şi ieri că nu-ţi mai pot da nimic.

— Atunci nu ştiu ce voiu face. Mai am de cheltuială cel mult pentru câteva zile, răspunse contele de Gerbeville foarte calm.

— Ai cheltuit iar toţi banii?

— Buzunarele mele sunt cu desăvârşire goale

— Ai jucat ieri din nou?

— Ştii bine că da. Am nădăjduit să-mi pot îndrepta situaţia la joc, dar dacă nu-mi dai tu ajutor, atunci nu-mi reuşesc trucurile.

Gaston de Moulinet se ridică şi se plimbă de câteva ori prin odaie. Faţa lui se întunecase şi mai mult.

— La New-York nu vreau să am nimic de aface cu trucurile tale, François. Şmecheriile cu cărţi măsluite ni le puteam permite altundeva, în staţiuni balneare mari, unde puteam apare sub nume false şi de unde ne puteam face nevăzuţi, când se încurcau treburile, dar aici ca logodnic al domnişoarei Ethel Drof, trebue să fiu cu foarte mare băgare de seamă. N'aş vrea să primejduiesc această afacere mare şi sigură printr'o faptă nesocotită.

— Toate sunt bune şi frumoase, dragă Gaston, dar cu vorbe nu-mi pot plăti datoriile şi nici să-mi continui viaţa pe care o duc. La plecarea noastră din Nisa, mi-ai dat cuvântul că în scurt timp se va sfârşi această viaţă ticăloasă.

Iritat, Gaston de Moulinet îi răspunse răstit:

— Vezi doar că fac tot ce-mi stă în putinţă spre a-mi ajunge scopul, François. Cu toate că Ethel Drof e din acele femei care lasă cu totul rece pe un bărbat şi mi-e foarte antipatică, nu mă despart o clipă de dânsa, fac pe trubadurul îndrăgostit şi mă străduiesc să o conving că mă căsătoresc cu dânsa numai din iubire.

— Recunosc asta, Gaston, zise contele de Gerbeville înciudat, şi aici nu te invidiez pentru rolul pe care trebue să-l joci, dar ar trebui să stărui ca nunta să se facă mai repede şi să poţi pune mâna pe zestre.

Gaston de Moulinet dădu din umeri.

— Incearcă tu să-ţi impui voinţa unei femei de teapa domnişoarei Ethel Drof!... Eu m'am străduit în zadar până acum. Şi-a pus în cap să mai aştepte cu nunta, aşa că eu nu pot face absolut nimic.

Apoi se apropiă de contele de Gerbeville, îi puse mâna pe umăr şi îi zise, ca să-l încurajeze:

— Nu pierde speranţa, dragă François. Am fost noi de multe ori în situaţii mult mai neplăcute şi întotdeauna am găsit o cale de scăpare. Cred că vei reuşi şi în America să cucereşti inima unei femei frumoase, care îţi va da tot ce-ţi trebue spre a putea duce o viaţă fără griji. In privinţa aceasta ai doar o experienţă foarte mare. Aminteşte-ţi numai de aventura ta cu nevasta directorului de bancă de la Londra!

— Da, a fost o afacere minunată, dar şi foarte primejdioasă.

— Vorbeşti prostii! In astfel de împrejurări femeile îşi sacrifică şi ultimul ban, decât

să se facă de râs și ar fi fost într'adevăr o rușine pentru frumoasa Susi Halberstone, dacă s'ar fi aflat că are o legătură de dragoste cu un dansator de la „Excelsior", căruia i-a scris scrisori de dragoste înfocate.

Zâmbetul lui Gerbeville se accentuă și fața lui de păpușă masculină căpătă o expresie urâtă și ordinară.

— Da, frumoasa Susi avea o teamă nebună că bărbatul ei va afla de această aventură a soției sale.

— Ai putea să repeți încercarea și aici, dragă François, îl sfătui Gaston de Moulinet, luând loc lângă dânsul și umplând un păhărel de coniac.

Cu tot controlul sever de la vamă, Moulinet reușise să strecoare în bagajele lui mai multe sticle cu coniac veritabil franțuzesc, neputând să trăiască fără alcool.

Pe când ciocni cu contele de Gerbeville, Moulinet urmă:

— Ai de pildă pe micuța Hariett Wilkens...

Gerbeville făcu un gest de împotrivire.

— Impresia mea e că ea nu face parte din femeile care scriu scrisori de dragoste altor bărbați.

— Totuși ai putea să încerci.

— Sunt încredințat că își iubește bărbatul.

— El însă n'o iubește, spuse Gaston de Moulinet și îi povesti lui Gerbeville tot ce aflase de la Ethel Drof despre marea dragoste a lui Bob Wilkens pentru Felicia de Martigny și cum se făcuse căsătoria cu Hariett Crosham.

François de Gerbeville îl ascultă cu mare luare-aminte.

— Se poate întâmpla prea bine, urmă Gaston de Moulinet cu însuflețire, ca frumușica noastră să se încurce într'o aventură cu un alt bărbat, numai pentru a se răzbuna împotriva soțului ei. In ultimele zile ai făcut mari progrese în prietenia cu Hariett Wilkens și ai toate șansele să devii tu acel alt bărbat. Imi închipui că îți va fi foarte ușor să-ți ajungi ținta. Indată ce vei avea în mână câteva scrisori de ale ei, vei avea și putința să faci rost de bani într'un fel sau în altul. Sau ți le va cumpăra însăși Hariett Wilkens pe un preț foarte mare spre a evita un scandal, sau ți le va plăti Bob Wilkens foarte scump, pentru a avea în mână mijlocul de a putea divorța.

Contele de Gerbeville chibzui câteva clipe:

— Planul acesta nu e rău deloc, dragă Gaston, dar pentru înfăptuirea lui trebue timp și eu n'am timp. Cel puțin dacă m'ai ajuta să ies din încurcătura în care mă aflu.

— Ți-am spus că nu pot, François.

Contele de Gerbeville îi aruncă o privire pătrunzătoare și zise cu subînțeles:

— Trebue să faci rost de bani.

Gaston de Moulinet sări agitat de pe scaun și începu să se plimbe din nou prin odaie.

— Trebue să-ți dai seamă, François, că ar face o impresie cât se poate de proastă asupra bătrânului Drof, dacă aș încerca să împrumut bani de la dânsul.

Contele de Gerbeville se uită țintă la prietenul său.

— Va face o impresie și mai proastă, dacă aș povesti domnișoarei Ethel Drof sau tatălui ei oarecare amănunte asupra vieții tale de până acum. Cred că i-ar interesa foarte mult să afle că la Paris ești căsătorit cu o mică dansatoare...

Infuriat, Gaston de Moulinet își astupă urechile.

— Iar începi cu lucrurile astea?!... Mi-ai făgăduit că nu vei spune nimic despre această căsătorie secretă...

— Da, dar numai cu condiția că vei avea grijă să-mi dai întotdeauna banii de care voiu avea nevoie, spre a duce o viață plăcută.

— Până acum am îndeplinit această condițiune, François, se apără Gaston de Moulinet. Dacă n'ai fi atât de ușuratec și nu ți-ai pierde toți banii la cărți, atunci nu te-ai afla iar în încurcături bănești.

Gerbeville făcu un gest înciudat.

— Nu-mi mai face mustrări, căci prin ele nu îndrepți situația în care mă aflu. N'ai încotro, trebue să mă ajuți!... Ca logodnic al domnișoarei Ethel Drof nu-ți va fi greu să găsești pe cineva la New-York de la care să poți împrumuta o sumă mai mare de bani. Dacă n'am ce-mi trebue în douăzeci și patru de ore, mă voiu vedea silit să mă duc la bătrânul Drof și să-l lămuresc asupra persoanei tale. Sunt încredințat că drept răsplată de a fi salvat pe fiica lui de la un mare scandal, se va declara cu plăcere de acord să-mi dea o sumă frumușică, mai cu seamă când va afla că fiica lui era în primejdie să se căsătorească cu un bărbat care mai are o nevastă la Paris.

Gaston de Moulinet își încleștă pumnii și îi ridică amenințători spre François de Gerbeville.

— Ești un ticălos!

Acesta dădu nepăsător din umeri.

— Dacă n'aș fi un ticălos, fără îndoială că noi doi nu ne-am fi împrietenit așa de bine. Dar să nu ne mai amărâm viața reciproc, dragă Gaston, și mai bine vezi să faci rost de bani, ca să putem trăi în pace și bună înțelegere ca și până acum. Pentru a ne putea ajunge scopul pe care îl urmărim în America, este neapărat nevoie să scăpăm mai întâi din situația neplăcută în care ne aflăm.

Gaston de Moulinet nu răspunse îndată, ci se duse la fereastră și se uită în stradă cu privirea întunecată.

Contele de Gerbeville îl urmări cu privirea, în timp ce fuma țigaretă după țigaretă.

Era vădit enervat, căci în interval de douăzeci și patru de ore avea de plătit o datorie de joc, care reprezenta o sumă destul de mare.

Ii va face oare Moulinet rost de bani la timp?

Câteva minute domni o tăcere apăsătoare.

In sfârșit Moulinet se întoarse spre contele de Gerbeville și îl întrebă:

— Cât îți trebue?

— O mie de dolari, fu răspunsul scurt.

— Ești nebun?!

— Pentru ginerele lui mister Drof, o sumă ca asta e un lucru de nimic.

Gaston de Moulinet vru să izbucnească, dar se stăpâni și zise, cu un râs disprețuitor:

— Bine, îți voiu face rost de acești bani, căci sunt în puterea ta și trebue să mă supun, însă dorința mea sinceră este să mă scape iadul cât mai curând de tine.

Apoi ieși grăbit din odaie, fără să mai aștepte răspunsul contelui de Gerbeville.

Fața acestuia se lumină însă, căci știa că va fi iar biruitor.

233. — In capcană.

Trecuseră trei zile de la vizita pe care o făcuse Crestatul lui Frank Wilkens, când primi în sfârșit de la acesta, știrea așteptată.

Vărul său îi scria următoarele:

„M'am pus în legătură cu notarul Faribauld cu care am și tratat, așa că mâine la șase seara vom putea merge la dânsul spre a regula afacerea care ne interesează. Biroul notarului se află în strada Widwood No. 11. Te rog să fii punctual.

Frank Wilkens".

Crestatul se duse la Roger Hallier și îi arătă scrisoarea.

Acesta o citi cu luare-aminte și zise:

— După cât se pare, Frank Wilkens nu mai vrea să facă nicio încercare ca să-și salvezc întreprinderea pentru dânsul.

Crestatul nu se arătă atât de încrezător.

— Poate va mai face greutăți în ultimul moment în fața notarului. Să nu fim prea siguri de pe acum.

— Ce mai poate face? E legat de mâini și de picioare.

— Un om ca Frank Wilkens e întotdeauna primejdios și de aceea e bine să lucrăm cu cea mai mare băgare de seamă.

— Te voiu însoți la notar și voiu lua parte la tratative.

Crestatul chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Nu, dragă Hallier, e mai bine să nu fii de față. Dacă vrei, mă poți însoți, dar va trebui să aștepți afară până când voiu isprăvi.

— De ce?

— Pentrucă e bine să știe cineva unde m'am dus.

Roger Hallier îi aruncă o privire întrebătoare, căci nu înțelesese îndată ce voise să spuie Crestatul cu aceste cuvinte.

— Te temi să nu ți se întâmple ceva în casa notarului? îl întrebă el.

—După cum ți-am spus, e bine să te păzești de Frank Wilkens.

— Bine, atunci te voiu aștepta afară în fața casei notarului.

A doua zi porniră devreme la drum și ajunseră în strada Widwood cu mult înainte de ora șase seara.

Era o zi posomorîtă și începuse să se întunece.

Strada Widwood e o stradă dosnică și îngustă, aproape pustie și numai din când în când se vedea câte un trecător — bărbat sau femeie — care se ducea grăbit spre casă.

Pe când cei doi bărbați mergeau unul lângă altul de-alungul străzii, Crestatul zise:

— E ciudat că notarul Faribauld şi-a ales un cartier atât de pustiu pentru biroul lui.

— Şi mie mi se pare curios acest lucru.

— Poate s'a retras din afaceri şi se mai ocupă numai din când în când de ele, ca să nu rămână cu totul fără ocupaţie.

— Şi asta se poate.

Căutară casa cu numărul 11.

Era o clădire veche şi aproape dărăpănată. Se părea să fi fost o vilă pe vremuri, clădită înainte de a fi fost croită strada Widwood.



— „F. H. Faribauld, avocat şi notar" citi Roger Hallier pe o placă fixată în poartă.

— Cred că am ajuns, zise Crestatul.

— E şase?

— Nu, mai lipsesc şapte minute. Vreau să fiu punctual, dar nu vreau să intru nici prea devreme. Hai să ne mai plimbăm puţin pe stradă.

Se mai întoarseră o bucată pe drumul pe care veniseră, apoi se îndreptară iar spre casa cu pricina, pe care n'o slăbiră din ochi.

— Voiu intra când va fi şi Wilkens aici; cred că-l vom vedea venind, zise Crestatul şi amândoi se opriră în faţa casei, pe partea cealaltă a străzii.

Era ora şase şi Frank Wilkens încă nu venise.

Cei doi bărbaţi mai aşteptară.

Şase şi zece... şase şi un sfert şi Frank Wilkens tot nu venise.

Crestatul fu cuprins de nelinişte.

— Poate a venit înaintea noastră, a intrat în casă şi mă aşteaptă?

— Şi asta se poate.

— Atunci voiu intra şi eu.

Strânse mâna lui Roger Hallier şi îi zise:

— La revedere. Cred că în cel mult un ceas voiu isprăvi. Imi pare rău că va trebui să aştepţi atât de mult.

Roger Hallier îi curmă vorba.

— Nici să nu mai vorbim de asta. Nu e nimic dacă voiu aştepta.

Apoi îl cercetă pe Crestat cu privirea şi urmă:

— De ce n'ai luat tocmai azi revolverul dumitale, pe care îl porţi de obiceiu la brâu?

— Nu voiam să fac impresia unui sălbatec. In munţii Australiei era altceva, acolo aveam nevoie în fiece clipă de revolver, dar aci cred că ne aflăm într'o ţară civilizată, între oameni paşnici.

— Aşa s'ar părea! Când citim însă ziarele, vedem zilnic atacuri banditeşti, răpiri de copii, omoruri şi alte crime.

Crestatul îşi înălţă trupul puternic.

— Nu mi-e frică nici când n'am arme la mine.

— Dealtminteri sunt şi eu prin apropiere.

— Va să zică peste vreun ceas ne vom revedea.

Crestatul mai strânse încă odată mâna lui Roger Hallier, apoi se îndreptă spre intrarea casei şi sună.

După câteva clipe uşa fu deschisă pe dinăuntru şi după ce Crestatul intră, fu închisă îndată în urma lui.

Roger Hallier îl urmărise cu privirea şi aşteptă la poartă până când Crestatul dispăru în casă. Apoi trecu pe partea cealaltă a străzii unde începu să se plimbe în sus şi în jos.

După scurt timp noaptea se lăsă şi felinarele fură aprinse.

Erau numai puține pe strada Widwood și ardeau slab, așa că strada fu prea puțin luminată.

Roger Hallier se uita neîncetat spre casa n'tarului, când observă ceva ce îi dădu de bănuit.

Nicio fereastră nu era luminată și casa părea pustie și părăsită.

Doar notarul nu putea să stea cu clienții lui și să scrie actul în întunerec!

Ciudat... foarte ciudat!

Poate că biroul era într'una din odăile din spatele casei!

Dar Roger Hallier nu-și mai bătu mult capul cu această întrebare și își continuă plimbarea în fața casei, gândindu-se la clipele prin care trecea acum Frank Wilkens.

Când va părăsi această casă, fabrica nu va mai fi a lui, va fi un om sărac, mai sărac decât cel mai umil lucrător al lui, căci nu mai avea nici puterea de a-și câștiga pâinea de toate zilele prin munca brațelor sale.

La gândul acesta Roger Hallier fu cuprins de un simțimânt de satisfacție și triumf.

Venise ceasul în care Frank Wilkens își primea pedeapsa pentru tot răul pe care îl făcuse mamei lui Roger Hallier.

Ceea ce i se întâmpla lui Frank Wilkens, nu era decât dreptate.

Adâncit în astfel de gânduri, Roger Hallier nici nu-și dădu seama cât de repede trecuse timpul și numai când auzi bătaia unui ceasornic, deveni atent.

In curând trebuia să iasă prietenul lui din casa notarului.

Dar trecu încă un ceas și Crestatul tot nu venea.

Pesemne că Frank Wilkens mai făcea greutăți, mai încerca să pună piedeci, care trebuiau înfrânte și de aceea afacerea dura atât de mult.

Roger Hallier își reluă plimbarea, dar de astă dată începu să numere sferturile pe care le bătea ceasul.

Ora nouă!

Roger Hallier începu să se neliniștească.

Intrevederea și semnarea actului nu putea doar să dureze atât de mult.

Se apropiă de casă, se opri în fața porții și chibzui:

Să mai aștepte sau să sune și să întrebe de prietenul său?

Nu se hotărî îndată să facă aceasta, căci se înțelesese cu Crestatul să nu fie de față la întrevedere, dar în cele din urmă neliniștea lui crescu atât de mult, încât tot sună.

Roger Hallier apăsă lung pe butonul soneriei și auzi sunetul strident al clopoțelului, dar atât de tare încât părea să răsune într'o încăpere pustie.

Așteptă să i se deschidă — în casă nu se făcu însă nicio mișcare.

După câteva minute sună a doua oară, de astă dată și mai lung, dar nici acum nu i se deschise ușa.

Ce însemna oare această tăcere? Nu se poate să nu fie cineva în casă!... Roger începu să bată cu pumnii în ușă și loviturile răsunară a gol.

Nu era lucru curat!... Când sunase Crestatul, i se deschisese îndată ușa. Chiar dacă n'ar fi fost nimeni altul în casă, trebuia cel puțin să se afle acolo prietenul lui. Dacă ar fi plecat, l-ar fi văzut.

In sufletul lui Roger Hallier încolți o bănuială grozavă.

Nu cumva Crestatul fusese atras într'o cursă?

Chibzui câteva clipe, apoi izbi ușa cu putere.

Vroia s'o spargă, să intre cu forța în casă.

De la prima lovitură își dădu seamă că lemnul era aproape putred și broasca slabă.

Roger se dădu un pas înapoi să-și ia avânt, apoi se năpusti iar asupra ușii, de două... de trei ori și în sfârșit la a patra lovitură ușa se deschise.

Tânărul lucrător intră și se văzu înconjurat de un întunerec adânc.

— Ce, nu e nimeni aici? strigă el cu glas tunător, dar nicio mișcare nu se făcu în casă și numai ecoul îi răspunse.

Aprinse un chibrit și înaintă. La dreapta lui zări o ușă pe care o deschise, dar odaia în care intră era goală. Nu era nicio mobilă, tapetele atârnau zdrențuite pe pereți și aerul mirosea a mucegaiu. Bănuiala lui deveni siguranță.

Scrisoarea lui Frank Wilkens prin care îl înștiința pe Crestat că întrevederea și semnarea actului de renunțare se va face în casa aceasta, nu fusese decât o cursă, în care prietenul său căzuse fără să-și dea seama.

Roger Hallier merse mai departe, străbătu mai multe camere, toate erau însă în aceeași

stare ca și cea dintâi pe care o văzuse: nemobilate, murdare, pline de praf și dușumelile în mare parte putrezite.

In sfârșit ajunse și la ieșirea din dosul casei, care dădea în grădină. In spatele acesteia era strada Fenimore unde să clădiseră numai câteva case răslețe.

Crestatul nu se mai afla în casă. Prin ieșirea din față nu plecase, căci l-ar fi văzut. Deci pe aici părăsise casa și fără îndoială că nu de bună voie.

Tăblița cu numele notarului, fixată la poartă, fusese pusă pesemne numai spre a atrage pe Crestat și poate că în tot New-York-ul nici nu exista un notar cu numele de Faribauld.

Nu mai încăpea nicio îndoială că Crestatul fusese răpit.

Dar unde îl duseseră oare?...

Ce greșeală făcuse Crestatul că nu-și luase revolverul!... Dacă l-ar fi avut la dânsul, nu i s'ar fi putut întâmpla nimic.

Toate aceste gânduri nu mai aveau acum niciun rost. Trebuia făcut ceva spre a salva pe Crestat!

Roger Hallier părăsi casa și ieși în strada Widwood.

In clipa aceea tocmai trecea un om pe acolo, care se opri în loc, îl privi uimit și îl întrebă:

— Ce-ai căutat în cocioaba aceea?

Roger Hallier nu-i răspunse la întrebare ci la rândul lui se informă:

— Cunoști pe locuitorii din strada aceasta?

— Cum să nu, doar locuiesc aci.

— Atunci trebue să știi a cui e și casa asta?

— E a primăriei. A cumpărat-o ca s'o dărâme, fiind prea veche și dărăpănată.

— E de mult nelocuită?

— Stă goală de vreo zece ani. Pe vremuri a locuit în ea avocatul Faribauld, dar a murit de vreo zece ani și moștenitorii nu s'au mai ocupat de casă. Au lăsat-o în părăsire, apoi au vândut-o primăriei.

Abia acum Roger Hallier înțelese situația. Dar ce putea să facă?

Omul se uită iar la el și îl întrebă din nou ce căutase acolo.

— Am căutat pe un prieten care a intrat în casa asta și n'a mai ieșit.

Omul avu un zâmbet neîncrezător.

— Ceea ce-mi spui dumneata trebue să fie o poveste. Unde să fi dispărut prietenul dumitale?

— Mi-e teamă să nu se fi făptuit o crimă împotriva lui.

Ii povesti cum Crestatul fusese chemat în casa aceasta și îi lămuri de ce bănuiala lui părea îndreptățită.

Omul îl ascultă cu luare aminte, fața lui deveni gravă și gânditoare, apoi zise:

— Și mie mi-a bătut la ochi când am zărit azi iar firma la poartă. Afară de asta, pe la cinci după amiază a venit o mașină din care au coborît trei domni și au intrat în casă. Am crezut că sunt de la primărie. Cu puțin înainte de ora șase, am ieșit iar după târguieli. Casele de aici au grădini în spate care se mărginesc cu strada Fenimore. Când am ieșit prin poarta din dos, am văzut că în fața acestei case, dar în strada Fenimore, aștepta aceeași mașină pe care o zărisem în strada Widwood. Cartierul acesta e cam primejdios, căci vin tot felul de indivizi suspecți pe aici și se poate ca prietenul dumitale să fi fost răpit de cineva care avea interes să-l facă să dispară. Ar trebui să înștiințezi poliția fără întârziere.

— Așa am să și fac.

— Ai căutat prin toate încăperile casei? Poate prietenul dumitale a fost ucis? Omoruri se întâmplă zilnic pe aici.

— Am căutat prin toate odăile.

— O să facă și poliția cercetări.

— Mă duc repede s'o anunț. Iți mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai dat.

Roger Hallier plecă grăbit spre oraș, dar pe drum chibzui dacă n'ar fi mai bine să ia alte măsuri, decât să înștiințeze poliția.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 81
IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Contele se uită lung la Hariett (pag. 614)

In orice caz trebuia să mai spună cuiva despre această întâmplare nenorocită.

Dar cui să se adreseze?

Deodată își aduse aminte de Bob Wilkens. Era singurul om care putea să-i dea un sfat bun și să-l ajute. Poate nu plecase încă? Se hotărî să se ducă la dânsul fără întârziere.

234. — Un joc primejdios.

După întrevederea cu Bob, președintele Crosham se duse desnădăjduit în grădină, unde Hariett aștepta rezultatul.

De departe tânăra femeie își dădu seama că convorbirea nu fusese după placul președintelui Crosham.

Ea luă îndată brațul tatălui ei, îl trase spre un pavilion și zise:

— Aici vom fi neturburați și îmi vei putea spune tot fără să ne audă cineva.

Președintele Crosham se lăsă istovit pe o bancă și își sprijini capul în mâini.

După o tăcere de câteva clipe, Hariett îl întrebă:

— N'ai ajuns la niciun rezultat mulțumitor?

Președintele Crosham clătină capul și răspunse:

— Bob vrea să-și caute fericirea în altă parte.

— Cu alte cuvinte, vrea să plece din New-York?

— Da.

— Nu i-ai spus că nu mă voiu învoi niciodată cu plecarea lui?

— Ba i-am spus, dar nimic nu-l poate opri.

Apoi urmă mustrător:

— N'ar fi trebuit să mergi atât de departe cu încăpăţânarea ta, dragă Hariett.

— Ţi-ar fi fost mai plăcut dacă m'aş fi agăţat de el, dacă i-aş fi cerşit dragostea?

Preşedintele Crosham făcu un gest obosit şi Hariett urmă:

— N'am nevoie să cer de pomană, să mi se dea ceva din milă, tată. Eu vreau tot... sau nimic!

Tatăl ei clătină trist capul.

— Nu mai spune vorbe de astea mari, căci n'au niciun rost. Ar fi mai bine dacă am avea pace şi bună înţelegere în casă.

— De ce nu te-ai informat mai de aproape despre Bob Wilkens, atunci când venea zilnic în casa noastră? îl întrebă Hariett, iritată. Dacă aş fi bănuit că a avut în viaţa lui o aventură de dragoste atât de romantică, n'aş fi devenit niciodată soţia lui. Dar să nu creadă că îmi voiu face multă vreme sânge rău din pricina lui. Am să-i plătesc cu vârf şi îndesat tot ce mi-a făcut şi desamăgirea pe care mi-a pricinuit-o.

— Vrei să te răzbuni, făcându-te de râs cu contele acela francez? o întrerupse preşedintele Crosham cu mustrare. Bagă bine de seamă, Hariett... e un joc foarte primejdios. Dacă nu l-ai fi şi început, poate aş fi reuşit să mai împac lucrurile, dar pe când vorbeam cu Bob, el te-a văzut prin fereastră cu acel conte, plimbându-te la braţul lui, lipită strâns de el şi atunci Bob a rămas neînduplecat.

Hariett dădu din umeri cu un aer de nepăsare.

— Va trebui să se deprindă cu gândul că toată fapta îşi are răsplată.

— E îngrozitor!... De ce eşti atât de încăpăţânată?... Nici nu îndrăznesc să mă duc acasă şi să povestesc mamei tale tot ce s'a întâmplat între voi. Va fi disperată, căci a sperat că prin intervenţia mea totul se va linişti şi vă veţi împăca.

Hariett nu răspunse, ci rămase cu privirea aţintită în gol.

Cu toată încăpăţânarea ei aparentă, sufletul îi era îndurerat.

Ar fi vrut să plângă, să se arunce în braţele tatălui ei, să-l roage să-i salveze fericirea, să-l înduplece pe Bob.

Doar toată fericirea ei era numai Bob!

Il iubea... îl iubea acum mai mult ca oricând, de când ştia că nu mai era al ei!

Numai din pricina acestei iubiri era atât de geloasă. Nu vroia cu niciun preţ să-l lase altei femei!

Dar mândria ei o oprea să-şi mărturisească dragostea.

Işi înăbuşi sentimentele care clocoteau în sufletul ei şi după o tăcere scurtă, zise cu hotărîre preşedintelui Crosham:

— Ingrijeşte ca Bob să nu poată pleca, ia toate măsurile spre a-l opri şi dacă vom locui mai departe sub acelaşi acoperământ, atunci toate bârfelile vor înceta şi lumea nu va mai avea ce vorbi.

Preşedintele Crosham scoase un suspin adânc.

— Nu cred să-l mai pot împiedeca pe Bob să plece, dragă Hariett. El nu e dintre acei oameni, care primesc ordine. Ca şi tatăl său, are o voinţă de fier şi n'am deloc chef să mai vorbesc odată cu dânsul. Poate e şi mai bine să-l lăsăm să facă aşa cum vrea.

Hariett se uită înspăimântată la tatăl ei.

— Aşa dar nu vrei să faci nimic pentru a-l opri?

Preşedintele Crosham zâmbi plictisit.

— Dacă tu nu eşti în stare să-l ţii, cum vrei să reuşesc eu?

— Ameninţă-l că vei retrage creditul pe care l-ai acordat uzinelor Wilkens.

— Asta n'ar folosi la nimic, căci după ce s'a certat din nou cu tatăl său, prea puţin îi pasă de soarta uzinelor Wilkens.

Pe când vorbeau astfel, se ivi în apropierea pavilionului bătrânul servitor John, care fusese de zeci de ani în serviciul familiei Crosham şi pe care preşedintele îl dăduse fiicei sale după nuntă. John fusese însărcinat de Crosham să-l supravegheze pe Bob în toate mişcările lui, aşa că îi făcu semn să se apropie şi îl întrebă:

— Ai aflat ceva nou?

Bătrânul John dădu din cap şi răspunse:

— Mister Wilkens îşi face bagajele. Vrea să plece poimâine.

— In Franța?

— Da; și-a rezervat o cabină pe vaporul „Providence". Chiar adineauri a fost chemat la telefon de către agenția de vapoare.

Hariett își mușcă buzele.

Acum nu mai încăpea nicio îndoială că Bob pleca pentru a o întâlni pe cealaltă. Așa dar, o părăsea!

Inima i se încleștă de durere.

Orice speranță de a mai ajunge la o împăcare, se spulberase.

Făcuse oare o greșeală că mersese prea departe în încăpățânarea ei, în loc să fi încercat să ajungă la o înțelegere cu Bob?

Gândurile se învălmășiră vijelioase în mintea ei.

Dar cu toată turburarea, ascultă mai departe cu luare-aminte ce spunea bătrânul John tatălui ei:

— Sunt încredințat că mister Wilkens pleacă așa la întâmplare în Franța, căci telegrama pe care a trimis-o contesei Felicia de Martigny, a venit înapoi nedesfăcută. Persoana căreia a fost adresată a plecat fără a-și lăsa adresa și nimeni nu știe unde se află.

Hariett deveni atentă și se uită întrebătoare la tatăl ei.

Timp de câteva secunde președintele Crosham nu spuse nimic și chibzui.

Apoi dădu un bacșiș bătrânului servitor și zise:

— Mulțumesc, John. Ai făcut treabă bună. Deschide și mai departe ochii și spune-mi tot ce vei mai afla.

După aceste cuvinte de laudă îi spuse servitorului să plece, voind să rămână singur cu Hariett.

Indată după plecarea lui John, tânăra femeie întrebă pe președintele Crosham:

— Și acum ce vrei să faci, tată?

— Nimic.

Hariett îl privi nedumerită.

— Cum nimic?...

— Neavând o țintă hotărîtă, ci umblând după fantome, cred că în curând își va vârî mințile 'n cap.

— Și vrei ca eu să mă mulțumesc cu faptul că mă va lăsa singură?

— Cel mai nimerit lucru va fi să nu-i facem greutăți, să nu-i punem nicio piedică.

— Dar ce va spune lumea?

— Vom spune tuturor că Bob a fost nevoit să plece în Franța pentru o afacere de mare însemnătate. Lucrul de căpetenie este ca tu să faci astfel încât toți să creadă că ești foarte fericită în căsnicia ta.

— Nu sunt eu femeia care să facă pe disperata, să se arate nenorocită că soțul a lăsat-o singură în luna de miere.

— Nici nu e nevoie să exagerezi, dar te sfătuiesc să nu te arăți prea prietenoasă cu acel conte francez și să te ferești de tot ce ar putea da prilej la clevetiri.

Sfatul fu zadarnic, căci în seara aceea fu invitată la Ethel Drof și, când se întâlni cu contele de Gerbeville, uită cu totul de cuvintele tatălui ei.

Pe lângă toate se mai adăuga faptul că se simțea adânc jignită în mândria ei, așa că încăpățânarea îi deveni și mai mare decât în zilele din urmă.

Faptul acesta o făcu să asculte cu plăcere vorbele lingușitoare ale contelui de Gerbeville și acesta era un adevărat maestru în lingușiri și complimente frumoase. Iar ochii lui negri și plini de foc îi spuneau și mai mult tinerei femei, decât chiar cele mai înflăcărate cuvinte.

De câte ori avea prilejul, contele îi lăuda frumusețea, farmecul tineresc și grația neasemuită și inima tinerei femei începu să bată cu putere la auzul cuvintelor lui, spuse cu un glas dulce și desmierdător.

Bob nici nu mai vroia să știe de dânsa, o dăduse cu totul la o parte de când aflase că Felicia de Martigny trăiește.

In schimb Francezul acesta fermecător n'avea ochi decât pentru ea!

Nu se uita la niciuna din celelalte femei, cu niciuna nu dansa, nici uneia nu-i dădea flori, toate atențiile lui erau numai pentru dânsa.

Chiar în ziua aceea contele se strădui mai mult ca oricând să-i între în grații. Nu se despărți o clipă de ea și de câte ori se ivea prilejul, se uita lung în ochii ei, cu o expresie de cea mai sinceră și adâncă admirație.

Deși Hariett se gândea numai la Bob, îl iubea numai pe dânsul și ar fi dorit din tot sufletul să fie el în locul contelui de Gerbeville, totuși omagiile acestuia o măguliră, ea răspunse la privirile lui pline de foc și îi îngădui chiar să-i sărute mâna de nenumărate ori. In același timp se gândea: Bob își merită

soarta. Dacă nu știe să-și păzească nevasta, nu-i de mirare că altul încearcă să i-o fure.

Contele Fraçois de Gerbeville era încântat, văzând că lingușirile lui nu rămân fără efect.

Fiind deprins să ia cu asalt inimile femeilor, în pauza între două dansuri, pe când era singur cu Hariett în grădina de iarnă, o întrebă:

— E adevărat că vei rămâne singură pentru câtva timp, doamnă Wilkens?

Hariett îl privi uimită.

— De unde știi, dragă conte?

Uitându-se țintă în ochii ei, contele de Gerbeville urmă cu aprindere:

— Am fost azi la un birou de vapoare să mă informez asupra unei călătorii în interiorul țării și acolo am aflat din întâmplare că s'a rezervat o cabină pentru mister Wilkens pe vaporul „Providence". Deoarece bătrânul mister Wilkens e bolnav, nu cred să fie vorba de el, ci de Bob Wilkens.

— Ai dreptate, domnule conte, bărbatul meu pleacă în Franța.

— Și dumneata nu pleci cu dânsul?

— Nu, rămân acasă.

O sclipire se ivi în ochii contelui de Gerbeville, care se uită iar lung la Hariett.

— Va să zică pentru câtva timp vei rămâne singură?

— Sper că nu voiu fi chiar singură de tot, răspunse Hariett cu înțeles.

— Sunt încredințat de asta, făcu Gerbeville cu înfocare. In orice caz va fi o plăcere pentru mine și mă voiu strădui din răsputeri ca timpul să-ți pară cât mai plăcut. Vom putea face plimbări cu automobilul, excursii cu barca cu motor, vom juca tennis...

Hariett făcu un gest de împotrivire.

— Taci... taci, domnule conte!... Nu face prea multe planuri.

— De ce?... Nu ți-ar face plăcere să te distrezi?

— Ba mi-ar face multă plăcere, dar ce va spune lumea când mă va vedea mereu cu dumneata?

Contele zâmbi cu un aer plin de superioritate.

— Doar ești o femeie modernă și nu te vei sinchisi de gura lumii. Lumea vorbește și așa despre toți și despre toate, așa că ar fi păcat să renunți la cele mai frumoase plăceri ale vieții numai de dragul ei.

In clipa aceea Ethel Drof se apropiă de cei doi tineri.

Auzise ultimele cuvinte ale contelui și bătu încântată din palme.

— Bravo, dragă conte, ai dreptate; e o prostie să te sinchisești de părerile altora. Numai odată suntem tineri, avem numai o singură viață, așa că deviza noastră trebue să fie: Să ne trăim viața, să-i gustăm toate plăcerile, să golim până la fund cupa bucuriilor.

Ethel Drof luă loc lângă Hariett, își trecu mâna pe sub brațul ei și ascultă și ea la planurile pe care le desfășura contele de Gerbeville. Cu prilejul acesta află despre apropiata călătorie a lui Bob și, cum contele de Gerbeville fu chemat la o parte de către Gaston de Moulinet, se folosi de prilej spre a ațâța și mai mult pe Hariett, spunându-i:

— Draga mea, mie nici prin gând nu mi-ar trece să mă închid în casă. In lipsa lui aș petrece cât aș putea mai mult, m'aș distra cât mai frumos. In niciun caz nu i-aș arăta că îmi pare rău de plecarea lui; dimpotrivă, sunt încredințată că noi femeile atragem cu atât mai mult pe un bărbat, cu cât îl lăsăm mai liber. Dealtminteri socotesc că o astfel de despărțire trecătoare e foarte bună, mai ales în cazul dumitale, dragă Hariett. Poate în felul acesta îi vei recâștiga dragostea.

Hariett avu un zâmbet amar și se gândi: Cum îl voiu putea recâștiga, dacă nici n'a fost al meu?

Se feri însă să destăinuiască domnișoarei Ethel Drof acest gând, spre a nu-i arăta cât de îndurerat îi era sufletul.

Instinctiv bănuia că prietenia ei nu era sinceră.

Acest fapt o îndemnă și mai mult să joace mai departe rolul unei femei nepăsătoare.

Când François de Gerbeville veni iar s'o invite la dans, Hariett se lipi de pieptul lui, ascultă zâmbind complimentele pe cari nu mai înceta să i le facă și când, în sfârșit, o rugă să vie a doua zi cu dânsul la curse, ea se învoi.

Voia să se amețească!...

Voia să meargă în lume, să fie mereu între oameni, să râdă, să glumească și să nu se mai gândească nicio clipă că toate visurile ei de fericire fuseseră spulberate.

Acesta mai era singurul ei gând și totuși ar fi vrut să fugă din mijlocul acelora prin'tre cari se afla, să alerge la Bob și să-l roage să rămână la dânsa, să nu plece!

Nici nu-și putea închipui cum va trăi fără el, fără să-l vadă.

Dar cu toate acestea va fi nevoită să se resemneze!

Iși dădea seamă că n'avea nicio putere să-l reție pe Bob.

Viitorul îi apărea întunecat și amenințător.

Un singur lucru mai era care putea s'o facă să uite toate suferințele: jocul primejdios cu contele de Gerbeville!

Dacă Bob pleacă să-și caute în Europa iubita, atunci ea se va ameți prin flirtul cu contele de Gerbeville.

Se simți cuprinsă de o adevărată beție și făgădui lucruri de care inima ei nu știa nimic.

Râdea pe când sufletul ei plângea.

Contele François de Gerbeville triumfa însă.

Ii va fi ușor să ia cu asalt inima acestei femeiuști nebune.

Hariett nici nu bănuia însă în ce cursă primejdioasă o atrăgea Francezul.

235. — Raze de soare.

Dispoziția lui mister Breward deveni din ce în ce mai rea.

Cu cât vremea era mai frumoasă, cu atât mai întunecată fu privirea lui Breward, cu atât mai amenințătoare fruntea lui încruntată.

Și a doua zi așteptase zadarnic sosirea domnișoarei Rita Söndersö.

„Steaua" nici nu mai găsi de cuviință să răspundă la telegramele urgente ale lui mister Breward.

Acesta alerga ca un nebun prin lagăr, ocăra și blestema, așa că fiecare căuta să-l ocolească, se ferea să dea ochi cu el.

Se filmară câteva scena fără însemnătate, numai spre a da de lucru personalului.

Astfel trecură trei zile de așteptare zadarnică.

Intre timp Felicia și Dolores se întremaseră bine și repede. Bucuria și fericirea de a fi fost salvate, de a vedea pe toți în siguranță, le făcea și mai frumoase, așa că mister Breward și regisorul Cornell le priveau de multe ori cu admirație

Când se rulă de probă filmul cu scena salvării, amândoi rămaseră entuziasmați.

— Fata asta e născută pentru a deveni o „stea" a filmului, zise regisorul Cornell încântat.

Breward dădu din cap în semn de încuviințare și exclamă:

— Pe contesa de Martigny ne-a trimis-o Cerul.

— Și eu sunt de aceeași părere, mister Breward. Cu toate că această micuță Franțuzoaică



n'a jucat încă niciodată într'un film, totuși aș face încercare s'o dau drept o stea nouă a societății noastre.

— Ai fi deci de părere să-i încredințăm rolul pe care ar fi trebuit să-l joace domnișoara Söndersö?

— Dacă aș avea eu singur răspunderea, aș face-o fără să stau mult pe gânduri, răspunse regisorul Cornell cu însuflețire. Privește numai fotografia aceasta, urmă el, arătând o poză mare a Feliciei. Ce expresie plină de suflet pe fața acestei contese drăgălașe! Sunt încredințat că

vom obține rezultate și mai bune, când contesa de Martigny își va da puțină osteneală.

Mister Breward îl ascultă cu luare aminte și după ce chibzui câtva timp, zise cu un zâmbet răutăcios:

— Aș avea o satisfacție nespus de mare, dacă aș putea telegrafia domnișoarei Söndersö că am găsit o înlocuitoare pentru ea.

Regisorul dădu din cap.

— Și eu m'aș bucura foarte mult, dacă am putea arăta acestei duduițe că nu mai avem nevoie de dumneaei. De ani de zile ne plictisește cu toanele și mofturile ei, niciodată nu ne putem bizui pe ea și mereu ne strică toate socotelile și aranjamentele...

— Cu toate acestea e o artistă neîntrecută, îl întrerupse mister Breward. Când vrea să-și joace bine rolul, atunci ies filme de calitate superioară și marele public e încântat de dânsa.

— Dacă vom lansa o nouă „stea" cu reclama cuvenită, va cuceri și aceasta repede publiul, răspunse regisorul Cornell. Până acum am făcut încercări numai cu artiști și artiste care au mai repurtat succese. De ce să nu facem o încercare cu una nouă și necunoscută? Fotografiile acestea sunt o bună dovadă că tânăra contesă de Martigny e foarte fotogenică și că e de o frumusețe răpitoare.

— Ar trebui să facem odată o zi întreagă filmări de probă și anume scene din filmul nostru, dragă Cornell.

— Foarte bine. Voiu vorbi chiar îndată cu tânăra contesă.

Unul din oamenii de serviciu se apropiă de mister Breward, și-i întinse o telegramă spunând:

— A sosit chiar acum, mister Breward.

Luând telegrama în primire, acesta se uită lung la regisor și zise:

— Acum după ce suntem pe cale s'o înlocuim fără îndoială că Rita Söndersö ne comunică sosirea ei.

Deschise telegrama, o citi, apoi o întinse regisorului.

— M'am înșelat, nu vine.

— Ei vezi!... Va să zică putem să stăm de vorbă cu contesa de Martigny.

Cornell citi și el telegrama prin care Rita Söndersö înștiința că în urma sfatului doctorului va fi nevoită să se mai odihnească vreo opt sau zece zile, până când va putea juca iar.

Regisorul zâmbi la citirea telegramei și mormăi:

— Mi se pare că Rita Söndersö vrea să ne lase în drum.

— Impresia aceasta o am și eu, dragă Cornell. Poate crede că clima va fi prea rece pentru ea aici.

— Sau poate că bogatul Morwart, adoratorul ei n'are chef să vie încoace.

— Acesta trebue să fie adevăratul motiv al neîncetatelor amânări.

— Să-i arătăm că nu mai avem chef să răbdăm toate toanele ei.

— Bine, atunci să facem chiar azi o încercare cu mica Martigny.

După această convorbire hotărîtoare, cei doi domni ieșiră din cort și zăriră pe Felicia de Martigny șezând pe un scaun și ținând în brațe pe Kid, care se atașase foarte mult de dânsa.

Fără să-și dea seamă, oferea o priveliște încântătoare, așa că Breward și regisorul Cornell se entuziasmară și mai mult pentru planul pe care îl puseseră la cale.

Cornell se apropiă de Felicia și o salută politicos.

Tânăra fată se speriă când zări pe cei doi domni apropiându-se de ea. Aflase de la Karin Ryström și de la unchiul ei Axel, că de câteva zile erau foarte necăjiți și se temea să nu-i facă vreo observație aspră pentrucă se apropiase prea mult de cortul societății de filme, ceea ce era strict oprit.

Jucându-se însă cu Kid uitase de această dispoziție.

Cu atât mai mare fu surprinderea ei când regisorul Cornell îi zise:

— Am vroi să te putem filma în câteva scene, stimată domnișoară. Ai vrea să fii atât de bună să ne pozezi pentru câteva fotografii?

Cu toată plăcerea, mister Cornell, răspunse Felicia cu un zâmbet sfios, neștiind ce însemna această rugăminte. Apoi urmă: Nu cred însă că ceea ce voiu putea face va corespunde cerințelor dumneavoastră. Dacă vă face însă plăcere să mă aveți pe un film, vă stau bucuroasă la dispoziție și voiu face tot ce-mi va fi posibil spre a vă mulțumi. Voiu fi cât se poate de cuminte.

Breward râse la acest răspuns al tinerei fete și zise:

— Nu e vorba să stai cuminte, dragă domnișoară de Martigny, căci prin aceasta nu ne-ai folosi la nimic. Dimpotrivă, dorim să te miști cât mai natural în fața aparatului.

— Imi îngădui să-ți dau câteva sfaturi, domnișoară de Martigny? se amestecă regisorul în vorbă. E vorba să joci câteva scene de probă pentru filmul nostru.

Felicia deveni atentă și uimirea ei crescu și mai mult, când regisorul începu să-i dea lămuriri asupra rolului pe care avea să-l joace, s'o sfătuiască cum să facă mișcările, cum să vorbească și ce expresie să dea feței.

Nedumerită se uită întâi la regisorul Cornell și la mister Breward, apoi întrebă:

— Aveți într'adevăr de gând să-mi încredințați un rol în filmul dumneavoastră??

Mister Breward dădu din cap.

— Da, am luat hotărîrea aceasta, domnișoară de Martigny.

Speriată, Felicia se dădu un pas înapoi și zise buimăcită:

— Nu... nu se poate!...

— De ce nu?... Sunt încredințat că îți va fi ușor să joci scenele pe cari vrem să le filmăm.

— Dar n'am niciun pic de talent pentru a deveni artistă de cinematograf, se împotrivi Felicia.

Regisorul Cornell râse.

— Toate femeile au talent să joace teatru. Să facem o încercare, domnișoară de Martigny.

— Adineauri am rulat de probă scenele care au fost filmate cu prilejul salvării dumneavoastră, și am constatat că ai o înfățișare minunată pentru film, o asigură mister Breward.

Dolores și căpitanul Barnabe, cari ieșiră în clipa aceea din baraca unde fuseseră adăpostiți, zăriră pe Felicia stând de vorbă cu șeful expediției și cu regisor și se apropiară de ei.

Indată ce Felicia văzu pe mamă-sa, îi făcu semn și strigă:

— Inchipuiește-ți, mămico, mister Breward și domnul Cornell vor să filmeze câteva scene în care voiu juca eu de probă!

— Nădăjduiesc că n'ai refuzat pe salvatorii noștri, cărora le suntem datori atâta recunoștință, Felicio, răspunse Dolores repede.

— Așa dar ești de părere să încerc, mămico?

— Ți-e frică de film, micuța mea dragă?

Felicia dădu din umeri.

— La pension am fost întotdeauna foarte sfioasă când eram nevoită să joc în vreo piesă de teatru. Mereu mă încurcam și nu știam să vorbesc mai departe. Era îngrozitor! Toți râdeau de mine și eu plângeam ca o proastă.

— E cu totul altceva să joci față de prieteni și cunoscuți, interveni regisorul Cornell. Numai faptul de a te ști pe scenă și a simți privirile tuturor îndreptate asupra ta, te face nesigur și nervos. In film e cu totul altceva. Nu există spectatori, joci sub cerul liber și când o scenă nu reușește nu trebue să-ți fie teamă că vei fi luată în râs, ci începi pur și simplu de la început. E mult mai ușor decât la teatru.

— In orice caz poți să faci o încercare, dragă Felicio, zise și căpitanul Barnabe.

Și Karin Ryström, care se apropiase de ei, o îndemnă:

— Crede-mă că nu e greu, Felicio. Incearcă... poate va fi spre norocul tău.

Felicia nu mai îndrăzni să se împotrivească.

Regisorul Cornell îi dădu instrucțiunile și lămuririle trebuincioase, artiștii principali pentru rolurile bărbătești fură chemați și Breward le spuse că e vorba să se filmeze câteva scene de probă.

Tânărul amorez care avea să joace rolul ofițerului de vapor rămase încântat de această idee și felicită pe Breward și Cornell pentru hotărîrea pe care o luaseră de a înlocui pe Rita Söndersö.

Când plecă apoi cu Felicia spre locul unde avea să se filmeze prima scenă, îi zise:

— Ar fi o fericire pentru noi toți, dacă am scăpa de domnișoara Söndersö. Nimeni nu poate s'o sufere pe această femeie îngâmfată și mofturoasă. Dacă publicul ar ști cât e de lipsită de inimă și suflet, n'ar mai fi atât de entuziasmat de dânsa. Niciodată nu pot juca cu însuflețire lângă această femeie rece. Imi vine întotdeauna să beau întâi câteva pahare de șampanie să mă încălzesc, căci altfel nu-mi este cu putință să joc bine o scenă înfocată de dragoste. In schimb la dumneata e deajuns să mă uit, pentru ca inima să mi se aprindă îndată, dragă domnișoară.

Felicia îi răspunse încurcată:

— Te rog nu-mi vorbi așa...

— Dar e adevărul, stimată domnișoară. Toți în lagăr vorbesc cu entuziasm de dumneata și de mama dumitale. Nu mai trebue să te întorci pe un vas atât de urât ca acela pe care ai fost. Locul dumitale e în lumea mare.

Felicia clătină capul și suspină.

— N'am de fel această dorință.

— Asta o spui azi când ești încă sub impresia nenorocirii prin care ai trecut, dar când vei cunoaște viața din lumea filmului, atunci o să-ți schimbi părerea.

— Dar n'am nici pic de talent pentru a deveni artistă de cinema.

Rodolfo Higgins — acesta era numele artistului care juca rolurile de june-prim (amorezul piesei) — zâmbi și se uită lung la Felicia.

— Crezi că eu am visat vreodată că voiu deveni cel mai preferat artist de cinematograf al Americii? Dimpotrivă, când făceam câte o năzbâtie, mama îmi spunea întotdeauna că nu sunt bun de nimic și că voiu ajunge rău, că voiu fi un stricat. Dar viața nu e decât un joc de noroc. Unii nu câștigă niciodată, alții se îmbogățesc peste noapte!... Tot așa mi-a mers și mie. Pe când eram la școală, am vândut ziare, apoi am fost câtva timp băiat de serviciu la un hotel, unde am învățat că hainele fac pe om căci în livreaua mea eram mult mai prezentabil decât în zdrențele pe care le purtasem până atunci. Dar nici postul acela nu mi-a plăcut; am devenit șofer și am fost angajat la o „stea" de cinematograf. Intâmplarea făcu să trebuiască să joc într'o scenă unde era vorba de o urmărire nebună cu automobilul. In goana cea mare am scăpat din vedere o curbă, mașina mea s'a dat peste cap, dar am reușit să sar din mașină în ultimul moment. Am uitat de film, de scena pe care o jucam și nu m'am gândit decât să-mi salvez stăpâna. Am scos-o repede din mașina care începuse să ardă și am învelit-o într'o pătură ca să înăbuș flăcările care îi cuprinseseră rochia. Apoi o îndepărtai de la locul accidentului. Fără să-mi dau seamă, am jucat atât de bine scena salvării, încât filmul a avut un succes nemaipomenit. Mi s'a oferit un angajament și astfel, pe neașteptate am devenit un artist celebru. Sunt de șase ani în film, joc primele roluri, societățile de cinematograf se bat pentru a mă avea. La Hollywood am o vilă minunată... automobilul meu și... lucrul cel mai de căpetenie, o sumă mare de bani depusă la bancă. Mama mai crede și azi că totul e numai un vis și de multe ori, când vine cu mine la câte o premieră și mă vede pe ecran, clatină neîncrezătoare capul și spune că n'ar fi crezut niciodată să mai iasă om din mine. După cum vezi, dragă domnișoară de Martigny, destinul are uneori toane foarte ciudate. Și dumitale îți se ivește acum o ocazie neobișnuită. N'o scăpa, căci a doua oară nu se mai ivește așa ceva în viață.

Ajungând la locul unde urma să se filmeze scena, începură pregătirile, așa că Felicia fu despărțită de tânărul artist.

Un frizer o luă în primire, îi aranjă părul și o fardă.

In același timp regisorul vorbea cu dânsa, dându-i ultimele sfaturi și îndrumări.

Dar Felicia aproape nici nu-l auzea.

Ea citise cu luare aminte manuscrisul filmului și își întipărise bine în minte toate amănuntele rolului ei.

De oarece în zilele din urmă trăise tot ce ar fi putut născoci închipuirea unui scriitor, era deajuns pentru dânsa să joace întâmplările prin cari trecuse, ca să reușească.

Gândurile ei rătăceau însă în altă parte.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

ANUL IV No. 82
IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 8
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Mister Surry se rezemă bine în fotoliu și începu să fumeze tacticos (pag. 650).

Cugeta la tot ce-i povestise tânărul artist.

— Să fie oare într'adevăr o hotărîre a destinului că întâlnise în calea ei o societate de filme?

Viața ei va avea oare iar o țintă mare, un ideal frumos?

Iși aduse aminte de visurile pe cari le avuseseră atâtea prietene de pension ale ei.

Multe din ele nutriseră dorința să devie artiste mari.

Ea însăși nu împărtășise niciodată această dorință și cu toate acestea tocmai ei îi era dat să apuce pe această cale.

Incă nu-i venea să creadă tot ce i se întâmpla!

Nici iluzii prea mari nu vru să-și facă. Poate șeful de expediție și regisorul se înșelau asupra talentului ei!

Nu mai avu răgaz să se gândească multă vreme la toate acestea, căci fu chemată să înceapă jocul.

236. — Triumful josniciei.

Ca în fiecare zi, Frank Wilkens ședea și azi în biroul său. Dar de data aceasta lucrul nu părea să-l atragă din cale-afară, căci mereu se oprea și rămânea cu privirea ațintită în gol, în timp ce un zâmbet cinic și răutăcios se ivea pe fața lui.

Va să zică din locul acesta voiseră să-l ajunge?!

Voiseră să-i ia întreprinderea?!

In cele din urmă izbânda tot a lui fusese și dușmanii nu reușiseră.

Ei da, cu Frank Wilkens nu putea să se joace nimeni, căci era mai viclean și mai neîndurat ca alții!

Nimeni nu va mai îndrăzni să se atingă de dânsul, să-i zdruncine situația.

Se rezemă în fotoliu și își puse pumnul încleștat pe birou.

Aici era locul lui, aici va rămâne, oricât s'ar strădui alții să-l îndepărteze, să-l doboare!

Acum nu va mai fi însă nimeni care să facă astfel de încercări, căci adversarul său fusese înlăturat.

De ar afla mai repede ce se făcuse cu dânsul!

Frank Wilkens se uită la ceas.

Omul lui ar fi putut veni până acum.

In clipa aceea servitorul intră și anunță:

— Mister Surry dorește să vorbească cu dumneavoastră.

— Poftește-l înăuntru.

După câteva clipe intră în birou un bărbat spătos, îmbrăcat elegant, după ultima modă.

Fața lui oacheșă arăta că era originar din statele de la miază-zi.

Frank Wilkens se ridică de pe scaun, răspunse la salutul străinului și îl invită foarte politicos să ia loc. Apoi îi oferi o țigară, i-o aprinse și în toate mișcările și vorbele lui se arătă deosebit de amabil cu vizitatorul său.

Mister Surry se rezemă bine în fotoliu, puse picior peste picior, trase câteva fumuri de țigară, apoi spuse cuvintele pe cari Frank Wilkens le așteptase cu mare nerăbdare:

— S'a făcut.

— Așa dar totul a mers bine?

— A intrat în capcană ca un șoarece.

— Ați avut mult de lucru cu dânsul?

— Prea ușor n'a fost să-l dăm gata, căci s'a apărat ca un nebun, dar eram trei și așa l-am doborât.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Bine; va să zică am scăpat de el.

— Acum ce să-i mai facem? Să-l...

Mister Surry făcu o mișcare cu mâna dreaptă ca și când ar fi vrut să strângă pe cineva de gât.

Frank Wilkens îl opri cu un gest de împotrivire

— Nu... să nu ne încărcăm conștiința cu un omor.

Mister Surry râse și fața lui luă o expresie de sălbătecie și brutalitate.

— E însă mijlocul cel mai bun, căci în cazul acesta omul nu-ți mai poate deveni primejdios niciodată.

— Totuși nu vreau.

— Treaba dumitale, dar eu nu mai știu ce să facem cu el.

— Deocamdată ține-l închis. Mă voiu mai gândi ce este de făcut și îți voiu da de știre.

— Bine. Acum să regulăm partea bănească. Pentru osteneala mea mi se cuvin zece mii de dolari.

— E prea mult; ne-am înțeles să-ți dau numai cinci mii.

— Eu însă cer zece mii, căci știu că treaba face pe puțin atâta. Sunt încredințat că dumneata câștigi însutit la afacerea asta.

— Bine, nu voiu sta la tocmeală.

— Ar fi și de prisos.

Frank Wilkens complectă și semnă un cec pe care il întinse lui mister Surry, dar acesta îl refuză și zise:

— Vreau bani numerar.

Frank Wilkens fu nevoit să-i facă pe plac; chemă servitorul, il trimise la casierie, spunând să aducă de acolo zece mii de dolari în bancnote.

Când bătrânul se întoarse cu suma și numără banii pe birou, aruncă din întâmplare o privire asupra vizitatorului stăpânului său.

Ce oameni ciudați veneau de câtva timp la Frank Wilkens!

Deunăzi omul cu fața brăzdată de cicatrice, care avusese înfățișarea unui vânător sălbatec de pe vremea lui Buffalo Bill, astăzi altul, bine îmbrăcat, dar care cu toate acestea avea înfățișarea unui criminal ordinar!

Ciudat lucru! Fără îndoială că aceste afaceri mici ale stăpânului său nu prea erau curate!

Când avusese conducerea tânărul mister Wilkens, lucrurile mergeau cu totul altfel; aerul era curat, indivizi suspecți nu veneau la fabrică și pretutindeni domnea cea mai mare regulă și corectitudine.

După plecarea servitorului, Frank Wilkens

dădu lui mister Surry, banii, pe cari acesta îi mai numără odată și îi strecură în buzunarul hainei.

— Nu vrei o chitanță? întrebă el rânjind.

— Nu e nevoie. Cred că n'ai să-mi ceri încă odată banii?

Rânjetul de pe fața ticălosului deveni și mai pronunțat când răspunse:

— Asta nu se știe chiar așa de sigur.

Frank Wilkens luă aceste cuvinte drept o glumă, nu le prea dădu importanță și întrebă:

— Crezi că s'ar putea descoperi ceea ce ați făcut cu omul acela?

— Dacă n'are pe nimeni care să-l caute, care să-i simtă lipsa, atunci nu se va putea afla nimic.

— Mi se pare că la New-York n'are pe nimeni care l-ar putea căuta sau să întrebe de dânsul.

— Atunci putem fi liniștiți, căci nici poliția nu-l va căuta.

— Dar să presupunem cazul că tot va face cercetări?

— Nici atunci nu-l va găsi, fiindcă ascunzătoarea noastră e sigură și n'o poate descoperi nimeni.

— Dar dacă poliția va descoperi totul din întâmplare?

Mister Surry luă o înfățișare plină de dispreț și răspunse:

— Atunci vom ști cum să ne apărăm de intervenția ei. Dealtminteri polițiștii sunt niște proști cari au pleavă în cap. Toți mă cunosc și cu toate acestea mă lasă în pace, căci nu îndrăznesc să mă atace. Ei știu prea bine că nu se pot juca cu mine și că scot repede cuțitul când e vorba să-mi apăr pielea. Dacă vei observa însă că s'a dat de urma noastră—ceea ce totuși s'ar putea întâmpla—atunci să-mi dai de știre la timp. Numărul meu de telefon îl ai. Fiind prevenit, atunci poliția va putea căuta mult și bine, nu va găsi pe omul acela la noi.

Mister Surry se ridică și își luă rămas bun, întinzând lui Frank Wilkens mâna.

— Dacă vei mai avea nevoie de mine, îți voiu sta cu plăcere la dispoziție.

Frank Wilkens îi strânse mâna dar se gândi în sinea lui:

E rău că am ajuns atât de jos încât să fiu nevoit să dau mâna cu un criminal de rând.

Tare însă zise:

— Când voiu avea nevoie, mă voiu adresa dumitale. In ce privește pe omul nostru, îți voiu da de știre ce trebue făcut cu dânsul.

Mister Surry se apropiase de ușă, dar aci se mai opri odată și întrebă:

— Spune-mi, te rog, cunoști pe un Irlandez cu numele de Mac O'Kerem? A venit din Africa și vrea să intre în legătură cu noi. Dar noi n'avem așa de ușor încredere în primul venit. Când



a auzit că vreau să vin la dumneata, mi-a spus că ai putea să dai o recomandație bună pentru el.

— Mac O'Kerem?... Da, îl cunosc. Dar cum îndrăznește pungașul acesta să spună că eu l-aș putea recomanda?... E un ticălos care ar merita să fie spânzurat!

Surry zâmbi.

— Dacă vorbești așa de dânsul, e ca și când l-ai fi recomandat, căci astfel de oameni ne trebue nouă. Iți mulțumesc.

Spunând aceste cuvinte, mister Surry ieși rânjind.

In fața clădirii direcțiunii aștepta o mașină foarte elegantă în care Surry se urcă, apoi plecă în goană.

Frank Wilkens se întoarse iar la lucrul lui. Totul mersese de minune și el putea fi mulțumit cu rezultatul.

Adversarul său era înlăturat odată pentru totdeauna și nicio primejdie nu-l mai amenința. Afacerea îl costase zece mii de dolari, dar făcea, și nu-i părea rău de banii pe cari îi dăduse. Cu suma aceasta își cumpărase liniștea și înainte de toate uzinele, care acum vor rămâne numai ale lui.

2?7. — O «stea» nouă pe firmamentul cinematografului.

Toți așteptau cu nerăbdare și înfrigurare rularea scenelor de probă care fuseseră jucate.

Celelalte artiste erau foarte emoționate. Cu toate că Felicia de Martigny era iubită și simpatizată de toți, totuși o invidiau pentru norocul pe care îl avusese de a fi fost descoperită printr'o întâmplare cu totul neobișnuită.

Invidia făcu însă loc unei sincere admirațiuni când se rulară scenele de probă.

Felicia nu era numai fermecătoare și grațioasă în toate mișcările ei, dar dăduse dovadă și de un adevărat talent artistic. Jucase cu tot sufletul și toată inima, iar prin expresia feței ei și prin felul de a vorbi, încântase chiar pe cei mai pretențioși artiști.

După rularea filmului de probă, toți fură de aceeași părere: această Franțuzoaică tânără și frumoasă era făcută pentru film.

Mai încântat decât toți era Higgins, care felicită pe tânăra fată, îmbrățișă pe regisorul Cornell, nu-și mai putea stăpâni bucuria și striga neîncetat:

— Dragii mei, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit că nu mai am nevoie să joc cu Rita Söndersö.

Dar mister Breward îi potoli entuziasmul și bucuria spunându-i:

— Mai încet... mai încet, dragă prietene! Nu te bucura prea curând.

Tânărul artist se opri speriat și întrebă:

— Pentru Dumnezeu, Breward!... Nu cumva te gândești s'o mai aștepți pe Rita Söndersö?

— Nu; dimpotrivă, aș fi foarte încântat dacă am putea filma fără întrerupere ca să isprăvim filmul în opt zile, căci vremea e minunată și totul merge strună, însă...

Higgins făcu un gest supărat și chiar și ceilalți artiști ziseră:

— Atunci de ce mai stai pe gânduri, Breward?

Șeful expediției zâmbi, apoi răspunse:

— Nici nu știm încă dacă domnișoara de Martigny va primi propunerea noastră.

La auzul acestor cuvinte toți tăcură și se uitară întrebători la Felicia, care era încă buimăcită de aplauzele cari izbucniseră după rularea filmului de probă și rămăsese pe gânduri, fără a da atenție celor ce se vorbeau în jurul ei.

Urmă o tăcere de câteva clipe, pe urmă Breward se apropiă de Felicia, o privi cercetător și o întrebă:

— La ce te gândești, domnișoară de Martigny?

Felicia tresări ca deșteptată dintr'un vis, își trecu mâna peste frunte și murmură:

— Nu-mi vine să cred că eu am jucat ceea ce am văzut pe ecran...

— Ai jucat minunat, o întrerupse mister Breward cu însuflețire. N'am văzut încă la nicio începătoare un astfel de joc. Să nu crezi că e numai o lingușire, dacă toți acei cari au văzut filmul de probă, spun că ești făcută pentru cinematograf. De aceea adaug și eu: trebue să devii artistă.

Higgins și regisorul Cornell încuviințară cu entuziasm.

— Da, trebue să devii artistă de cinematograf, căci asta e menirea dumitale.

— Vei face o carieră strălucită, spuse și Higgins.

Iar Cornell zise:

— Imi pun capul că primul dumitale film va avea un succes răsunător în lumea întreagă și numele dumitale va figura în rândul interpreților lor mai de seamă.

— Ei, acum spune, ești dispusă să te angajezi la societatea noastră? interveni mister Breward, oferind Feliciei brațul său și adăugând zâmbind:

— Vino în baraca noastră, să discutăm condițiunile contractului.

— Caută să obții un angajament pe cel puțin trei ani, șopti Higgins Feliciei, și cere să ți se dea parte la câștig.

Felicia nici nu luă în seamă aceste cuvinte, ci se uită, ca și când ar fi vrut să-i ceară ajutor, la mama ei, care ședea de o parte cu căpitanul Barnabe și zâmbea văzând înfrigurarea care îi cuprinsese pe toți.

— Mămico, ajută-mă, zise Felicia, întinzând mâinile spre mama ei. Nu știu ce să fac. Prea multe au venit deodată pe capul meu... Mi se pare că visez!... Eu... artistă de cinema?!... E cu neputință!...

Dolores cuprinse cu brațul trupul mlădios al copilei și o strânse cu dragoste la piept.

— Și nenorocirea poate să aducă uneori bucurie după ea, zise Dolores încet. A fost nevoie să venim în ținuturile acestea înghețate, să fim expuși la primejdii de moarte, spre a se descoperi talentul tău pentru cinematograf.

Felicia zâmbi încurcată și sfioasă.

— Și tu crezi că am talent, mamă?

— Te îndoiești cumva, Felicio? răspunse Dolores.

Tânăra fată ridică nedumerită din umeri.

— Nici eu nu știu, dragă mamă... Totul e atât de nou și de neobișnuit... Nici nu știu ce va mai ieși din toată această afacere!

— Un noroc mare... viitorul asigurat, o întrerupse regisorul Cornell când auzi cuvintele Feliciei.

Fata închise ochii și își lipi capul de pieptul mamei sale. Buzele ei tremurară când repetă cuvintele:

— Un noroc mare!...

Se gândi la Bob... la fericirea cea mare a vieții ei, care era atât de departe de tot ce i se întâmpla acum și pe care și-o închipuise cu totul altfel.

Totuși tresări.

Viitorul asigurat!...

Așa spusese regisorul Cornell.

Gândurile se învălmășiră vijelioase în mintea ei.

Își aduse aminte de tot ce vorbise mama ei cu căpitanul Barnabe, în zilele nenorocite când fuseseră prinși de ghețuri.

Ce ne vom face dacă vom fi salvați?

Își puseseră de multe ori această întrebare, căci după întâmplările grozave prin cari trecuseră nici nu era de gândit să mai rămână pe un vas de prins balene.

Dar nimeni nu găsise răspuns la această întrebare și nici nu știa ce va aduce viitorul. Acum venise pe neașteptate această propunere din partea societății de filme.

Nu era oare un semn al destinului?

Gândurile Feliciei — odată îndreptate pe această cale — goniră mai departe.

Nu dorise ea întotdeauna să răsplătească pe mama ei pentru tot binele pe care i-l făcuse, pentru toată dragostea pe care i-o arătase?

In sfârșit sunase ceasul când își va putea împlini această dorință,

— Tu singură să hotărăști ce vrei să faci, Felicio, îi zise Dolores. Pot numai să-ți spun că adineauri când am văzut filmul, am rămas cu credința că ai o menire frumoasă și mare. Ai jucat minunat și ai un rar talent de a mișca inimile oamenilor, de a le captiva și entuziasma prin jocul tău neasemuit de frumos.

La auzul acestor cuvinte, Felicia își înălță trupul, zâmbi întinse mâna lui mister Breyvard și zise cu hotărîre:

— Ei bine, dacă și mama crede în talentul meu, atunci voiu primi propunerea dumneavoastră și sper că toți mă veți ajuta de a progresa cât mai repede, de a da un scop și un conținut vieții mele.

Inima-i se încleștă de durere gândindu-se că printr'o întâmplare neprevăzută, viața ei luase cu totul altă cale decât aceea pe care o dorise. Se stăpâni însă, ca să nu trădeze durerea care îi sfâșia sufletul.

Mister Breward și regisorul o conduseră în baraca cea mare a societății unde era biroul.

Felicia ceru voie ca și mama ei și căpitanul Barnabe să poată lua parte la tratative.

Bine înțeles că această rugăminte îi fu îndeplinită fără nicio greutate.

După câteva minute începură tratativele în privința condițiunilor contractului.

Mister Breward zise că nu mai vrea să îndure toanele domnișoarei Söndersö și că e hotărît să încredințeze Feliciei rolul principal în acest film, dacă vor ajunge la înțelegere asupra condițiunilor.

El citi un contract, prin care Felicia se obliga ca după terminarea filmului din Groenlanda să se mute la Hollywood și să joace în alte șase filme ale societății.

— Vei primi o leafă lunară de cinci mii de dolari și afară de asta, pentru fiecare film un onorariu separat de douăzeci și cinci de mii de dolari...

Când auzi aceste cifre, Felicia se uită buimăcită întâi la mister Breward, apoi la mama ei și la căptanul Barnabe.

Credea că nu auzise bine, așa că se întoarse spre mister Breward și îl întrebă:

— Cinci mii de dolari?...

Americanul, pentru care astfel de sume nu erau nimic neobișnuit, presupuse că această leafă i se părea Feliciei prea mică, așa că o lămuri:

— Având în vedere că ești încă începătoare și nu se știe dacă filmele dumitale vor avea succes, nu pot să-ți dau deocamdată o leafă mai mare. Dar dacă cu ajutorul dumitale producția de filme va crește, atunci îți voiu da încă un comision deosebit asupra acestor sume. In privința acestei condiții vom mai vorbi după lansarea primului film. Contractul pe care îl vei semna acum e numai provizoriu, spre a stabili drepturile și îndatoririle noastre reciproce.

Dolores, care ședea lângă Felicia, îi strânse mâinile și îi zise în șoaptă:

— Copila mea scumpă, ce noroc nemaipomenit!... Ai scăpat dintr'o dată de toate grijile și viitorul îți este asigurat.

Felicia făcu un gest obosit.

— Oricât de mult mă bucură această propunere, totuși voiu semna contractul numai dacă veți veni și voi cu mine la Hollywood, căci singură nu voiu pleca.

Dolores o privi uluită, apoi se uită întrebătoare-și-la căpitanul Barnabe.

Acesta zâmbi, căci înțelese întrebarea mută a soției sale.

Urmă o tăcere de câteva clipe, pe urmă Barnabe zise, clătinând capul:

— Ce să fac eu la Hollywood, Felicio? Să trăiesc din banii pe cari îi vei câștiga prin munca ta? Să devin administratorul vilei pe care fără îndoială că o vei putea cumpăra în curând? Să îngrijesc de întreținerea parcului tău, sau mai știu eu ce alte treburi să fac? Nu, scumpa mea copilă, așa ceva n'aș putea face. Nu e de așteptat să găsesc un post la Hollywood. Cel mult dacă s'ar face vreun film maritim și ar fi nevoie de cineva care să joace rolul de căpitan al unui vapor de contrabandiști!

Felicia se uită speriată la tatăl ei vitreg.

— Dar ce veți face voi? Doar nu se poate să vă întoarceți pe un vapor de prins balene!

Căpitanul Barnabe suspină din adâncul sufletului și se uită la Dolores cu o privire plină de îngrijorare.

— Nici eu nu știu încă ce ne va aduce viitorul, copila mea. Dar ca toți marinarii, am încredere în Dumnezeu, care nu ne va părăsi. Se va găsi și de astă dată o cale de scăpare din această situație grea.

— Atunci rămân și eu cu voi, răspunse Felicia cu hotărîre. In niciun caz nu mă voiu despărți de voi.

In ochii mamei ei se ivi o lucire de bucurie.

— Copila mea scumpă!... murmură ea.

Mai mult nu fu în stare să spună, dar o strânse pe Felicia la piept, spre a-i arăta prin aceasta cât de fericită o făcuseră cuvintele ei.

Cu fața foarte serioasă, căpitanul Barnabe se întoarse spre Felicia și îi zise:

— Din pricina noastră nu trebue să respingi norocul care ți-a ieșit în cale, Felicio. Trebue să primești propunerea care ți s'a făcut.

— Atunci trebue să primești și tu ajutorul meu, tată, răspunse Felicia cu glas rugător. Totul e în mâna ta. Dacă tu și mama veți veni cu mine la Hollywood, voiu iscăli îndată contractul.

Chinuit Barnabe îi zise:

— Felicio, eu nu sunt omul care să mă las întreținut de fiica mea. Ar fi o înjosire grozavă pentru mine, dacă aș fi nevoit să primesc bani de la tine.

Cu o mișcare desmierdătoare Felicia îi luă brațul și se rugă iar:

— Nu te gândi la asta, tată. Intre oameni cari se iubesc nu poate fi vorba de înjosire, când unul primește ajutorul celuilalt. Până acum a îngrijit mama de mine, de azi înainte voiu îngriji eu de voi...

— Fața de mama ta situația e cu totul alta, dar...

Mister Broward, care urmărise convorbirea cu luare aminte, se amestecă de astă dată în vorbă și îl întrebă pe Barnabe:

— Ai veni la Hollywood dacă aș avea un post pentru dumneata, domnule căpitan?

Barnabe se uită uimit la șeful expediției.

— Ai de gând să mă angajezi și pe mine ca artist de cinema?

— Nu, așa ceva n'aș putea cere de la dumneata, dar mi-a venit altă idee, din care am

putea face o afacere bună atât pentru dumneata cât și pentru mine.

Căpitanul Barnabe zâmbi neîncrezător și răspunse:

— Mă faci curios să aud propunerea dumitale, mister Breward.

Șeful expediției arătă spre un scaun din apropierea biroului și zise:

— Ia te rog loc, domnule căpitan, căci devin nervos când oamenii cu cari tratez se plimbă prin odaie. Poftim o țigaretă și să vorbim în liniște.

Ii întinse și soției căpitanului tabacherea.

— Dumneata fumezi, doamnă?

Dolores făcu semn din cap că da și luă și ea o țigaretă.

Regisorul Cornell sări în picioare și îi aprinse politicos țigareta, apoi pe aceea a lui Barnabe.

Breward începu:

— Sunt încredințat că filmul pe care l-am făcut aici în Groenlanda va avea un succes răsunător, așa că am de gând să-l lansez făcând o reclamă foarte mare. In acest scop aș vrea ca dumneata, domnule căpitan, să ții conferințe în toate orașele mari ale Americii, vorbind despre aventurile dumitale ca comandant al unei baleniere. In felul acesta nu vei avea numai prilejul de a cunoaște frumoasa noastră Americă, dar vei avea și alte avantaje. Afară de asta, în timpul călătoriilor, vei avea ocazia să intri în legătură cu societățile de navigație și s'ar putea întâmpla să găsești iar un post de căpitan de vapor. Chiar dacă nu pot să-ți ofer un contract pe o durată mai lungă, așa cum îl ofer fiicei dumitale, totuși pot să-ți spun de pe acum, că activitatea dumitale de conferențiar va dura cel puțin șase luni. Afară de cheltuielile de călătorie îți voiu plăti un salariu de cinci sute dolari pe lună. Ei, ce zici?... Ideea mea nu e bună? încheiă Breward, uitându-se întrebător la căpitanul Barnabe.

Acesta îl ascultase cu luare-aminte și după ce Breward isprăvi de vorbit, răspunse:

— Ba da. Așa ceva aș putea primi. Tu ce zici, Dolores?

Ochii soției lui străluciră de bucurie.

— Ah, dragul meu Mihail, nici nu știu ce să mai spun! Imi închipui nespus de frumos, să putem trăi în sfârșit fără grija zilei de mâine și să putem privi mai cu încredere în viitor.

— Așa dar, primești? întrebă mister Breward.

Căpitanul Barnabe dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da, primesc cu plăcere.

— In cazul acesta poți să semnezi și dumneata contractul, domnișoară de Martigny, urmă mister Breward, adresându-se Feliciei.

De astă dată nici tânăra fată nu se mai împotrivi și răspunse::

— Bine, îl voiu semna.

Breward se arătă foarte încântat și spuse îndată secretarului său să pregătească și un contract pentru căpitanul Barnabe.

— Imi plac încheierile repezi, îi zise acestuia. Omul nu trebue să stea mult la îndoială ci să procedeze repede și cu hotărîre. Numai așa se poate progresa și realiza câștiguri frumoase.

Apoi se întoarse spre Felicia și urmă:

— Acum va trebui să găsim un alt nume pentru dumneata. Nimeni nu trebue să afle că ești contesa Felicia de Martigny. Inainte, când cinematograful era încă în fașă publicului îi plăcea să audă că o artistă e vreo fiică de conte, fugită de la părinți, sau vreo prințesă. Dar azi nu mai are efect obârșia nobilă a unei artiste. Poporului îi place mai bine o fată modestă care a făcut o carieră strălucită. In reclama pregătitoare pe care o voiu face, voiu spune că te-am găsit singură și desnădăjduită într'un sat de Eschimoși și că ești fiica unui căpitan de marină suedez, care a pierit în mijlocul ghețurilor în timpul unei vânători de balene. Te vom numi Solvejg Dalen, e un nume scandinav veritabil. Ce zici, Cornell, nu ești de aceeași părere?

— Numele acesta îl găsesc minunat, dragă Breward; pare să fie anume făcut pentru mica noastră contesă, încuviință regisorul.

— Ești de acord cu această schimbare a numelui? o întrebă Breward pe Felicia.

— Ai preîntâmpinat o dorință a mea, răspunse ea încântată. Imi pare chiar foarte bine că marele public nu va afla cine sunt în realitate.

Privirea ei se întâlni cu aceea a mamei sale și Dolores îi ghici îndată gândul.

Sărmanei Felicia îi era teamă că dacă va apare pe ecran sub numele ei adevărat și Bob Wilkens o va vedea din întâmplare, o va putea găsi ușor.

După toate câte aflase despre dânsul, nici nu mai vroia să-l revadă.

Se îngrozea la gândul să-l vadă alături de altă femeie.

Hollywood era însă departe de New-York și dacă numele ei nu va figura în litere mari pe afișele de reclamă ale societății, cam greu îi va trece lui Bob prin minte că ea devenise artistă de cinema.

Frământă toate aceste gânduri în minte, pe când mister Breward îi expunea toate avantajele unei schimbări de nume.

Ea nici nu mai ascultă lămuririle lui, ci îl rugă pe Barnabe să revadă contractul ei, pe care îl semnă apoi fără șovăire.

Așa dar soarta ei se hotărîse.

Contesa Felicia de Martigny, devenise noua „stea" Solvejg Dalen.

A doua zi avea să înceapă noua ei carieră.

In bucuria lor de a o fi descoperit pe Felicia de Martigny mister Breward și regisorul Cornell pregătiră o mică serbare la care se ciocniră paharele în sănătatea nouii stele.

238. — Bob Wilkens își amână plecarea.

Bob Wilkens isprăvise toate pregătirile de plecare, își luase biletul de vapor și a doua zi urma să se îmbarce pe vaporul care avea să-l ducă în Europa.

Era tocmai ocupat să-și mai orânduiască biroul, să ardă toate hârtiile de cari nu mai avea nevoie, pentru a nu lăsa nimic în urma lui.

Cu acest prilej dădu peste câteva scrisori pe care i le scrisese soția lui în timpul când erau logodiți.

Citi unele din ele.

Una începea cu cuvintele: „Dragul meu Bob", apoi alta: „Scumpul meu iubit" și încă una: „Adoratul meu".

Aceste cuvinte sunau ca și când atunci l-ar fi iubit cu adevărat.

Dar acum?...

Mototoli scrisorile în mână, se duse spre sobă și le aruncă în foc.

Privind la flăcările cari începură să le mistuie, se gândi:

Tot o flacără pătimașă fusese și sentimentul pe care îl avusese soția lui pentru dânsul, dar nu dragoste adevărată. Poate ea nici nu știa ce este dragostea!

Dar acum totul se isprăvise, trecutul va fi dat uitării.

Ii părea însă foarte rău că nu putea să desfacă tot atât de ușor și legătura care îl ținea înlănțuit de Hariett.

Bob Wilkens începu să se gândească la viitor.

Peste cinci zile va fi la Marsilia.

Felicia plecase împreună cu mama ei și Bob nu știa unde se află, dar la Marsilia va găsi negreșit pe cineva care să știe unde plecaseră. In cazul cel mai rău se va informa la biroul populației. Doar nu era cu putință ca două ființe omenești să dispară fără urmă!

Tocmai isprăvise cu orânduirea biroului și vru să treacă în dormitor să se spele pe mâini când auzi o bătaie la ușă. Un servitor intră și îi zise:

— A venit un domn cu numele de Hallier, care vă roagă să-l primiți îndată, având a vă vorbi într'o afacere de mare însemnătate.

Bob Wilkens nu lăsă pe Roger Hallier să intre înăuntru ci se duse el însuși întru întâmpinarea lui, îl salută și îl întrebă:

— Ce te aduce la mine, domnule Hallier?

Acesta gâfâia și zise cu greu:

— Am alergat așa de repede, încât abia mai pot să respir.

Bob îl trase în birou și îi zise prietenos:

— Stai puțin jos și odihnește-te.

Luă loc în fața lui și rămase în așteptarea celor ce avea să-i spună tânărul lucrător.

Roger Hallier își veni repede în fire și zise:

— Slavă Domnului că te-am mai găsit, mister Wilkens.

— Ce s'a întâmplat? Văd că tremuri din tot trupul de emoție.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 83
IV 1935

Victoria

6 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



In cuvinte întretăiate, Roger Hallier îi istorisi tot ce se petrecuse (pag. 057)

— Cunoşti pe celălalt Frank Wilkens, vărul tatălui dumitale?

La auzul acestei întrebări pe faţa lui Bob se ivi o expresie de mare încordare.

— Da, îl cunosc. Ştii cumva unde se află? Ţin mult să vorbesc cu dânsul înainte de plecarea mea în Franţa, căci am...

Roger Hallier îi curmă vorba.

— Ascultă întâi să-ţi spun ce i s'a întâmplat.

In cuvinte întretăiate îi povesti repede despre vizita Crestatului la uzinele Wilkens, despre întâlnirea pe care Frank Wilkens i-o dăduse în casa notarului şi despre dispariţia lui. Apoi încheiă prin cuvintele:

— S'a făptuit o nelegiuire împotriva lui. Trebue să mă ajuţi, să-mi dai un sfat ce să fac spre a-l salva, dacă va mai fi timp.

Lui Bob îi trebuiră mai multe minute, până când fu în stare să prindă cu mintea cele auzite.

Era prea îngrozitor!

In sfârşit exclamă:

— Tatăl meu e amestecat în această afacere?!

— Nu mai încape nicio îndoială. A vrut să scape pe calea aceasta de adversarul său, aşa cum a mai făcut odată în Anglia.

— După cum văd, ştii tot.

Acel Frank Wilkens şi eu am devenit buni prieteni, ne-am unit amândoi ca să plătim tatălui dumitale tot răul pe care l-a făcut acelora cari ne sunt dragi. Dumitale pot să-ţi spun tot, ştiind că desaprobi faptele tatălui dumitale şi că eşti de partea noastră.

— Ai dreptate.

— Atunci te rog să-mi dai un sfat ce să fac.

— Mărturisesc că nu ştiu ce sfat să-ţi dau.

— Să ne adresăm oare poliţiei?

Bob Wilkens chibzui câteva clipe, apoi clătină capul.

— Nu, socotesc că n'ar fi bine. Dacă se va amesteca poliţia în această afacere, atunci se va şti îndată şi făptuitorii vor fi preveniţi, tocmai de ce trebue să ne ferim.

— Şi vrei să facem singuri cercetări spre a afla unde a fost dus cel răpit?

— Da. Să ne sfătuim ce cale trebue să urmăm pentru a ne ajunge scopul.

Tăcură câtva timp şi se gândiră la mijloacele pe care le-ar putea întrebuinţa spre a da de urma Crestatului. In sfârşit Hallier zise:

— Ticăloşii cari au lucrat din îndemnul tatălui dumitale, vor rămâne fără nicio îndoială în legătură cu dânsul, aşa că trebue să pândim cu cine se întâlneşte şi cine vine la el.

— Ai dreptate, acesta e primul pas pe care trebue să-l facem.

— Spui, „pe care trebue să-l facem", mister Wilkens, dar dumneata ai doar de gând să pleci în Franţa?

In turburarea lui, Bob şi uitase de plecare, dar acum zise cu hotărîre:

— Voiu amâna plecarea până când se va limpezi această afacere şi unchiul meu va fi iar în siguranţă.

Nu-i fu uşor să ia această hotărîre şi să-şi înfrâneze dorul de Felicia, dar se gândi că la rândul lui şi unchiul său o salvase pe iubita lui. Era deci de datoria să-i vie în ajutor, aşa că nu mai şovăi nicio clipă.

Reluând convorbirea, zise:

— Aşa dar vom pândi pe tatăl meu.

— In aşa fel însă ca să nu simtă nimic, căci altfel se va feri şi nu vom putea afla nimic.

— Dar cum să facem?

— Iţi voiu spune eu cum. In faţa intrării principale a fabricii sunt case în care locuiesc lucrători. Poate vom găsi acolo vreo cameră sau un subsol, ale cărui ferestre să dea spre stradă şi atunci vom putea vedea cine intră şi iese din fabrică.

Bob rămase încântat de această idee.

— Ai dreptate; aşa să facem. Hai să mergem îndată să căutăm încăperea de care avem nevoie.

— Azi e prea târziu, mister Wilkens.

Bob îşi duse mâna la frunte.

— Aşa e! S'a făcut noapte. Va să zică să amânăm pe mâine.

Deocamdată, neavând nimic de făcut, se gândi la tot ce se întâmplase.

Turburarea lui deveni atât de mare, încât începu să se plimbe agitat prin odaie şi strigă înfuriat:

— Ce ticăloşie grozavă!

— Ei da, mister Wilkens, lăcomia l-a adus departe pe tatăl dumitale, l-a îndemnat la crimă.

Pe Bob Wilkens îl durea mult că era nevoit să audă astfel de cuvinte din gura unui străin, dar din nenorocire acesta era adevărul de netăgăduit.

Lăsă capul în piept şi zise cu voce înăbuşită:

— Mi-e ruşine mie pentru el.

— Cine te cunoaşte, mister Wilkens, n'ar crede că eşti fiul acestui om, cu care n'ai nici cea mai mică asemănare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că însuşirile sufleteşti le-am moştenit de la mama şi nu de la tatăl meu.

Roger Hallier îşi dădu seama că sărmanul Bob suferea mult din pricina faptelor părintelui său şi că fără nicio vină, trebuia să ispăşească păcatele lui.

Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit la dânsul şi să-i mărească astfel chinul sufletesc.

Ca să-l mângâie îi zise:

— Nu-ţi face inimă rea, mister Wilkens, căci vom îndrepta ceea ce a greşit tatăl dumitale.

Roger Hallier veni devreme să-l ia pe Bob şi amândoi se duseră în strada unde se aflau uzinele Wilkens.

Insă înainte de a merge acolo, trecură pe la biroul de voiaj unde Bob prelungi valabilitatea biletului său, aşa că întârziară şi nu mai putură vedea venirea şi plecarea lui Surry. Acesta tocmai plecase când cei doi tineri ajunseră la faţa locului.

Merseră încet de-alungul caselor din fața intrării fabricii și se uitară cu luare aminte să vadă dacă nu este undeva un bilet de închiriat.

Insă căutarea lor rămase zadarnică.

Deodată Roger Hallier se opri, îl apucă pe Bob Wilkens de braț și îl ținu în loc.

— Asta ar putea fi ceva pentru noi.

Arată spre un bilet pe care era scris: „De închiriat o pivniță pentru depozitat mărfuri".

Biletul era lipit pe ușa unui subsol, chiar în fața intrării principale a uzinelor Wilkens.

Examinară ferestrele care erau jumătate deasupra nivelului pământului.

— De aici nu vom putea vedea decât picioarele trecătorilor, zise Bob

— Dacă trec pe partea astă a străzii da, însă spre partea cealaltă vom putea vedea mai bine, mister Wilkens, răspunse Roger Hallier.

— In orice caz putem merge să vedem încăperea.

Se duseră la proprietar care îi conduse în pivniță și când ajunseră jos, le zise:

— Acum câtva timp a fost aici depozitul unui negustor de vinuri, dar omul a fost nevoit să lichideze afacerea din pricina prohibiției alcoolului. Câtva timp pivnița a stat goală și acum aș vrea s'o închiriez din nou, ca să am iar un venit oarecare de pe urma ei. Ce mărfuri vreți să depozitați aici?

Nici Bob, nici Roger Hallier nu se așteptaseră la o asemenea întrebare, totuși acesta din urmă răspunse repede:

— Ne îndeletnicim cu comerțul de uleiuri și unsori și avem nevoie de un depozit.

— Acesta e destul de mare pentru scopul dumneavoastră?

— Da, numai să ne înțelegem în privința chiriei.

Proprietarul îi spuse prețul, la care Bob se învoi îndată, deși era destul de mare. Intre timp constatase că prin ferestre se putea avea o bună vedere spre intrarea fabricii și a clădirii direcțiunii.

Plăti îndată suma și când plecară, proprietarul le și dădu cheia de la intrare.

— Când vor sosi mărfurile dumneavoastră? întrebă el.

— Nu știm încă.

— Dealtminteri lucrul acesta nici nu mă interesează, ci vă doresc numai afaceri bune, ca să rămâneți cât mai mult chiriașii mei.

Indată după plecarea proprietarului care se dusese în locuința lui, Bob Wilkens și Roger Hallier mai deschiseră odată ușa pivniței și intrară înăuntru.

Acolo găsiră câteva lăzi goale pe care le traseră lângă una din ferestre și se așezară pe ele.

— Așa. Un loc bun de observație am găsit, zise Bob. Acum trebue să așteptăm venirea unuia din bandiți, spre a-l putea urmări.

— Nădăjduiesc că răbdarea noastră nu va fi pusă la o încercare prea grea.

Speranța lui Roger Hallier nu se împlini însă. Ziua trecu fără ca tinerii să fi văzut pe cineva suspect intrând la fabrică. Incepură să se simtă obosiți de lunga așteptare și să le fie foame, așa că fură mulțumiți când văzură pe Frank Wilkens plecând și nu mai avură nevoie să stea la pândă.

Spre a-și potoli foamea intrară într'un restaurant apropiat.

Amândoi erau cam abătuți în urma așteptării zadarnice așa că mâncară în tăcere. In sfârșit Roger Hallier întrerupse tăcerea și zise:

— Ceea ce am făcut astăzi a fost o greșeală, căci pe calea aceasta nu vom ajunge la niciun rezultat.

Bob Wilkens fu de aceeași părere și răspunse:

— Și eu am ajuns la aceeași convingere, dar ce putem face?... Știi dumneata ceva mai bun?

— Da, m'am gândit bine și am găsit o cale pe care ne vom putea atinge mai ușor ținta.

— Spune-mi și mie la ce te-ai gândit.

— Eu sunt monteur electrician.

— Ei da... și.. ?

—Inainte de a intra la uzinele Wilkens am lucrat la o fabrică de aparate de radio; cunosc foarte bine această meserie și mă voiu folosi de cunoștințele mele pentru a pândi pe tatăl dumitale mai bine decât prin fereastra pivniței pe care am închiriat-o. Există niște microfoane mici de tot care se pot monta într'un bec electric. Dacă vorbește cineva în odaia unde este montat un astfel de microfon, cuvintele pot fi auzite printr'un receptor special.

Bob Wilkens îl ascultă cu mare luare aminte, înțelegând îndată unde voia să ajungă Roger Hallier

— Te gândeşti că s'ar putea monta un astfel de microfon în biroul tatălui meu?

— Da, acesta e planul meu. De microfon pot face rost oricând. E cam scump, dar va trebui să jertfeşti suma trebuincioasă.

— O voiu da cu plăcere.

— Pot să instalez şi un post de recepţie chiar în pivniţa pe care am luat-o cu chirie. Singura greutate va fi de a pătrunde în biroul tatălui dumitale, pentru a monta acolo microfonul.

— La asta îţi voiu putea da eu ajutor. Când aveam conducerea uzinelor, am făcut de multe ori ore suplimentare şi am lucrat singur în birou până târziu noaptea. Cu prilejul acela mi-am făcut încă o cheie pentru intrare, pe care o mai am şi acum, aşa că am putea intra în timpul nopţii în biroul tatălui meu.

— Dar ne va vedea păzitorul.

— Ai dreptate, la asta nu m'am gândit. In cazul acesta vom pândi când pleacă tata de la fabrică şi vom intra făţiş. Oamenii mă cunosc şi nu mă vor opri să intru în biroul tatei. Nimeni nu ştie că m'am certat cu dânsul, aşa că nu vom da nimic de bănuit. Faptul că vii şi dumneata cu mine, îi va face să creadă că vreau să te conving de a renunţa la agitări.

— Dacă e aşa, atunci calea ne este deschisă şi putem face chiar mâine instalaţia.

— Iţi vaa fi cu putinţă să-ţi procuri aşa de repede aparatele necesare?

— Până la prânz voiu putea avea tot ce-mi trebue.

— In cazul acesta nu vom mai fi siliţi să ne uităm toată ziua prin fereastră, ci vom putea sta să ascultăm tot ce va vorbi tata fără multă greutate.

— Bine zici!

Cei doi tineri mai discutară toate amănuntele, apoi îşi dădură întâlnire pentru a doua zi dimineaţa şi când se despărţiră, erau încredinţaţi că în scurt timp vor afla unde fusese dus Crestatul şi cine erau acei cari îl răpiseră.

239. — O victimă neştiutoare.

Deşi contele François de Gerbeville primise de la Gaston de Moulinet suma de care avea nevoie spre a-şi plăti datoria pe care o făcuse la joc de cărţi, totuşi se hotărî să-şi urmărească mai departe planul de a atrage pe Hariett Wilkens într'o cursă, cum mai făcuse şi cu alte femei de pe urma cărora câştigase foarte mulţi bani.

In acest scop juca tennis cu dânsa, o lua la curse, o însoţea la teatru; cu alte cuvinte, era nedespărţit de tânăra femeie.

Intr'o seară, pe când o ducea acasă cu maşina, o îmbrăţişă pe neaşteptate şi îi acoperi faţa cu sărutări fierbinţi.

Hariett, care era însetată de astfel de desmierdări pătimaşe, rămase câteva minute ameţită în braţele lui, îngăduindu-i sărutările.

In acelaşi timp însă toate gândurile ei erau la Bob.

Ce n'ar da ea să fi fost el acela care ar fi îmbrăţişat-o cu atâta patimă!

Dar soţul ei nici nu se sinchisea de dânsa!

In clipa aceea făcu iar jurământul de a nu se despărţi niciodată de Bob, dar în acelaşi timp luă hotărîrea să uite în braţele celuilalt desamăgirea pe care o avusese din pricina lui Bob.

Asculta cu înfrigurare cuvintele înflăcărate pe care i le şoptea la ureche contele de Gerbeville.

— Fă ce vrei cu mine, femeie adorată!... Bate-mă, ocărăşte-mă că am îndrăznit să-mi ridic privirea până la tine... voiu îndura orice, numai să nu mă goneşti din apropierea ta!... Nu mai pot trăi fără tine şi dorul de a te avea mereu lângă mine mă chinuieşte neîncetat. Am visat mereu gura ta frumoasă şi a trebuit s'o sărut măcar o singură dată. M'ai fermecat din prima clipă când te-am văzut. Ştiu că şi ţie ţi-e dor de fericire, că eşti singură şi părăsită, căci acela căruia i-ai dăruit inima şi dragostea ta nu e demn de tine.

Hariett se desfăcu din îmbrăţişarea lui cu o mişcare bruscă şi îi închise gura cu mâna ei mică.

— Nu mai vorbi, îl rugă ea cu voce înăbuşită. Te rog să taci, nu mai vreau să aud nimic...

O vijelie grozavă se deslănţuise în sufletul ei şi inima îi zvâcnea cu putere în piept.

Dumnezeule sfinte, cum se vor sfârşi oare toate acestea? îşi zise ea.

Ca un răspuns la întrebarea ei, auzi pe contele de Gerbeville spunându-i:

— Noi oamenii suntem nebuni când ne îngreuiăm viaţa şi gonim fericirea numai din pri-

cina prejudecăților altora. E oare un rău dacă ne mărturisim dragostea?

— Nu, un rău nu e, dar...

—Niciun «dar», scumpa mea Hariett. Să nu ne mai gândim la nimic, ci să ne lăsăm duși în voia soartei... Tu nu mă iubești?

Privirea lui aprinsă și plină de patimă îi pătrunse până în adâncul sufletului și înfiorându-se, Hariett îi răspunse :

— Ba da, te iubesc, François.

— Și totuși vrei să renunți la fericire ?

— Sunt femeia altuia... murmură Harriett.

Contele de Gerbeville izbucni în râs.

— Legătura aceasta te oprește de a gusta fericirea?!... Dar soțul tău ce face?... El nu merge pe calea care crede că îl va duce la fericire?...

— Da... și îl urăsc pentru nepăsarea lui.

— Cu atât mai mult ar trebui să te răzbuni.

— Dar nu așteaptă decât așa ceva pentru a avea un motiv de divorț. Ii voiu strica însă toate socotelile, căci nu vreau să se căsătorească cu alta și să fie fericit. Vreau să-i plătesc tot răul pe care mi l-a făcut și asta se va putea numai dacă îl voiu ține legat de mine, dacă îl voiu face să simtă jugul căsătoriei.

Contele de Gerbeville se aplecă spre ea și îi mângâiă obrajii.

— Te pot înțelege foarte bine, draga mea Hariett. In aceeași situație aș proceda și eu la fel, dar asta nu înseamnă că trebue să renunți la fericirea și la toate plăcerile vieții. Ce ne oprește să gustăm fericirea în taină?.. Nimeni nu va afla că ne iubim și... doar mă iubești, nu-i așa Hariett? Spune-mi încă odată că și în inima ta s'a aprins acea scânteie divină care mi-a înflăcărat-o pe a mea. Aș fi cel mai fericit om din lume, dacă aș ști că mă iubești, căci dragostea mea pentru tine nu mai cunoaște margini.

In sufletul tinerei femei se aprinse iar flacăra urii.

Da, va gusta plăcerile vi bucuriile vieții, nu va mai sta singură acasă, nu se va lăsa pradă întristării și nu se va mai gândi la Bob, care nu merita iubirea ei.

Se lipi strâns de contele de Gerbeville, îi cuprinse gâtul cu brațele și îi spuse în șoaptă :

— Da, îmi ești drag... Sunt a ta!

In seara aceea, când ajunseră în fața vilei, nu-l mai trimise pe conte acasă, cum făcuse până atunci, ci îl invită la un ceai.

Cum însă contele de Gerbeville îi mărturisi că nu e mare amator de ceai, Hariett porunci servitorului să aducă șampanie și după scurt timp cei doi tineri erau de o veselie nebună.

Hariett deschise aparatul de radio și cum în clipa aceea se transmitea muzică de dans, nu se putură împotrivi ispitei și începură să danseze.

Pe când dansau strâns înlănțuiți, patima lor fu din nou ațâțată și prin desmierdările sale contele de Gerbeville, știu s'o amețească într'atât pe Hariett, încât nu se mai gândi la Bob, ci se simți măgulită de a fi iubită cu atâta infocare de acest tânăr elegant și frumos.

Despre o astfel de dragoste citise și în romane și dorise de mult o asemenea aventură.

Până atunci nu se gândise niciodată să-și trădeze bărbatul, dar Bob însuși, prin purtarea lui, o împingea spre o astfel de aventură, o arunca în brațele altui bărbat.

Dacă nu voia să se lase doborâtă de plictiseală, dacă, pe lângă desamăgirea pe care o suferise nu voia să fie și de râsul cunoscuților ei, nu-i rămânea altă cale decât să se amețească printr'o aventură de dragoste.

Cu cât François de Gerbeville îi vorbea mai mult de dragostea lui înfocată, cu atât creștea ura ei împotriva lui Bob Wilkens.

Contele de Gerbeville își dădea seamă de starea sufletească în care se afla tânăra femeie, și ațâța și mai mult focul care îi mistuia sufletul.

El știa din experiență că o femeie e o unealtă cu atât mai supusă în mâinile unui seducător cu cât își urăște mai mult bărbatul.

In seara aceea rămaseră mult împreună și trecuse de miezul nopții când bătrânul și credinciosul John închise ușa cea mare a vilei în urma contelui de Gerbeville.

Clătinând capul, bătrânul servitor urmări cu privirea automobilul care ducea pe conte spre oraș.

Nu putea să cuprindă cu mintea tot ce vedea petrecându-se în jurul lui și nici să înțeleagă că o tânără pereche să fie atât de desbinată.

Își aduse aminte de timpurile fericite când se căsătorise el și de căsnicia frumoasă a stăpânilor lui, pe cari îi servise timp atât de îndelungat.

Bătrânul nu putea să bănuiască cum că și Hariett gândea la fel.

Ea se duse în apartamentul lui Bob, ca și când ar fi vrut să-l caute, dar negăsindu-l încleștă pumnii și murmură cu ciudă:

— Trebue să mă răzbun... da, trebue !..

240. — La pândă.

Cei doi tineri se întoarseră iar în pivnița pe care o închiriaseră în fața uzinelor Wilkens. Roger Hallier făcuse rost de aparatele trebuincioase pentru instalarea unui post de recepție și acum îl monta cu ajutorul lui Bob Wilkens.

Isprăviră lucrul pe la cinci după amiază, apoi se așezară pe lăzile lor și priviră prin fereastră.

După vre-o jumătate de oră Frank Wilkens plecă de la fabrică.

Ieșiră din pivniță, trecură strada și intrară în clădirea direcției. Păzitorul nu închisese încă intrarea principală, căci tocmai făcea un rond prin toate birourile și se întâlni cu ei pe scară. Când îl recunoscu pe Bob, îl salută respectuos și îl întrebă:

— Voiți să mai lucrați azi, mister Wilkens?

— Da, mai am de isprăvit câteva lucrări.

— Va să zică să nu închid încă ?

— Ba poți să închizi, căci am și eu o cheie.

Faptul că Bob Wilkens era însoțit de Roger Hallier nu dădu de bănuit păzitorului.

Cei doi tineri trecură mai departe și intrară în biroul lui Frank Wilkens.

După ce Bob încuiă ușa zise lui Roger Hallier :

— Caută de isprăvește repede, să nu stăm mai mult decât este neapărată nevoie.

— Peste două minute voiu fi gata.

Roger Hallier se apropiă de birou, scoase becul din lampă și așeză microfonul. In câteva clipe isprăvi manipulația.

— Gata, zise el apoi.

— Atunci putem pleca.

— Ba dumneata vei mai rămâne aici. Eu voiu pleca singur, mă voiu duce în pivnița noastră, iar după cinci minute spune câteva cuvinte cu voce obișnuită, nu mai tare decât se vorbește normal, spre a face proba dacă instalația funcționează bine. După zece minute mă poți urma.

Roger Hallier plecă. Ușa principală era încă deschisă, așa că putu ieși fără să mai cheme pe păzitor. Bob așteptă câteva minute pe urmă zise, ca și când ar fi vorbit cu cineva care s'ar fi aflat în odaie:

— Nu mă voiu odihni până când nu voiu reda libertatea unchiului meu. Voiu lupta împotriva tatălui meu, deși în Biblie stă scris să-ți iubești părinții. Dar eu nu pot să iubesc pe tatăl meu și cred că nu e un păcat dacă voiu proceda împotriva lui așa cum cer împrejurările, spre a îndrepta răul pe care l-a făcut.

Când se duse apoi și el în pivniță, Roger Hallier zise încântat:

— Aparatul funcționează minunat. Am auzit atât de deslușit fiecare cuvânt pe care l-ai spus, ca și când ai fi fost lângă mine.

Trecuseră trei zile de la răpirea Crestatului. Bob Wilkens și Roger Hallier se aflau în pivnița lor și stăteau la pândă. Prin receptorul pe care îl instalaseră, auziră când veni Frank Wilkens în biroul lui, cum vorbi cu secretarul care îi aduse poșta care sosise, cum dădu felurite ordine pentru fabrică, precum și mai multe convorbiri telefonice, dar nu auziră niciun cuvânt care i-ar fi interesat pe ei. Veniră mai mulți vizitatori cu care trată, nu erau însă decât oameni de afaceri, reprezentanții unor furnizori sau societăți de asigurare și câțiva angrosiști.

Când se apropiă ora prânzului, Bob Wilkens începu să-și piardă răbdarea.

— Imi vine să cred că tata e prea prevăzător ca să mai rămână în legătură cu acei ticăloși de care s'a servit pentru a înlătura pe unchiul meu.

— Atunci trebue să punem noi ceva la cale, ca să-l facem să se mai pună odată în legătură cu acei bandiți.

— E ușor de spus, dar greu de făcut. Eu cel puțin, nu știu ce am putea face.

Roger Hallier își și făcuse un plan, pe care îl spuse și lui Bob Wilkens.

Acesta îl ascultă cu luare-aminte și când Roger isprăvi de vorbit, îi zise:

— Luasem hotărîrea să nu mai dau ochi cu tatăl meu, văd însă că e nevoie să mă mai duc odată la el.

— Va să zică ești și dumneata de părere că ideea mea e bună?

— In orice caz trebue să încercăm s'o punem în practică. Voiu merge chiar acum, spre a vedea dacă pe calea aceasta ne vom putea ajunge ținta.

Se duse la fabrică, dar de data aceasta nu se mai anunță, știind că nu va fi primit. Bătu scurt la ușa biroului și intră.

Frank Wilkens rămase vădit uimit la vederea fiului său.

— Iar ai venit?... Ce mai vrei de la mine?

— Mai avem ceva de vorbit împreună.

— Dar eu nu mai vreau să știu nimic de tine. Totul s'a isprăvit între noi și pentru totdeauna

— Incă nu. Mai este ceva de discutat și va trebui să stai de vorbă cu mine, vrând-nevrând.

Nici nu se salutaseră, stăteau față în față ca doi dușmani, măsurându-se cu priviri pline de ură.

Frank Wilkens nu răspunse, așa că Bob urmă:

— Ai pus niște bandiți să-l răpească pe vărul tău Frank Wilkens, pe care l-ai mai înșelat odată și l-ai închis într'o casă de nebuni.

Frank Wilkens rămase buimăcit la auzul acestor cuvinte. Așa dar, Bob știa ce se întâmplase?...

— Cred că nu o să tăgăduiești această nouă nelegiuire? întrebă el, când văzu că tatăl său nu răspunde.

— De unde ai mai scos-o și pe asta? întrebă și Frank Wilkens la rândul lui, spre a ocoli un răspuns.

— Știu tot... Știu că vărul tău a fost aici ca să-ți ceară înapoi ce i-ai furat odinioară. Știu că i-ai dat o întâlnire la notarul Faribauld, care dealtminteri a murit de vreo zece ani și că i-ai spus să vie în strada Widwood, unde oamenii tăi au pus mâna pe dânsul. Acum îți vei da seama că nu mai poți tăgădui nimic.

Frank Wilkens își mușcă buzele.

Pierduse oare partida?... Așa se părea!...

Tăcerea tatălui său îl făcu pe Bob să-și piardă răbdarea și de aceea zise cu asprime:

— Citesc pe fața ta că vrei să cauți o portiță de scăpare, dar e de prisos. Va trebui să îndrepți crima pe care ai făptuit-o împotriva vărului tău.

— Vrei cumva să împarți cu dânsul?

— Dacă aș fi ca tine, da; din fericire mai sunt și altfel de oameni în lumea aceasta.

— Nu-ți voiu da niciun răspuns la întrebarea pe care mi-ai pus-o despre vărul meu.

— Atunci va trebui să răspunzi altcuiva, ceea ce îți va fi mai neplăcut. Cunosc pe bandiții de care te-ai servit pentru a-ți ajunge scopul și îi voiu da pe mâna justiției.

— Puțin îmi pasă.

— Serios?... Iți închipuiești cumva că ei te vor cruța și nu vor spune cine i-a pus la cale să-l înlăture pe vărul tău?

— Nu te privește ce îmi închipui eu.

— Dacă vrei tu, fie și așa. In orice caz îți dau timp de gândire până la cinci după amiază, când voiu veni la tine. Dacă îmi vei spune că vei lua măsuri pentru eliberarea celui răpit, atunci voiu face așa, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. In caz contrar, voiu înștiința poliția, care va nimici cuibul acelor bandiți. Așa dar până la cinci vei ști ce hotărîre trebue să iei.

Neavând ce să mai spună tatălui său, Bob Wilkens plecă și se întoarse cât mai repede la pivnița unde îl aștepta Roger Hallier.

— Te-ai și întors? îl întrebă acesta. Am auzit și eu convorbirea și îmi pare bine că l-ai luat din scurt

— Cred că în urma acestei convorbiri va face pasul pe care îl așteptăm.

In clipa aceea auziră în receptor că Frank Wilkens chema pe cineva la telefon. Ceru centrala și spuse numărul cu care dorește legătura.

Bob îl notă: unsprezece-cinci-optzeci și trei.

Cei doi tineri ascultară cu încordare.

După o tăcere scurtă se auzi iar vocea lui Frank Wilkens:

— Mister Surry, chiar dumneata ești la aparat?... Aici Wilkens!... Am să-ți dau o veste rea. S'a descoperit că ai răpit pe omul din strada Widwood și că îl ții prizonier. Ce facem acum?

Urmă iar o tăcere în timpul căreia Frank Wilkens ascultă pesemne ce îi răspundea mister Surry.

Bob și Roger Hallier auziră niște sgomote ca și când Frank Wilkens ar fi trântit câteva obiecte pe birou.

Apoi se auzi iar vocea lui:

— Ești dar de părere că cel mai bun lucru ar fi să...

Cuvintele fură întrerupte de un sgomot puternic, ca și când un obiect greu ar fi căzut de pe birou, apoi nu se mai auzi nimic.

Bob Wilkens și Roger Hallier se priviră uimiți.

— Ce s'a întâmplat oare?

— Legătura a fost întreruptă.

— Care legătură?... Cea telefonică?

— Nu, a noastră. Microfonul nu mai funcționează.

— Cum se poate?... Să-l fi descoperit oare tata în lampă?

— Bănuiesc altceva. Ai auzit doar că mișca obiectele de pe biroul lui. Poate că a trântit lampa și microfonul a sărit afară, așa că ni s'a întrerupt legătura.

— Proastă afacere! Tocmai acum a trebuit să se întâmple așa ceva!... Dacă ar fi survenit cu câteva minute mai târziu, am ști acum ce gând au acei bandiți.

— Și așa știm destul.

— Da, numărul de telefon și numele presupusului cap de bandă.

— Mai știm că unchiul dumitale trăiește și că e ținut prizonier. Cu ajutorul numărului de telefon și al numelui, vom putea afla unde este ascunzătoarea bandiților.

— Negreșit că vom reuși s'o descoperim. Să mergem îndată la centrala telefonică și să întrebăm unde se află locuința abonatului cu numărul 11-583.

— Și de acolo ne vom duce deadreptul la poliție.

— Ba poliția s'o mai lăsăm în pace și să încercăm dacă nu putem elibera singuri pe unchiul dumitale.

Părăsiră pivnița și se duseră la poșta centrală.

Funcționarul căruia se adresară nu le dădu însă informația cerută, ci răspunse la întrebarea lor:

— Adresele abonaților sunt secrete și le putem spune numai poliției, când este vorba de descoperirea unei crime.

— Și în cazul acesta e vorba de o crimă, însă vrem să anunțăm poliția numai după ce ne vom fi orientat și noi bine. Te rog să faci o excepție în cazul de față. Iți dau cuvântul de onoare că intențiile noastre sunt cinstite și că nu vom abuza de secretul pe care ni-l vei destăinui. Dacă ne dai informația pe care ți-o cerem, ne vei ajuta să descoperim o crimă și să punem mâna pe făptaș. Eu sunt Bob Wilkens, fiul fabricantului de automobile și faptul acesta iți va fi o chezășie că nu vreau să te înșel. Iată pașaportul meu, spre a te convinge de adevărul celor spuse de mine.

Bob îi arătă pașaportul. Funcționarul aruncă o privire în treacăt asupra lui și zise:

— Bine, voiu face o excepție dacă îmi făgăduiți să nu spuneți nimănui.

— Iți dau cuvântul meu că nimeni nu va afla.

Funcționarul răsfoi cartea de abonați, găsi numărul și scrise pe un bilet:

„Numele abonatului: Surry. Ocupațiunea: reprezentantul unor firme străine. Locuința: Bowery 169".

Ii dădu lui Bob Wilkens biletul, care îi mulțumi și părăsi poșta centrală împreună cu Roger Hallier.

Afară citiră ceea ce scrisese funcționarul pe foaia de hârtie.

— Numele corespunde. E banditul pe care îl căutăm.

— Bowery e cartierul cel mai primejdios din tot New-Yorkul.

— Nici nu era de așteptat altceva. Ce zici, să mergem îndată acolo?

— Intâi să chibzuim ce avem de făcut.

— Știu ce avem de făcut. Voiu pătrunde în locuința ticălosului și voiu cere să-i dea drumul unchiului meu.

— In felul acesta nu vei ajunge la alt rezultat decât să râdă de dumneata.

— Ii va trece pofta de râs, când îi voiu spune că voiu reveni cu poliția.

— Atunci te va prinde tot așa cum l-a prins și pe unchiul dumitale.

Cereți mâine numărul 84 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — Lei 2 exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 84
5 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Artista stătea în faţa lui Broward, în toată frumuseţea ei (pag. 666)

— Se va feri să facă aşa ceva. Ii voiu spune că mă aşteaptă cineva care ştie despre toată întâmplarea şi care va anunţa poliţia, dacă nu mă întorc repede. Acel cineva vei fi dumneata.

— In cazul acesta poţi încerca, mister Wilkens şi fii sigur că te voiu scoate din vizuina bandiţilor, dacă vor vrea să te ţină prizonier.

— Ştiu că mă pot bizui pe dumneata. Aşa dar să nu mai pierdem timp şi să mergem cât mai repede la Bowery.

Luară un automobil de piaţă şi plecară până în apropierea casei pe care o căutau, căci ar fi bătut la ochi dacă ar fi oprit chiar la intrarea acesteia.

Bowery este unul din cartierele cu renumele cel mai rău din New-York şi o adevărată cetate a răufăcătorilor.

E o stradă lată, plină de taverne, şantanuri ordinare şi teatre mici, unde se desfată bandiţii cari locuiesc prin partea locului.

Prin străzile lăturalnice se află ascunzătorile cele mai tainice ale indivizilor cari nu vor să aibă de-a face cu poliţia.

In cartierul acela, precum şi prin cele învecinate se întâmplă zilnic omoruri şi lucru ciudat este că chiar în apropierea acelui cartier blestemat se află prefectura poliţiei.

Tot ce se petrece acolo, are loc aproape sub ochii poliţiei, care însă nu e în stare să facă nimic, neavând putinţa să descopere şi să

pătrundă în ascunzătorile banditilor de tot felul, care stau tupilați ca niște șoareci în găurile lor.

Bob Wilkens fu cuprins de un simțimânt neplăcut când o luă de-alungul străzii Bowery, însoțit de Roger Hallier, spre a căuta casa în care locuia mister Surry.

Indivizii suspecți cari treceau pe lângă dânșii îi măsurau cu priviri bănuitoare, căci rar se rătăceau pe aici oameni îmbrăcați mai curat și cari să nu facă parte din tagma lor.

Roger Hallier șopti lui Bob Wilkens:

— N'ar fi mai bine să ne întoarcem? Mi-e teamă că ne avântăm într'o aventură din care nu vom scăpa cu pielea nevătămată.

— Ți-e frică?'

— Nu, ar fi însă mai bine să lucrăm cu socoteală și prudență.

— Te gândești să înștiințezi poliția, dar eu vreau să fac asta, după ce mă voiu convinge că nu putem ajunge singuri la țintă.

In sfârșit găsiră casa pe care o căutau și care era tot atât de dărăpănată ca și celelalte din apropierea ei.

Cei doi tineri se opriră și Bob Wilkens zise:

— Vom face cum am stabilit. Dumneata mă vei aștepta afară.

Roger Hallier dădu din cap în semn de încuviințare și Bob Wilkens intră în casă fără șovăire.

241. — O intâlnire neplăcută.

După ce se hotărîse de a se încredința Feliciei de Martigny rolul principal, filmările se făcură repede și fără nicio piedecă.

Regisorul Cornell era încântat de repeziciunea cu care Felicia învățase rolul pe care îl juca cu adevărată măestrie, așa că numai rareori era nevoie să se filmeze de două ori aceeași scenă.

Și Rodolfo Higgins se întrecu pe sine însuși, antrenat de jocul minunat al tinerei fete și mister Cornell îi zise că acest rol va fi cel mai strălucit pe care îl jucase vreodată.

Breward își freca mâinile, încântat că descoperise o nouă stea a filmului.

Până atunci făcuse parte dintre acei cinematografiști cari nu prea aveau încredere în începători.

Era un om de afaceri, foarte prevăzător, căruia nu-i plăcea să facă experimente.

De data aceasta o nimerise însă bine și socotea dinainte câștigul mare pe care societatea îl va avea de pe urma Feliciei de Martigny.

Când nu lua parte la filmarea diferitelor scene, care de astă dată se desfășurau în liniște și nu cu sâcâielile pe care le făcea de obiceiu Rita Söndersö, ședea în birou cu secretarul lui și îi dicta conceptele pentru reclama mare pe care avea de gând s'o facă pentru acest film.

Increderea lui că succesul va fi unul din cele mai mari, creștea pe măsură ce se filmau scenele de probă.

El însuși rămase uimit de jocul Feliciei, care era doar numai o începătoare.

Dacă va juca cu aceeași însuflețire și scenele mari care aveau să se filmeze în atelierele de la Hollywood, atunci ea va pune cu totul în umbră pe Rita Söndersö.

Pe lângă frumusețea și drăgălășenia ei, Felicia punea atâta suflet în felul de a juca, încât nu mai încăpea nicio îndoială că va deveni în scurt timp unul din cele mai puternice talente din lumea ecranului.

Cu toate acestea mister Breward fu cam rezervat cu laudele, spre a nu o face pe Felicia să se încreadă prea mult în puterile ei. Se întâmpla de multe ori că tocmai artiștii tineri deveneau repede foarte pretențioși, îngreuiând misiunea regisorului.

Acesta fusese și cazul cu Rita Söndersö, care se ridicase din nimic.

Ea fusese o mică vânzătoare de magazin de care se îndrăgostise un regisor de filme și care o lansase ca stea. Cariera strălucită de mai târziu o datora în bună parte mai multor amanți foarte bogați, cari îi dăduseră mijloacele de a trăi ca o prințesă.

Până și marele public se îndrăgostise de dânsa, căci era într'adevăr frumoasă.

Societățile cinematografice încercaseră de mult s'o înlocuiască, dar niciuna din celelalte artiste ne reușise să câștige favoarea publicului într'o măsură atât de mare ca Rita Söndersö.

Din pricina aceasta ea devenise foarte mofturoasă așa că toți din lumea cinematografică o urau, deși era o favorită a marelui public.

De azi înainte va avea însă o concurentă primejdioasă în noua stea care va apare pe ecran sub numele de Solvejg Dalen.

Breward privi din nou încântat câteva fotografii ale Feliciei de Martigny luate chiar în ziua aceea și care reușiseră deosebit de bine.

Și Crolan, ajutorul regisorului, se uita mereu la acele fotografii încântătoare și zise șefului său:

— Nicio femeie din lume nu poate avea mai mult farmec și grație ca această Franțuzoaică, așa că va lua cu asalt inimile Americanilor.

Breward făcu un gest speriat, bătu cu degetul în masă, scuipă de trei ori și zise superstițios:

— Așa ceva poți gândi, dragă Crolan, dar să nu o spui, căci de multe ori se întâmplă să cobești.

Abia spuse Breward aceste cuvinte, când unul din artiști dădu buzna în birou și zise agitat:

— Chiar în clipa aceasta a sosit un automobil, mister Breward.

Inciudat, acesta ridică repede capul și mormăi:

— Ei și?... Pentru asta nu e nevoie să te năpustești în birou ca un nebun și să ne turburi de la lucru. Doar nu e ceva neobișnuit când vine un automobil. Poate ne aduce proviziuni.

— N'a adus proviziuni, ci pe Rita Söndersö, răspunse artistul.

Mister Breward sări agitat de pe scaun și se uită buimăcit la dânsul.

— Pe Rita Söndersö!...

— Indată va fi și ea aici.

Breward dădu pe artist la o parte și păși spre ușa bărăcii.

Crolan se apropiă de artist și, apucându-l de braț, îl întrebă:

— Nu cumva te-ai înșelat?

Artistul râse cu un aer de superioritate.

— Doar o cunosc bine pe Rita Söndersö, căci am jucat cu dânsa în mai bine de douăzeci de filme.

— Ce înfățișare are?

— E îmbrăcată în blănuri de sus până jos și face o mutră, parcă i s'ar fi înecat corăbiile.

Crolan se scărpină încurcat la ceafă și mormăi:

— Ei drace!... Să fi aflat oare de intenția noastră de a o înlocui?

Artistul dădu cu îngrijorare din cap.

— Se prea poate, căci are între noi câțiva spioni pe cari îi plătește bine pentru a o informa de tot ce se întâmplă aici.

In ochii lui Crolan se ivi o sclipire de ciudă.

— E adevărat ce spui?

Artistul își duse mâna la piept și răspunse:

— Aș putea să jur că e așa, domnule Crolan...

— De ce n'ai spus nimic până acum?

Omul dădu din umeri.

— Până acum Rita Söndersö avea atâta trecere, încât n'am îndrăznit să vorbesc despre dânsa. Dacă ar fi aflat, s'ar fi isprăvit cu cariera mea cinematografică și mi-aș fi pierdut postul la societate. Am nevastă și copii și trebue să muncesc pentru ei.

Crolan făcu un gest de protestare și zise:

— Bine, să nu mai vorbim despre asta și să așteptăm ce se va întâmpla acum. Nădăjduiesc că Breward și Corneil nu se vor lăsa din nou încântați de șerpoaica asta.

— Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva, răspunse artistul. Dacă va juca iar Rita Söndersö, atunci iar va începe pentru noi o viață ca în iad.

— Pentru noi va fi și mai rău, întări Crolan. Deocamdată du-te și vezi-ți de treabă. Vom vorbi mai târziu despre toate acestea.

Artistul ieși printr'o ușă lăturalnică, iar Crolan se duse după mister Breward. Inainte de a ajunge la ușă, auzi vocea iritată a Ritei Söndersö și în clipa următoare aceasta intră în baracă împreună cu mister Breward.

Fără a da cea mai mică atenție lui Crolan, urmă să vorbească cu Breward:

— Nu voiu îngădui niciodată ca alta să-mi ia rolul. Am venit pentru filmare...

— Din nefericire cu câteva zile prea târziu, răspunse mister Breward cu răceală.

Rita Söndersö făcu un gest de necaz.

— Am fost împiedicată de a veni din pricina bolii mele, Breward.

— Nici n'ai fost bolnavă, domnișoară Söndersö, răspunse Breward atât de calm, încât Crolan îl privi uimit, căci nu-l mai văzuse așa. Până atunci și Breward, ca toți ceilalți, se ploconiseră în fața Ritei Söndersö și îi răbdaseră toate toanele. De astă dată se părea însă că nu va mai suferi așa ceva.

Și Rita Söndersö rămase uimită de tonul lui mister Breward și îl privi uluită; apoi urmă cu aprindere:

— Ce vrei să spui cu asta, Breward?

— Vreau să spun adevărul. Te-ai servit de certificate medicale false, spre a ne înșela și a ne duce de nas, stimată domnișoară Söndersö.

— Asta e ne mai auzit! izbucni frumoasa artistă.

Breward dădu din cap în semn de încuviințare.

— Da e ne mai auzit să ne faci să așteptăm aici, iar dumneata să petreci, să te duci la teatre, la baluri...

— Cine ți-a mai spus și asta?

— Am pus un detectiv să te supravegheze.

Inima lui Crolan amenință să stea în loc când auzi aceste cuvinte.

Ei drace!... Mare îndrăzneală mai avea azi Breward!

Vorbindu-i astfel Ritei Söndersö, se va strica pentru totdeauna cu dânsa.

Crolan nu-și putea aminti că se dăduse unui detectiv o asemenea însărcinare.

Să fi lucrat Breward în taină, fără să spună nimănui ceva?

Acesta urmă fără să se turbure:

— De la acest detectiv am primit un raport amănunțit din care am văzut ce bine te-ai distrat, pe când noi așteptam aici ca niște proști și nu puteam lucra. Ne-ai făcut să pierdem un timp prețios și ai călcat astfel contractul dumitale, domnișoară Söndersö. In consecință m'am văzut nevoit să reziliez acest contract și să încredințez altcuiva rolul dumitale.

Speriat, Crolan făcu câțiva pași spre ușă, socotind că e mai bine să-și asigure o cale de scăpare, căci o cunoștea bine pe Rita Söndersö și știa că acum va urma un scandal enorm.

N'ar fi fost pentru întâia oară ca Rita Söndersö să spargă tot ce-i cădea în mână!

Dar de astă dată nu se întâmplă ceea de ce se temea Crolan.

Rita Söndersö nu izbucni, ci rămase tăcută... chiar foarte tăcută. Işi desbrăcă încet blana și o aruncă pe un scaun; apoi, cu o mișcare înceată își luă de pe cap și pălăria de piele pe care o purtase în timpul călătoriei cu automobilul.

Stătea în fața lui Breward în toată frumusețea ei fermecătoare.

Avea un trup mlădios, cu forme desăvârșite, șolduri înguste ca de băiat tânăr, gâtul nespus de frumos, mâini fine și niște ochi mari, adânci și plini de foc.

Cu mișcări rafinate își puse mâinile în șolduri, își mlădiă trupul și cu pași rari se apropiă de Breward.

Cunoștea doar puterea pe care o avea asupra bărbaților!

Nimeni nu putea să reziste farmecului ei!

Acesta era mijlocul prin care atrăgea pe toți.

Cu un zâmbet încântător îl întrebă pe șeful expediției:

— Vorbești serios, Breward, când spui că vrei să mă concediezi?

Crolan se întoarse ca să nu-i mai vadă.

Sărmana Felicia de Martigny! gândi el. S'a isprăvit visul nostru frumos de a avea o nouă stea. Te vor duce la Hollywood, îți vor plăti salariul fixat prin contract, dar nu-ți vor mai încredința niciun rol important!

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă și apăsătoare.

Dar deodată Crolan tresări, căci nu-i venea să-și creadă auzului. Breward răspunse Ritei Söndersö cu aceeași răceală:

— In filmul din Groenlanda nu mai am niciun rol pentru dumneata, domnișoară Söndersö.

Cu o mișcare bruscă Crolan se întoarse și se uită năuc la șeful expediției, ca și când nu l-ar mai fi văzut vreodată până atunci.

Nu s'ar fi așteptat la un asemenea răspuns din partea lui!... N'ar fi crezut niciodată că va respinge cu atâta hotărîre pe frumoasa artistă.

Și Rita Söndersö rămase uluită.

Ea, care era atât de bună de gură, nu mai știu ce să răspundă. Era ca înmărmurită.

Buzele ei se mișcară, dar nu fură în stare să scoată niciun cuvânt.

Breward urmă însă cu însuflețire:

— Destul ți-ai bătut joc de noi și ne-ai dus de nas, domnișoară Söndersö, așa că și răbdarea noastră s'a isprăvit. Știu că ești o artistă mare și până acum ți-am răbdat toate toanele. Dar când am aflat alaltăieri ce faci, cum dumneata, pretinsa bolnavă, petreci de minune, pe când noi pierdem vremea aci — și fiecare zi ce trece ne costă o mulțime de bani — atunci

n'am hotărît să rup legăturile cu dumneata și să predau unui avocat chestiunea rezilierii contractului dintre noi.

Rita Söndersö clipi din ochi, aruncă încă o privire întrebătoare lui mister Breward și zise:

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios.

Artista sări iritată în picioare și strigă:

— O să te căiești amar, Breward!

Acesta clătină încet capul.

— Singurul lucru de care m'aș putea căi, este că n'am luat mai de mult această hotărîre.

— Te vei căi și mai mult când vei rămâne cu cassa goală!

— Te înșeli foarte mult, domnișoară Söndersö. Fii încredințată că și fără dumneata voiu face afaceri strălucite.

— Vom vedea!

— Negreșit; aceasta se va vedea îndată după lansarea filmului din Groenlanda.

Infuriată, Rita Söndersö răspunse cu îngâmfare:

— Pe mine nu mă poate înlocui nimeni!... Auzi, nimeni!

Breward zâmbi.

— Asta au spus-o mulți artiști mari și în cele din urmă au trebuit să recunoască și ei că pot fi ușor înlocuiți.

Aceste cuvinte ale lui Breward o revoltară atât de mult pe Rita Söndersö, încât își luă blana cu o mișcare repede, refuzând ajutorul lui Breward, o îmbrăcă și pe când ochii ei aruncau fulgere de mânie, zise:

— In genunchi ai să te târăști în fața mea și ai să te rogi să primesc roluri în filmele dumitale, dar te voiu refuza tot așa cum m'ai respins și dumneata azi pe mine.

Inainte ca Breward să poată da un răspuns, regisorul Cornell, care nu știa încă de venirea Ritei Söndersö și nici n'o zări îndată la intrarea în birou, dădu buzna înăuntru și strigă încântat:

— Breward, păcat că n'ai văzut scenele de azi! Inima ți-ar fi tresăltat de bucurie... Micuța noastră contesă a jucat dumnezeiește!... Nici Rita Söndersö n'ar fi fost în stare să facă așa ceva!

Cornell se opri buimăcit când auzi deodată un strigăt de mânie și dădu cu ochii de Rita Söndersö.

Se uită speriat de la unul la altul și întrebă îngrijorat:

— Pentru Dumnezeu, Breward... doar n'ai să răstorni toate dispozițiile și s'o lași pe Rita Söndersö să joace?!

Breward clătină capul.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse el cu hotărîre. Filmul din Groenlanda va ieși cu Solvejg Dalen, dragă Cornell, și nu se va face nici cea mai mică schimbare.

Rita Söndersö își încleștă pumnii și îi ridică amenințător.

— Imi veți plăti asta! zise ea cu voce șuierătoare. Voiu îngriji ca noua voastră stea să fie fluierată. La premieră voiu provoca un scandal cum n'a mai fost până acum. Publicul mă va chema pe mine, pe favorita lui, iar voi vă veți smulge părul de disperare că ați îndrăznit să mă înlăturați.

Apoi ieși din baracă cu atitudinea unei regine ofensate.

Privirile lui Breward și ale regisorului Cornell se întâlniră.

După o tăcere de câteva clipe, Cornell mormăi:

— In astfel de împrejurări, femeile devin adevărate hiene...

Breward încuviință cu un semn din cap.

— E drept că Rita Söndersö ne poate deveni primejdioasă.

Regisorul făcu un gest de împotrivire.

— Dacă într'adevăr va pune la cale un scandal și va ațâța publicul împotriva noului noastre stele, atunci vom găsi și noi mijloace de luptă spre a ne apăra.

Breward clătină îngândurat capul.

—Crezi că într'o astfel de luptă vom ieși biruitori?

— Sper că da, dragă Breward.

Totuși șeful expediției luă o înfățișare serioasă.

— Prevăd multe lucruri foarte urâte, răspunse el. Mi-e milă de pe acum de mica noastră contesă, când mă gândesc la mijloacele josnice prin care Rita Söndersö va încerca să se răzbune. Femeia asta n'are suflet și e dintre acelea care calcă și peste cadavre.

— Cu atât mai mult trebue să fim de partea contesei și s'o sprijinim în lupta pe care va fi nevoită s'o ducă. Micuța merită s'o ajutăm prin toate mijloacele care ne vor sta la îndemână.

Niciodată n'am fost încă atât de încântat de o artistă și ar trebui să mă înșel mult, dacă publicul n'o va primi cu același entuziasm. Sunt încredințat că mica noastră contesă va cuceri inimile marelui public tot atât de ușor cum a devenit favorita noastră a tuturor.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, dragă Cornell, zise mister Breward suspinând, apoi se îndreptă spre ieșire.

Rămase însă speriat în loc, când văzu pe Rita Söndersö lângă Felicia de Martigny.

Oare lupta între cele două rivale va începe chiar aci?

Și regisorul Cornell fu cuprins de aceeași teamă și amândoi alergară spre cele două femei, spre a o apăra pe Felicia de Martigny de Rita Söndersö, dacă aceasta, în furia ei, ar încerca s'o atace.

246. — O cunoștință veche.

In gangul în care intră Bob Wilkens era aproape întunerec, așa că părea și mai sinistru. N'avea nicio fereastră și puțina lumină care pătrundea în el, venea prin două geamuri mici și murdare de la ușă.

Gangul era lung și din el dădeau multe uși în numeroasele locuințe de la parter.

Bob Wilkens citi pe rând numele locatarilor, scrise pe plăci sau pe cărți de vizită fixate la fiecare ușă și ajungând la cea din urmă găsi și numele lui Surry.

Așa dar aci locuia acela pe care îl căuta?

Deși Bob Wilkens nu era de loc fricos de felul lui, totuși se simți cuprins de o teamă nelămurită.

Știa că cine se încumeta să puie piciorul într'o casă din cartierul Bowery, își primejduia în același timp și viața. Acest gând îl făcu să stea câteva clipe la îndoială, dar în cele din urmă se hotărî să meargă mai departe pe calea pe care pornise și bătu în ușă.

Ca și când cineva ar fi așteptat venirea lui, ușa fu deschisă îndată și în pragul ei apăru un individ spătos, a cărui înfățișare se potrivea de minune cu locul în care se afla. Părea să fie un pușcăriaș scăpat de la ocnă.

— Aici locuiește mister Surry? îl întrebă Bob Wilkens, luându-și inima în dinți spre a nu-și trăda neliniștea și teama.

Omul care deschisese ușa îl măsură din creștet până în tălpi cu o privire bănuitoare, ca și când ar fi vrut să-i pătrundă până în adâncul sufletului și întrebă la rândul lui:

— Ce vrei de la Surry?

— Trebue să vorbesc cu dânsul și să-i cer sfatul într'o afacere foarte urgentă.

— Spune-mi întâi cine ești.

— Bob Wilkens.

— Ah, fiul regelui automobilelor?

— Da.



— Ai venit pentru omul pe care l-am ridicat din strada Widwood?

— Da.

Lui Bob îi veni în clipa aceea o idee bună și adăugă:

— Tata m'a trimes încoace.

— Dacă e așa, atunci intră.

Omul deschise ușa mai larg și Bob Wilkens pătrunse într'un gang și mai întunecos decât cel principal. Insoțitorul lui îl conduse mai departe, deschise o altă ușă și deodată Bob se văzu într'o odaie luminoasă, mobilată aproape luxos,

unde zări într'un fotoliu un alt individ îmbrăcat cu o eleganță prea bătătoare la ochi.

Individul care îl adusese pe Bob Wilkens, îi spuse:

— Asta e fiul lui Wilkens; vrea să vorbească cu tine, Surry.

In aceeași clipă se auzi o altă voce la al cărei sunet Bob Wilkens tresări.

— Ah, iată pe tânărul meu prieten din Marsilia... Va să zică iar ne-am întâlnit?... Doamne, cât de mic e pământul acesta!

Bob întoarse capul în direcția de unde venea vocea și se speriă și mai mult, căci într'un alt fotoliu zări pe Mac O'Kerem care rânjea batjocoritor.

Irlandezul se ridică în picioare, se apropiă de Bob, îl măsură cu privirea și zise:

— Da, el e!

Apoi izbucni în râs, ca și când ar fi făcut o glumă bună.

Neliniștea lui Bob Wilkens crescu. Nu se mai întrebă cum ajunsese Mac O'Kerem la New-York, ci se gândi numai că prezența acestui bandit nu putea decât să-i îngreuieze situația primejdioasă în care se afla.

Irlandezul îi dădu un ghiont prietenesc și îl întrebă:

- Ei, nu mă mai cunoști?... Doamne, cât de nerecunoscători sunt tinerii de azi! Iși uită chiar și pe cei mai buni prieteni!

Incepu iar să râdă sgomotos.

De astă dată se amestecă și mister Surry în vorbă.

— Tatăl dumitale te-a trimes încoace? întrebă acesta politicos.

Ca să nu mai rămână lângă Mac O'Kerem, Bob se apropiă de Surry.

— Da, tata ți-a telefonat și te-a prevenit.

— E adevărat.

— Afacerea a fost descoperită.

— Si asta e adevărat.

— Tata ar vrea să renunțe la măsurile pe care le-a luat până acum împotriva prizonierului și mi-a spus să-l aduc la dânsul spre a se înțelege cu el.

Bob credea că în felul acesta va reuși să elibereze pe unchiul lui, dar se îndoi îndată de putința unei reușite când văzu zâmbetul batjocoritor care flutură pe buzele lui Surry.

— Ai ticluit bine povestea asta, îi zise el.

— Cum, te îndoiești că...

Surry îi curmă vorba:

— Să nu-ți închipuiești cumva că mă vei putea înșela, căci știu tot. E adevărat că tatăl dumitale mi-a vorbit la telefon și m'a prevenit, dar trebue să-ți spun că m'a prevenit împotriva dumitale și mi-a spus să nu mă las tras pe sfoară.

Va să zică aceasta fusese partea din convorbirea telefonică pe care cei doi tineri n'o mai auziseră din pivniță?

Bob Wilkens își dădu îndată seamă că pe această cale nu va mai putea face nimic și își încordă mintea spre a găsi alt mijloc de a-și ajunge ținta.

Acest Surry era un individ desgustător, dar cel puțin părea să fie politicos și nu cel mai rău din ceata lui.

Poate va reuși să se înțeleagă cu dânsul!

După o scurtă gândire, Bob crezu că a găsit mijlocul de a elibera pe unchiul său și zise:

— Nu mai vreau să vorbesc despre faptul că tata te-a prevenit împotriva mea și recunosc că vreau să eliberez pe prizonier. Iți fac deci propunerea să-i dai drumul în schimbul unei sume de bani.

Surry clătină zâmbind capul.

— Nu, dragă mister Wilkens, mie nu-mi place să înșel pe aceia cari mi-au încredințat o afacere. Tatăl dumitale mi-a plătit să-i fac un serviciu și îmi voiu face datoria în chipul cel mai conștiincios.

Era ca o ironie că acest bandit vorbea de conștiinciozitate și fără îndoială că cuvintele acestea ale lui nici nu trebuiau luate în serios. De aceea Bob Wilkens încercă din nou să-l convingă.

— Iți voiu da aceeași sumă pe care ți-a dat-o și tatăl meu.

— E prea puțin.

Bob deduse că banditul ar fi dispus să stea la tocmeală.

— Cât ceri?

— Ce scop are să-ți mai spun cât?... Doar tot nu poți plăti.

— De unde știi? Doar nu cunoști situația mea. Sunt ginerele președintelui Crosham.

Bob era gata să jertfească toată suma pe care o primise de la tatăl său ca plată pentru munca pe care o depusese în serviciul uzinelor Wilkens, fără să se mai gândească ce se va

întâmpla în viitor. Ținea cu orice preț să-l scape pe Crestat, care era doar tatăl Feliciei.

Surry chibzui câteva clipe, apoi clătină capul și răspunse:

— Dumneata mi-ai plăti odată o sumă oarecare, pe când dacă prizonierul rămâne în puterea mea, voiu putea stoarce mereu bani de la tatăl dumitale și va trebui să plătească atât cât voiu cere, căci îl am în mână. Dacă s'ar întâmpla să nu vrea, îl voiu amenința că-i trimet pe cap pe prizonier și atunci se va supune fără să crâcnească, fiindcă îi este frică de urmările acestei afaceri. Așa dar, după cum vezi afacerea e mai bună pentru mine, dacă nu voiu primi propunerea dumitale.

Va să zică nici pe calea aceasta nu se putea face nimic!

Bob Wilkens își dădu seamă că nu va putea face singur nimic cu forța, așa că nu-i rămânea altceva, decât să înștiințeze poliția. Aceasta va lua măsurile de trebuință pentru a nimici acest cuib de bandiți.

Văzând că n'o scoate la capăt, Bob Wilkens zise:

— Imi pare rău că am venit degeaba și că trebue să plec fără niciun rezultat.

Se îndreptă spre ușă, dar deodată Mac O'Keremi i se puse în cale și se răsti la el:

— De aici nu vei mai ieși!

— Cu ce drept vrei să mă reții?

— Eu nu întreb niciodată de drepturile altora!... Odată mi-ai scăpat din palmă și mi-ai stricat o afacere bună pe care am vrut s'o fac cu tine. Acum mi-ai căzut iar în ghiare, așa că voiu încerca din nou afacerea și sper că voiu reuși mai bine. Ai spus că ești ginerele președintelui Crosham. Asta e minunat, căci valorezi cel puțin o sută de mii de dolari și pe ăștia nu vreau să-i scap din mână.

Bob Wilkens făcu un pas înapoi, dându-și seamă de primejdia în care se afla.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă el după ce șovăi nițel.

— Ceea ce am mai făcut odată la Marsilia. De astă dată voiu avea mai puțin de lucru cu tine și nu voiu mai fi nevoit să te răpesc cu automobilul, căci ai intrat singur în căpcană ca un prost. Te vom duce la celălalt prizonier să-i ții de urât, iar eu mă voiu pune în legătură cu socrul tău. Va trebui să scoată frumușel parale ca să te scape din ghiarele noastre.

— Te înșeli amarnic!

— Atunci va trebui să-ți plătești singur prețul de răscumpărare.

Surry se ridică și se apropiă de ei.

— Ideea ta e bună, Mac.

Irlandezul răspunse îngâmfat:

— Eu am întotdeauna idei strălucite. Nu vei regreta că te-ai făcut tovarăș cu mine.

Bob rămase buimăcit.

Va să zică îl prinseseră!

N'avea niciun scop să se împotrivească, știind că nu va putea scăpa, dar totul se răsvrăti în sufletul său.

Atât de repede însă nu voia să piardă curajul, să se dea bătut. Ușa era la doi pași și cu o singură săritură va putea ajunge la ea, va putea ieși înainte ca acești doi ticăloși să-l poată opri.

Va fugi atât de repede, încât cei doi bandiți vor rămâne surprinși.

Surry și Irlandezul se dăduseră cu un pas în lături, stăteau unul lângă altul și se sfătuiau în șoaptă.

Acesta era momentul de care trebuia să se folosească.

Bob sări spre ușă, o deschise și ieși în gang fără ca bandiții să facă măcar o singură mișcare spre a-l opri.

Până la ieșire mai avea numai câțiva pași.

Alergă spre ușa gangului principal, dar deodată... pământul se deschise sub picioarele lui. Intinse mâinile căutând un sprijin; mișcarea lui fu însă zadarnică, deoarece în gang se afla o căpcană în care căzu.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 85
8 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90.13

Director și proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Crestatul îi luă mâna și o strânse cu putere

Ajungând jos se lovi cu putere și rămase amețit câteva clipe. Dar își veni repede în fire și își dădu seamă de tot ce se întâmplase cu el.

Fuga nu-i reușise.

Cei doi ticăloși rămăseseră foarte liniștiți, știind bine că nu le va putea scăpa.

Fără îndoială că se afla în pivnița casei, din care banditii făcuseră un fel de închisoare. Incăperea n'avea nicio fereastră, așa că era întuneric beznă.

Bob se ridică, pipăi în jurul lui până când dădu de un perete.

— Cine e acolo?!

Intrebarea aceasta veni din întuneric și Bob Wilkens știu îndată cine o pusese.

— Eu sunt, Bob Wilkens, răspunse tânărul. Venisem să te salvez, dar ticăloșii m'au prins și pe mine și m'au aruncat aci.

— Tu ești într'adevăr, Bob?

Crestatul, ai cărui ochi se deprinseseră pesemne cu întunericul, se apropiă de el.

— Ai vrut să mă ajuți, dragul meu Bob?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, văd însă că lucrurile au ieșit pe dos, așa că acum trebue să împărtășesc soarta ta.

Crestatul îi luă mâna și o strânse cu putere.

— In orice caz, îți mulțumesc.

— N'ai pentru ce să-mi mulțumești. Era doar firesc să-ți vin în ajutor spre a îndrepta răul pe care ți l-a făcut tata, în orbirea lui.

— De la cine ai aflat că am căzut victimă unei noui nelegiuiri a tatălui tău?!

— Roger Hallier a fost pe la mine și mi-a spus tot.

— Hallier e un băiat foarte de treabă. Dar cum ați descoperit unde mă aflu?!

Bob Wilkens îi povesti cum descoperiseră ascunzătoarea și încheiă prin cuvintele:

— Ar fi fost mai bine dacă am fi înștiințat poliția.

— Da, ar fi fost mai prudent.

— Nu există nicio posibilitate de a ieși de aici?

— Niciuna. Am căutat destul o cale de scăpare, dar n'am găsit. Vizuina asta e ca un puț și n'are altă ieșire decât aceea, prin care am fost aruncați înăuntru.

— Atunci va trebui să așteptăm aici până când ne va scoate poliția.

— Mă îndoiesc foarte mult că va fi în stare să ne găsească.

— Frumoasă perspectivă! zise Bob Wilkens cu amărăciune. Te pomenești că nu vom mai ieși niciodată de aici!

— S'ar putea și asta și n'ar fi pentru prima oară că în acest cartier au dispărut oameni fără să mai iasă niciodată la iveală.

— Avem un singur noroc și anume că Roger Hallier e liber și știe unde ne aflăm. Dacă va vedea că nu mă întorc repede, se va duce la poliție și aceasta va descoperi cuibul acestor bandiți...

— Dar nu ne va mai găsi pe noi.

— Atunci poliștiștii vor lua în primire pe acești ticăloși și îi vor freca atât până când vor mărturisi unde suntem. Tortura veche a fost desființată, este însă alta mai modernă, care îi va face pe bandiți să vorbească. Îi pisează ceasuri întregi cu interogatorii, li se dă mâncare sărată apoi nu li se dă nimic de băut, îi închid în celule întunecoase, nu-i lasă să doarmă. In câteva zile cu aceste metode îi vor muia în așa hal pe bandiți, încât vor trebui să mărturisească.

In pivniță era o bancă, o masă, câteva paturi și chiar o sobă, ceea ce dovedea că servea și ca loc de refugiu pentru bandiți, când poliția era pe urmele lor.

Crestatul îl duse pe Bob la bancă și amândoi luară loc.

Bob Wilkens îl întrebă pe unchiul său:

— Cum au putut să te prindă și să te aducă încoace?

— Erau trei și cum nu mă așteptasem la un atac, m'au doborît repede. Pe când doi mă țineau, Surry mi-a pus sub nas o batistă cu un narcotic, așa că am pierdut repede cunoștința și până când să-mi vin iar în simțiri, m'au și adus aici... Să nu te superi că ți-o spun, dar tatăl tău e un mare ticălos. Cu tot răul pe care mi-l făcuse odinioară, am vrut să mă port blând cu dânsul, dacă voiu scăpa însă de astă dată, atunci îl voiu nimici cu desăvârșire ca să nu mai fie în stare să facă rău vreunui om. Il voiu denunța parchetului spre a-și primi pedeapsa bine meritată.

— Imi pare foarte rău că nu pot să spun niciun cuvânt pentru apărarea lui. Sufăr îngrozitor din pricina nelegiuirilor sale și mi-e rușine că în vinele mele curge același sânge ca și într'ale lui.

— Te pot înțelege foarte bine, dragul meu Bob. Și eu mă înrudesc de aproape cu dânsul, dar slavă Domnului că amândoi suntem altfel de oameni și n'avem caracterul lui. Tu parcă nici n'ai fi fiul său, căci altfel nu ți-ar fi trecut prin gând să vii în ajutorul meu.

243. — In mrejile dragostei.

Hariett Wilkens se lăsă amețită ca de un narcotic de cuvintele de dragoste îmbătătoare ale contelui de Gerbeville și îi îngădui sărutările cele mai pătimașe.

Intr'o zi însă își dădu seamă că tânărul și frumosulc onte nu mai era atât de drăgăstos. Pe fața lui se ivise o expresie de îngrijorare și fruntea îi era încruntată.

Când îi dădu tinerei femei răspunsuri distrate, aceasta îl întrebă:

— Ce ai astăzi, dragul meu François? Nu te simți bine? Te apasă vreo grijă?

— Nu e nimic, scumpa mea Hariett, nu fii îngrijorată din pricina mea.

— Dar nu ești același dinainte.

— Se prea poate, scumpa mea copilă; fiece om are grijile lui.

— Și tu ai griji?

— Nu mă mai întreba. Tu nu cunoști grijile pe care le pot avea alți oameni.

— Cu atât mai mult trebue să-mi spui ce te

apasă, dragă François, stărui Hariett. Aibî încredere în mine și dacă va fi în puterea mea, te voiu ajuta.

— Nimeni nu-mi poate veni în ajutor, Hariett, zise contele încet. Trebue să încerc să mă descurc singur. N'ar fi nimic și aș îndura orice dacă nu mi-ar fi teamă că voiu fi nevoit a mă despărți de tine, acum după ce mi-am găsit fericirea în brațele tale.

Hariett îl privi speriată.

— Ce vrei să spui cu asta, dragul meu François? îl întrebă ea buimăcită. Vrei să pleci?... Ai de gând să părăsești New-York-ul?

Contele dădu din cap cu o mutră foarte gravă.

— Nu-mi va rămâne altceva de făcut, Hariett.

— Dar ce s'a întâmplat?

Contele de Gerbeville avu un zâmbet îndurerat.

— Nu mă mai întreba, iubito. Mai bine să ne bucurăm că mai putem fi câteva zile împreună.

Contele știa prea bine că prin această mărturisire necompletă va ațâța și mai mult curiozitatea tinerei femei și că nu-l va lăsa în pace până când nu-i va spune tot.

Gerbeville proceda cu metoda unui jucător rutinat, spre a-și ajunge scopul pe care îl urmărea și nu-și greși socoteala.

Hariett se așeză lângă el, îi cuprinse gâtul cu brațele și își lipi trupul de al lui.

Ii era atât de teamă să nu rămână iar singură și părăsită!

Nu mai voia să se deștepte din amețeala în care căzuse, nu voia să se gândească cum că Bob o părăsise, voia să guste și mai departe beția dragostei pe care i-o dăduse contele de Gerbeville!

De aceea îl rugă cu voce înăbușită:

— Nu se poate să mă părăsești, nu trebue să pleci, François. Cum aș mai putea îndura viața fără tine?

El o strânse cu patimă la piept și o întrebă:

— Mă iubești atât de mult?

Hariett închise ochii și se lăsă sărutată.

— Da, te iubesc din tot sufletul. Aș putea face orice pentru tine, aș da tot ce am, numai să-mi rămâi tu, să nu mă părăsești!

Contele de Gerbeville zâmbi, încântat

Așa dar o prinsese bine în mreji pe tânăra femeie și ea va fi o unealtă supusă în mâinile lui.

Scoase un suspin adânc al cărui efect îl mai încercase și în alte împrejurări și murmură:

— Din tot sufletul aș vrea să rămân lângă tine, căci singur nu voiu mai putea îndura viața, dar...

— Trebue să pleci neapărat, François? îi curmă Hariett vorba, devenind tot mai neliniștită.

— Nu-mi va mai rămâne altă cale decât să plec.

— Dar pentru Dumnezeu, vorbește odată, spune-mi tot! De ce trebue să pleci?

— Ah, dragă Hariett e atât de greu de spus, încât mai bine aș tăcea, răspunse contele suspinând. Sunt lucruri atât de urâte. Imi pare nespus de rău că nu m'am putut stăpâni, să nu-ți trădez grijile mele. Dar se vede că ochii unei femei iubitoare văd totul.

— Vorbește, François, acum nu-mi mai poți ascunde nimic, stărui ea cu înfrigurare și mai mare.

Contele de Gerbeville dădu din cap cu un zâmbet îndurerat.

— Da, recunosc că trebue să vorbesc, deși mi-e foarte neplăcut să-ți destăinuiesc ceea ce mă chinuiește de ieri.

Se desfăcu din brațele tinerei femei, își trecu mâna peste frunte cu o mișcare nervoasă și murmură cu voce înăbușită:

— Din pricina înșelătoriilor unui administrator căruia i-am încredințat supravegherea proprietății mele din Franța, am ajuns într'o situație financiară foarte grea. Sunt nevoit să plec imediat acasă spre a vedea ce mai este de salvat și a face regulă. Nu pot să las pradă ruinei proprietatea care este de sute de ani a familiei mele. Trebue să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a împrumuta bani de la bancheri cunoscuți, căci numai în felul acesta voiu putea trece cu bine această criză grozavă.

Hariett îl privi speriată.

— Atât de gravă e situația?

Contele de Gerbeville dădu din umeri.

— Sper că știrile pe care le-am primit din patrie sunt exagerate și că situația adevărată nu va fi chiar atât de rea. In orice caz mă aflu într'o situație cât se poate de grea.

Cei doi tineri fură întrerupți în conversația lor de sunetul strident al telefonului. Hariett

ridică receptorul și își spuse numele, dar după câteva clipe îl dădu contelui și îi zise:

— Directorul hotelului unde locuiești, vrea să-ți vorbească.

Gerbeville luă receptorul, ascultă câteva clipe, apoi zise agitat:

— Vin imediat. Peste jumătate oră voiu fi acolo.

Când închise aparatul, luă o înfățișare și mai gravă, așa că Hariett îl întrebă compătimitoare:

— Ai primit știri rele, scumpul meu François?

El avu un zâmbet chinuit.

— Fără îndoială că da, răspunse contele îngândurat. In ultimul ceas au sosit trei telegrame pentru mine și acestea mă fac să cred că situația acasă la mine a devenit cât se poate de gravă.

— Va trebui să trimiți bani cât mai neîntârziat, François.

El dădu din cap cu tristețe și zise cu resemnare:

— Așa de repede nu se va putea, dragă Hariett. De unde să-i iau? Cred că știi și tu, că la nevoie te părăsesc toți prietenii. In tot cazul te rog să nu fii îngrijorată, iubita mea; voiu face tot ce-mi va sta în putință spre a ieși din această încurcătură și cred că voiu găsi o cale de scăpare.

O îmbrățișă pe Hariett, o sărută cu înfocare, apoi părăsi vila.

Hariett rămase singură, cuprinsă de o adâncă turburare.

Stătu multă vreme la fereastră și se uită în stradă, dar nu văzu nimic din tot ce se petrecea acolo, căci privirea îi era ațintită în gol și toate gândurile ei erau la François de Gerbeville.

Ce va face ea, dacă el va fi nevoit să părăsească New-York-ul?

Nu va mai avea pe nimeni cu cine să facă plimbări și excursii, cine s'o ducă la cinematografe, nu va mai avea un cavaler care s'o însoțească la petreceri, sau cel puțin va trebui să aștepte până când se va găsi un alt adorator care să ia locul contelui de Gerbeville.

Plictiseala va fi singurul oaspe pe care îl va avea în casa ei.

Fără îndoială că Bob, când va afla de plecarea contelui de Gerbeville, se va bucura că ea pierduse atât de repede pe adoratorul ei.

Nu, așa ceva nu va putea îndura! Contele de Gerbeville trebue să rămână la New-York!

Se va găsi doar o cale spre a-l ajuta, așa ca să nu fie nevoit să părăsească America și să se înapoieze în patria lui.

Preocupată de acest gând, începu să se plimbe agitată prin cameră.

Da, trebuia să-l ajute neapărat!

Acesta era singurul ei gând.

Se duse în odaia ei și căută carnetul de cecuri pe care îl găsi într'un sertar.

Aruncă în treacăt privirea asupra cifrelor, apoi luă tocul și completă un cec cu suma de zece mii de dolari.

Zâmbi mulțumită, și începu să scrie o scrisoare.

„Iubitul meu,

„Nu pot să mă împac cu gândul, că ești chinuit de griji și pe de altă parte nu-mi pot închipui că vom fi nevoiți să ne despărțim atât de curând. Nu-ți este îngăduit să mă părăsești, căci fără tine nu mai pot trăi. Trebue să rămâi, am nevoie de sărutările și desmierdările tale, pentru a putea uita desamăgirea pe care am avut-o în căsnicia mea. Dacă nu te-aș fi avut pe tine, nu știu cum aș fi îndurat suferințele prin care am fost nevoită să trec. Nu pierde curajul, căci te voiu ajuta cât îmi va sta în putință. Primește deocamdată alăturatul cec de zece mii de dolari. Știu că e puțin, sper însă că va putea înlătura o catastrofă și îți vei salva proprietatea. Indată ce tata îmi va mai da bani, îți voiu pune și mai mult la dispoziție.

„Eu nu te voiu părăsi la nevoie și te voiu ajuta așa cum ajută orice femeie pe bărbatul pe care îl iubește.

„Vino iar cât mai repede la mine ca să ne înțelegem asupra măsurilor pe care trebue să le luăm mai departe.

„Te aștept cu mult dor, căci te iubesc din tot sufletul.

Hariett"

Fără a mai reciti scrisoarea o puse în plic, adăugă cecul și scrise adresa contelui de Gerbeville.

Câte clipe chibzui dacă să trimeată scrisoarea printr'un servitor, dar în cele din urmă o vârî în poșetă și se hotărî să ducă singură această scrisoare atât de importantă.

Telefonă la garaj să-i vie maşina şi după scurt timp părăsi locuinţa ei.

Şoferului îi porunci s'o ducă la poşta centrală, unde Hariett aruncă scrisoarea la cutie chiar cu mâna ei.

Apoi plecă mulţumită de a se fi răzbunat împotriva lui Bob.

Se simţi uşurată şi veselă. Îi venea însă să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

Sărmana femeie nu-şi dădea seamă că se încurca tot mai mult în plasa pe care i-o întinsese François de Gerbeville.

Ea avea încredere în iubirea lui şi nu se gândi măcar o clipă că el ar putea s'o înşele.

De la poştă se duse la un salon de mode unde se întâlni cu Ethel Drof şi începu să-i laude acesteia pe contele de Gerbeville în cuvinte înflăcărate.

Pretinsa ei prietenă îi dădu dreptate, dar în gândul ei se bucura că Hariett, pe care o urîse dinc lipa când se logodise cu Bob Wilkens, nu era fericită în căsnicie.

Bucuria ei era cu atât mai mare, cu cât aflase de la logodnicul ei că prietenul lui, contele de Gerbeville, era un craiu foarte primejdios şi că toată iubirea lui pentru Hariett nu era decât o prefăcătorie. Se feri însă, să spună ceva tinerei femei. Hariett n'avea decât să cadă victima acestei beţii de dragoste, căci astfel se va înfăptui şi mai bine răzbunarea ei.

244. — Umbre ameninţătoare.

Felicia vru tocmai să se ducă la baraca unde se afla garderoba, spre a-şi schimba costumul pentru o altă scenă, când zări deodată pe Rita Söndersö venind spre dânsa.

O recunoscu la prima aruncătură de ochi, căci văzuse mai multe fotografii de ale ei.

Inainte de a-şi putea reveni din surpriza ei, auzi vocea iritată şi ascuţită a Ritei Söndersö:

— Va să zică dumneata eşti aceea care are curajul să ia locul renumitei Rita Söndersö?!

— Scuză-mă, stimată domnişoară, dar află că nu mi-am dat nici cea mai mică osteneală şi n'am intervenit cu nimic pentru a juca rolul principal în filmul acesta. Numai din întâmplare am făcut cunoştinţă cu domnii de la societatea de filme.

— Din întâmplare?... Intr'adevăr numai din întâmplare?... Trebue să mă crezi foarte proastă, dacă îţi închipui că voiu crede în această întâmplare. Pesemne că ai aflat despre neînţelegerile pe care le-am avut cu societatea de filme şi te-ai folosit de acest prilej pentru a pătrunde în locul unde te afli acum. Să nu-ţi închipuieşti însă că mă voiu lăsa înlăturată de dumneata atât de uşor.

In clipa aceea Breward şi Crolan ieşiră din baracă şi văzură pe cele două femei una lângă alta.

Işi dădură îndată seamă de situaţia neplăcută în care se afla Felicia de Martigny şi se apropiară de ele.

Mister Breward o mai auzi pe Felicia spunând:

— Bineînţeles că sunt gata oricând să mă retrag.

Dar Breward o întrerupse supărat:

— Te înşeli, domnişoară Dalen—se servi intenţionat de acest nume faţă de Rita Söndersö. Ai semnat contractul cu noi, cele mai multe scene sunt filmate, aşa că nu te mai poţi retrage.

Aceste cuvinte fură spuse pe un ton atât de energic încât Felicia tresări speriată şi răspunse:

— Negreşit că voiu respecta contractul dacă îl vei menţine, mister Breward, dar am crezut că vei prefera să încredinţezi rolul principal domnişoarei Söndersö, deoarece era destinat de la început pentru dânsa.

— Domnişoara Söndersö, şi-a călcat contractul, aşa că am fost nevoit s'o înlocuiesc.

Rita Söndersö se întoarse spre Breward cu o mişcare bruscă, îi aruncă o privire cochetă şi zise:

— Dacă domnişoara Dalen e dispusă să renunţe la contract, atunci poţi să-mi dai iar mie rolul. Fără îndoială că domnişoara Dalen a recunoscut cu prilejul filmării, că riscă să se facă de râs cu jocul ei, dacă se va încumeta să mă concureze.

La auzul acestor cuvinte Felicia, care în ultimele zile nu primise decât laude înflăcărate, se simţi jignită şi răspunse cu glas aspru:

— Te înşeli, domnişoară Söndersö. Dacă voiam să mă retrag, n'am făcut-o de teamă că voiu fi fluierată la premieră; dimpotrivă. sunt încredinţată că voiu avea cel mai mare succes...

— Auziţi!... Auziţi!... Incepătoarea asta micuţă a şi început să se creadă mare artistă! zise Rita Söndersö, batjocoritor.

Felicia însă urmă foarte calmă:

— Dacă m'aş retrage, aş face-o numai în interesul dumitale, domnişoară Söndersö, căci renumele dumitale de mare artistă ar suferi, dacă sa'r aflac ă din pricina călcării îndatoririlor dumitale ai fost înlocuită cu o începătoare.

Felicia era ea însăşi uimită că găsise curajul să dea marei artiste un răspuns atât de hotărît şi neînfricat.

Văzu însă pe chipurile lui mister Breward şi Crolan că aceştia se bucurau de a nu se fi lăsat intimidată de cuvintele lipsite de tact ale Ritei Söndersö.

Aceasta în schimb nu-şi mai putu stăpâni mânia.

Inainte ca cei doi domni s'o poată opri, ea se năpusti asupra Feliciei, o apucă cu amândouă mâinile de păr şi scuturând-o cu putere, sbieră:

— Asta o să mi-o plăteşti, nemernico! Ştiu eu cum să mă răzbun... Voiu face să fii fluierată pretutindeni şi niciodată nu vei mai îndrăzni să apari pe ecran. Nu voiu găsi odihnă până când nu te voiu nimici!

Inspăimântaţi, mister Breward şi Crolan săriră în ajutorul Feliciei şi încercară s'o tragă înapoi pe Rita Söndersö.

Dar aceasta ţipa şi gesticula ca o nebună.

Cei doi domni fură nevoiţi să întrebuinţeze toată puterea lor, spre a o despărţi de Felicia.

Rita Söndersö ţipa şi plângea şi o blestema pe tânăra fată, aşa că fu auzită de toţi din lagăr, cari veniră să vadă ce s'a întâmplat.

Cei mai mulţi dintre artişti erau deprinşi cu astfel de scene, pe care le mai făcuse Rita Söndersö şi altă dată.

Toţi luară apărarea Feliciei care rămăsese înmărmurită şi o mângâiară.

Pe când artista fu dusă la maşina ei, Dolores o luă pe Felicia de braţ şi o conduse la baraca unde se afla garderoba.

Câtva timp nu vorbiră niciun cuvânt, căci şi Dolores era adânc turburată de scena atât de urâtă care avusese loc.

Abia când cele două femei fură singure în baracă, Felicia se lipi de mama ei, îşi rezemă capul de umărul acesteia şi zise întristată:

— Bucuria noastră a fost iar întunecată, mimică scumpă.

Dolores o strânse cu dragoste la piept şi murmură:

— Sărmana, micuţa mea Felicia!

Aceste cuvinte le auzi şi contele de Martigny care venise şi el în baracă să vadă ce face nepoata lui.

O mângâiă pe păr şi o îmbărbătă:

— Nu te lăsa înfrântă şi nu pierde curajul, Felicio. Uită această întâlnire neplăcută cu rivala ta.

Felicia avu un zâmbet obosit.

— A fost atât de urât, dragă unchiule.,...

— De la această femeie nici nu te puteai aştepta la altceva, copila mea. Din toate câte se povestesc despre dânsa, această ciocnire era de neînlăturat. Ea face parte din acei artişti cărora Dumnezeu le-a dăruit un mare talent, dar cari în schimb sunt lipsiţi de inimă şi suflet, aşa că în cele mai multe împrejurări devin aroganţi şi chiar ordinari. Când vei repurta însă primul mare succes, vei uita repede toate aceste lucruri urâte şi în privinţa aceasta poţi să fii fără grijă, căci toţi sunt încredinţaţi de reuşita ta.

— Nu uita că viaţa e o luptă neîncetată, copila mea, mai adăugă şi Dolores. Cine vrea să se înalţe pe culmi, trebue să se deprindă cu gândul că va avea de înfruntat lupte grele, că drumul va fi spinos şi că va avea de înlăturat multe piedici. Adu-ţi numai aminte de greutăţile prin cari am trecut noi, unchiul tău Axel şi eu, dragă Felicio, şi atunci vei avea şi tu curajul să mergi mai departe pe calea pe care ai pornit.

Felicia tăcu câtva timp, privi îngândurată în gol, apoi răspunse suspinând:

— Când vom ajunge în America, Rita Söndersö va face tot ce îi va sta în putinţă să-mi pună piedici şi să-mi îngreuieze cariera.

Contele de Martigny râse şi făcând un gest nepăsător, zise:

— „Câinii cari latră, nu muşcă" spune un proverb bătrânesc şi tot aşa va fi şi cu Rita Söndersö. Când îşi va da seama că pământul i se clatină sub picioare, atunci se va feri să te atace, ci se va strădui să-şi menţie situaţia, făcând pe femeia amabilă şi politicoasă. In orice caz tu nu trebue să-ţi baţi capul cu aceste lucruri îndepărtate şi să priveşti cu încredere în viitor. Nici la Hollywood nu vei fi singură ci ne vei avea pe noi: pe mama ta, pe căpitanul

Barnabe și pe mine. Toți te vom apăra când te va amenința vreo primejdie. Afară de asta vei fi și sub scutul lui mister Breward și al regisorului Cornell, cari țin foarte mult la tine. Lupta nu va fi ușoară pentru Rita Söndersö și fii încredințată că după scurt timp va fi nevoită să depună armele, să se dea bătută.

După ce Rita Söndersö părăsi lagărul, plecând cu mașina ei, veniră și ceilalți artiști în baraca unde se afla garderoba, spre a o mângâia și încuraja pe Felicia, făcându-i aceleași asigurări ca și mama și unchiul ei.

Din pricina urâtului incident, buna dispoziție dispăru, așa că regisorul Cornell propuse să se oprească filmarea mai departe pentru ziua aceea.

Felicia se împotrivi însă, nevoind să aibă timp liber ca să se mai gândească la cele întâmplate.

Cornell cedă insistențelor ei, așa că filmarea își urmă cursul.

Când ziua se apropiă de sfârșit, regisorul Cornell se bucură că Felicia stăruise să joace mai departe, căci în ziua aceea tânăra fată jucă atât de minunat, încât se întrecuse pe ea însăși.

Era ca și când întâlnirea cu Rita Söndersö ar fi fost un imbold pentru dânsa să dea tot ce putea da, spre a-și asigura succesul în primul film în care apărea.

Chiar și Felicia era mulțumită de a se fi obosit atât de mult cu jocul, încât nu mai avu răgaz să se gândească la scena urâtă pe care o avusese cu Rita Söndersö, și adormi îndată ce se culcă în patul ei.

Activitatea de acum o silea să-și concentreze toate gândurile, așa că uită cu desăvârșire de întorsătura aventuroasă pe care o luase viața ei și de chinurile sufletești pe cari le îndurase. Numai când ceilalți colegi ai ei vorbeau de apropiata întoarcere în America, inima tinerei fete se întrista.

In curând va fi în aceeași țară cu Bob, va ști că o revedere va fi cu putință, deși erau mai depărtați ca oricând unul de altul.

Dar ea nu destăinui nimănui aceste gânduri chinuitoare; nici măcar mamei sale, căreia, de altfel, îi încredința tot. Ca și când s'ar fi înțeles cu toții, numele lui Bob Wilkens nu mai fu pronunțat niciodată, totuși atât Dolores, cât și căpitanul Barnabe se gândeau deseori la dânsul și la Frank Wilkens.

In adâncul sufletului ei, Felicia simțea că nu va putea rupe pentru totdeauna și cu desăvârșire legătura cu familia Wilkens.

245.— Denunțul.

Roger Hallier nu rămase de fel uimit când văzu că nici după câteva ceasuri Bob Wilkens încă nu ieșise din casa în care intrase. Faptul acesta nu făcea decât să întărească presupunerea lui că Bob căzuse în aceeași cursă ca și Crestatul.

Ce bine ar fi fost, dacă l-ar fi prevenit cu mai multă stăruință și l-ar fi împiedicat să intre în vizuina aceea primejdioasă!

Se hotărî să facă acum ce socotise de la început ca cel mai nimerit lucru, anume: să înștiințeze poliția.

Fără îndoială, svonurile care spuneau că poliția nu îndrăznea să ia nicio măsură și nu putea face nimic împotriva banditilor din acel cartier, nu erau adevărate.

Fiind în măsură să dea poliției toate amănuntele și să o pună pe urma ticăloșilor, aceasta îi va putea prinde ușor și va elibera pe prizonieri.

Prefectura poliției nu era departe, așa că Roger Hallier ajunse repede acolo și după câteva minute fu introdus în biroul comisarului de serviciu, căruia îi istorisi toată întâmplarea cât mai scurt și în cuvinte lămurite.

Când însă Roger Hallier îi spuse comisarului că autorul moral al acestei lovituri bandițești era Frank Wilkens, regele automobilelor, fața comisarului luă o expresie rece și severă și făcu o observație aspră tânărului lucrător, spunându-i în față că vorbește prostii.

Cu toate acestea Roger Hallier stărui cu aprindere:

— Trebue să dai îndată ordin ca acea casă să fie înconjurată și percheziționată, domnule comisar.

— Știu singur ce am de făcut și n'am nevoie de sfatul dumitale, îi răspunse comisarul răstit.

Roger Hallier își dădu seamă de împotrivirea comisarului, așa că începu să vorbească și el cu glas mai tăios.

— Ești slujbaș al statului și când vine cineva să-ți facă un denunț, ești dator să cer-

cetezi afacerea cât mai de aproape. Aci e în joc viaţa a doi oameni!

— Asta o spui dumneata, dar eu mă îndoiesc. Faptul că Frank Wilkens ar fi pus la cale această crimă pare să fie un basm născocit de închipuirea dumitale.

Roger Hallier se revoltă.

Credea oare comisarul că el îi spusese minciuni?!.

Avea aerul ca şi când nici prin gând nu i-ar trece să ia vreo măsură împotriva acelor bandiţi îndrăzneţi.

Dacă însă comisarul nu va vrea să ia măsurile trebuincioase, se va adresa superiorilor lui şi se va plânge lor.

Turburarea lui Roger Hallier crescuse şi mai mult, dar se mai stăpâni şi întrebă cu răceală, dar politicos:

— Vrei să iei act de denunţul meu, domnule comisar?

—Sunt nevoit să iau cunoştinţă de el.

— Şi vei face tot ce este de nevoie spre a elibera pe Bob Wilkens şi pe unchiul său din ghiarele acelor ticăloşi?

— Voiu face şi asta îndată ce mă voiu fi încredinţat că spusele dumitale se bizuie pe adevăr.

— Dar când vei avea această încredinţare?

Ca şi când ar fi vrut să-l irite şi mai mult pe Roger Hallier, comisarul răspunse nepăsător:

— Poate peste câteva zile, dar se poate întâmpla să dureze şi câteva săptămâni.

Până în clipa aceea Roger Hallier reuşise să se stăpânească, dar la auzul acestor cuvinte îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

— E ne mai pomenit să tratezi un caz aşa de grav şi urgent cu atâta nepăsare! Am impresia că vrei să-l aperi pe Frank Wilkens de neplăceri, fiindcă e bogat, sau că ţi-e frică să întreprinzi ceva împotriva bandiţilor din cartierul Bowery.

Faţa comisarului se înroşi de mânie.

— Cum îndrăzneşti să-mi arunci în faţă o astfel de învinuire?!

— Nu susţin că este aşa, dar aşa se pare.

— Asta e...

— ...lucru fără însemnătate, îi curmă Roger Hallier vorba. Punctul cel mai important este ca dumneata să-ţi faci datoria.

Comisarul îşi dădu seamă că trebue să cedeze, aşa că se stăpâni şi răspunse:

— Imi voiu face datoria şi rămâne aşa cum am spus: întâi voiu cerceta dacă cele istorisite de dumneata sunt adevărate, apoi voiu lua măsurile de care va fi nevoie.

Roger Hallier fu deci nevoit să plece fără a fi ajuns la un rezultat mulţumitor, mâniat împotriva comisarului şi îngrijorat de soarta prietenilor săi.

Când părăsi prefectura poliţiei se hotărî să se învârtească atât timp prin cartier, până când va vedea că într'adevăr poliţia făcuse ceva pentru prinderea banditilor.

După plecarea lui, comisarul reciti notele pe care le luase.

Să fie oare adevărat că Frank Wilkens, regele automobilelor, să fi pus la cale această crimă?

Comisarul clătină neîncrezător capul.

Era cu neputinţă!... Un om ca Frank Wilkens nu-şi primejduia atât de uşor libertatea, reputaţia şi situaţia lui în lume!...

Puse foaia de hârtie de o parte şi vru să se adâncească iar în studierea unui dosar, dar nu mai găsi liniştea trebuincioasă. Gândurile lui se întorceau neîncetat la cazul Frank Wilkens. In sfârşit se duse în biroul învecinat, spre a se sfătui cu colegul său.

— O afacere nebunească, dragul meu Dosswell!... Auzi... am primit un denunţ că Wilkens, marele fabricant de automobile, s'ar fi făcut vinovat de o crimă.

Comisarul repetă colegului său depoziţia lui Roger Hallier.

Dosswell îl privi neîncrezător, apoi zise:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 86
IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



ton de Moulinet rămase cu ochii bolbați la scrisoare (pag. 84)

— Afacerea asta e limpede și ușor de înțeles.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E un act de răzbunare. Insuși denunțătorul a spus că a lucrat la uzinele Wilkens și că a fost dat afară fără niciun motiv. Din pricina aceasta a născocit basmul pe care ți l-a povestit, în nădejdea că vom da curs denunțului său, că lumea va vorbi despre acest caz și astfel Frank Wilkens va fi pus într'o lumină urâtă. După cum am spus, nu e decât un act de răzbunare josnică.

— Ce mă sfătuiești să fac?

— Nimic, aruncă notița la coș.

— Nu se poate. Trebue să întreprind ceva chiar acum. Imi dai voie să vorbesc la aparatul dumitale?

— Negreșit că da.

Comisarul căută numărul în cartea de telefon și ceru legătura.

Intâi îi răspunse o servitoare, apoi, la cererea comisarului, veni însăși Hariett la telefon.

Aceasta rămase foarte surprinsă când auzi că e chemată de către un comisar de poliție.

— Vrei să știi dacă a dispărut soțul meu?... Nu... Ah! Unde e acum?... A întreprins o călătorie în Europa.

Comisarului îi fu deajuns acest răspuns, mulțumi și închise aparatul.

— Acum sunt și eu încredințat că omul acela a inventat toată povestea, căci fiind plecat în Europa, nu poate fi în același timp și prizonierul banditilor din Bowery.

— Bine că s'a întâmplat așa, căci nu e deloc o plăcere pentru noi de a trebui să facem o cercetare la Bowery.

— Spre mai multă siguranță, aș vrea să mă pun în legătură și cu bătrânul Wilkens.

— Ai face mai mult decât trebue.

— Dar ar fi tot ce-mi stă în putință în asemenea împrejurări.

Comisarul ceru uzinele, se puse în legătură cu Frank Wilkens și îl întrebă dacă cunoaște pe monteurul electrician Roger Hallier.

— Foarte bine chiar, fu răspunsul. Am avut prilejul să-l cunosc foarte de aproape cu ocazia grevei pe care a pus-o la cale în întreprinderea mea.

— Fără îndoială că din pricina aceasta l-ați concediat?

— Da; e un agitator și un om neastâmpărat. Am fost nevoit să-l dau afară, căci altfel mi-ar fi atâtat iar toți lucrătorii.

— Credeți că ar fi cu putință să vrea să se răzbune împotriva dumneavoastră?

— M'a și amenințat chiar că se va răzbuna.

— A și făcut o încercare, dar nu i-a reușit.

Frank Wilkens fusese neliniștit chiar de la începutul acestei convorbiri telefonice, nefiind cu conștiința curată și temându-se ca poliția să nu fi descoperit toată afacerea. Neliniștea lui crescu și mai mult în cursul convorbirii, așa că-l rugă cu stăruință pe comisar:

— Fii atât de bun și spune-mi tot ce s'a întâmplat.

Când comisarul îi spuse despre denunțul pe care îl primise, Frank Wilkens se făcu alb ca varul și receptorul telefonului începu să tremure în mâna lui.

Spre a se arăta nepăsător, se sili să râdă, dar râsul acesta sună fals.

— Așa, așa... făcu el, după ce comisarul isprăvi de vorbit. Va să zică pe calea aceasta încearcă Roger Hallier să se răzbune împotriva mea?... Cred că ești încredințat de neadevărul spuselor acestui nemernic, domnule comisar?

Acesta se grăbi să-l liniștească pe Frank Wilkens:

— Negreșit, mister Wilkens. Nicio singură clipă nu m'am îndoit că tot denunțul nu este decât o calomnie. Dacă aș fi fost de altă părere, nu v'aș fi chemat la telefon. Trebue să luați măsuri să scăpați de acest om răzbunător și să-l dați în judecată, pentru a evita pe viitor astfel de calomnii. Vă sfătuiesc să depuneți o plângere împotriva lui.

— Așa am să și fac, răspunse Frank Wilkens, cu toate că știa dinainte că nu va face nimic. Un astfel de proces putea să aibă un sfârșit neplăcut pentru dânsul.

Vei urmări cazul mai departe, domnule comisar? mai întrebă Frank Wilkens.

— Nici prin gând nu-mi trece, căci afacerea e limpede pentru mine și n'am chef să-mi pierd timpul degeaba.

Lui Frank Wilkens i se luă o greutate de pe suflet.

— Firește; ai treburi mai importante decât să te iei după palavrele tuturor nemernicilor. Ar fi într'adevăr o pierdere de timp. Iți va ajunge cuvântul meu, că tot ce a spus Roger Hallier nu e adevărat.

După terminarea convorbirii, comisarul rămase cu desăvârșire încredințat că într'adevăr nu e vorba decât de un act de răzbunare din partea lucrătorului concediat și zise colegului său:

— Acum voiu face așa cum m'ai sfătuit și voiu arunca la coș notele pe care le-am luat în această afacere.

Frank Wilkens pusese receptorul la locul lui, cu mâna tremurătoare, dar apoi își încleștă pumnii.

Trebuia să fie tare!

Nu biruise încă; lupta pentru menținerea uzinelor, a reputației lui și a situației pe care o avea în societate, avea să meargă mai departe!

Frank Wilkens scrâșni din dinți.

Lupta va fi foarte grea, dar nu se va lăsa doborât.

Dacă va fi nevoie, va trece și peste cadavre!

246. — O veste neașteptată.

Cei doi prieteni, Gaston de Moulinet și con

tele François de Gerbeville, ședeau la masă, și mâncau cu mare poftă.

Dar de astă dată dispoziția lor era cu totul alta decât aceea în care se aflaseră cu câteva zile în urmă.

François de Gerbeville avea fața strălucitoare de bucurie și fluiera vesel un cântec la modă.

Moulinet îl privi câteva clipe, apoi zise râzând:

— Ești într'o dispoziție cât se poate de bună azi, dragul meu François.

Contele zâmbi mulțumit:

— Am și de ce să fiu bine dispus.

— Va să zică biruință pe toată linia.

— Firește că da.

— Femeiușca aceea frumoasă ți-a căzut în plasă?

Contele de Gerbeville dădu din cap cu mândrie.

— Mai repede chiar decât m'am așteptat, dragul meu Gaston.

— Ei bravo; atunci pot să te felicit. Cred că de azi înainte n'o să mai duci lipsă de bani?

Contele de Gerbeville izbucni într'un râs ironic.

— Ți-e teamă, pesemne, că voiu cere iar de la tine?

— Mărturisesc că da. Iți spun drept, mi-ar fi foarte plăcut dacă m'ai scuti câtva timp de astfel de cereri. Când voiu fi ginerele bogatului mister Drof, nu-mi va fi greu să-ți fac rost chiar de sume mai mari; deocamdată însă trebue să fiu cu mare băgare de seamă. Ethel a făcut și ieri aluzii că nu se prea încrede în mine și de aceea a prelungit timpul de încercare. Dar ea nici nu bănuiește cât de puțin îmi convine această amânare.

— Se pare că a început să te părăsească norocul pe care l-ai avut până acum la femei, dragă Gaston.

— De vină e numai afacerea cu îndrăcita aceea de Lolo, zise Gaston de Moulinet gânditor. N'ar fi trebuit să ascult sfatul tău și să vin la New-York înainte de a fi isprăvit divorțul. Aș fi fost mai sigur. Așa însă sunt chinuit neîncetat de teama că Ethel Drof ar putea afla ceva de această afacere, iar pe de altă parte tu, în loc să mă liniștești, ai contribuit foarte mult să mă faci și mai nervos în timpul din urmă.

Contele de Gerbeville își luă un aer de superioritate și făcu un gest nepăsător.

— Dacă nu te-aș fi îndemnat să primești îndată invitația familiei Drof și să vii încoace, lăsând chestiunea divorțului pe seama unui avocat, atunci n'ai fi scăpat niciodată de Lolo. Din milă ai fi cedat mereu și ai fi rămas și acum cu dânsa. Pe de altă parte trebue să recunoști că prin căsătoria cu Ethel Drof înseamnă să câștigi lotul cel mare în loteria vieții. Vei scăpa în același timp de toate grijile și vei redobândi situația socială și materială pe care ai avut-o odinioară. Ți-am mai spus doar că cea mai mare prostie pe care ai făcut-o în viața ta, a fost căsătoria cu Lolo.

Gaston de Moulinet dădu cam încurcat din umeri.

— Știi doar că am făcut-o numai pentru copii, pentru a le da un nume. Dalminteri am fost obligat s'o fac și pentru Lolo care mă iubește sincer și care a jertfit pentru mine tinerețea, frumusețea și cariera ei strălucită.

Contele de Gerbeville aruncă prietenului său o privire mânioasă.

— Regreți cumva că ai făcut pasul hotărîtor?

— Nu, dar câte odată mă gândesc cu groază ce va fi făcând acum sărmana Lolo.

— Știu că i-ai trimes bani prin avocatul tău.

— Firește, dar Lola nu e o femeie de care să poți scăpa numai cu o sumă mare de bani.

Contele de Gerbeville încruntă sprâncenele.

— Pentru Dumnezeu, nu deveni sentimental și nu te chinui cu astfel de remușcări! Așa ceva nu e pentru bărbați ca noi. Privește-mă pe mine. Sunt întotdeauna același, nu mă mai gândesc la trecut, nici la ceea ce am fost și nici nu vreau să-mi mai amintesc de victimele mele. Dimpotrivă, râd de acele femei care sunt atât de proaste să mă creadă când le spun că le iubesc. N'au decât să bocească după ce le părăsesc. Nu știu ce este mila și lacrimile lor nu mă mișcă de fel.

— Dar nu toți bărbații au o fire atât de aspră ca a ta. Te-ai potrivi de minune cu Ethel Drof, care are tot atât de puțin suflet ca și tine.

— Te înșeli, dragul meu Gaston, o femeie ca Ethel Drof nu mi-ar cădea niciodată în cursă.

Şi-ar da îndată seamă că este numai o unealtă spre a-mi ajunge scopul. Eu am nevoie de femei proaste şi fără experienţă ca Hariett Wilkens.

— Pe dânsa ai putut s'o cucereşti mai uşor, fiind desamăgită de bărbatul ei.

— Nu m'aş fi aşteptat din partea ei, să fie în stare să-mi scrie o scrisoare de dragoste atât de pătimaşă. Scrisoarea aceasta face multe parale; vrei s'o citeşti?

Spunând aceste cuvinte, contele de Gerbeville întinse prietenului său scrisoarea pe care o primise de la Hariett Wilkens.

Pe când Gaston de Moulinet o citea, un servitor intră şi aduse poşta care sosise.

Contele de Gerbeville dădu un bacşiş servitorului, apoi se uită la scrisorile primite.

In cea mai mare parte erau facturi din partea furnizorilor la cari cei doi prieteni îşi făcuseră haine, rufărie şi încălţăminte, precum şi de la magazine de flori şi cofetării de unde luaseră daruri pentru femeile cu care petreceau.

Dar deodată contele de Gerbeville tresări şi se uită timp de câteva clipe la o scrisoare pe plicul căreia era scrisă de o mână delicată de femeie adresa lui Gaston de Moulinet. Plicul era de culoare violet deschis.

Gerbeville vru să-l dosească, dar Gaston de Moulinet zărise plicul şi recunoscându-l, întrebă :

— Doamne, nu-i o scrisoare de la Lolo? Numai ea întrebuinţează plicuri de culoarea aceasta.

Contele de Gerbeville dădu din cap şi întinse prietenului său scrisoarea.

— Ai ghicit... Lolo a aflat unde te afli şi negreşit că te va bombarda iar cu scrisori.

Gaston de Moulinet rămase înmărmurit şi se uita cu ochii holbaţi la scrisoare.

Ingălbenise şi mâna care ţinea plicul tremura.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare.

Apoi Gaston de Moulinet clătină capul şi murmură:

— Doamne, de unde a aflat oare adresa mea ?

— Poate n'ai fost destul de prevăzător şi ai spus cuiva că plecăm în America?

— Ba am urmat în totul sfaturile tale, François. Am plecat pe neaşteptate, fără să ştie nimeni. Poşta mi se trimite prin avocatul meu, care mi-a dat cuvântul să nu trădeze nimănui locul unde mă aflu.

Cu o mişcare nepăsătoare, contele de Gerbeville îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Să nu ne mai batem capul de pomană cu fleacuri şi să luăm lucrurile aşa cum sunt. Citeşte mai bine scrisoarea şi să ne sfătuim ce e de făcut spre a ne feri de vreo faptă nesocotită pe care ar putea-o face Lolo.

Gaston de Moulinet făcu aşa cum îi spuse prietenul său şi deschise scrisoarea.

Era atât de turburat, încât abia fu în stare să rupă plicul. Când văzu emoţia prietenului său, contele de Gerbeville deveni şi mai nervos şi zise:

— Deoarece n'avem niciun secret unul faţă de altul, dă-mi mie scrisoarea. Eu sunt mai calm decât tine şi o voiu putea citi în linişte.

Fără a mai aştepta învoirea lui Gaston de Moulinet, îi luă scrisoarea din mână, o desfăcu şi începu să citească :

Paris 3 Iunie 19...

„Scumpul, adoratul meu Gaston,

Deşi prin dispariţia ta neaşteptată şi prin vestea grozavă pe care mi-a dat-o avocatul tău că vrei să te desparţi de mine, mi-ai pricinuit o durere nespus de mare, totuşi nu pot să te numesc altfel decât scumpul şi adoratul meu Gaston..."

Cu un zâmbet dispreţuitor contele de Gerbeville se opri din citit şi se uită la Gaston de Moulinet.

— Mofturile obişnuite, zise el.

Gaston de Moulinet făcu un gest de protestare şi răspunse:

— Citeşte mai departe.

Dar contele de Gerbeville şovăi şi se uita mai cu luare aminte la prietenul său. Apoi zise mustrător:

— Nădăjduiesc că nu te vei lăsa iar învins de milă...

— N'am nevoie de sfaturile tale, François. Ştii foarte bine că sunt hotărît să scap de mizerie printr'o căsătorie bogată. Dacă nu vrei să mă superi, citeşte scrisoarea mai departe, fără să mai faci niciun fel de observaţii.

Gerbeville vru să izbucnească, dar în ultima clipă se răsgândi şi urmă să citească:

„Iubirea mea pentru tine a rămas neschimbată, ştiind că şi tu mă iubeşti şi nu m'ai fi părăsit niciodată, dacă n'ai fi fost sub înrâurirea nefastă a celui ticălos de Gerbeville...

Foarte agitat, Gaston de Moulinet se aplecă peste masă şi întinse mâna să ia scrisoarea.

— Dă-o încoace, voiu citi eu singur mai departe, zise el speriat. Scrisoarea aceasta nu e pentru tine.

Dar contele de Gerbeville îşi retrăsese la timp mâna şi ţinând scrisoarea la spate izbucni în râs.

— Vreau să ştiu şi eu ce scrie soţia ta despre mine, căci părerea ei mă interesează foarte mult.

— Lasă glumele şi dă-mi scrisoarea, François.

— Nici nu mă gândesc!... Stai la locul tău şi ascultă mai departe.

Gaston de Moulinet, care era o fire foarte slabă şi se afla cu desăvârşire în puterea şi sub înrâurirea contelui de Gerbeville, se lăsă suspinând pe scaunul lui şi îşi împreună mâinile, resemnat.

— Imi vine să înebunesc, zise el. De câte ori îmi închipuiesc că am scăpat de griji, vine câte o lovitură nouă. Sunt ca şi când aş avea un laţ de gât, pe care atât tu cât şi Lolo îl strângeţi din ce în ce mai tare. Lăsaţi-mă să trăiesc şi eu!... De ce mă chinuiţi?... De ce mă hărţuiţi ca pe o fiară?!

François de Gerbeville nu se lăsă de fel mişcat de tânguirile lui şi cu un zâmbet rece citi mai departe:

„Numai Gerbeville te-a îndemnat să rupi orice legături cu mine şi copiii, căci numai el are interes să te despartă de mine, îndemnându-te la o căsătorie bogată. E un nemernic, un ticălos de rând, care nu se gândeşte la altceva decât să-şi stoarcă victimele până în măduva oaselor. Şi tu eşti o victimă a acestui om rău! Dacă nu vei găsi puterea de a scăpa de acest ticălos, atunci toată viaţa vei fi sclavul său. Vrea să te împingă la o însurătoare bogată, numai cu scopul de a putea trăi şi el fără nicio grijă pe spinarea ta. Vei fi nevoit să-i dai mereu bani şi nu vei mai avea niciodată linişte din pricina lui. De aceea gândeşte-te bine ce faci, dragă Gaston, şi întoarce-te de pe calea pe care ai pornit, înainte de a fi prea târziu. Vino înapoi la mine şi la copiii tăi. Murim de dorul tău şi nicio femeie nu te va iubi aşa cum te iubesc eu. Eu nu întreb dacă eşti bogat sau sărac, ci te iubesc numai pentru tine, căci tu nu eşti rău, chiar dacă acum ai luat o cale greşită. Tu ai inimă bună... numai Gerbeville e pieirea ta! Nu te mai lăsa sub înrâurirea lui, nu te mai lăsa terorizat de dânsul, ci desparte-te de el, fără să te sinchiseşti de ameninţările lui. Chiar dacă ai pierde tot ce mai ai, eu te voiu primi tot cu braţele deschise. Şi săraci vom fi tot fericiţi, iar dacă va fi nevoie, îmi voiu relua ocupaţia la teatru, spre a câştiga existenţa pentru noi toţi. Fericirea ta e numai la noi, scumpul meu Gaston. De aceea vino înapoi, căci te aşteptăm cu dor.

„Până la moarte, a ta credincioasă, Lola".

De astă dată contele de Gerbeville citise scrisoarea fără să mai facă nicio observaţie.

Gaston de Moulinet bătea cu degetele în masă, foarte enervat.

Şedea cu ochii plecaţi, neîndrăznind să se uite la prietenul său.

Ii era foarte neplăcut că această scrisoare căzuse în mâinile lui Gerbeville.

Cu o mişcare nepăsătoare contele îi întinse scrisoarea şi pentru a-i arăta că învinuirile pe care i le aducea Lola nu făcuseră nicio impresie asupra lui, zise cu o nepăsare prefăcută:

— Ce vei face acum? Ai de gând să dai urmare acestei chemări şi să te întorci în Franţa?

Moulinet sări agitat în picioare şi începu să se plimbe prin odaie.

— Doar nu pot pleca acum de aici, François! Ce-aş putea spune bătrânului Drof şi fiicei lui?

— Nici eu nu ştiu ce scuză ai putea găsi, răspunse contele de Gerbeville dând din umeri. In orice caz ar fi curată nebunie din partea ta să-ţi primejduieşti un viitor atât de strălucit ca acela care te aşteaptă, din pricina văicărelilor unei femei sentimentale.

— Dar ce să fac?! izbucni Gaston de Moulinet desnădăjduit. Trebue să răspund la scrisoarea asta, căci altfel Lolo e în stare să facă vreo nebunie. Până acum m'am crezut în siguranţă, dar acum îmi va fi mereu teamă că într'o bună zi va apare aici şi atunci scandalul e gata.

Şi Gerbeville fu cuprins de nelinişte la auzul acestor cuvinte. Işi încruntă fruntea şi timp de câteva clipe privi gânditor în gol.

— Ar fi proastă afacere dacă ar veni încoace înainte ca tu să fii însurat cu Ethel Drof. Trebue să împiedici cu orice preţ venirea ei.

— Cunoşti tu vreun mijloc?

Contele de Gerbeville reciti repede scrisoarea, apoi zise cu un zâmbet cinic:

— Mica Lolo de la teatrul Moulin Rouge va fi ca toate celelalte femei şi se va lăsa uşor înşelată. Scrie-i o scrisoare de dragoste înfocată, spune-i că ai fost adânc mişcat de rândurile ei şi că îţi este şi ţie dor grozav de dânsa.

Gaston de Moulinet îl privi uimit.

— Dar toate acestea ar fi minciuni!

— Ba ar fi o lovitură iscusită prin care ai câştiga timp spre a-ţi putea ajunge scopul aici, răspunse contele de Gerbeville foarte calm. Şi trebue să-ţi ajungi scopul, adăugă el, apăsând pe fiecare cuvânt, căci tu nu eşti făcut pentru a duce o viaţă plină de mizerie şi lipsuri. Lasă dracului sentimentalismul şi încheie odată pentru totdeauna cu trecutul:

Contele de Gerbeville spuse aceste cuvinte cu un ton atât de convingător, încât Moulinet nu îndrăzni să-l contrazică, ci numai dădu din cap şi răspunse:

— Da, ai dreptate. Voiu încheia cu trecutul şi voiu telegrafia chiar azi avocatului meu să grăbească divorţul...

— Afară de asta trebue să stărui pe lângă Ethel Drof să facă mai repede nunta, îl întrerupse contele de Gerbeville. In orice caz sper că această scrisoare va avea alt efect decât acela pe care îl urmărea.

Gaston de Moulinet tresări turburat.

— Să n'ai nicio grijă, François, căci nu mă voiu întoarce niciodată la Lolo.

— Ar fi un noroc pentru noi amândoi, dragă Gaston, căci dacă te vei căsători cu Ethel Drof, voiu fi scutit deocamdată să storc bani de la Hariett Wilkens şi să mă dau pe faţă ca şantagist. Am putea să ne facem iar o situaţie potrivită cu numele şi rangul nostru. Dă-mi dar cuvântul tău de onoare că nu vei face nimic spre a împlini rugăminţile soţiei tale din Franţa.

Pe faţa lui Gaston de Moulinet se putea citi că în sufletul său se dădea o luptă aprigă, dar după o scurtă şovăire întinse contelui de Gerbeville mâna şi îi dădu cuvântul cerut. Apoi rupse scrisoarea pe care o primise de la Lolo şi plecă la Ethel Drof.

247. — Razzia.

Ziua întreagă şi chiar jumătate din noapte Roger Hallier se învârti în jurul casei din strada Bowery numărul 169, aşteptând în zadar să vadă întreprinzându-se ceva din partea poliţiei pentru a pune mâna pe bandiţi.

Nerăbdarea lui creştea pe fiece clipă.

Ce neglijenţă de neiertat!... Câte nu puteau să se întâmple în vremea asta cu sărmanii prizonieri?!... Ticăloşii din Bowery erau în stare să facă orice!...

N'ar fi oare bine să se mai ducă odată la comisar şi să-l îndemne de a lucra mai repede?

Işi spuse însă că şi o nouă intervenţie a lui va rămâne fără rezultat, căci comisarul părea să nu prea aibă chef de a face ceva.

Dacă ar veni altcineva, o persoană de vază, atunci cazul ar fi fost tratat altfel.

Roger Hallier îşi frământă creierul.

De la cine să ceară ajutor?...

Mama lui Bob Wilkens!...

Gândul acesta îi străfulgeră prin minte.

Fără nici o îndoială că ţinea mai mult la fiul decât la soţul ei şi ca mamă va pune în mişcare cerul şi pământul pentru a veni în ajutorul fiului ei.

Luă hotărîrea să se ducă imediat la dânsa, aşa că părăsi grăbit cartierul Bowery şi se îndreptă spre palatul Wilkens.

Mama lui Bob rămase foarte surprinsă când i se anunţă vizita lui Roger Hallier.

Auzise numele lui în legătură cu greva care avusese loc la uzinele Wilkens şi se întreba uimită ce voia acest lucrător de la dânsa.

Pesemne că fusese dat afară de soţul ei şi acum venea s'o roage să intervie pentru reprimirea lui. Ea ştia că n'avea nicio putere asupra bărbatului ei şi voia tocmai să spună servitorului să nu-l primească, când Roger Hallier, bănuind aşa ceva, intră îndată după servitor.

— Iartă-mă, doamnă Wilkens, că am pătruns până aici fără voia dumitale, trebue însă să-ţi vorbesc într'o afacere foarte urgentă şi importantă.

Felul deschis și sincer de a vorbi și atitudinea respectoasă a tânărului lucrător, făcură o impresie foarte bună asupra doamnei Wilkens, așa că îi răspunse zâmbind:

— Fie! Dacă ai ajuns până aici, te voiu asculta. Spune-mi dar ce te-a adus la mine?

Roger Hallier așteptă până când servitorul ieși din cameră și închise ușa în urma lui, apoi începu să povestească doamnei Wilkens tot ce se întâmplase.



Sărmana femeie păli și simți cum puterile amenință s'o părăsească, așa că se lăsă pe un scaun.

— E îngrozitor! exclamă ea adânc turburată. Bob al meu în primejdie?!... Dumnezeule sfinte, nici nu-mi vine să mă gândesc la tot ce i s'ar fi putut întâmpla până acum... De ce n'ai venit îndată la mine?

— Nici acum nu mi-a fost ușor să vin; doar trebue să aduc învinuiri grele soțului dumitale. Aș fi vrut să te cruț de această neplăcere mare, dar n'am mai știut ce să fac. Am fost deci nevoit să vin spre a te ruga să intervii în mod energic la poliție.

Doamna Wilkens își acoperi ochii cu mâna.

Roger Hallier avea dreptate. Era îngrozitor de a fi nevoită să afle așa ceva despre bărbatul ei.

In primul moment nici nu-i veni să creadă.

Totul se va prăbuși și numele Wilkens va fi târît în mocirlă!

O mânie năprasnică se deșteptă în sufletul ei împotriva lui Frank Wilkens.

Nu putea să-l jertfească pe Bob spre a-l cruța pe el!... Nici nu era de gândit așa ceva!... Chiar dacă Frank Wilkens va fi arestat, nu va primi decât pedeapsa pe care o merita!

Ea — mama lui Bob — trebuia să facă tot ce-i va sta în putință pentru a-și salva fiul.

Putea oare să facă chiar dânsa al doilea denunț la poliție?

Punându-și această întrebare, își aduse aminte de directorul Smith, care îi era prieten atât ei cât și lui Bob și care fără îndoială va face demersurile trebuincioase.

Roger Hallier, care aștepta cu nerăbdare hotărîrea doamnei Wilkens, o întrebă:

— Vei interveni la poliție, doamnă Wilkens?

Ea își luă mâna de pe ochi, se uită lung la el și răspunse:

— Nu voi interveni eu însămi, ci voiu ruga pe directorul Smith, un bun prieten al nostru.

— Il cunosc; da, ai dreptate, el e omul de care avem nevoie în această împrejurare grea și tristă. Dar nu mai lucrează la uzină, căci și-a dat demisia.

— Locuiește însă chiar aci în apropiere. Ii cunosc și numărul de telefon, căci în timpul când bărbatul meu a fost bolnav, am vorbit de multe ori cu dânsul.

Doamna Wilkens ceru legătura cu el și din fericire îl găsi acasă. Când îl rugă să vie cât mai repede la dânsa, el îi făgădui că în cel mult zece minute va fi la vila Wilkens.

La timpul arătat directorul Smith intră în odaia unde se aflau doamna Wilkens și tânărul lucrător.

Roger Hallier trebui să-i povestească încă odată toate întâmplările și când directorul Smith fu pus în curent, doamna Wilkens îl întrebă:

— Crezi că e cu putință așa ceva?

— Da, răspunse el scurt.

— Va să zică bărbatul meu e în stare de astfel de fapte?

— Din nefericire trebue să spun că pe Frank Wilkens îl cred în stare de orice. E nesățios în lăcomia lui de avere și pentru a o avea, nu se dă înapoi de la nimic.

Doamna Wilkens se ridică de pe scaun și se duse spre fereastră, spre a-și ascunde turburarea grozavă de care se simțea cuprinsă.

Lovitura pe care o primise era îndoită: pe de o parte știrea despre primejdia în care se afla scumpul ei Bob, pe de altă parte faptul că soțul ei nu se dăduse înapoi de la o nouă crimă.

Cu un astfel de om trăise toată viața... îi dăruise un copil!

In timp ce o luptă grozavă se dădea în sufletul ei, directorul Smith ceru amănunte de la Roger Hallier, îi puse nenumărate întrebări și zise ca încheiere:

— Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut, e să mă duc eu însumi la poliție.

— Și doamna Wilkens e de aceeași părere. Dacă vei face dumneata denunțul, atunci cei de la poliție vor crede în sfârșit că totul s'a întâmplat așa cum am spus și se vor lua măsurile trebuincioase. Pe spusele unui lucrător modest, bine înțeles că n'au pus niciun temeiu.

Directorul Smith se apropiă de doamna Wilkens și îi zise:

— Din faptul că m'ai chemat, presupun că vrei să intervin pentru fiul dumitale.

— Te rog foarte mult să ne dai ajutor, dar în acelaș timp să faci tot ce va fi cu putință pentru ca această afacere urâtă să nu fie dată în vileag.

— De fapt, soțul dumitale nu merită cruțare.

— Nu mă gândesc la dânsul, ci la numele Wilkens pe care îl poartă și fiul meu. Nu vreau să fie arătat cu degetul și să se spună că e fiul unui...

Doamna Wilkens își curmă vorba, netiind în stare să pronunțe cuvântul «criminal».

Directorul Smith își dădu seama ce se petrece în sufletul sărmanei femei și o asigură:

— Voiu face tot ce-mi va sta în putință spre a înăbuși afacerea și a nu lăsa să se răspândească în public.

Doamna Wilkens îi luă mâinile, le strânse cu putere și privindu-l rugător, îi zise:

— Scapă-l pe băiatul meu din primejdia grozavă în care se află.

Directorul Smith îi făcu un semn liniștitor din cap și se gândi în sinea lui: Sărmană femeie, ce chin trebue să înduri! Fiul tău e în cea mai mare primejdie, iar de soțul tău știi că e un mare ticălos.

El fu cuprins de o milă adâncă și se hotărî să facă tot ce-i va sta în putință spre a-i da ajutorul de care avea nevoie, atât ea, cât și Bob Wilkens pe care învățase să-l prețuiască și să-l iubească de când lucraseră împreună în uzinele Wilkens.

La plecare, doamna Wilkens îi întinse și lui Roger Hallier mâna.

— Dumitale, domnule Hallier, îți mulțumesc în chip deosebit că te străduiești să scapi pe fiul meu și că ai venit la mine spre a mă înștiința de primejdia în care se află.

Tânărul lucrător răspunse încurcat:

— Doar n'am făcut nimic deosebit, doamnă Wilkens; e datoria oricărui om cumsecade de a da ajutor în asemenea împrejurări.

— Ba ai făcut o faptă bună pe care nu ți-o voiu uita niciodată.

Ajungând în stradă, directorul Smith luă o mașină ca să se ducă mai repede la prefectura de poliție. Pe drum chibzui primele demersuri pe care avea să le facă și zise lui Roger Hallier:

Cereți mâine numărul 87 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 87
8 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar:
MARTON HERTZ

Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Bob pipăi din nou pereții, dar străduințele lui rămaseră zadarnice (pag. 691)

— Mă voi adresa de la început unei instanțe mai mari, căci dacă mă voiu duce iar la comisarul căruia i-ai făcut denunțul, acesta, spre a-și ascunde neglijența, e în stare să spună că a și făcut cercetări în cartierul Bowery, dar că n'a putut găsi nimic.

— Da, e mai bine așa, încuviință Roger Hallier. Va trebui să te plângi de neglijența comisarului.

— Negreșit că mă voiu plânge. Din întâmplare cunosc bine pe inspectorul de poliție Jervis, așa că mă voiu adresa chiar lui.

Ajungând la prefectura de poliție nu avură nevoie să aștepte prea mult, căci după scurt timp fură introduși în biroul inspectorului Jervis, care se arătă bucuros de venirea lui Smith, îi strânse mâna cu prietenie și arătând spre Roger Hallier, îl întrebă:

— Cine e tânărul pe care l-ai adus cu dumneata, dragă directore?

— E domnul Hallier, care vrea să se plângă împotriva comisarului Hove.

Inspectorul le oferi scaune, luă loc în fața biroului său și zise lui Hallier:

— Ei, tinere, ia s'auzim ce reclamație ai de făcut? De ce vrei să te plângi?

Roger Hallier era atât de înfuriat, încât vorbi cu mare aprindere și aduse cele mai grele învinuiri comisarului Hove

— Fiind vorba de un mare bogătaş şi de un om puternic, comisarul n'a vrut să întreprindă nimic. Dacă ar fi venit Frank Wilkens la dânsul şi m'ar fi reclamat pe mine, atunci fără îndoială că ar fi procedat îndată cu cea mai mare severitate!

Directorul Smith se amestecă în vorbă:

— Deocamdată să nu ne gândim că Frank Wilkens ar putea fi acela care a pus la cale această nelegiuire, ci să luăm măsurile trebuincioase pentru a prinde pe bandiţi şi a elibera pe prizonieri.

Inspectorul Jervis îl înţelese îndată şi încuviinţă:

— Nu e în căderea noastră să hotărîm dacă Frank Wilkens e vinovat sau nu; aceasta o va face judecătorul de instrucţie. In orice caz iau act de denunţul dumitale şi voiu chema chiar acum pe comisarul Hove, să vedem ce spune dânsul despre această afacere.

Comisarul veni după scurt timp şi rămase cam încurcat când îl revăzu pe Roger Hallier în biroul şefului său.

Inspectorul de poliţie luă o înfăţişare severă şi îl întrebă cu asprime, arătând spre Roger Hallier:

— Ai primit un denunţ din partea acestui domn?

— Da, domnule inspector.

— Ce măsuri ai luat până acum în această afacere?

— Am constatat că denunţul n'a fost decât un act de răzbunare şi că acest om a născocit o întreagă poveste, spre a pune pe mister Frank Wilkens într'o situaţie neplăcută.

— Pe ce cale ai constatat aceasta?

— L-am chemat pe mister Wilkens la telefon şi el mi-a spus...

Inspectorul Jervis izbucni:

— Cum, pe mister Wilkens l-ai chemat la telefon?... Ţi-ai pierdut minţile, omule?!.. De când e moda să întrebi pe cel bănuit dacă bănuiala îndreptată împotriva lui e dreaptă sau nu? N'ai avut măcar atâta cap să-ţi spui că mister Wilkens va tăgădui în orice caz?

— Am socotit pe mister Wilkens mai demn de încredere decât pe acela care a făcut denunţul.

— Nu era rolul dumitale să faci astfel de aprecieri. Deocamdată te-ai făcut vinovat de o greşeală foarte mare. Ai cercetat urma care ţi s'a indicat şi te-ai dus să vezi ce se petrece în casa din strada Bowery numărul 169?

— Nu.

— Va să zică ai comis şi o gravă încălcare a datoriei dumitale?

Comisarul se făcu roşu la faţă. Era o ruşine să fie ocărît în faţa acestor străini, ca un şcolar leneş şi obraznic!

— Iartă-mă, domnule inspector, dar am făcut tot ce am...

Inspectorul Jervis îi curmă din nou vorba:

— Ai făcut ceea ce nu trebuia să faci şi ai neglijat ceea ce era de datoria dumitale!... Vreau să-ţi mai dau prilejul să-ţi îndrepţi greşeala şi te însărcinez cu cercetarea pe care trebue s'o faci numai decât în strada Bowery precum şi cu prinderea bandiţilor. Vei face o razzie în toată regula şi vei proceda cu cea mai mare asprime — m'ai înţeles?!

— Da domnule inspector.

— Aştept dar de la dumneata ca până mâine dimineaţă cei doi prizonieri să se afle în libertate şi în siguranţă.

— Voiu face tot ce-mi va sta în putinţă spre a îndeplini cât mai bine această însărcinare.

Inspectorul vru tocmai să spună comisarului că poate să plece, când directorul Smith întrebă:

— S'ar putea să iau şi eu parte la această razzie?

— Vrei să priveşti cum se face?

— Da, m'ar interesa mult.

— N'am nimic împotrivă, numai vezi să nu împiedici pe oameni de la lucrul lor, îl rugă inspectorul Jervis zâmbind.

— N'ai nicio grijă, — răspunse directorul Smith, apoi adresându-se lui Roger Hallier, adăugă: N'ai vrea să vii şi dumneata?

Se uită întrebător la inspector care îi făcu un semn din cap şi zise:

— Ceea ce îngădui unuia, nu pot refuza celuilalt. Duceţi-vă cu comisarul Hove care va îngriji să vi se dea permisele necesare... S

Bob, care la început fusese plin de încredere că atât el cât şi unchiul său vor putea scăpa repede din cursa în care căzuseră, pierduse orice speranţă.

Zilele trecură una după alta, fără să le fi adus scăparea atât de mult dorită

Amândoi erau foarte abătuţi şi aproape nu mai vorbeau unul cu altul, neştiind ce să-şi mai spună.

Pe banditţi nu-i mai văzură. Odată pe zi se deschidea chepengul deasupra capului lor şi li se lăsa în hruba unde se aflau un coş cu mâncare şi o găleată cu apă. Aceasta era tot ce li se dădea.

Crestatul părea să se fi resemnat, să se fi împăcat cu soarta lui, căci nu se mai plângea de fel. In schimb Bob se mai revolta din când în când şi începea să blesteme pe banditi, ca să-şi mai descarce amarul.

Uneori spunea:

— Trebue să mai existe o ieşire din gaura asta, nu numai chepengul de sus.

— Doar am căutat destul şi n'am găsit nimic. Presupun dar că nu mai este altă ieşire, răspunse Crestatul.

— Dar nu-mi vine să cred că aceşti ticăloşi şi-au făcut singuri o căpcană din care să nu mai poată ieşi când locuinţa de sus ar fi împresurată de poliţie. Sunt încredinţat că mai este o ieşire.

Incepu să pipăie din nou pereţii şi să bată în ei, cu nădejdea că va descoperi un loc care să sune a gol.

Dar şi de data aceasta străduinţele lui rămaseră zadarnice, căci nu găsi nimic.

Se culcă iar pe unul din paturi unde câtva timp rămase tăcut şi nemişcat.

Deodată zise:

— Nu ştiu ce am, dar azi sunt foarte neliniştit...

— De ce?

— Nici eu nu ştiu, am însă impresia că azi trebue să se întâmple ceva.

— Ce-ar putea să se întâmple?... Nu mai avem nicio speranţă şi nu ne putem aştepta la nimic bun.

— Sunt sigur că Roger Hallier a făcut ceva pentru a ne veni în ajutor.

— Nu mă îndoiesc nici eu de asta, totuşi mi-e teamă că n'a reuşit.

— Aşa se pare. Dar ia spune-mi, de când sunt oare aici?

— Nici eu n'am numărat zilele, dar cred că vor fi vreo opt sau zece.

Tăcură iar câtva timp, fiecare fiind preocupat cu gândurile lui.

După o vreme oarecare Bob Wilkens zise ca pentru el însuşi:

— Afară trebue să fie noapte...

Urmă iar o tăcere apăsătoare....

— La ora zece vor sta gata în curte două echipe de razzie şi zece poliţişti din secţia cercetărilor.

Acesta era ordinul pe care îl dădu comisarul Hove.

Directorul Smith şi Roger Hallier veniseră iar la prefectura de poliţie, se prezentaseră comisarului Hove şi acum coborîră cu dânsul în curte.

Comisarul se apropiă de oamenii lui şi le zise:

— Vom face o razzie în strada Bowery şi vom cerceta mai cu amănunţime casa cu numărul 169. E vorba de a — şi comisarul le dădu lămuririle şi instrucţiunile necesare, apoi toţi se urcară în maşinile poliţiei, comisarul într'o limuzină împreună cu directorul Smith şi Roger Hallier şi întreaga coloană părăsi curtea prefecturii, îndreptându-se spre cartierul Bowery.

Indată ce automobilele poliţiei ajunseră în apropierea străzii Bowery, începură să se formeze grupuri de spectatori cari luară o atitudine duşmănoasă şi începură să scoată blesteme şi ocări la adresa păzitorilor ordinei publice.

In acelaşi timp mulţi din ei începură să-şi spună părerile.

— O razzie?

— Nu mai încape nicio îndoială.

— Impotriva cui se face oare?

— Hai să mergem după dânşii şi vom vedea unde se opresc maşinile. Atunci vom şti ce gând au „sticleţii".

Automobilele se opriră în faţa casei cu numărul 169. Poliţiştii săriră jos, înconjurară repede întreg blocul de case şi ca apărare împotriva vreunui atac din partea mulţimii, aşezară câteva mitraliere pe care le aduseseră cu ei.

Comisarul Hove împreună cu cei doi însoţitori ai lui, coborîseră deasemeni din limuzina cu care veniseră.

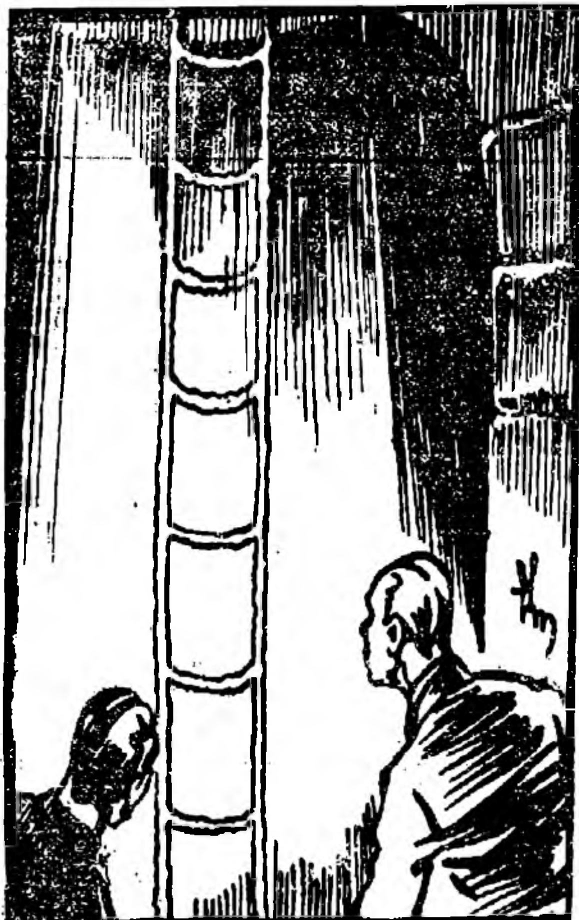
Detectivii din secţia cercetărilor se adunară în jurul şefului lor.

— Să ocupăm casa şi s'o perchiziţionăm, zise el.

Cum dealtminteri se așteptaseră, găsiră ușa închisă, dar unul din polițiști o deschise cu ajutorul unui cârlig anume făcut.

Intre timp se apropiase și mulțimea care alergase după ei și deodată se auzi o împușcătură din mijlocul acestei mulțimi. Glontele lovi ușa chiar în apropierea polițistului care o deschisese.

Polițiștii răspunseră imediat punând una din mitraliere în funcțiune. La început traseră



numai în aer, dar salva își făcu efectul, căci mulțimea se retrase la distanță respectabilă.

— Au venit să-l cerceteze pe Surry, zise unul din derbedeii cari se adunaseră acolo.

— Inainte, haideți să nu-i lăsăm în pace!

— Vrei să ne găurească pielea cu gloanțele lor?

— La urma urmei nici n'avem nevoie să ne amestecăm. Pe Surry tot nu vor putea pune mâna. Le va scăpa printre degete.

Polițiștii pătrunseră în casă și înaintea tuturor mergea Roger Hallier, care se înarmase cu revolverul Crestatului pe care îl adusese anume din locuința lor.

— Iată cuibul, zise el polițiștilor, arătându-le placa cu numele lui Surry la ușa locuinței acestuia.

Alte uși fură deschise și mutre speriate de bandiți se uitară prin ele.

— Nimeni n'are voie să iasă din odaia lui! strigă comisarul Hove cu glas puternic și dădu ordin câtorva oameni de ai lui să se posteze la diferitele uși și etaje.

Se apropiă apoi de Roger Hallier, împreună cu directorul Smith.

— Spargeți ușa, ordonă el.

Polițistul care descuiase ușa principală vru să opereze și aici, dar Roger Hallier îl împinse la o parte, se dădu un pas înapoi și se aruncă cu toată puterea asupra ușii. Prima oară nu reuși s'o deschidă, dar la a doua opintire și cu ajutorul comisarului și al directorului Smith, ușa sări înlături.

Presimțirea lui Bob Wilkens avea să se adeverească, căci într'adevăr se întâmplă ceva în noaptea aceea.

El și Crestatul adormiseră aproape când fură deșteptați de sgomotul pe care îl făcea chepengul când se deschidea.

— Ce-o fi oare? întrebă Bob, ascultând cu încordare.

Crestatul dădu din umeri și zise:

— Habar n'am!

O lumină vie pătrunse în gaura unde se aflau și îi orbi atât de tare, încât fură nevoiți să închidă ochii. Ii deschiseră însă îndată și atunci văzură o scară de frânghie care fu lăsată în jos.

— Vor să ne dea drumul, strigă Bob Wilkens voios, apucă capătul scării și începu să urce. Dar nu ajunse departe, căci de sus veni un' individ care cobora și îl împinse înapoi.

Era Surry, iar după el veniră Mac O'Kerem și un alt bandit.

Toți trei păreau foarte turburați și Surry începu să ocărască:

— Ei drace!... Asta ne-a trebuit... să vie poliția atât de repede pe capul nostru!

Mac O'Kerem care părea cel mai liniștit, rânji și zise batjocoritor:

— Tâmpiții!... Dacă ar fi intrat mai încet, poate ar fi reușit să ne surprindă, dar așa toată munca lor va fi zadarnică.

— Acum mai departe, căci altfel vor descoperi chepengul și ne vor scoate de aici.

Păreau să fi uitat cu totul de cei doi prizonieri ai lor, căci nici nu-i luară în băgare de seamă.

Crestatul și Bob Wilkens se dăduseră la o parte și observau cu mare încordare scena care se desfășura în fața lor.

Va să zică poliția pătrunsese în casă și banditii se refugiaseră aici?!

In sfârșit vor scăpa din ghiarele lor.

Inimile celor doi prizonieri începură să bată cu putere.

Surry se apropiă de unul din paturi și zise tovarășilor săi:

— Ia veniți încoace și dați-mi ajutor.

Impinseră patul într'o parte și ridicară un chepeng asemănător cu cel de sus și care fusese ascuns sub pat.

Așa dar tot mai exista o a doua ieșire de care banditii voiau să se folosească acum pentru a fugi.

Sus se auzeau pașii polițiștilor cari căutau prin casă.

Surry făcu semn banditului care venise odată cu el și cu Irlandezul.

— Ia-o tu înainte.

Complicele dispăru prin deschizătura chepengului.

— Acum tu, Mac! urmă Surry.

Irlandezul coborî pe urma celuilalt.

După el vru și Surry să coboare, dar în clipa aceea Bob Wilkens se repezi la dânsul și îi dădu o lovitură atât de puternică în ceafă, încât banditul căzu în genunchi. O a doua lovitură îl doborî cu desăvârșire și îl făcu să-și piardă cunoștința.

Bob îl trase de o parte și închise repede chepengul, pentru ca cei doi tovarăși să nu se mai poată întoarce să-i dea ajutor.

Crestatul sări de la locul lui, veni lângă Bob și amândoi se așezară pe chepeng așa că ar fi trebuit să-i ridice, dacă cineva ar fi încercat să-l deschidă.

— Trebue să facem sgomot, spre a fi auziti de polițiști.

— Da, să strigăm.

Amândoi începură să țipe cât îi ținea gura dar se părea că nimeni nu-i aude.

— Ticălosul acesta trebue să aibă un revolver la dânsul; caută-l prin buzunare, zise Bob Wilkens Crestatului, arătând spre Surry.

Crestatul îi urmă sfatul și într'adevăr scoase la iveală un browning mare.

Bob se dădu acum și el la o parte de pe chepeng.

— Dacă ticăloșii se vor întoarce să-și salveze complicele, trage fără milă în ei.

Bob se duse la scara de frânghie, urcă până când ajunse la chepeng, începu să bată cu putere în el și strigă cât putu:

— Suntem aici!... Aici, sub dușumeaua gangului!

Nici de astă dată polițiștii nu auziră strigătele lui, așa că Bob coborî resemnat scara.

— Trebue să existe vreun mecanism prin care să se poată deschide chepengul.

Luă apoi felinarul pe care Surry îl scăpase din mână când primise lovitura și începu să lumineze peretele.

— Ei, drace... Nu pot găsi nimic.

Surry care își venise în fire, începu să se miște și Bob Wilkens fu lângă dânsul.

— Cum se deschide chepengul?... Spune repede! se răsti Bob la el, scuturându-l de umăr.

Surry scoase o înjurătură grozavă și se ridică de jos, ca și când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Bob, dar acesta întinse mâna spre Crestat și îi zise:

— Dă-mi revolverul.

Intinse apoi arma spre bandit și îl întrebă iar:

— Spui sau nu?

— Mai degrabă îmi mușc limba, decât să-ți trădez acest secret, iar lovitura pe care mi-ai dat-o o să ți-o plătesc însutit.

— N'ai decât, dar mă îndoiesc că vei mai avea vreodată putința să mi-o plătești. Incă odată, spune repede cum se deschide chepengul, căci altfel ți-a sunat ceasul din urmă. Voiu număra până la trei; dacă nu vorbești, trag.

Surry se ridică de jos.

— Bagă de seamă, îl preveni Bob Wilkens, o singură mișcare suspectă și îți sfarm țeasta cu un glonț.

Banditul îl privi cu ură.

— Ferește-te căci am prieteni cari mă vor răzbuna.

— Mofturi! Ce-ți va mai folosi răzbunarea când vei fi pe lumea cealaltă. Te sfătuiesc să nu mai șovăi și să spui cum se deschide

chepengul. Voiu număra până la trei: una..... două...

In gang se auziră iarăşi paşi, cari de astă dată, se apropiau de ieşirea casei.

— Vorbeşte, se răsti Bob Wilkens la Surry. Când voiu număra trei, s'a isprăvit.

Surry îşi dădu seamă că tânărul nu glumea şi se hotărî să-i împlinească cererea. Se apropiă de perete şi apăsă pe una din cărămizi. In aceeaşi clipă chepengul se deschise scârţâind.

Poliţiştii erau într'adevăr gata să plece, numai Roger Hallier mai rămăsese în urmă şi se afla în gang tocmai când se deschise chepengul.

— Ei, drăcia dracului!... Dar asta ce-o mai fi?... Se deschide duşumeaua!

Comisarul Hove şi directorul Smith se întoarseră şi se apropiară de dânsul.

Când se aplecară deasupra deschizăturii, din aceasta apăru întâi un cap, apoi urmă un trup întreg.

Roger Hallier scoase un strigăt de mirare.

— Voi sunteţi?!

Il apucă pe Crestat de umeri şi zise râzând de bucurie:

— Vorbeşte!... Unde e Bob Wilkens?

Crestatul arătă spre gaura întunecoasă din care ieşise.

— E colo jos, cu unul din bandiţi.

Comisarul Hove coborî el însuşi în gaură, împreună cu doi oameni.

— In sfârşit aţi venit! strigă Bob Wilkens. Legaţi-l pe individul acesta. E Surry, capul bandei.

Poliţiştii îi puseră cătuşe, fără ca ticălosul să se împotrivească, totuşi scrâşni din dinţi. Fu scos afară în ghionturi.

— Cu ăsta am isprăvit, zise comisarul Hove mulţumit. Acum să mergem la prefectură ca să încheiăm procesul verbal.

— Nu se poate amâna pe mâine? întrebă Crestatul. Am nevoie de linişte şi odihnă, căci toată afacerea asta m'a obosit şi m'a turburat destul.

— Bineînţeles că se poate amâna, răspunse comisarul. Dar te rog să vii mâine dimineaţă pe la mine spre a face toate formele necesare.

— Bine, voiu veni.

Toţi părăsiră casa dar când ieşiră afară, mulţimea de vagabonzi şi pungaşi care se adunase acolo, recunoscu pe Surry, izbucni în strigăte ameninţătoare şi se părea că are de gând să atace pe poliţişti pentru a elibera pe tovarăşul lor de nelegiuiri, însă o salvă din partea poliţiştilor îi ţinu în respect.

— Cum ieşim de aici? întrebă Bob Wilkens, când văzu mulţimea adunată în faţa casei.

— Veniţi cu noi şi vom opri maşina acolo unde veţi vrea să coborîţi, îi zise comisarul Hove.

Se urcară repede în maşini şi plecară. Comisarul n'avea chef să ia şi alte măsuri. Pe capul bandei îl prinsese, iar cei doi prizonieri erau liberi, aşa că îşi atinsese scopul principal pe care îl urmărise. Până la prefectura de poliţie cei patru prieteni merseră cu poliţiştii. De aci îşi luară rămas bun de la comisar şi plecară singuri mai departe.

— Trebue să serbăm eliberarea dumneavoastră, zise directorul Smith.

Crestatul nu prea avea chef.

— Aş prefera să mă duc acasă, zise el.

Arăta foarte rău şi părea obosit, ceea ce dealtminteri era uşor de înţeles după încercarea grea prin care trecuse, cu atât mai mult cu cât nu mai era tânăr şi nu mai avea puterea de rezistenţă pe care o avea Bob. Asupra acestuia întreaga aventură părea să nu fi avut nicio înrâurire.

— Dar din pricina mea să nu vă stricaţi petrecerea şi duceţi-vă undeva să beţi un pahar în sănătatea tuturor, adăugă Crestatul.

— Am făcut această propunere, având să mai vorbesc ceva cu dumneata, zise directorul Smith. Doamna Wilkens m'a rugat să-l cruţ pe soţul ei....

Crestatul făcu un gest de împotrivire.

— De la mine să nu se aştepte la cruţare. Nici nu vreau să aud de aşa ceva!

— Văd că azi nu, dar poate mâine vei gândi altfel. Voiu veni şi eu la prefectura poliţiei când îţi vei face depoziţia în afacerea aceasta.

248.— O viaţă nouă.

Plecarea în America avu loc mai curând decât se aşteptaseră toţi. Căpitanul Barnabe, Dolores şi Felicia nu avură nevoie să se ocupe cu pregătirile pentru acest voiaj. Toate formalităţile necesare ca viza paşapoartelor, predarea bagajelor, cumpărarea biletelor şi altele,

fură îndeplinite de unul din funcționarii societății de filme.

După întâmplările tragice prin care trecuseră, li se părea acum că se află într'un adevărat raiu.

Mai mult decât toți, Dolores și căpitanul Barnabe gustară zilele fericite pe cari le aveau acum.

Increderea lor într'un viitor mai bun crescu din clipă în clipă, așa încât începură să facă iar tot felul de planuri.

Când vor ajunge în America, Barnabe voia să-și caute iar o ocupație potrivită și spera că va putea găsi un post de căpitan, spre a avea iar existența asigurată și a putea îngriji de soția și copila lui.

Aceasta era cea mai mare dorință.

Dolores îl înțelegea prea bine, știindu-l un bărbat prea mândru și ambițios, ca să trăiască din venitul soției sau copilei lui.

Felicia nu mai îndrăzni să-i ofere o parte din salariul ei mare, pentru a putea trăi fără nicio grijă împreună cu mama ei.

După întrevederea importantă pe care Felicia o avusese cu mister Breward și când se fixase salariul ei, ea se înțelese cu căpitanul Barnabe ca acesta să se ocupe de administrarea veniturilor și averii pe care le avea.

— Aș vrea să fac economie, zise Felicia. Norocul de a fi devenit peste noapte o stea a filmului, nu va dura mult și va stârni invidia oamenilor. De aceea trebue să mă îngrijesc de viitor și să adun o mică avere spre a putea trăi mai târziu fără griji, când zilele de strălucire și glorie vor lua sfârșit, căci n'aș vrea să vă fiu o povară.

Acesta era singurul ei gând, căci alte dorinți nu mai avea sărmana fată.

Toate celelalte sentimente erau moarte în sufletul ei.

Dorul și visurile frumoase de odinioară erau înmormântate pentru veci!

Totuși, pe măsură ce vaporul se apropia de New-York, neliniștea și turburarea pe care o simțea devenea din ce în ce mai mare.

In ochii ei mari și frumoși se putea citi o jale adâncă, o tristețe de moarte.

Uneori buzele îi tremurau ca și când numai cu greu își stăpânea plânsul.

In astfel de clipe grele se retrăgea de ceilalți colegi și se ascundea în vreun colț al vaporului unde putea să plângă nevăzută de nimeni.

Și în dimineața când zări învăluită în negură silueta uriașă a statuii Libertății de la intrarea portului New-York, Felicia de Martigny, era singură pe punte și se uita tristă și gânditoare spre țara unde avea să înceapă o viață nouă.

Visase că va veni în Noul Continent ca femeie tânără și fericită, dar soarta nu-i fusese prielnică, așa că va trebui să înceapă o viață obositoare și să meargă pe calea spinoasă a carierii de artistă.

Acum știa că meseria de artistă pe care o îmbrățișase din întâmplare era o veșnică luptă cu tot felul de greutăți și cu adversari răuvoitori și pizmași.

Nicăieri altundeva drumul spre culme nu era atât de greu și căderile așa de grozave ca în lumea filmelor.

Stelele se iveau ca niște meteori strălucitori, dar tot atât de repede dispăreau.

Cum îi va merge oare ei? Ce soartă o aștepta?

Va fi în stare să se mențină vreme mai îndelungată? Se vor împlini oare prevestirile lui mister Breward și ale regisorului Cornell, cari spuseseră că va fi o a doua Lilian Harvey și că se va bucura mult timp de favoarea răsfățatului public al cinematografelor?

Dar Felicia nu se gândi mult la aceste posibilități, ci se hotărî să lase totul în voia soartei.

Deocamdată frământa alte planuri în mintea ei.

Trebuia să dea ascultare glasului inimii și să se informeze în ascuns de Bob Wilkens. Voia să afle cum îi merge, dacă are o soție frumoasă și dacă e fericit cu dânsa.

Firește că nu și-l putea închipui cu desăvârșire fericit lângă altă femeie, căci atunci n'ar fi iubit-o pe ea atât de mult cum îi spusese de atâtea ori și cum își închipuise dânsa.

Ea nu putea să-l mai uite niciodată!

Era și acum a lui cu trup și suflet și ar fi jertfit oricând cariera strălucită care o aștepta, s'ar fi despărțit chiar și de mama ei, dacă Bob Wilkens ar fi venit s'o ia, dacă ar mai iubi-o așa cum o iubise odinioară.

Nici nu-i venea să se gândească ce ar face dacă din întâmplare s'ar mai întâlni odată cu dânsul.

De multe ori se ruga fierbinte Atotputernicului s'o cruțe de asemenea întâlnire.

Fu foarte mulțumită când din ordinul lui mister Breward, grupul de artiști nu se opri la New-York ci plecă îndată mai departe la Los-Angelos.

Firește că în tren nu se mai putea izola de ceilalți, spre a se gândi la tot ce o preocupa atât de mult și fu nevoită să îndure societatea colegilor ei și curtea pe care i-o făcea tânărul Higgins.

Acesta se îndrăgostise nebun de ea în timpul scenelor pe care le jucaseră împreună în Groenlanda.

El știa însă că dragostea lui era fără nădejde, căci odată, pe când i-o mărturisise, Felicia, izbucnise în plâns și îi destăinuise iubirea nenorocită pe care o purta în sufletul ei chinuit.

Din ziua aceea Higgins se purtă cu tânăra fată cu o atenție mișcătoare, îi citea din ochi toate dorințele și o servea așa cum un sclav își servește regina.

Pe Felicia toate acestea o dureau în suflet, căci știa din proprie experiență cât de grozave sunt suferințele unei iubiri nenorocite.

Insă toate străduințele ei de a-l face pe Higgins să înțeleagă zădărnicia dragostei lui, rămaseră fără rezultat.

Așa dar și aceasta era una din pricinile care o făceau să fie îngrijorată de viitor.

Singurul gând care îi mai aducea o mângâiere era faptul că nu va rămâne singură când mama ei și căpitanul Barnabe vor pleca în călătoria lor de propagandă, deoarece atât contele de Martigny cât și Karin Ryström se hotărâseră să mai rămână la film, cu atât mai mult cu cât mister Breward le dăduse asigurarea că în fiecare film ce se va mai juca, îi va întrebuința ca figuranți, sau le va încredința roluri mici.

In sfârșit, sosirea în marele oraș al filmelor aduse atâtea impresii noui, încât Felicia uită pentru câteva zile toate grijile ei.

Se pare că natura a revărsat asupra Hollywoodului cele mai frumoase daruri ale ei.

Acest colț de lume e un adevărat raiu.

La șes cresc plantele și arborii tropicali cei mai minunați, iar pe coastele munților sunt păduri de o frumusețe rară.

Priveliștile cele mai fermecătoare de care poate avea nevoie un regisor de filme, îi sunt oferite din belșug.

Nu e deci de mirare că în acest ținut ideal, cu o climă minunată s'a înălțat uriașa cetate a filmelor.

Nenumărate se înșiră palatele de sticlă, din care însă nu se văd decât acoperișurile, căci societățile de filme, spre a se feri de privirile indiscreților, au înconjurat atelierele și terenurile lor de operație cu ziduri înalte, lungi de mulți kilometri. Pe aceste terenuri se află tot de ce are nevoie un film: păduri, lacuri, râuri, prăpăstii, cascade, coline, câmpii, pajiști, vile, colibe și străzi întregi.

Felicia și ai ei închiriară o vilă mobilată cu mult gust, așezată în afara orașului de filme, unde puteau găzdui atât pe contele de Martigny cât și pe Karin Ryström.

Găsiră repede servitori pricepuți, așa că în scurt timp se simțiră bine în noul lor cămin.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 88
9 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Poliţistul se apleacă asupra trupului neînsufleţit (pag. 669)

Intâmplările tragice prin care trecuseră în ţinutul mărilor de ghiaţă fură repede uitate şi erau acum ca un vis urât.

Viaţa nouă începu ca un basm minunat din „O mie şi una de nopţi".

Chiar a treia zi după sosirea lor, maşina societăţii de filme fu trimisă la vilă, pentru a lua pe Felicia şi pe ai ei să viziteze atelierele.

Acolo avură prilejul să vadă rularea de probă a filmului din Groenlanda, pe care mister Breward voia să-l termine cât mai repede, spre a-l închina cinematografelor.

Tot odată văzură afişele de reclamă şi citiră articolele de propagandă cari apăruseră în ziare în ultimele săptămâni. Afară de aceasta, se hotărîră zilele în care aveau să se joace scene pentru un nou film şi se discutară toate amănuntele rolului principal.

Viaţa înfrigurată a marei cetăţi a filmelor o târî pe Felicia de Martigny într'un vârtej ameţitor, aşa că uită de toate necazurile şi grijile ei.

Când nu era de lucru în ateliere, aveau loc convorbiri cu ziarişti, cari uneori aşteptau ceasuri întregi pe Felicia spre a-i lua interviewuri şi a publica apoi articole interesante asupra ei în toate ziarele mari.

Felicia asculta cu luare aminte sfaturile lui Breward şi nu trăda nimănui că în realitate se numeşte Felicia de Martigny; făcu aceasta

cu atât mai mult, cu cât sub pseudonimul pe care îl luase putea să se ascundă de Bob și tatăl lui.

Totuși într'o zi tresări până în adâncul inimii, când mister Breward îi spuse că se pregătește să plece la New-York să asiste la premiera celui dintâi film al ei.

Dacă se va duce și Bob Wilkens la această premieră ?...

Ce se va întâmpla oare dacă o va vedea pe ecran și va fi însoțit de tânăra-i soție ?

Nu putea să-și dea niciun răspuns la această întrebare, dar presimțea că ziua aceea va aduce o nouă schimbare mare în viața ei.

Dacă această schimbare va fi spre fericirea sau spre o mai mare nenorocire a ei, va arăta numai viitorul.

249. — Crimă sau sinucidere ?

Roger Hallier ținu să-l însoțească pe Bob Wilkens până acasă, așa că se despărți de Crestat, spunându-i că se va întoarce mai târziu la locuința lor.

Și directorul Smith își luă rămas bun de la ei, căci făgăduise doamnei Wilkens s'o cheme la telefon îndată ce va avea ceva hotărîtor în privința lui Bob. Voia să-și ție făgăduiala, cu toate că era târziu. Își închipuia însă că sărmana femeie nu-și va găsi liniște până când nu va afla ce se întâmplase cu fiul ei.

Pe când Bob Wilkens și Roger Hallier mergeau pe străzile tăcute, își povestiră fiecare ce li se întâmplase și Bob îi mulțumi tânărului lucrător pentru ajutorul pe care i-l dăduse.

Erau atât de adânciți în convorbirea lor, încât nici nu băgară de seamă că începuse să plouă. Își ridicară numai gulerele hainelor și merseră mai departe.

— Și acum tatăl dumitale va fi adus în fața judecății, zise Roger Hallier ca o încheiere a povestirii lui.

— Da, mi-e teamă și mie că așa ceva nu se va putea înlătura.

— Merită însă o pedeapsă aspră.

—Recunosc și eu că merită, dar vezi, dragă Hallier, nu pot uita că totuși e tatăl meu. M'am străduit din răsputeri să-l consider ca străin, să nu mai văd în el pe tatăl meu, dar nu e așa de ușor cum am crezut, cu toate că are un caracter atât de urât și a făcut mult rău nu numai altora, dar și mie. Fără să vreau simt că în vinele mele curge același sânge ca și într'ale lui și faptul acesta mă face să înclin spre îndurare. Apoi mai gândește-te la rușinea asta mare. Și eu port numele de Wilkens și ar fi grozav pentru mine, dacă acest nume ar fi târît în mocirlă și ar fi pronunțat cu dispreț de toată lumea. Deși sunt cu totul nevinovat și am avut numai de suferit de pe urma lui, pata va rămâne și asupra mea.

—Te înțeleg foarte bine, dar crezi oare că scandalul se va putea înlătura ?

— Da, în cazul că nu vom spune că tatăl meu a fost acela care a pus la cale această afacere urâtă.

— Dar asta s'a și făcut. Am istorisit comisarului tot ce s'a întâmplat și n'a fost cu putință să nu pomenesc și numele tatălui dumitale.

Bob Wilkens căzu pe gânduri și câtva timp rămase foarte tăcut. In sfârșit întrerupse iar tăcerea și zise :

— Asta s'ar putea drege și în acest scop ar fi deajuns să retragi mâine declarația dumitale.

— Pentru dumneata voiu face și asta.

Ploaia începu să cadă mai tare, așa că cei doi tineri grăbiră pasul.

Ajungând la vila unde locuia Bob Wilkens, se despărțiră repede ca să nu mai stea pe ploaie.

— Incă odată mii de mulțumiri, dragă Hallier. Mâine ne vom vedea la prefectura poliției.

— Da, noapte bună, mister Wilkens.

Roger Hallier se depărtă, iar Bob Wilkens căută în buzunarul hainei cheia spre a deschide portița grădinii.

Pe când mergea spre vilă, își ridică privirea spre apartamentul soției sale și văzu că două ferestre erau încă luminate.

Pesemene că mai avea musafiri cari nu se puteau hotărî să plece

Alte gânduri nu-și făcu Bob și intră în casă.

Sergentul de stradă care făcea serviciu în acel cartier, se plimba morocănos încolo și încoace, blestemând vremea și slujba lui, care îl silea să-și petreacă tot timpul pe stradă, fie pe vreme bună, fie pe vreme rea.

Deodată tresări, ridică repede capul și rămase în ascultare.

Nu se auzise oare un foc de armă?

Șovăi câteva clipe, apoi o luă la goană în direcția de unde se auzise împușcătura.

Gâfâind ajunse în fața porții grădinii prin care cu cinci minute în urmă trecuse Bob Wilkens.

In lumina palidă a felinarului, sergentul zări chiar în fața porții un om întins la pământ.

O crimă !

Polițistul se aplecă asupra omului care nu mai dădea niciun semn de viață (Vezi coperta).

Nu mai putea să-i dea niciun ajutor și întâia lui datorie era acum să dea alarma. Duse fluierul la buze și printr'un fluierat prelung chemă pe un camarad, care își apăru după scurt timp dintr'o stradă lăturalnică.

— Ce s'a întâmplat ? îl întrebă acesta de departe.

Camaradul său arătă spre mort.

— Omul acesta a fost împușcat. Fugi repede și înștiințează pe cei de la Parchet.

Celălalt polițist se depărtă în pas alergător și după câtva timp se întoarse spunând :

— S'a făcut, cei de la parchet vor fi îndată la fața locului.

Rămaseră amândoi lângă mort și începură să discute despre acest caz.

— Ai văzut ceva ce ar putea da de bănuit ?

— Nimic, am auzit numai împușcătura.

— Omul pare să fi ieșit tocmai din vila aceasta și glonțul l-a nimerit chiar în clipa când ieșea pe poartă.

— E foarte bine îmbrăcat.

— Da.

— Să-l fi împușcat oare cineva cu gândul de a-l prăda ?

— Nu cred, căci îl văd întins așa cum a căzut. Va să zică nimeni nu s'a mai atins de dânsul.

In clipa aceea se auziră pași venind dinspre vilă. Era Bob Wilkens. Se apropiă de mort, se uită lung la fața palidă a acestuia, apoi se întoarse înfiorându-se. Se depărtă câți-va pași și timp de câteva minute rămase în loc, ca pierdut în gânduri, apoi se îndreptă iar spre vilă, fără să fi pus polițiștilor măcar o singură întrebare.

Cei doi sergenți de stradă îl urmăriseră cu privirea, apoi se uitară nimiți unul la altul.

— Ciudat lucru!

— Se părea că nu e de fel surprins de a vedea un mort aci.

— Știi cine este ?

— Tânărul Wilkens.

— Omul acesta a venit doar din vilă. Presupun că a fost înăuntru, așa că tânărul Wilkens trebue să-l cunoască.

Convorbirea lor fu întreruptă, căci în clipa aceea sosi automobilul poliției, aducând pe domnii de la Parchet.

Polițistul care fusese cel dintâi la locul crimei, se apropiă de procuror și își făcu raportul.

— Mulțumesc, răspunse procurorul scurt.

Se apropiară toți de mort și aprinseră mai multe lanterne electrice. Medicul legist care venise cu comisiunea, își puse niște mânuși de cauciuc, se aplecă asupra mortului, îl examină repede apoi se ridică și zise :

— E mort. A fost lovit în piept, probabil drept în inimă.

Intre timp ceilalți funcționari ai Parchetului montaseră o lampă electrică mare pe care o puseră în legătură cu bateria automobilului. Lampa fu aprinsă și lumina ei puternică fu îndreptată asupra omului care zăcea întins la pământ.

Procurorul zise:

— Să se facă fotografiile.

Fotograful se apropiă și luă scena din toate părțile.

— Gata! zise el apoi.

Acum începu cercetarea locului crimei.

— In pământul muiat de ploaie se văd urme care duc spre vilă, zise un comisar care intrase în grădină.

— Să se ia îndată forma urmelor, porunci procurorul și unul din funcționari începu îndată operația.

Aduse ghips din mașină, îl amestecă cu apă într'o farfurie și turnă amestecul în una din urmele de pași.

Intre timp colegii lui mai descoperiră și alte lucruri de mare însemnătate: revolverul cu care se trăsese asupra mortului și o batistă.

După ce se făcu cercetarea terenului, se începu aceea a cadavrului. Insuși procurorul îi desfăcu haina și căută prin buzunare, spre a găsi acte de legitimație.

— N'are niciun act la dânsul, așa că nu putem stabili cine este.

Unul din ceilalți domni zise:

— Presupun că a venit din vilă, așa că locatarii acesteia trebue să-l cunoască.

— Du-te și chiamă-i încoace, ca să le cerem lămuriri asupra mortului.

Comisarul se îndreptă spre intrarea vilei și sună. Trebui să aștepte cam mult până când ușa fu deschisă și un servitor, ameţit încă de somn, îl întrebă ce dorește.

— Sunt comisar de poliție și aș dori să vorbesc cu proprietarul vilei, zise polițistul.

Spre marea lui surprindere, după câteva minute apăru în vestibul Bob Wilkens, îmbrăcat în toată regula.

Comisarul se prezentă și îl întrebă:

— Știți ce s'a întâmplat chiar la poarta grădinii dv.?

— Nu.

— A fost omorît un om.

Bob Wilkens făcu numai un semn din cap.

Comisarul îl rugă:

— Fiți atât de bun și veniți cu mine, să vedem dacă nu cunoașteți pe mort. Presupun că înainte de a fi împușcat a fost în vizită în vila dumneavoastră.

— La mine n'a fost, dar poate la soția mea.

Bob Wilkens pronunță aceste cuvinte cu un ton aspru și fruntea i se încruntă, așa că fața lui luă o expresie de severitate.

— Atunci trebue să rog pe soția dv. să vie și ea la fața locului.

Bob Wilkens se întoarse spre servitorul care mai era acolo și îi zise:

— Trezește pe cameristă și spune-i să anunțe pe soția mea.

— Pot să anunț și eu pe doamna, căci am văzut încă lumină în budoar așa că presupun că nu s'a culcat încă.

— Atunci du-te și spune-i să vie încoace.

Servitorul plecă și pesemne că spusese doamnei Hariett Wilkens despre cele întâmplate, căci ea era foarte palidă și tremura din tot trupul când veni în vestibul.

Comisarul se înclină în fața ei și zise politicos:

— Imi pare foarte rău, doamnă, că sunt nevoit să vă turbur în toiul nopții, dar e vorba de un caz foarte grav. Sunteți atât de bună să veniți cu mine?

— Trebue să vin neapărat?

Intrebarea fu pusă cu voce înăbușită și tremurătoare.

— Da, trebue.

Hariett Wilkens îl urmă pe comisar și Bob veni în urma lor.

Ajunseră la locul crimei.

Hariett se opri la oarecare depărtare și se uită îngrozită spre mort.

Nu-l recunoscu îndată, căci polițiștii stinseseră reflectorul și numai lumina palidă a felinarului lumina cadavrul.

— Apropiați-vă, doamnă, o îndemnă comisarul. Priviți bine pe mort și spuneți-ne cine este.

Bob Wilkens, care deasemeni se apropiase, urmărea fiecare mișcare a soției lui, fără a-și lua o clipă ochii de la dânsa.

Când Hariett nu dădu îndată urmare cererii comisarului, acesta o împinse încet spre mort și strigă deodată:

— Lumină!

Reflectorul fu aprins din nou.

Hariett zări deslușit cadavrul, scoase un strigăt de groază, își întoarse fața și era gata să se prăbușească la pământ, dacă comisarul n'ar fi sprijinit-o.

Oare numai vederea mortului o zdruncinase atât de adânc?

Procurorul se apropiă de dânsa și o întrebă:

— Cunoașteți pe mort, doamnă Wilkens?

Hariett dădu din cap, dar nu putu să răspundă îndată. Abia după câteva clipe fu în stare să pronunțe cu voce slabă:

— E contele François de Gerbeville.

Aceste cuvinte erau spuse atât de încet, încât abia fură auzite de cei din jurul tinerei femei.

Ea ridică apoi capul și privirea ei se întâlni cu aceea a lui Bob.

Fața acestuia era atât de nemișcată, încât semăna cu o mască de piatră.

Hariett îl cercetă cu privirea și în ochii ei se putea citi întrebarea:

— Tu ai făcut asta?

Iar în privirea lui Bob era răspunsul:

— Toată vina e numai a ta.

Procurorul notase numele și urmă să pună întrebări doamnei Wilkens.

— Contele de Gerbeville a fost în vilă înainte de a se întâmpla crima, nu-i așa?

Intrebarea aceasta era foarte neplăcută pentru Hariett, căci dacă dădea răspuns, trebuia să mărturisească cum că în lipsa soțului ei,

venise un domn la dânsa care rămăsese până după miezul nopții.

Dar în astfel de imprejurări grele femeile găsesc întotdeauna o portiță de scăpare. Tot așa facu Hariett; se prefăcu că leșină, începu să respire greu, își duse mâna la frunte, bâlbâi câteva cuvinte neînțelese ca și când ar fi vrut să răspundă, dar rămase mută.

Comisarul se adresă superiorului său și zise:

— Iertați-mă, domnule procuror, dar sunt de părere s'o cruțăm pe doamna Wilkens de un interogatoriu în toiul nopții. Am impresia că nu e în stare să răspundă la întrebările care i se pun.

— Aceeași impresie o am și eu. Lucrul de căpetenie este că am aflat numele mortului și deocamdată să ne mulțumim cu atât.

Apoi procurorul se înclină în fața tinerei femei și adaugă:

— Mulțumesc, doamnă Wilkens.

Aceasta părea să-și fi revenit puțin, așa că întrebă:

— Pot să mă întorc în casă?... E îngrozitor!... Eu...

— Vă putem înțelege foarte bine, doamnă Wilkens. Nu puteți suporta vederea acestei scene îngrozitoare. Dacă vreți, sunteți liberă să vă întoarceți în casă.

Toți se așteptară ca Bob Wilkens să ofere brațul soției sale, spre a o conduce, dar el nu făcu nicio mișcare, așa că comisarul fu acela care o sprjini și o conduse până la intrarea vilei.

Și de astă dată Bob Wilkens merse în urma lor, cu capul plecat și cu mintea aproape rătăcită.

250. — O veste înspăimântătoare.

Târziu după miezul nopții, Gaston de Moulinet se întoarse acasă, foarte obosit, aproape istovit.

Dispoziția lui nu era prea bună, căci se plictisise grozav la un concert simfonic la care se dusese împreună cu Ethel Drof, apoi cutreierase tot felul de localuri de noapte, fără să fi găsit o societate plăcută. Cu toate că veșnicile cereri de bani ale lui Gerbeville îi erau mai mult decât neplăcute, totuși fără acesta se simțea stingher, căci contele cunoștea bine toate localurile de petrecere și știa unde se poate găsi o societate veselă și simpatică.

De când primise scrisoarea pe care i-o trimisese Lolo, se simțea foarte turburat și neliniștit.

Se aștepta mereu la isbucnirea unui scandal și de multe ori regreta că se logodise cu Ethel Drof înainte de a fi rupt orice legături cu Lolo.

Mai cu seamă în zilele din urmă, era ca și o fiară hărțuită mereu de haită și de vânători.

Doamne, de ar scăpa odată de toate aceste



chinuri și de ar putea duce în sfârșit o viață liniștită și fără griji!

Frânt de oboseală, se culcă în patul lui și după câteva clipe căzu într'un somn adânc.

Spre dimineață fu deșteptat de o bătaie puternică în ușă.

Buimăcit, se ridică în pat și se uită la ceas.

Abia trecuse de ora șapte.

Cine îndrăznea oare să-i turbure liniștea atât de dimineață ? !

Cu glas morocănos întrebă :

— Cine e acolo ?... Ce s'a întâmplat ?

Răspunsul veni repede și scurt:

— Deschide!... Aici e poliția!

Intr'o clipă Gaston de Moulinet se desmetici de-a binelea și un fior de spaimă îi străbătu tot trupul.

Poliția ?... La dânsul ?.. Ce însemna oare asta ? ! ...

Gândurile i se învălmășiră vijelios în minte.

Depusese oare Lolo vreo plângere împotriva lui ?

Sau dăduse poliția de urma vreunei isprăvi de-a lor, adică de-a contelui de Gerbeville?... Din nefericire aveau destule pe cuget.

Dar nu, așa ceva nu era cu putință.

Ei fuseseră întotdeauna foarte prevăzători, nu li se putea dovedi nimic, iar pe de altă parte Lolo îl iubea prea mult pentru a-l da pe mâna poliției.

Sări agitat din pat, îmbrăcă o haină peste pijamaua de noapte și deschise ușa.

Zări un domn îmbrăcat în haine civile, însoțit de doi polițiști și se sperià și mai mult.

— Ce doriți ? îi întrebă el cu voce nesigură.

Civilul îi arătă legitimația lui, apoi zise :

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Gaston de Moulinet, nu-i așa ?

— Da, eu sunt, răspunse el și făcu o mișcare prin care îi pofti să intre în cameră.

Comisarul mulțumi și intră.

Pe când cei doi polițiști se postaseră de o parte și de alta a ușii, comisarul luă loc pe un scaun. Gaston de Moulinet se reculese și, spre a nu-și trăda turburarea, oferi comisarului o țigaretă și își aprinse și el una.

— Trebue să-ți pun câteva întrebări de mare însemnătate, domnule Moulinet, începu comisarul, după ce își aprinse țigareta. Locuiești în același apartament cu prietenul dumitale, contele François de Gerbeville?

— Da.

— Ieri seară ai fost împreună cu contele ?

— Da, până la cină.

— Apoi v'ați despărțit ?

— Da.

— De ce ?

Gaston de Moulinet zâmbi.

— Imi dădusem întâlnire cu logodnica mea, domnișoara Ethel Drof, ca să mergem împreună la un concert simfonic.

— De ce nu v'a însoțit și prietenul dumitale?

— Spunea că nu vrea să ne stingherească, închipuindu-și că în calitatea noastră de logodnici preferăm să fim singuri și afară de asta, pesemne că avea în perspectivă o distracție mai bună. Dar îmi dai voie să te întreb ce rost are acest interogatoriu ?

— Am însărcinarea să fac cercetări asupra contelui de Gerbeville și e foarte natural să mă adresez în primul rând celui mai bun prieten al lui.

Gaston de Moulinet clătină nedumerit capul și se uită întrebător la comisar.

— Dar cu ce scop faci cercetări asupra contelui de Gerbeville? întrebă el buimăcit.

— Pentru a descoperi pe ucigașul său.

La auzul acestor cuvinte, Gaston de Moulinet sări îngrozit în picioare și se dădu câțiva pași înapoi.

— Pe ucigașul lui? repetă el ca ieșit din minți.

Comisarul dădu din cap și îi istorisi întâmplarea din noaptea trecută.

Gaston de Moulinet ascultă înmărmurit de groază și ducându-și mâna la frunte, murmură:

— Mort?... François e mort!...

Comisarul îi aruncă o privire pătrunzătoare, tăcu câteva clipe, apoi urmă:

— Ai vreo bănuială cine ar putea fi ucigașul?

— Nu.

— Contele de Gerbeville avea dușmani cari i-ar fi putut dori moartea?

Inima lui Gaston de Moulinet amenința să stea în loc, căci se gândi la Lolo.

Ea ura pe François de Gerbeville și nu odată spusese că îi dorește moartea. Dar Lolo era la Paris și nu putea să fi făptuit crima. Cine să fie oare? In toiul acestor gânduri se reculese și răspunse:

— Nu știu pe nimeni, domnule comisar.

Acesta se uita țintă la dânsul și răspunse:

— Din interogatoriile luate personalului, am aflat că aveai deseori certuri cu contele de Gerbeville, domnule Moulinet...

Acesta tresări, foarte turburat.

— Pentru Dumnezeu!... Nu cumva mă bănuiești pe mine?!...

Comisarul ridică din umeri, dar înainte de a putea răspunde ceva, Gaston de Moulinet urmă:

— Eu pot să-ți spun precis unde am fost în timpul când s'a comis crima, domnule comisar și va trebui să recunoști că în niciun caz nu pot fi bănuit. Logodnica mea, domnișoara Ethel Drof îți va putea spune că am fost împreună cu dânsa până la miezul nopții. Apoi am fost la barul „Libelula" unde am stat până pe la unu. De aci m'am dus la cabaretul „Trocadero", unde am petrecut cu câteva fete până la patru dimineața, când m'am întors acasă, ceea ce-ți va putea confirma și portarul de noapte care m'a văzut intrând. Până la venirea dumitale habar n'am avut ce nenorocire s'a întâmplat prietenului meu.

Comisarul își lua mereu notițe, apoi întrebă mai departe:

— In casa tânărului Wilkens te duceai de multe ori în vizită, domnule Moulinet?

— Firește că da.

— Ai avut cumva impresia că tânăra pereche nu prea duce traiu bun în căsnicia ei?

— N'am avut numai impresia aceasta, domnule comisar, ci știu sigur de la logodnica mea că Bob Wilkens nu s'a căsătorit din dragoste cu soția lui și că umblă cu gândul să divorțeze cât mai repede de dânsa.

— Va să zică n'ar fi fost gelos pe soția lui dacă ea ar fi avut un amant, de pildă pe contele François de Gerbeville?

Gaston de Moulinet zâmbi cam încurcat și răspunse:

— Asupra acestei chestiuni nu mi-am putut forma nicio părere, căci n'am aflat ce s'a petrecut între cei doi soți. Mi s'a spus numai că domnul Bob Wilkens e foarte violent, că în timpul din urmă a avut loc o ceartă serioasă între el și tatăl său și presupun că și față de soția lui s'a purtat ca un tiran.

Comisarul se juca nepăsător cu creionul său, dar în acelaș timp observa cu mare luare aminte pe Gaston de Moulinet, pe sub gene.

Se făcu iar o tăcere scurtă, după care comisarul întrebă iar, bănuitor:

— Crezi că tânărul Wilkens ar fi în stare să omoare pe un rival?

Gaston de Moulinet își frecă nervos mâinile.

— Scuză-mă, domnule comisar, dar în privința aceasta n'aș vrea să-mi spun părerea.

Comisarul se ridică și vârî carnetul de notițe în buzunar, apoi zise:

— Deocamdată îmi ajung și informațiile pe care mi le-ai dat. Voiu mai face o percheziție a camerei mortului și voiu confisca tot ce ar putea contribui la lămurirea acestei crime misterioase.

Comisarul trecu în camera vecină. Gaston de Moulinet veni după el și urmări toate mișcările polițistului.

Cu o cheie potrivită acesta descuiă biroul și puse într'o servietă toate scrisorile și actele pe care le găsi acolo. Cercetă toate sertarele și garderobul, dar negăsind decât haine și rufe, comisarul încheiă percheziția.

Inainte de a părăsi apartamentul, îl mai întrebă pe Gaston de Moulinet:

— Nu știi dacă prietenul dumitale a avut o armă asupra lui?

La întrebarea aceasta Gaston de Moulinet ridică din umeri și răspunse:

— Din nefericire nu pot să-ți spun nimic în privința asta. Se poate să fi cumpărat un revolver, căci în timpul din urmă mi-a spus în câteva rânduri că nu se simte sigur când iese noaptea.

— A spus cumva că se simte îndeosebi nesigur când se duce la vila Wilkens?

— Asta nu.

— Se ducea deseori acolo?

— In timpul din urmă zilnic.

— N'a spus niciodată că are de gând să se sinucidă?

— Niciodată!... Dimpotrivă, contele de Gerbeville ținea foarte mult la viață și spunea mereu că ar vrea să trăiască o sută de ani, păstrând bineînțeles puterea tinereții.

— Bine. Iți mulțumesc pentru lămuririle pe cari mi le-ai dat, domnule Moulinet. Te rog să fi atât de bun să te ții la dispoziția poliției și în zilele următoare.

— Bineînțeles, domnule comisar. Am tot interesul ca această crimă grozavă să fie dovedită și moartea prietenului meu să fie răzbunată.

— Poți fi foarte sigur, domnule Moulinet, că se va descoperi făptașul și își va lua pedeapsa meritată.

Işi luă apoi rămas bun și plecă împreună cu cei doi polițiști cu cari venise.

Gaston de Moulinet rămase singur și adânc turburat.

Nici nu se mai gândi să se culce din nou.

Emoţia lui era atât de mare, încât tremura din tot trupul.

Francois de Gerbeville mort!... Fusese ucis în noaptea aceea!

La început nici nu fu în stare să cuprindă cu mintea această veste grozavă.

Cine să fie oare ucigaşul?

Comisarul îi spusese că această crimă nu avusese de scop jefuirea victimei.

— Nu cumva Bob Wilkens?...

Gaston de Moulinet nu apucă să-şi depene până la sfârşit firul gândurilor, căci deodată auzi în spatele lui sgomotul uşor al uşii care fusese deschisă şi închisă la loc.

Se întoarse cu o mişcare bruscă şi... ridicând mâinile, scoase un ţipăt de groază, ca şi când ar fi zărit o fantomă.

251. — Sub bănuială grozavă.

Parchetul începu chiar în noaptea aceea cercetările pentru a da de urma ucigaşului încă necunoscut şi primul pas pe care trebuia să-l facă, era perchiziţionarea locuinţei contelui Francois de Gerbeville. Indeosebi corespondenţa lui fu cercetată cu amănunţime, nădăjduind de a putea afla ceva din scrisorile pe cari le primise şi a găsi astfel urma ucigaşului.

Nefiind vorba de prădăciune, nu putea fi decât o crimă din răzbunare sau din gelozie, căci alte motive nu existau. Cauze politice iar nu, deoarece contele de Gerbeville nu jucase niciun rol oficial şi nu făcuse niciodată politică.

La perchiziţia care se făcu se găsiră şi scrisorile pe cari Hariett le scrisese contelui de Gerbeville.

Intreaga corespondenţă fu confiscată şi pusă la dosarul acestei crime senzaţionale.

In felul acesta se stabiliră legăturile cari existaseră între Hariett Wilkens şi contele de Gerbeville şi de aci parchetul întinse mai departe firele pentru prinderea criminalului.

La locul crimei fuseseră găsite urme de paşi, o batistă şi chiar arma cu care se făptuise crima, aşa dar parchetul avea indicii destule spre a putea urmări pe criminal şi a-i dovedi fapta, dacă va încerca să tăgăduiască.

Prima întrebare pe care şi-o puseră domnii de la parchet fu:

— A cui e batista care a fost găsită la locul crimei?

Avea un monogram şi anume literele B.W.

Când procurorul văzu aceste litere, se uită lung la colegul său de la poliţia judiciară şi zise:

— Mi se pare că vom putea lămuri repede afacerea şi vom şti cine este ucigaşul.

Colegul îi luă batista din mână şi o cercetă cu amănunţime. După câteva clipe spuse şi el:

— Această batistă a fost întrebuinţată multă vreme, căci e foarte murdară.

— Ai dreptate; faptul acesta îmi întăreşte presupunerea

— Ai o anumită bănuială?

— Da, şi una care e foarte aproape de mintea omului.

— Spune-mi numele aceluia pe care îl bănuieşti.

— Wilkens.

— Tânărul Wilkens?... Nu se poate. Literile de pe batistă sunt B. W. pe când tânărul Wilkens se numeşte Robert.

— E adevărat, dar cum se prescurtează numele de Robert?

— Bob.

— Ei vezi?... Ştii doar că a fost vreme mai îndelungată prizonierul muşteriului nostru Surry?

— Am auzit de asta.

— In timpul cât a fost ţinut prizonier nu şi-a putut schimba batista şi din pricina aceasta e atât de murdară. Imi pun capul că batista e a tânărului Wilkens şi cum a fost găsită la locul crimei, putem foarte bine să presupunem că el e ucigaşul.

— Dar care ar fi motivul faptei lui?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 89
D IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



In pragul ușii se afla Lolo Dyon, soția contelui (pag. 708)

— Gelozia! Din scrisorile cari au fost găsite în biroul mortului reiese limpede că a avut legături de dragoste cu tânăra doamnă Wilkens. Ieri seară soțul ei a fost eliberat de poliție din mâinile banditilor și când a venit pe neașteptate acasă a găsit pe Franțuz la soția lui. Contele de Gerbeville a părăsit repede vila, Bob Wilkens l-a urmărit și în fața porții l-a împușcat. Aceasta e deslegarea acestui caz care părea atât de misterios la început. Nu ne mai trebue decât să stabilim că și urmele din grădină sunt ale lui, precum și revolverul din care a fost tras glonțul ucigător.

— Dumneata l-ai văzut pe Bob Wilkens îndată după crimă?... Ce impresie ți-a făcut?

— Era foarte calm.

— De obiceiu un om nu poate rămâne calm după ce a făptuit o crimă.

— Poate că Bob Wilkens nu-și consideră fapta ca o crimă, ci e de părere că a procedat în plin drept. Gelozia dă naștere de multe ori la astfel de interpretări ale drepturilor omului.

— Dacă prin împușcarea contelui de Gerbeville și-a apărat într'adevăr onoarea casei, atunci e drept că fapta lui nu poate fi considerată ca o crimă.

— Nu ca o crimă care se pedepsește cu moartea, totuși ca o faptă care se pedepsește destul de grav. Atitudinea pe care a avut-o față de soția lui când aceasta a fost confruntată cu cadavrul contelui de Gerbeville, mă face să cred

că cei doi soți nu trăiesc în bună înțelegere. S'au uitat foarte ciudat unul la altul și când tânăra femeie a fost aproape să cadă din pricina emoției prin care trecea, el nu s'a grăbit de fel să-i vie în ajutor și nici n'a condus-o el în casă, ci a lăsat această sarcină comisarului.

Șeful poliției judiciare dădu din cap și zise:

— Ai dreptate, scumpul meu coleg. Toate aceste fapte dau mult de bănuit.

După câteva minute intră în birou comisarul Hove și raportă șefului poliției judiciare:

— Am făcut cercetări în cazul Surrry. Informația pe care am primit-o de la vila Wilkens când am întrebat la telefon și când mi s'a spus că mister Bob Wilkens e plecat în Europa se bazează întrucâtva pe adevăr, căci mister Wilkens avea de gând să plece, dar și-a amânat călătoria. La biroul de călătorii am aflat că și luase biletul de vapor.

Cei doi domni se uitară unul la altul.

— E ca și când și-ar fi pregătit dinainte fuga.

— Dacă e așa, trebue să ne grăbim.

— Vrei să-l arestezi imediat?

— Nu; deocamdată îl voiu chema să-i iau un interogatoriu.

Apoi adresându-se comisarului, adăugă:

— Dă, te rog, ordin ca mister Wilkens să fie chemat încoace pentru interogatoriu. Vei lua toată măsurile să nu se poată sustrage acestui interogatoriu și dacă ar încerca să părăsească New-York-ul să fie arestat imediat.

Bob Wilkens nici nu se gândea să fugă, dimpotrivă, veni el singur căci se înțelesese doar cu Roger Hallier, Crestatul și directorul Smith să se întâlnească în dimineața următoare la Prefectura Poliției.

Comisarul Hove îl întâlni pe gang și îl rugă să vie îndată cu dânsul.

După ce îi salută politicos pe cei doi domni, Bob Wilkens îi întrebă:

— Negreșit că doriți să aflați amănunte de la mine asupra crimei care s'a făptuit în fața casei mele?

— Da, pentru asta te-am chemat.

— Regret însă de a nu vă putea da nicio lămurire căci n'am văzut nimic și nici nu știu cine ar fi putut comite fapta.

Șeful poliției judiciare îl rugă să ia loc, apoi îi întinse batista care fusese găsită la locul crimei și îi zise:

— Mister Wilkens, ai pierdut ieri această batistă.

Bob Wilkens se uită la ea, o recunoscu, o vârî în buzunar și zise:

— E timpul s'o dau la spălat căci e foarte murdară.

Procurorul îi aruncă o privire pătrunzătoare și îl întrebă:

— Va să zică e batista dumitale?

— Firește, altfel n'aș fi vârît-o în buzunar.

— Am găsit-o lângă cadavrul contelui de Gerbeville.

— Da?... Pe semne că am pierdut-o când am deschis portița grădinii. Poate mi-a căzut pe când am scos cheia din buzunar.

Bob Wilkens părea foarte liniștit și niciuna din aceste întrebări nu-l turbură câtuși de puțin.

Procurorul se rezemă în fotoliu, se uită țintă în ochii lui Bob Wilkens și îl întrebă din nou:

— Nu cumva ai pierdut batista când ai scos revolverul?

— Ce revolver? făcu Bob nedumerit.

— Pe acesta.

Procurorul luă revolverul care se afla în fața lui pe birou și îl întinse lui Bob Wilkens. Acesta i-l luă din mână și îl privi cu luare aminte.

— Imi pare rău că n'am avut arma asta la mine când m'am dus la Surry.

— Recunoști că e a dumitale?

— In orice caz am un revolver care seamănă cu acesta. Marca Clemens-Patent, calibrul 6,35.

— Aceasta e arma.

— Ați găsit-o asupra mortului?

— Ba la locul crimei.

Bob Wilkens clătină zâmbind capul.

— Atunci nu poate fi a mea. Revolverul meu trebue să fie într'un sertar al măsuței de noapte din dormitorul meu.

— Știi bine asta?

— Când mi-am rânduit biroul l-am pus la locul lui obișnuit.

— Ne dai voie să trimitem un polițist în locuința dumitale spre a aduce revolverul?

— Negreșit că da.

Procurorul dădu ordinul necesar și după plecarea polițistului care fusese însărcinat să aducă revolverul, Bob Wilkens se uită lung la cei doi domni și întrebă:

— De ce puneți atâta preț să știți dacă revolverul meu se mai află în măsuța de noapte unde l-am pus?... Aveți aerul ca și când m'ați bănui.

— După indiciile pe cari le-am găsit, suntem nevoiți să te bănuim că ești vinovat de acest omor.

Câteva clipe Bob Wilkens rămase înmărmurit, dar apoi izbucni în râs ca și când ar fi auzit o glumă bună.

— Credeți cumva că eu l-am împușcat pe Franțuz?... Bănuiala aceasta e ridicolă... Am eu mutră de ucigaș? Pentru ce să-l fi împușcat?...

Abia acum interogatorul își luă cursul normal.

—Inainte de a-ți spune presupusul motiv al faptei, mister Wilkens, trebue să-mi răspunzi la câteva întrebări, zise procurorul. Cea dintâi este: Trăiești fericit în căsnicia dumitale?

Bob Wilkens își înălță trupul și fața lui luă o expresie severă.

— N'am niciun motiv să stau de vorbă cu dumneata asupra chestiunilor mele familiare și să-ți descriu cum trăiesc în căsnicie.

— Nu te întreb din curiozitate, ci sunt nevoit să-ți pun această întrebare. La urma urmei nici n'ai nevoie să-mi răspunzi, căci îmi pot ușor închipui că o căsnicie în care soția...

Bob Wilkens îl întrerupse:

— Domnule procuror; nu țin deloc să aud ceva despre soția mea. Te rog dar să păstrezi pentru dumneata cunoștințele pe cari le ai. Soția mea îmi poartă numele, asa că nu permit nimănui să vorbească de dânsa, fie că ceea ce are de spus e adevărat sau nu.

— Mister Wilkens, aprob punctul dumitale de vedere care se bizuie pe zicătoarea: „rufele murdare trebuiesc spălate în familie" dar împrejurările ne silesc să discutăm toate amănuntele acestei triste întâmplări. Avem dovezi cari...

De astă dată îl întrerupse colegul său:

- Fii mai scurt și spune limpede ce credem și ce indicii avem pentru susținerea presupunerilor noastre.

— Există indicii împotriva mea? izbucni Bob Wilkens.

— Da, și chiar foarte grave

— Așa ceva nu e cu putință. Vă jur pe tot ce am mai scump că nici prin gând nu mi-a trecut să mă ating câtuși de puțin de viața contelui de Gerbeville.

Cei doi domni își dădură seama că indignarea lui Bob Wilkens din pricina bănuielii exprimate împotriva lui, era sinceră, dar n'ar fi fost buni criminaliști, dacă s'ar fi lăsat înrâuriți de această impresie. Pentru ei numai faptele aveau valoare și dacă aceste fapte dovedeau că Bob Wilkens era ucigașul, jurămintele lui nu i-ar fi putut abate de la această credință.

Când procurorul vru să continue interogatoriul, telefonul sună. El ridică receptorul și își spuse numele.

Era polițistul pe care îl trimisese la vila Wilkens și care îi raporta acum de acolo:

— Arma pe care trebuiam s'o aduc nu mai este aici.

— Caut-o în altă parte dacă nu mai e în măsuța de noapte.

— Am căutat prin toate sertarele, dar n'am găsit-o.

— Bine.

Procurorul se gândi câteva clipe, apoi strigă în aparat:

— Allo! Tot acolo ești?.. Da?.. Ascultă, anunță-te îndată doamnei Wilkens și roag-o să vie fără întârziere la Prefectura poliției.

Apoi puse receptorul la loc și zise lui Bob Wilkens:

— Revolverul dumitale n'a fost găsit acolo unde ai spus. Prin urmare e acesta care a fost întrebuințat la săvârșirea crimei. In fața acestei dovezi grave, te sfătuiesc să mărturisești. Presupun că ai comis fapta într'un moment de mare turburare, poate spre a te apăra? E mai bine să ne spui tot ce s'a întâmplat.

Bob Wilkens se făcu alb ca varul.

— E îngrozitor dacă mă credeți în stare să comit o crimă.

— Așa dar tăgăduiești?

— Da.

— Dar cum explici că tocmai revolverul dumitale a fost găsit la locul crimei?

Bob Wilkens ridică buimăcit din umeri.

— Nu găsesc nicio explicație. Cel mult poate să fi luat cineva revolverul din sertar pe

când lipseam, pentru a îndrepta bănuiala asupra mea.

Procurorul făcu un gest de protestare.

— Aceasta e o scuză de care se folosesc toţi cari vor să se desvinovăţească.

Turburarea lui Bob crescu şi mai mult şi ne mai fiind în stare să se stăpânească, se răsti la procuror:

— Cum îndrăsneşti să mă pui alături de orice criminal ordinar?! Eu nu sunt un ucigaş! Presupunerile dumitale sunt curată nebunie şi tot astfel aşa zisele dovezi de vinovăţie pe care spui că le-ai găsit.

— Ba sunt dovezi limpezi ca lumina zilei. Afară de asta am mai aflat că ţi-ai pregătit dinainte fuga.

Bob Wilkens făcu un gest obosit şi zise cu desnădejde:

— Dumnezeule sfinte, în ce încurcătură grozavă am intrat?!... Ce învinuiri mi se aduc!... Eu... un ucigaş ordinar care am comis o crimă cu premeditare!... Eu... m'am gândit să fug... mi-am pregătit fuga!

Deodată izbucni iar în râs.

— Visez oare?... Nu e cu putinţă să fie adevărat!...

Cei doi criminali îl observau neîncetat.

Era desnădejdea lui adevărată, sau juca o comedie spre a-i induce în eroare?

Procurorului îi mai veni o idee şi îl întrebă pe Bob:

— Ieri ai purtat aceleaşi ghete ca şi azi?

Bob Wilkens se uită la el cu o privire pierdută şi dădu numai din cap.

Procurorul chemă pe un funcţionar inferior şi îi ordonă:

— Măsoară talpa ghetei de la piciorul drept al acestui domn.

Bob lăsă să i se ia măsura, funcţionarul făcu operaţia cu băgare de seamă, apoi spuse procurorului dimensiunile pe care le găsise.

Pe birou se afla forma de ghips care fusese luată după urmele găsite în grădina vilei lui Bob Wilkens. Se luă şi măsura acestei forme şi se comparară dimensiunile.

— Urma e a dumitale, zise procurorul lui Bob.

— De ce n'ar fi?... Doar am intrat pe poarta vilei mele şi am trecut pe aleea care duce spre intrare.

— Incerci să găseşti pentru toate o explicaţie naturală, totuşi nu vei putea înlătura bănuiala care apasă asupra dumitale, căci e prea gravă. Recunoşti că la întoarcerea acasă ai găsit pe conte la soţia dumitale, că l-ai urmărit când a părăsit casa şi l-ai împuşcat, fie din gelozie, fie pentru a-ţi apăra onoarea casei?

— Dacă aş fi vrut, asta aş fi putut s'o fac mai de mult, dar nici nu mă sinchiseam de conte.

Bob vru să mai spună ceva, să mai dea lămuriri, dar în clipa aceea un funcţionar intră şi anunţă:

— Doamna Wilkens!

252. — O situaţie primejdioasă

Cu o mişcare nervoasă Gaston de Moulinet îşi trecu mâna peste frunte şi ochi.

I se păru că visează, că mintea lui înfierbântată îl face să aibă vedenii grozave, căci ceea ce avea înaintea ochilor nu putea doar să fie realitate!

Sau tot era adevărat?!

Rămase ca împietrit şi se sprijini de masă, căci i se părea că îi fuge pământul de sub picioare.

Colo, în pragul uşii, cu faţa palidă şi speriată, se afla Lolo Dijon, cu care Gaston de Moulinet era căsătorit în taină de aproape cinci ani.

In timpul interogatoriului pe care i-l luase comisarul, se gândise neîncetat la dânsa.

Şi acum?... Avea oare o halucinaţie?... Il înşelau simţurile?

Ba nu!... Ea era într'adevăr, în carne şi oase!

O sudoare rece îmbrobonă fruntea lui Gaston de Moulinet.

Işi trecu iar mâna peste ochi, ca şi când ar fi vrut să alunge vedenia din faţa lui, care îi tăia respiraţia şi îl făcea să se înfioare ca de un vis urât.

Dar deodată auzi un strigăt slab.

— Gaston!... Scumpul meu!...

Femeia sveltă şi graţioasă se năpusti asupra lui, îi cuprinse gâtul cu braţele, îl strânse la piept cu atâta putere, ca şi când ar fi vrut să nu se mai despartă niciodată de dânsul. Apoi zise iar cu vocea înăbuşită de plâns:

— Gaston, scumpul meu Gaston!... In sfârşit eşti numai al meu!...

El o privi înmărmurit.

Fața lui se făcu albă ca varul, ochii i se măriră de groază și trecură mai multe clipe până când fu în stare să spună cu glasul înecat de emoție:

— Tu... tu aici?...

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Nu te bucură venirea mea, iubitule? întrebă Lola, cu teamă, ferindu-se să-l privească în ochi.

In loc de a-i răspunde, Gaston de Moulinet îi desfăcu brațele din jurul gâtului și se dădu câțiva pași înapoi.

In ochii lui se ivi o străfulgerare.

El văzu fața ei palidă și obosită, pe care se puteau citi încă urmele unei turburări sufletești grozave. Părul îi atârna încâlcit pe frunte și era ud de rouă, rochia și pantofii erau plini de noroiu și afară de aceasta, tânăra femeie abia se mai putea ține pe picioare, așa că Gaston strigă buimăcit:

— Lolo... ce-ai făcut?!

Ea se prăbuși pe un scaun și începu să plângă cu amar.

— Nu mă ocărî, Gaston, nu fii supărat pe mine, dar n'am putut altfel.

Gaston de Moulinet se clătină și fu nevoit să se ție cu amândouă mâinile de un scaun, ca să nu ca'ă.

— Pentru Dumnezeu, Lolo, dar ce se va întâmpla acum?!...

Tânăra femeie dădu desnădăjduită din umeri.

— Nu știu, Gaston!...

In clipa aceea, când l-am văzut prăbușindu-se la pământ, n'am mai fost în stare să gândesc!... Mintea îmi era ca întunecată.

Gaston de Moulinet se reculese, se repezi la ea, o apucă brutal de braț și o scutură cu putere.

— Nenorocito!... Femeie nebună!... Cum ai fost în stare să faci așa ceva?!... Pleacă... să nu te mai văd în ochi! Mâinile tale sunt pline de sânge!... Ucigașă!...

Tânăra femeie tresări ca sub o lovitură puternică, se ridică de pe scaun și clătinându-se se aruncă în genunchi la picioarele lui Moulinet. Il cuprinse cu amândouă brațele și zise plângând:

— Ascultă-mă, Gaston!... Nu mă osândi înainte de a ști tot!

— Nu!... Nu vreau să aud nimic!... Nu vreau să am nimic de a face cu o ucigașă! se împotrivi el.

Dar Lolo îl ținu pe loc cu o putere aproape supraomenească și zise cu voce rugătoare:

— Nu mă poți alunga de lângă tine, Gaston, acum când soarta a hotărît în favoarea noastră. In noaptea aceasta ai scăpat de demonul rău care te chinuia neîncetat. Sufletul îți va fi iar ușurat, nu vei mai fi urmărit și amenințat de acel ticălos, nu te va mai hărțui și nu va mai putea stoarce bani de la tine... In sfârșit vei putea trăi liniștit, nu vei mai fi ca o păpușă silită să facă tot ce-i plăcea acelui nemernic, în mâna căruia încăpuseși numai din pricina bunătății și slăbiciunii tale... Crede-mă, Gaston, în noaptea aceasta destinul ți-a fost binevoitor!

Gaston de Moulinet închisese ochii și gâfâia.

— Nu voiu mai fi hărțuit!... Nu mi se vor mai stoarce bani! repetă el încet; dar în același timp clătină din cap, își întoarse fața dela Lolo spre a n'o mai vedea și exclamă desnădăjduit:

— Și cu toate acestea nu voiu mai putea fi fericit niciodată, căci ești ucigașa lui!

Din nou se aplecă spre ea și o scutură cu putere.

— Cum ai fost în stare să faci așa ceva?... Tu care nu puteai să faci rău unei gângănii, tu ai omorît un om?!

— A fost o întâmplare nenorocită, Gaston, dar și o hotărîre a destinului, se apără ea. N'am vrut să-l omor; el însuși a pricinuit nenorocirea.

Gaston de Moulinet devenit atent și o privi uimit.

— El însuși? repetă el. Asta nu e cu putință, Lolo, căci ținea prea mult la viață spre a-și curma el singur zilele.

— Și cu toate acestea el însuși și-a dat moartea. Iți jur pe viața copiilor noștri!

Tânăra femeie luase o înfățișare atât de gravă, încât Gaston de Moulinet, care o cunoștea foarte bine, își dădu seama că nu minte.

Timp de câteva clipe se dădu în sufletul lui o luptă grozavă, apoi o luă de braț și o ridică.

— Vino încoace lângă mine, ia loc și povestește-mi tot ce s'a întâmplat, zise el adânc mișcat.

Lolo se ridică și se lăsă într'un fotoliu, palidă ca moartea. Câteva clipe rămase cu ochii închiși și părea că e gata să-și piardă cunoștința.

Gaston de Moulinet alergă la masă, umplu o ceașcă cu cafea tare și o întinse sărmanei femei istovite.

— Bea, asta te va întări, o îndemnă el.

Lolo își înălță trupul și bău cu lăcomie cafeaua fierbinte.



In timpul acesta Gaston de Moulinet se duse spre ușa care dădea în gang, o deschise și se uită afară.

In gang era tăcere desăvârșită și nu zări pe nimeni.

Servitoarele aveau pe semne treabă la bucătărie, iar ceilalți locatari ai pensiunei, în mare parte funcționari, plecaseră toți.

Așa dar lui Gaston de Moulinet n'avea să-i fie teamă că convorbirea cu Lolo va fi auzită de cineva.

Fără indoială că nici venirea ei nu bătuse la ochi, căci atât la el cât și la contele de Gerbeville mai veniseră femei în vizită. Erau din acelea cari își petreceau timpul prin localuri de noapte și care voiau să-i păstreze pe cei doi domni ca prieteni, crezându-i foarte bogați.

Indată după ce încuiă ușa, Moulinet se întoarse spre Lolo, se așeză în fața ei și se uită la dânsa cu o privire plină de încordare.

Ea ținea ochii ațintiți în gol și începu să vorbească cu voce înăbușită:

— Din ziua în care m'ai părăsit, am îndurat chinuri grozave, Gaston. N'am mai fost în stare să gândesc limpede și singurul lucru care îmi era lămurit în minte era că tu vrei să mă îndepărtezi din viața ta, să te desparți de mine. La început nu puteam să înțeleg, nu voiam să cred așa ceva, știind că mă iubești. Neîncetat mă întrebam dacă îți va fi cu putință să trăiești fără mine, fără copilașii noștri dragi.

Gaston de Moulinet făcu un gest de protestare.

— Știi doar că nici nu mi-ar fi trecut prin gând așa ceva, dacă în timpul din urmă n'aș fi fost urmărit de nenoroc, dacă n'aș fi avut pierderi după pierderi.

Tânăra și frumoasa femeie clătină capul.

— N'a fost numai asta ce te-a îndemnat la acest pas, Gaston. Tu ai fi trăit cu mine chiar dacă am fi fost nevoiți să ducem o viață modestă, căci aveam iubirea noastră atât de mare care ne făcea să trecem peste toate greutățile. Situația întreprinderii tale s'ar fi îmbunătățit, dacă ai fi reușit să scapi de înrâurirea funestă a contelui de Gerbeville. Dar ai căzut tot mai mult sub stăpânirea lui și el a fost acela care te-a ațâțat mereu împotriva mea, care te-a împins la căsătoria cu bogata Americană. Nu-i așa, Gaston?

Moulinet sări agitat în picioare.

— Da, ai dreptate Lolo, totuși...

Ea avu un zâmbet chinuit și îi curmă vorba:

— ...totuși nar fi trebuit să-l omor! Asta voiai să spui, Gaston?

— E îngrozitor că ți-ai împovărat sufletul cu o asemenea faptă, Lolo, gemu el desnădăjduit. Această crimă ne desparte pentru totdeauna.

Tânăra femeie îi cuprinse gâtul cu brațele și zise cu însuflețire:

— Ba nu, Gaston, fapta mea nu ne va despărți, ci ne va uni și mai strâns.

— E cu neputinţă, Lolo; nu pot să am nicio legătură cu o ucigaşă.

— Dar nu sunt vinovată câtuşi de puţin, Gaston, zise ea cu stăruinţă. Poate voiu fi considerată ca atare în faţa legei, dar în ochii mei nu mă văd vinovată cu nimic. Ascultă-mă, Gaston, şi după ce îţi voiu spune tot, nici tu nu mă vei osândi.

Luară iar loc în fotolii. Amândoi era palizi ca moartea şi pe feţele amândurora se citea o turburare adâncă.

Cu voce monotonă tânăra femeie urmă să povestească:

— Pe Gerbeville l-am urît cum n'am urît încă niciun om în viaţa mea, ştiind că nu e numai duşmanul meu cel mai înverşunat, dar şi al tău. Cum puteam să te scap însă din ghiarele acestui ticălos? De rugăminţile mele nu voiai să asculţi şi afară de asta îţi era teamă de acel nemernic, care reuşise să te atragă şi pe tine în viaţa lui necurată şi făcuse din tine o unealtă fără voinţă proprie. Câte nopţi nedormite am avut din pricina ta, Gaston! Imi dădeam seamă că aveai nevoie de o mână care să te ajute, să te salveze, dar înrâurirea acestui prieten fals era mai puternică decât mine. Cu toate acestea dragostea mea era atât de mare, încât nu voiam să te părăsesc, să mă despart de tine, iar când am aflat de la avocatul tău că ai intentat procesul de divorţ, această iubire a devenit şi mai puternică. In desnădejdea mea ţi-am scris acea scrisoare prin care te-am rugat să te reîntorci la mine şi la copiii noştri.

Gaston de Moulinet şedea cu capul rezemat în mâini şi cu privirea pironită în gol.

Când văzu că nu răspunde nimic, Lolo urmă încet:

—Dar chiar a doua zi am regretat că ţi-am scris. Ştiam că Gerbeville te-a însoţit la New-York şi că înrâurirea lui va fi şi de astă dată mai puternică decât sărmanele mele rânduri scrise. Totuşi nu voiam să te pierd fără să mă lupt, fără a face o ultimă încercare de a te recâştiga. Voiam să te mai văd odată, să mai vorbesc măcar o singură dată cu tine, aşa că am luat hotărîrea disperată de a veni după tine la New-York.

Gaston de Moulinet clătină încet capul şi zise:

— Nu ţi-ai spus că venirea ta va fi zadarnică?

— Nu, Gaston, căci aveam în suflet credinţa nestrămutată că iubirea mea va ieşi biruitoare. Am vândut toate bijuterile mele ca să am bani de drum, apoi am dus copiii la sora mea şi am plecat, am călătorit zi şi noapte, spre a ajunge mai repede la tine. Imi dădeam seamă că nu era timp de pierdut. Indată ce am sosit la New-York, am citit în ziare despre logodna ta cu Ethel Drof şi că nunta va urma în curând. In primul moment am rămas înmărmurită, apoi am venit încoace. Singura mea dorinţă, era să te văd, să vorbesc cu tine, să te împiedic de a făptui o crimă, căci ceea ce vrei să-mi faci mie şi acelei Ethel Drof nu e altceva decât o crimă...

Gaston de Moulinet făcu un gest de mânie.

— Lasă acum asta, Lolo, şi vorbeşte de ceea ce ne interesează mai mult. Vreau să ştiu ce s'a întâmplat în noaptea trecută.

— Venind încoace, l-am întâlnit pe Gerbeville care tocmai pleca de acasă. Când m'a văzut a tresărit speriat, dar a început îndată să-şi bată joc de mine şi să-mi spună că nu mai trebue să-mi fac nicio speranţă de a te recuceri. Tot odată mi-a spus că nu eşti acasă, că ai ieşit cu logodnica ta şi a cerut să-i făgăduiesc că voiu pleca îndată înapoi, că prin plecarea mea voi dovedi dragostea pe care ţi-o port. Apoi mai adăugă că eu ţi-am fost întotdeauna o piedică, o povară grea care ţi-a nimicit viaţa şi că aş face mai bine dacă mi-aş înfăptui ameninţarea pe care am făcut-o odată, de a mă arunca în apă împreună cu copiii, dacă tu te vei despărţi de mine, căci atunci ai fi liber şi fericit. Mergeam ca năucă lângă el şi îmi venea să strig trecătorilor să-mi dea ajutor împotriva acestui nelegiuit. Nu avui însă puterea şi Gerbeville dându-şi seama de ce se petrecea în sufletul meu, începu să vorbească cu mai multă blândeţe. Mă sfătui să fiu cuminte, să nu fac niciun pas pripit, căci dacă voiu comite vreo imprudenţă şi prin venirea mea voiu trăda că eşti căsătorit şi n'ai niciun drept să te însori cu altă femee, mister Drof te-ar da îndată pe mâna poliţiei şi ai fi condamnat la închisoare pentru câţiva ani. In sfârşit mă convinse să-l aştept într'o cofetărie, spunând că are de făcut o vizită importantă, dar că se va întoarce repede şi apoi te va înştiinţa de venirea mea, spre a ne întâlni undeva şi a ne sfătui ce să facem pentru viitor. In teama şi desnădejdea mea primii propunerea, dar îndată

după ce plecă, bănuiala se deşteptă din nou în sufletul meu. Alergai după dânsul, mă urcai într'un automobil şi spusei şoferului să urmărească maşina lui Gerbeville. După scurt timp ajunserăm în faţa unei vile la poarta căreia citii pe o placă numele de Wilkens. Plătii şoferului şi aproape fără să-mi dau seama de ce fac, începui să mă plimb prin faţa vilei. Deodată auzii voci şi mă ascunsei în tufişul unui gard viu. Intâmplarea făcu astfel să fiu martora unei convorbiri dintre o servitoare de la vilă şi iubitul ei. Aflai că Gerbeville venea zilnic la vilă şi că avea legături de dragoste cu stăpâna ei. Imi dădui îndată seama că pusese ghiara pe o nouă victimă, căci cunosc doar mârşava lui meserie şi pe când stăteam în ascunzătoare, ura mea împotriva acestui ticălos deveni şi mai înverşunată. Pesemne că a presimţit aceasta, căci în clipa când m'a zărit la ieşire, s'a uitat cam cu teamă la mine şi m'a întrebat: «Dece mă pândeşti? Ai cumva de gând să mă omori?»

Eu dădui din cap şi răspunsei:

— Aş face-o cu cea mai mare plăcere, căci aş scăpa lumea de un monstru şi n'ai mai putea face rău nimănui.

Când auzi aceste cuvinte, scoase un revolver din buzunar şi îl îndreptă ameninţător asupra mea.

— Dacă e vorba să moară unul din noi doi, atunci vei fi dumneata aceea, zise el, aruncându-mi o privire sinistră.

In clipa aceea îmi adusei aminte de copiii noştri şi în spaima mea mă năpustii asupra lui.

Revolverul îi căzu din mână.

Mă aplecai să-l ridic şi el făcu acelaşi lucru.

Ce s'a întâmplat pe urmă nu mai ştiu.

Imi aduc numai aminte că am auzit o împuşcătură, apoi un ţipăt pe care îl scosese Gerbeville şi văzui cum acesta se prăbuşi la pământ.

N'aş mai putea spune dacă arma a fost în mâna mea şi dacă eu am fost aceea care a tras.

Ingrozită am luat-o la fugă şi nici nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns în oraş.

Când se lumină de ziuă, mă aflam pe o bancă într'un parc şi deodată auzii vânzătorii de ziare strigând în gura mare despre crima senzaţională făptuită împotriva contelui François de Gerbeville.

Singurul gând pe care îl mai avui, fu de a veni la tine.

Iată-mă aici... vinovată... şi totuşi fără vină... căci dacă am urît pe acest om din tot sufletul, totuşi n'am avut intenţia să-l ucid. Se pare însă că însăşi destinul a hotărît moartea lui, căci altfel nenorocirea nu s'ar fi întâmplat.

Timp de câteva clipe Gaston de Moulinet rămase ca împietrit, apoi sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin odaie.

— Ce ne vom face, pentru Dumnezeu! Ce ne vom face! gemu el. Ucigaşul va fi căutat; se va găsi urma ta, te vor prinde şi niciun judecător nu va crede că eşti nevinovată.

Lolo se lipi strâns de dânsul şi zise disperată:

— Trebue să mă ajuţi, Gaston. Nimeni să nu afle că sunt la tine.

Gaston de Moulinet ridică din umeri cu o mişcare nervoasă.

— Iţi închipui cumva că se va putea ascunde fapta ta.

— Doar nu ştie nimeni că sunt aici.

Gaston de Moulinet avu un zâmbet amar.

— Asta se va afla foarte repede, dragă Lolo.

— Atunci trebue să plecăm, Gaston.

— Să plecăm?... E cu neputinţă, căci m'am pus la dispoziţia poliţiei pentru noui interogatorii.

— Doar, nu pot pleca singură, zise Lolo izbucnind în plâns. Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând, iubitul meu. Intoarce-te cu mine în patrie, la copiii noştri.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 90
11 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Bătrânul chemă pe Raul în birou şi se răsti la el (pag. 715)

— Nu se poate, Lola, atunci s'ar putea întâmpla să cadă asupra mea bănuiala că am făptuit crima. Plecarea mea neaşteptată ar face impresia că vreau să fug.

Lolo se prăbuşi pe un scaun şi zise cu voce plângătoare:

— Dumnezeule sfinte, atunci ce ne vom face?

Gaston de Moulinet dădu iar din umeri.

— Nici eu nu ştiu.

Se apropiă de fereastră, îşi lipi fruntea de geam şi privi în stradă.

Astfel trecură mai multe minute de tăcere apăsătoare.

Deodată Gaston de Moulinet tresări speriat şi se dădu inapoi de la fereastră.

Lolo observă mişcarea lui şi îl privi uimită.

— Ce s'a întâmplat, Gaston?.. De ce te-ai speriat atât de tare?

— Vine Ethel Drof, exclamă el, buimăcit de spaimă.

Lolo sări în picioare şi se uită năucă la dânsul.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac?

— In niciun caz nu trebue să te vadă aici!

— Ascunde-mă undeva! strigă ea cu înfrigurare.

Gaston de Moulinet privi zăpăcit în jurul lui, apoi o luă pe Lolo de mână şi o trase spre camera de baie.

— Stai liniştită, să nu faci nicio mişcare, căci Ethel Drof nu trebue să afle că eşti aici

Tânăra femee se strecură repede in camera de baie.

— Imi voiu ţine şi respiraţia, voiu fi tăcută ca un peşte, mai zise ea.

După ce Gaston de Moulinet încuiă uşa în urma ei, Lola îşi împreună mâinile şi se rugă:

— Doamne Dumnezeule, ajută-ne să scăpăm din această încurcătură îngrozitoare.

253. — Cine cunoaşte dorul.

Raul Bernard fusese un bolnav foarte nerăbdător şi neastâmpărat, aşa că surorile şi îngrijitorii cărora le fusese încredinţat. respirară uşuraţi când se făcu bine şi i se dădu voie să părăsească spitalul.

Insuşi Raul fusese nenorocit că i se întâmplase acel accident.

Conducea automobilul de ani de zile, făcuse călătoriile cele mai primejdioase, luase parte la nenumărate curse, câştigase premii şi niciodată nu păţise nimic.

Tocmai în ziua când putea s'o vadă şi să vorbească pentru ultima oară cu mica contesă Felicia de Martigny, trebuise să i se întâmple acel accident stupid!

Nu era deci de mirare că îşi blestema soarta.

Dispoziţia lui deveni şi mai rea, când după însănătoşire nu mai putu afla nimic despre Felicia.

Nici bătrâna Betty, nici credinciosul Jean nu putură să-i spună unde se află.

Nu ştiu decât că Barnabe plecase la Hammerfest spre a căuta acolo o ocupaţie.

Trecură săptămâni de zile fără ca cei doi bătrâni să fi primit vreo ştire de la cei plecaţi.

De câte ori avea putinţa, Raul Bernard venea la Betty, spre a sta de vorbă despre Felicia, atât cu dânsa cât şi cu bătrânul Jean.

Era singura mângâiere care îi mai rămăsese din visul frumos de fericire.

Pe fiece zi işi dădea mai mult seama ce rădăcini prinsese în inima lui dragostea pentru mica şi blonda contesă.

Gândurile lui zburau zi şi noapte la dânsa.

Nu se mai uita la nicio altă fată şi la petrecerile cari se dădeau în casa părinţilor săi, era un oaspe foarte morocănos, căci nimic nu-i mai făcea plăcere.

Raul înţelese planul tatălui său de a-l însura cu una din fetele bogate din Marsilia, dar de câte ori se gândea la aşa ceva, un zâmbet amar îi flutura pe buze.

Cum i-ar fi cu putinţă să se îndrăgostească de altă fată, când in inima lui nu mai era loc decât pentru Felicia de Martigny?

Totuşi nu vorbi cu nimeni despre dorul ascuns care îl chinuia şi despre speranţele lui, căci încă nu pierduse toată nădejdea de a o regăsi pe Felicia şi de a fi fericit cu dânsa.

De multe ori, când şedea la biroul lui, în loc să se ocupe cu citirea şi răspunsul scrisorilor de afaceri cari-i se aduceau spre rezolvare, i se întâmpla să scrie pe o foaie de hârtie de nenumărate ori numele Feliciei, sau începea scrisori de dragoste înfocată pentru ea.

In timpul din urmă era atât de distrat, încât tatăl său ar fi avut toată dreptatea să-i facă mustrări.

Dar bătrânul Bernard era un om prea înţelept şi îşi dădea bine seamă că prin mustrări şi observaţii nu va putea ajunge la niciun rezultat, ci va aţâţa şi mai mult pe Raul şi îl va impinge la vreo faptă necugetată.

Il lăsă deci în pace şi se gândi că de la sine îşi va vârî minţile în cap şi va uita pe tânăra fată.

Dar iubirea prinsese rădăcini prea adânci în sufletul lui Raul Bernard şi el n'o putea uita pe Felicia.

Când într'o bună zi, bătrâna Betty, cu faţa strălucitoare de bucurie, îi arătă o scrisoare pe care o primise de la Dolores, prin care aceasta îi dădea de ştire despre salvarea lor minunată de la o moarte sigură de către expediţia societăţii de filme şi despre schimbarea fericită care avusese loc în viaţa Feliciei. Raul Bernard îşi pierdu cu desăvârşire liniştea.

Aşa dar Felicia era la Hollywood, pe cale să devie o mare stea de cinema!

Nădejdea lui de a mai regăsi pe aceea pe care o iubea atât de mult şi de a fi fericit cu dânsa, se spulberă cu desăvârşire şi pentru totdeauna.

Felicia era pierdută pentru dânsul.

Ca stea a ecranului va fi admirată, i se vor aduce omagii. bărbaţi din cei mai bogaţi şi cu rangul cel mai mare o vor cere în căsătorie şi poate chiar calea ei se va încrucişa iar cu aceea

a lui Bob Wilkens! Aceste gânduri deslănţuiră în inima bolnavă de dragoste a lui Raul Bernard o vijelie atât de puternică, încât nu mai fu in stare de nimic şi în zăpăceala lui făcu câteva greşeli mari cari aduseră pagube însemnate întreprinderii tatălui său.

Când află despre aceste greşeli de neiertat, bătrânul Bernard îşi pierdu şi el răbdarea pe care o avusese până atunci.

Il chemă pe Raul în biroul lui şi se răsti la dânsul:

— Ce înseamnă asta că de câtva timp ai devenit atât de neglijent şi nepăsător?! In loc să dai o pildă bună funcţionarilor noştri, dai prilej la nemulţumirile cele mai mari. Cum voiu mai putea trage la răspundere pe un funcţionar când va face greşeli, dacă fiul patronului face astfel de năzbâtii? Te gândeşti şi acum la fata cea blondă de care te-ai îndrăgostit acum câtva timp?

Raul Bernard dădu din umeri.

— După cum vezi, n'o pot uita chiar aşa de repede şi uşor cum ţi-ai închipuit tu, tată. Mai cu seamă aici în birou unde a lucrat şi Felicia, totul îmi aminteşte de dânsa. Oricât m'am străduit să-ţi fac pe plac şi s'o uit, nu mi-a fost cu putinţă.

Bătrânul Bernard se plimba agitat prin odaie. Fruntea îi era încruntată şi izbucnind într'un râs amar, zise cu ironie:

— Nu poţi s'o uiţi!... Nu poţi s'o uiţi!... Numai când te aud mi se face rău. Nu ţi-e ruşine să-mi spui asta în faţă?

Bătrânul se opri înaintea fiului său şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Raul făcu o mişcare desnădăjduită cu mâinile şi răspunse:

— De iubirea adâncă şi sinceră pe care o am în suflet nu mi-e ruşine, tată. Tu n'ai fost niciodată tânăr?... Nu poţi înţelege ce se petrece în inima mea?

— Nu; astfel de sentimentalităţi prosteşti nu le pot înţelege, izbucni tatăl său. Astfel de prostii nu sunt demne de un om serios şi de la unicul meu fiu am dreptul să cer să nu înebunească din dragoste.

— Dacă m'ai fi lăsat să mă însor cu Felicia de Martigny, aş fi devenit un om fericit şi nu ţi-aş fi dat prilej să te plângi de mine. Dar de cum vrei să găsesc tragere de inimă la lucru, când toate speranţele şi visurile mele cele mai frumoase au fost nimicite cu atâta cruzime? Viaţa mi se pare searbădă şi fără rost!... Nu mai ştiu ce este bucuria şi fericirea!

Bătrânul Bernard îşi frământă mâinile, desnădăjduit.

— Pentru Dumnezeu, băiete, nici nu te mai recunosc!

— Nicii eu însumi nu mă mai recunosc, zise Raul cu un suspin adânc.

— Dar lucrurile nu pot merge astfel mai departe. Ce-ai să te faci?

— Nici eu nu ştiu!... Aş vrea să plec din Marsilia, undeva departe... departe de tot.

Bătrânul Bernard se înfurie şi mai tare.

— Doar am vrut să te trimet de aici, dar atât tu cât şi mama ta aţi pus cerul şi pământul în mişcare pentru a rămâne aici, şi eu am fost atât de prost şi m'am lăsat înşelat de voi. Dacă n'aş fi cedat atunci, ai fi fost lecuit acum de această dragoste nebunească.

Raul Bernard tăcu şi gândul lui zbură iar la Felicia.

Dorul de dânsa îl ardea şi mai tare în piept.

De ar putea s'o mai vadă odată, să vorbească cu ea şi să-i spuie tot ce se petrece în sufletul său!

Să facă o faptă energică!

Să să căsătorească în taină cu dânsa!...

In Anglia se mai făceau şi acum astfel de căsătorii, fără multe formalităţi complicate.

Gândurile i se învălmăşeau în creier.

In turburarea şi neliniştea lui, făurea mereu alte planuri, care de care mai năstruşnice.

Dacă Felicia se va învoi să fie a lui, atunci va putea merge pe această cale!

Când o va aduce acasă ca soţia lui, bineînţeles că va izbucni o vijelie grozavă, dar cum în natură după furtună urmează soare şi vreme frumoasă, tot astfel se vor potoli lucrurile şi în casa Bernard!

Odată cu Felicia de Martigny va intra şi fericirea!

Insufleţi de această dorinţă fierbinte, fără a îndrăzni încă să creadă în realizarea planurilor lui, Raul zise cu băgare de seamă, pipăind terenul:

— Ai dreptate, tată, ar fi fost mai bine dacă aş fi plecat pentru câtva timp din Marsilia. Aş pleca şi acum, numai să găsesc linişte.

Bătrânul Bernard clipi din ochi şi se uită pătrunzător la fiul său.

— Vorbeşti serios, Raul?

— Fireşte că da, tată.

— Ar fi cel mai bun lucru dacă ai pleca o-dată pentru mai multă vreme şi ai mai vedea lumea asta mare şi frumoasă.



— Eu mă învoiesc şi am putea chibzui îndată unde să plec şi ce să fac, zise Raul cu oarecare stăruinţă.

Bătrânul Bernard făcu însă un gest de împotrivire.

— Mama ta nu s'ar învoi, căci nu poate trăi fără odorul ei.

— Nici nu e nevoie să mă duc prea departe, îl întrerupse Raul cu un zâmbet şiret. Doar nu sunt nevoit să plec tocmai în Guatemala?! Mai avem şi alte sucursale pe care aş putea să le inspectez; de pildă aceea de la New-York.

Când pronunţă numele acestui oraş, trebui să se stăpânească biine spre a nu-şi trăda emoţia, căci bineînţeles tatăl lui nu trebuia să bănuiască adevăratul scop al plecării sale.

Raul ştia prea bine că dacă ar simţi ceva, nu i-ar da voie să plece.

Bătrânul Bernard deveni atent, apoi se îndreptă spre biroul său unde luă loc în fotoliu şi rămase câteva clipe pe gânduri.

Apoi zise, ca şi când şi-ar fi vorbit sie însuşi:

— La New-York?... Hm, asta n'ar fi rău, chiiar aveam de gând să reorganizez sucursala de acolo.

Inima lui Raul începu să bată cu putere. Işi va ajunge oare ţinta?

Aşa dar răspunse cu aprindere:

— Trimite-mă atunci la New-York, tată. Nu mă îndoiesc că cu prilejul acesta gândurile mi se vor abate în altă parte şi că nu-ţi voiu mai da ocazie să te plângi de mine.

Tatăl său îl privi bănuitor.

— Nu-mi făgăduieşti cumva prea mult, dragul meu Raul?

— Ah, nu, tată; de data aceasta mă voiu ţine de cuvânt şi voiu face tot ce-mi va sta în putinţă să te mulţumesc. N'ar fi bine să vorbim îndată despre planul de organizare al sucursalei din New-York?

— Pari să fii foarte grăbit, dragul meu?

Raul tresări speriat, temându-se ca mintea ageră a tatălui său se nu-i înţeleagă gândul. Işi îndreptă privirea în altă parte şi zise cu o nepăsare prefăcută:

— Din partea mea, sucursala din New-York n'are decât să rămână aşa cum este, prea mult nu mă interesează această chestiune şi la urma urmei nici plecarea mea.

Pe când spunea aceste cuvinte, inima îi zvâcnea în piept de teamă că planul nu se va realiza.

Dar bătrânul Bernard se şi deprinsese cu acest gând, socotind că plecarea ar fi bună pentru fiul său. Deoarece şi el călătorise mult în tinereţea lui, socotea călătoriile ca cea mai bună şcoală pentru un om de afaceri şi nu i-ar fi părut rău de fel dacă şi fiul său ar fi cutreierat ţările străine.

Până acum se lovise întotdeauna de împotrivirea soţiei sale şi a lui Raul care nu voise să se despartă de prietenii lui din Marsilia.

Dar acum, când însuşi Raul îşi exprimase dorinţa de a pleca pentru câtva timp din oraşul său natal şi din casa părintească, fără îndoială că nici soţia lui nu se va mai împotrivi cu atâta inverşunare.

După o scurtă chibzuială zise:

— Dacă eşti hotărît să lucrezi câtva timp la sucursala noastră din New-York şi să te ocupi serios cu reorganizarea ei, mă învoiesc să pleci cât mai curând. Acolo vei avea de văzut atâtea lucruri noui, încât nu vei mai avea timpul să te gândeşti la trecut şi îl vei putea uita mai uşor.

— Dacă ai şti cât de puternic va reinvia trecutul la New-York, bunul meu tată... se gândi Raul în sinea lui. Dar se feri să se trădeze cu vreun cuvânt, ci îl asigură pe tatăl său că se va ocupa foarte serios de afacerile sucursalei.

După această convorbire începu să facă cu mare înfrigurare toate pregătirile de plecare.

Obiecţiunile şi grija mamei lui, precum şi întristarea acesteia din pricina despărţirii, le potoli spunându-i că e mai bine pentru dânsul să plece pentru câtva timp spre a-şi alina durerea sufletească care îl chinuia atât de mult.

Prin linguşirile şi desmierdările sale, reuşi s'o convingă pe doamna Bernard că această călătorie va fi numai spre binele lui şi că îl va face să uite tot trecutul atât de dureros pentru dânsul.

Nici bătrânul Bernard, nici soţia lui nu bănuiau bucuria nebună de care era cuprins sufletul fiului lor.

Îi venea să cânte, să joace, să ţipe de bucurie la gândul că în curând va avea putinţa să revadă pe frumoasa şi blonda Felicia de Martigny

Era hotărît nici să nu se sinchisească de afacerile sucursalei din New-York, ci să plece îndată mai departe la Hollywood pentru a se întâlni cu Felicia.

Pe când îşi lua rămas bun de la ai săi, nu se gândea decât la marea surpriză pe care o va avea tânăra fată când îl va vedea deodată înaintea ei.

Uitase aproape că mai respinsese odată dragostea lui.

Ca toţi îndrăgostiţii, credea în fericire şi îşi închipuia că va putea învinge toate piedicile care îi s'ar putea pune în cale.

254. — Pământul se cutremură.

Majestoasă şi impunătoare se întindea bolta înstelată a cerului peste Hollywood. Era o noapte fermecătoare făcută anume pentru a deştepta dorul în sufletele oamenilor şi a-i face să făurească visuri frumoase.

In seara aceea Felicia fusese nevoită să primească iar o invitaţie şi să petreacă vreo câteva ore în societatea colegilor ei, dar cu toate că acum era obosită, nu-şi putea găsi somnul.

Din pricina întâmplărilor tragice şi a sdruncinului sufletesc prin care trecuse, nervii îi erau slăbiţi şi sufletul întristat.

Ca în multe alte nopţi, aştepta şi azi în zadar somnul binefăcător, iar gândurile ei rătăceau iar în trecutul dureros; îşi aminti de dragostea ei pentru Bob Wilkens şi de puţinele zile fericite pe care le trăise cu el.

Şi de câte ori se gândea la dânsul alunga departe amintirea celor ce aflase despre el în timpul din urmă. Nu vroia să ştie că el o uitase şi că se unise pentru toată viaţa cu altă femeie.

Mereu îşi amintea de timpul fericit de la Grenoble.

Dar acel timp îi adusese o fericire scurtă, cu mult prea scurtă spre a-i ajunge pentru întreaga viaţă.

Sărmana fată gustase numai din cupa fericirii şi rămăsese înşelată.

Totul se răsvrătea în sufletul ei la gândul acesta!

De ce oare era osândită să îndure chinuri atât de îngrozitoare?!

Işi frământa mintea, fără să găsească un răspuns la această întrebare.

Toţi cari o vedeau, îşi închipuiau că e fericită fiindcă printr'o întâmplare devenise pe neaşteptate o stea a cinematografului şi pentrucă avea succese mari şi strălucite.

Dar Felicia de Martigny nu era o fire ambiţioasă şi ar fi renunţat cu bucurie la toată cariera ei, pentru un pic de fericire. Nici cele mai mari triumfuri nu pot să mulţumească cu desăvârşite pe o femeie, căci femeia e făcută să primească şi să dăruiască dragostea.

De multe ori sărmana fată plângea până când adormea. Şi acum ochii îi erau umezi de lacrimi, căci noaptea încântătoare îi deştep-

tase iar dorul nebun după acela pe care îl iubea încă cu tot focul inimii sale tinere.

Miezul nopții trecuse de mult, străzile erau tăcute și pustii, numai prin parcuri se mai auzeau șoaptele perechilor de îndrăgostiți și în jurul marilor ateliere ale societăților de filme auzeau pașii cadențați ai păzitorilor de noapte.

Deodată străbătu până la ea un sgomot care suna ca un sunet îndepărtat.

Apoi... o sg[illegible] uitură pu[illegible] ică [illegible] se cutremure pământul întreg.

Da, era un cutremur de pământ.

In clipa următoare se și arătară urmările catastrofale. Cu un vuiet groaznic zidurile începură să se prăbușească și case întregi se clătinau din temelii, se scufundară în prăpăstii care se căscau la fiece pas.

A doua... a treia... a patra sguduitură urmară după cea dintâi.

Erau și mai puternice!

Locuitori ieșiră țipând din case, căutând scăpare pe străzi, dar zidurile se năruiau ca lovite de o mână de uriaș și dărâmăturile doborau pe fugari.

Intr'o clipă o panică grozavă cuprinse întreg Hollywoodul.

Nebuni de spaimă, aproape goi, oamenii alergau pe străzi. Neîncetat răsunau țipetele de durere ale acelora cari erau loviți de zidurile ce se dărâmau.

Gemete îngrozare, plânsete, rugăciuni și blesteme!

Și pământul se cutremura mereu, ca și când ar fi vrut să se scufunde cu totul. Panica devenea din ce în ce mai mare și în dorința de a se salva, oamenii se călcau în picioare, cei slabi fiind doborîți fără milă de cei mai puternici.

Toți alergau spre marginea orașului.

După câteva minute izbucni urmarea firească a catastrofelor de acest fel: focul. Se ivi în diferite puncte ale orașului, se răspândi repede de la o casă la alta, căci nu era nimeni care să-l îngrădească, să lupte împotriva lui.

Câțiva bărbați curajoși, cari nu-și pierduseră cumpătul, se adunară spre a da ajutor celorlalți.

Intre aceștia se afla și contele de Martigny.

Cutreierară străzile și ridicară pe rănitii cari fuseseră loviți de dărâmături, pentru a-i duce la adăpost sigur.

Primul gând al contelui de Martigny fu la Felicia și la Karin Ryström.

Oare cele două fete putuseră scăpa din această catastrofă înfiorătoare?

Urmat de ceilalți, alergă la casa lor.

Și aceasta se dărâmase în urma cutremurului.

Bărbații rămaseră înmărmuriți în fața ei, neștiind ce să facă.

Unde erau oare fetele?

Dărâmăturile nu putură da niciun răspuns la această întrebare.

Oare Felicia și Karin reușiseră să părăsească la vreme casa?

— Trebue să le căutăm, zise contele de Martigny.

— Deocamdată ar fi cu neputință... curată nebunie!

— Trebue! repetă contele și vru să se repeadă la ușa peretelui din față, care încă nu se prăbușise.

Ceilalți încercară să-l rețină cu forța.

— Ai înebunit?... Te duci de-adreptul la moarte! In fiece clipă poate să se producă o nouă sguduitură, să se dărâme și restul zidurilor și atunci vei fi înmormântat sub dărâmături.

— Dar nu putem lăsa fără ajutor pe nenorocitele fete!

— Nici nu știi încă dacă n'au putut fugi la timp.

Oamenii aveau dreptate.

Contele de Martigny nu mai luă parte la ajutorarea răniților, ci alergă afară din oraș, unde se adunaseră toți cari fugiseră.

Sărmanii oameni erau încă aproape nebuni de groază. Femeile plângeau, copiii țipau!

Unii alergau de colo până colo, strigând numele acelora pe cari îi pierduseră.

Contele de Martigny făcu la fel

— Karin!... Felicio?...

Nu primi niciun răspuns.

Se oprea la fiecare grup și întreba de cele două fete, dar nimeni nu le văzuse.

In sufletul său își făcu loc grozava convingere că cele două nenorocite fuseseră îngropate sub dărâmăturile casei prăbușite.

Trebuia să alerge în ajutorul lor!

Acesta era singurul lui gând și ca un nebun alergă înapoi în oraș.

Pământul se cutremură din nou.

Pe drum se întâlni cu echipa voluntară de ajutor, și o rugă să se întoarcă cu dânsul

spre a căuta fetele și a le salva, dar oamenii refuzară.

— Trebue să plecăm din oraș, căci nu mai e nimic de salvat, răspunseră ei. Dacă mai rămânem printre ziduri, ne expunem celei mai mari primejdii, căci pământul se cutremură neîncetat.

Oamenii aveau dreptate; zidurile nu încetau să se prăbușească, umplând atmosfera cu praf și sgomot asurzitor.

Contele de Martigny se hotărî să alerge singur în ajutorul Feliciei și a prietenei sale.

Inaintă plin de curaj și ajunse în fața casei tocmai în clipa când zidul din față se aplecă întâi spre stradă, apoi îndărăt și se prăbuși cu un sgomot tunător peste celelalte dărâmături. Dacă contele nu s'ar fi dat repede înapoi, ar fi fost lovit și omorît de cărămizile care cădeau ca grindina.

Era un adevărat iad și se părea că se deslănțuise mânia tuturor demonilor, spre a devasta pământul.

Din partea contelui de Martigny era curată nebunie de a mai rămâne acolo, dar nu se îndura să părăsească locul unde știa că sunt îngropate sub dărâmături două ființe care îi erau atât de dragi.

Ca și celelalte, casa oferea o priveliște îngrozitoare. Resturi de ziduri mai stăteau în picioare și pe ele mai atârnau încă tablouri, așa cum fuseseră așezate în casă; într'un perete era o colivie în care un canar sărea speriat de colo până colo.

Intreg etajul de sus era distrus, numai parterul mai rămăsese întreg și ducea toată greutatea dărâmăturilor.

Prin ferestre nu se putea pătrunde înăuntru căci erau astupate de cărămizi și moloz care se îngrămădiseră în fața lor.

Ceasurile trecură și cutremurele încetaseră, însă focul bântuia mai departe cu furie, ca și când ar fi vrut să nimicească tot ce mai rămăsese în urma grozavei catastrofe.

255. — La strâmtoare.

In clipa când Ethel Drof intră în odaie, nervii lui Gaston de Moulinet erau atât de încordați, încât amenințau să plesnească.

El avea o înfățișare desnădăjduită și abia se mai putea ține pe picioare de emoție, căci prea multe se năpustiseră asupra lui în timpul din urmă.

Intâi vizita polițiștilor, apoi venirea soției lui și mărturisirea grozavă pe care i-o făcuse, în sfâișit Ethel Drof.

Gaston de Moulinet se simțea hărțuit ca o fiară și încolțit din toate părțile.

Ar fi vrut să spună unui servitor să înștiințeze pe Ethel Drof că nu este acasă, ca să n'o vadă în clipa aceea, dar înainte de a putea lua această hotărîre, fata și intrase în odaie.

Ea nu se mai anunțase prin vreuna din cameriste, ci dăduse de-adreptul buzna înăuntru.

Și pe fața ei se putea citi o turburare adâncă.

Glasul îi sună răgușit când exclamă plină de spaimă:

— Dumnezeule sfinte, ce nenorocire îngrozitoare, Gaston!... Cum s'a putut întâmpla așa ceva?!

In zăpăceala lor, uitaseră să se mai salute sau să-și dea mâna, ci se uitau numai buimăciți unul la altul.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi Gaston de Moulinet dădu din umeri și zise cu vocea înăbușită:

— Nu știu nimic, absolut nimic.

Ethel Drof se lăsă pe un scaun și își rezemă capul de speteaza acestuia:

— Spaima m'a făcut aproape să-mi pierd cumpătul, zise ea. Și tata a fost foarte turburat.

Gaston de Moulinet avu un zâmbet desnădăjduit.

— Nici eu nu mai înțeleg nimic. Polițiștii au fost aici și m'au sculat din somn ca să-mi ia un interogatoriu.

— Noi am aflat vestea grozavă din ziare. Dar închipuiește-ți încă o știre grozavă. Când am chemat la telefon vila Wilkens, mi s'a spus că Bob a fost arestat sub bănuiala că el ar fi asasinul.

Gaston de Moulinet scoase un geamăt adânc.

— Cum a putut să le treacă prin gând așa ceva?

La această întrebare, Ethel Drof izbucni:

— Te surprinde faptul acesta, Gaston?... Pe mine nu, căci eu îl cred în stare de o asemenea faptă.

Moulinet luase deasemeni loc pe un scaun și își acoperi fața cu amândouă mâinile.

Nu îndrăznea să se uite la Ethel Drof, fiindu-i teamă că aceasta va citi pe fața lui adevărul despre întâmplările din acea noapte de groază și că totul se va descoperi.

O sudoare rece îi îmbrobona fruntea și murmură cu vocea înecată:

— Nu sunt in stare să am un singur gând limpede, dragă Ethel, așa că te rog să mă ierți dacă...

— Se spune că și Hariett Wilkens ar fi încredințată de vinovăția soțului ei, îl întrerupse ea cu violență. Dacă ți se va mai lua un interogatoriu la poliție, Gaston, e datoria ta să atragi atențiunea că din prima zi a cunoștinței lor Bob Wilkens și contele de Gerbeville au simțit o mare antipatie unul pentru altul.

Gaston de Moulinet dădu din cap cu o mișcare automată.

— Da, da... așa voiu face. Voiu spune poliției tot ce știu. Dacă se va da crezare spuselor mele, asta va arăta viitorul.

In ochii domnișoarei Drof se ivi o sclipire de ură și mânie și ea urmă:

— In orice caz, n'avem niciun motiv să desvinovățim pe Bob Wilkens prin depozițiile noastre. Dacă un om e în stare să procedeze atât de laș și să împuște pe un altul care nu e în stare să se apere, atunci să-și capete și pedeapsa pe care o merită.

Cu privirea chinuită, Gaston de Moulinet se uită la logodnica lui și o întrebă:

— Am impresia că te-ar bucura foarte mult să-l vezi pe Bob Wilkens la închisoare?

— Da, căci merită o astfel de soartă, răspunse ea cu asprime.

— Dar dacă e nevinovat?

Ethel Drof încruntă sprâncenile și zise cu ură:

— Atunci cu atât *mai mult!*

— Atât de grozav îl urăști pe acest nenorocit?

Ea înălță capul și răspunse cu ciudă:

— Da, îl urăsc atât de mult, încât îi doresc tot răul și toate nenorocirile și m'aș bucura de suferințele lui.

Gaston de Moulinet clătină încet capul, dar când văzu această mișcare, Ethel Drof izbucni:

— Nu poți să mă înțelegi?!

— Nu... nu pot înțelege că ura unei femei poate să meargă atât de departe.

Ethel Drof avu un zâmbet ironic.

— Noi femeile știm să iubim, dar și să urâm fără măsură, Gaston, acum nu e însă momentul să vorbim despre dragoste și ură. Azi dimineață când am citit articolul din ziar despre moartea tragică a prietenului tău Gerbeville, tata m'a îndemnat să facem nunta cât mai repede, pentru a apare ca doamna Moulinet în cazul când voiu fi chemată ca martoră la proces.

Gaston de Moulinet zâmbi cu amărăciune.

Nu era o ironie a soartei că tocmai azi Ethel Drof venea cu această propunere?

Să facă nunta, să devină soțul bogatei prințese a dolarilor!

De săptămâni de zile așteptase această clipă.

Și contele François de Gerbeville urmărise cu multă râvnă această țintă.

Iar el, Gaston de Moulinet, ce planuri nu făcuse pentru viitor, când va putea dispune de zestrea soției sale?!

Voise să scape de contele de Gerbeville, să nu mai târască lanțul greu pe care acest „prieten" i-l atârnase de picioare!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

ANUL IV No. 91
12 IV 1936

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/20-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Sărmanele fete erau îngropate de vii (pag. 724)

Şi acum totul avea să se împlinească, să devie realitate!

Dar contele de Gerbeville era mort!

Nu-l va mai putea hărţui şi chinui, nu-l va mai tortura cu ameninţările lui şi nu-i va mai putea trăda secretele.

Era liber... în sfârşit liber!

Fără să-şi dea seama, respiră uşurat, ca şi când i s'ar fi luat o povară grea de pe suflet.

Se uită la Ethel Drof şi văzu privirea ei cercetătoare îndreptată asupra lui, aşa că tresări.

— Să facem nunta... bâlbâi el încurcat, căutând cuvinte spre a vorbi mai departe, dar nu le găsi.

Ethel Drof se răsti înciudată la dânsul:

— Spui aceste cuvinte, ca şi când propunerea mea nu ţi-ar face nicio plăcere!

— Ba da, îmi face cea mai mare plăcere. Ştii doar că aştept de multă vreme şi cu mare nerăbdare să devenim în sfârşit soţ şi soţie.

Pe când spunea aceasta în cuvinte întretăiate, auzi deodată un sgomot de cioburi căzute în odaia de baie.

Rămase înlemnit de spaimă şi o sudoare rece îi acoperi tot trupul.

Dacă Ethel Drof va descoperi pe Lolo, atunci totul era pierdut!

Această Americană răsfăţată şi ambiţioasă nu va cunoaşte milă şi îndurare.

Poate va ghici chiar pentru ce venise Lolo la New-York și va afla astfel tot ce se întâmplase în noaptea trecută.

Ethel Drof ascultă cu încordare și se uită bănuitoare la logodnicul ei.

— Ce-a fost asta?... Parcă a căzut ceva și s'a spart?!

Gaston de Moulinet ridică din umeri.

— N'am auzit nimic, dragă Ethel.

— Vezi atunci ce-a fost.

— Poate e una din cameriste în odaia lui François.

— Cu atât mai rău!... Nu vreau ca cineva să asculte convorbirea noastră.

Când văzu că Gaston de Moulinet nu se mișcă de la locul lui, ea stărui și mai mult:

— Du-te și vezi dacă nu e nimeni în apropiere.

Clătinându-se ca un om beat, Gaston de Moulinet se ridică și se duse spre ușa care dădea în camera lui Gerbeville.

Inima îi svâcnea în piept, tăindu-i respirația și neîncetat se gândea: Ce va fi dacă Ethel Drof o va descoperi pe Lolo?!

O sudoare rece îi acoperi fruntea.

Ii trebui mult timp până când ajunse la ușă ce dădea spre odaia contelui de Gerbeville și mâna îi tremură când o puse pe clanță.

Dacă Ethel Drof îi va cere să caute și în odaia de baie?

Se simți deodată cuprins de o furie năprasnică împotriva soției lui, pentrucă-l pusese într'o astfel de situație grea. Dar și pe Ethel Drof era supărat că venise la dânsul, în loc să aștepte vizita lui.

— Ah, femeile!... Femeile astea nu știu să facă decât încurcături, murmură el.

In clipa aceea ar fi vrut să le trimeată pe toate la dracu.

In zăpăceala lui nici nu-și dădu seama că apăsa în zadar pe clanța ușii.

N'o putu deschide, așa că Ethel Drof îi zise cu ironie:

— Printr'o ușă încuiată n'ai să poți trece în odaia de alături, așa că n'are niciun scop să-ți mai dai osteneală.

El își duse mâna la frunte ca și când s'ar fi deșteptat din vis și un zâmbet chinuit îi flutură pe buze.

— Iartă-mă că sunt atât de distrat, dar vei înțelege că știrea despre moartea lui Gerbeville m'a turburat foarte mult.

Ethel Drof făcu un gest de mânie.

— Lasă atunci cercetările. Poate m'am înșelat. Nervii noștri sunt încordați, așa că ni se pare că auzim sgomote care nici nu s'au produs în realitate... Să revenim deci la ceea ce vorbeam. Intâmplările din noaptea trecută vor fi hotărîtoare pentru soarta noastră. Gândește-te bine și spune-mi ce răspuns să dau tatei. Până acum totul s'a făcut așa cum am vrut eu, dar de data aceasta aș vrea să țin seama și de dorința tatei. Cred că te învoiești?

Gaston de Moulinet aruncă o privire sfioasă spre ușa care dădea în odaia de baie, își înăbuși vocea pentru a nu fi auzit de Lolo și zise:

— Mă învoiesc la orice vei vrea tu, dragă Ethel.

Tânăra fată îl privi uimită și îl întrebă:

— De ce vorbești atât de încet?

— Mă gândeam să nu ne audă cineva, răspunse el aproape în șoaptă.

Ethel Drof izbucni într'un râs aspru.

— Nu mai e nevoie să mai facem o taină din căsătoria noastră, Gaston, căci peste câteva zile va afla tot New-York-ul că devii soțul meu.

Inima lui Gaston de Moulinet amenința să se oprească în loc.

Doamne Dumnezeule, numai de n'ar face Lolo vreo nechibzuință! îi trecu prin gând.

Nici nu mai îndrăznea să se uite la Ethel Drof, de teamă să nu-i ghicească gândurile.

Ethel se ridică de pe scaun, își luă mănușile și poșeta, apoi întinse logodnicului ei mâna.

— Te aștept la masă, Gaston. Acum mă duc la Hariett Wilkens, să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, sărmana de ea.

Strânse ușor mâna lui Gaston de Moulinet și părăsi grăbită odaia.

El o conduse până în gang și o urmări cu privirea până când coborî scara, apoi se prăbuși istovit pe un scaun

Tâmplele îi svâcneau cu putere, nu era în stare să mai gândească limpede și gemea ca o fiară rănită de moarte.

Ușa de la odaia de baie fu deschisă încet și Lolo scoase capul cu băgare de seamă. Apoi, îl cuprinse cu amândouă brațele și îi zise plângând:

— Gaston, te rog, te implor, nu merge mai departe pe calea asta, iubitul meu. Nu trebue să te căsătorești cu această femeie.

256. — Ingropate de vii.

Felicia tocmai adormise, când avu loc cea dintâi zguduitură pe pământ, care o deșteptă îndată.

Nu-și dădu seama ce se întâmplase, așa că rămase culcată, necunoscând primejdia grozavă care o amenința.

Insă în clipa aceea Karin-Ryström se năpusti în odaia eï și o întrebă înspăimântată:

— Ce s'a întâmplat oare?... Era ca o explozie puternică. Toată casa s'a cutremurat.

— Să deșteptăm pe servitori și înainte de toate pe unchiul meu.

— Mi se pare că nu e acasă; în orice caz, nu l-am auzit venind. N'am putut dormi și...

Vorba îi fu curmată brusc, căci în clipa aceea urmară alte zguduituri puternice.

Felicia sări înspăimântată din pat.

— Pentru Dumnezeu, ce...

Auziră pe servitori țipând și alergând prin gang, apoi răsunară pârâituri și trosnete puternice, geamurile de la ferestre se sparseră și lumina pe care o aprinsese Karin Ryström se stinse, așa că rămaseră în întunerec.

Abia acum își dădură seama de primejdia îngrozitoare care le amenința și Felicia strigă:

— Se cutremură pământul!

— Trebue să fugim.

Căutară ușa, dibuind pe întunerec.

Deodată se simți o nouă zguduitură și alte trosnete în jurul și deasupra lor.

—Se prăbușește casa!

— Suntem pierdute!

Karin Ryström ajunsese la ușă și încercă s'o deschidă, dar nu reuși.

— Nu mai putem ieși! strigă ea desnădăjduită.

— Să sărim pe fereastră.

Felicia vru să se repeadă la fereastă înainte însă de a putea face măcar un singur pas, peretele în care era aceasta se prăbuși.

Dărâmături se rostogoliră până la picioarele fetelor și le învăluiră într'un nor de praf.

Felicia scoase un țipăt de spaimă și se prăbuși la pământ.

O cărămidă o lovise în cap.

Karin Ryström se aplecă asupra eï, o strigă, dar nu primi niciun răspuns; o auzi numai gemând dureros.

Inima începu să-i bată cu putere și frica îi răpea mințile aproape.

Pereții se prăbușeau necontenit în urma sguduiturilor și dărâmăturile cădeau deasupra încăperii în care se aflau sărmanele fete. Nu va mai dura mult și greutatea enormă va face să se prăbușească tavanul și le va sdrobi pe amândouă.

Acesta era sfârșitul.

Ca și când ar fi vrut s'o apere pe Felicia, Karin Ryström se aplecă peste ea și astfel aștepta moartea; dar ea nu veni.

Era o adevărată minune că o parte a tavanului rezistase, lăsând astfel celor două fete un spațiu mic, unde erau la adăpost.

Era numai un mic colțișor. Restul încăperii era plin de dărâmăturile zidurilor prăbușite. Dar acest colțișor n'avea nicio ieșire, era ca un mormânt.

Se făcuse tăcere; cel puțin Karin nu mai auzi nimic din tot ce se petrecea afară.

Cele două fete erau înmormântate de vii.

Totuși Karin Ryström mai simți și celelalte cutremure care urmară și îi era teamă ca dărâmăturile să nu se năruiască iar și să le strivească.

Sărmana fată era într'o încordare și o turburare vecină cu nebunia. Respirația îi era grea, pulsul îi bătea cu putere, creierul ei nu mai lucra și gândurile i se învălmășeau nebune în minte.

Groaza de moarte o cuprinse și o făcu să-și piardă aproape mințile.

Felicia era fără cunoștință, dar gemetele pe care le socotea, dovedeau durerile pe care le îndura fără să-și dea seama.

Trupul tinerei Suedeze amorțise în poziția nenorocită în care stătea, dar nici nu simțea amorțeala, nu simțea nimic decât teama și groaza de moarte.

In sfârșit, după vreme îndelungată — nici ea nu-și mai dădea seamă cât ținuseră cutremurele — frământarea năprasnică a pământului încetă. Karin Ryström încercă să se ridice, dar căzu îndată fără putere, lângă Felicia.

Scăpaseră cu viață!... Dar vor fi oare salvate din temnița întunecoasă unde se aflau?

Sărmana ei prietenă era rănită.

Karin își adună toate puterile, se ridică din nou și începu s'o pipăie pe Felicia. Când îi atinse capul, simți ceva ud și cleios... Sângel...

Trebuia să-i dea ajutor, să-i lege rana!

Fără a sta mult pe gânduri, își sfâșiă cămașa de noapte, o ridică puțin pe Felicia și îi înfășură capul cât putu mai bine.

Rănita își reveni în simțiri.

— Karin... murmură ea cu voce stinsă.

— Da, Felicia mea scumpă, sunt aici lângă tine

— Ce s'a întâmplat?

— A fost un cutremur groaznic de pământ.

— Dar noi unde suntem?

— Suntem îngropate.

— Ingropate de vii?... Doamne, cât de tare mă doare capul... sunt rănită!

— Cred că nu e ceva grav.

— Vom muri, Karin...

— Să nu pierdem încă toată speranța. Ne vor căuta printre dărâmături și ne vor salva.

— Aerul e atât de înecăcios.... mă înăbuș.

Felicia avea dreptate. Aerul din închisoarea lor era greu și mirosea a gaz. Pesemne că dintr'o țeavă plesnită ieșea pe undeva gaz aerian.

— Karin, nu mai am nicio nădejde. Numai cadavrele noastre vor fi scoase de aici.

— Dumnezeu nu ne va părăsi și nu ne va lăsa să murim atât de tinere, de o moarte atât de îngrozitoare.

— Să ne rugăm.

Felicia începu să se închine, dar după scurt timp vocea i se stinse și murmură plângând:

— Sărmana mea mamă, n'am s'o mai văd niciodată!

Nici Karin Ryström nu se mai putu stăpâni și izbucni în plâns.

Mai avusese nădejde în viață și acum totul se va sfârși!

In fața ei apăru chipul contelui de Martigny și inima i se încleștă de durere.

Cele două fete se îmbrățișară și rămaseră astfel, așteptându-și sfârșitul.

Mirosul de gaz nu era prea tare, dar cu timpul deveni nesuferit și le ametea aproape.

— Karin...

— Da, Felicio...

— Respirația mi se face tot mai grea.

— E din pricina gazului.

— Ne va otrăvi.

Karin Ryström nu mai fu în stare să spuie Feliciei niciun cuvânt de mângâiere, căci și ea pierduse orice nădejde.

Dacă ar fi fost numai îngropate sub dărâmături, ar mai fi avut speranță să fie găsite și salvate; dar așa vor fi asfixiate de gazul care ieșea mereu și nu vor mai putea ieși vii din mormântul lor.

Câtva timp tăcură, dar voința de a trăi se deșteptă iar în sufletele lor.

— Vom încerca să ieșim singure de aici, zise deodată Karin Ryström, care se ridică și începu să sgârie pereții cu unghiile.

Reuși să scoată un bloc de cărămizi și să-l dea deoparte, dar altele căzură în locul lui și dărâmăturile începură să se năruie și le acoperiră cu moloz și praf.

Spațiul în care erau închise devenise și mai mic, dar simțiră un curent de aer curat.

Nu mai avură putința să se miște, dar nici nu mai îndrăzniră, de teamă să nu se producă noui mișcări de dărâmături, așa că rămaseră nemișcate.

După câtva timp simțiră că le cuprinde somnul.

— Karin...

— Ce e?

Felicia luă mâna prietenei sale și o strânse cu putere.

— Acum vine moartea... o simt că se apropie...

Karin nu fu în stare să răspundă, căci plânsul îi îneca vocea.

Sărmanele fete înduraseră atât de multe în viața lor, trecuseră prin atâtea nenorociri și suferințe, avuseseră desamăgiri amare și cu toate acestea se despărțeau greu de viață.

Mai aveau doar ființe pe care le iubeau!

In ultimele clipe de luciditate pe care le mai avură, chipurile acestor oameni dragi, pe cari aveau să nu-i mai vadă niciodată, le apărură în fața ochilor.

Dolores se deprinsese surprinzător de repede cu viața nouă pe care o ducea acum.

Deși ea și căpitanul Barnabe erau neîncetat în călătorie și rătăceau din oraș în oraș pe unde se rula filmul din Groenlanda și unde soțul ei trebuia să ție conferințe, totuși frumoasa femeie era pe deplin fericită.

Tot atât de fericit era și căpitanul Barnabe.

Nu se mai gândeau la trecut și la nenorocirile pe care le înduraseră.

Amândoi se bucurau de viața fără griji pe care o duceau acum și iubirea lor nemărginită îi făcea să uite trecutul dureros.

Călătoriile de-a curmezișul Americii fură pentru ei cel mai frumos voiaj de nuntă.

Din zi în zi dragostea lor creștea tot mai mult și Dolores nu mai înțelegea cum putuse să se împotrivească atâta timp căpitanului Barnabe, când acesta o ceruse de soție.

Dar ea nu-și bătu mult capul cu astfel de gânduri, ci gusta fericirea din plin.

Barnabe îi citea toate dorințele din ochi și îi făcea toate bucuriile pe care putea să i le dea.

Un singur lucru nu fu în stare iubirea lui să înfrângă: grija pentru Felicia.

Cu toate că aceasta nu mai vorbea nimic despre dragostea ei și dorul de Bob Wilkens, totuși Dolores își dădea seama că copila ei suferea îngrozitor, mai cu seamă de când venise în America.

Dolores știa din experiență proprie că o dragoste care pricinuise desamăgiri, nu putea fi uitată atât de ușor.

Ar fi dorit din toată inima să o mângâie, și s'o ajute pe Felicia, dar cu toată dragostea mare de mamă, nu putu face nimic.

Trebuia să aștepte până când Felicia singură își va fi regăsit liniștea sufletească.

Dar când o va putea regăsi oare?

Dolores nu fu în stare să găsească un răspuns la această întrebare, căci de câte ori se întorcea la Hollywood, vedea pe fața îndurerată a Feliciei că nici succesele strălucite pe care le avea, n'o făcuseră să uite chinurile sufletești pe care fusese nevoită să le îndure.

De câte ori Dolores vorbea cu căpitanul Barnabe despre starea sufletească îngrijorătoare a Feliciei, soțul ei ridica din umeri și zicea:

— Nu putem face nimic decât să așteptăm și să nădăjduim că timpul va vindeca și rănile sufletești ale sărmanei noastre Felicia.

Deși aceasta era numai o slabă mângâiere pentru inima ei îndurerată de mamă, totuși Dolores nu pierdu speranța.

Aproape zilnic, când ajungea într'un alt oraș, găsea câteva rânduri de la copila ei, în care aceasta îi povestea întâmplările de toate zilele și îi vorbea despre activitatea ei la societatea de filme.

Oricât de ocupată ar fi fost Felicia, găsea întotdeauna timp să scrie mamei ei câteva cuvinte dragi.

Cu toată despărțirea trecătoare, dragostea lor era nemărginit de mare și aproape în toate scrisorile Felicia îi vorbea de dorul ei de a o revedea mai repede și de dorința pe care o nutrea de a nu mai fi nevoite să se despartă niciodată, așa că Dolores prevedea noui lupte, când contractul căpitanului Barnabe cu societatea de filme va expira și el va fi poate nevoit să-și caute o ocupație în altă parte.

Deși căuta să alunge aceste gânduri care întunecau fericirea ei, ele îi reveneau mereu în minte.

Și în ziua când se afla la Colorado și chelnerul îi aduse poșta, inima ei se întristă din nou, când citi o scrisoare de-a Feliciei în care aceasta îi spunea iar dorul de a o revedea cât mai curând și de a rămâne împreună odată pentru totdeauna.

Căpitanul Barnabe, care citise deasemeni scrisoarea, se uită compătimitor și totuși plin de teamă la Dolores și îi zise:

— Dacă dorești să pleci pentru câtva timp la Felicia, iubita mea, atunci mă voiu resemna și-mi voiu urma singur călătoria.

Speriată, Dolores făcu un gest de protestare și lipindu-se drăgăstoasă de bărbatul pe care il iubea din tot sufletul, răspunse:

— Nu, scumpul meu Mihail, acum sunt numai a ta și nu te voiu lăsa singur. Doar călătoria noastră nu va mai dura mult timp și atunci vom revedea amândoi pe Felicia noastră scumpă.

— Totuși ești cu inima strânsă, nu-i așa, Dolores?

— Cred că toate mamele simt la fel, dragă Mihaile, răspunse ea cu voce blândă. Nădăjduiesc că mă vei înțelege și nu vei fi supărat pe mine, fiindcă mi-e dor de Felicia.

— Scumpa mea Dolores, cum poți să crezi măcar o singură clipă, că aș putea fi supărat pe tine din această pricină? Știu doar că până acum viața ți-a fost închinată numai copilei tale și doresc din tot sufletul să am putința de a avea pe Felicia întotdeauna cu noi. Dar deocamdată această bucurie nu ne este dată, căci soarta e mai tare decât voința noastră.

„Cu toate acestea trebue să mulțumim Cerului că lucrurile au luat această întorsătură și că putem trăi într'o situație mulțumitoare. Când îmi aduc aminte de toate prin câte am trecut și câte am îndurat, fiecare zi pe care o trăiesc acum mi se pare frumoasă ca un vis minunat.

Căpitanul Barnabe o strânse la pieptul său și o sărută.

— Da, scumpa mea Dolores, viața noastră de acum e într'adevăr ca un vis frumos și dacă până acum soarta a fost atât de îndurătoare cu noi, sper că și ultimele noastre dorințe se vor împlini.

— Aș avea cea mai mare bucurie, scumpul meu Mihail, și fericirea mea ar fi atunci desăvârșită.

— Bineînțeles se poate întâmpla că Felicia să-și aibă viața ei, deosebită de a noastră.

Dolores deveni atentă.

— Ce vrei să spui cu asta, Mihaile?

— Ei, s'ar putea întâmpla să cunoască alt bărbat, să-l iubească și să se căsătorească cu dânsul.

Dolores clătină neîncrezătoare capul.

— Nu-mi vine să cred că așa ceva s'ar putea întâmpla atât de curând. Iubirea Feliciei pentru Bob Wilkens e mult mai mare și mai adâncă decât mi-am închipuit la început. Ea nu-l poate uita și amintirea lui va întuneca imaginea oricărui alt bărbat care ar încerca să se apropie de ea.

Pe când vorbeau astfel, se auzi deodată de afară, prin fereastra deschisă, strigătul puternic al unui vânzător de ziare:

— Ediție-e-e... specialăă-ă...! Ediție specialăăă...! Hollywood, orașul filmelor, distrus de un cutremur de pământ!...

Căpitanul Barnabe și Dolores se uitară speriați unul la altul.

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă și apăsătoare.

De afară răsună iar strigătul:

— Edițieee specialăăă...! Cutremur îngrozitor la Hollywood!

Căpitanul Barnabe se ridică în picioare.

Fața lui era albă ca varul; buzele i se mișcară, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

Nici Dolores nu putea să vorbească. Rămăsese nemișcată pe scaun, ca lovită de trăsnet și cu ochii măriți de groază privea în gol.

Barnabe ieși repede din odaie și după câteva minute se întoarse cu un ziar pe care, cu mâinile tremurătoare, îl puse pe masă în fața soției sale. Ochii ei citiră îngroziți titlul tipărit cu slove mari: „Hollywood, orașul filmelor, complect distrus de un cutremur de pământ"

258. — Planuri noui.

Strigătul înăbușit pe care îl scosese Lolo, îl deșteptă pe Gaston de Moulinet din amorțeala în care căzuse. Iși duse mâna la frunte ca și când s'ar fi deșteptat din somn și murmură:

— Nu trebue să mă căsătoresc cu această femeie.

Apoi urmă să vorbească cu un ton stăruitor:

— Deocamdată nu trebue să facem nicio faptă nechibzuită, Lolo, căci altfel suntem amândoi pierduți și ce se vor face copiii noștri?

Tânăra femeie scoase un geamăt desnădăjduit.

— Doar numai pentru copiii noștri am venit după tine, Gaston, numai pentru ei vreau să te abat din calea pe care te-a îndrumat acel ticălos de Gerbeville și să te readuc pe drumul drept. Nu vreau ca sărmanilor noștri copii să le fie odată rușine de a te avea ca tată.

Lolo tăcu câteva clipe, apoi spuse iar, cu un ton rugător:

— Hai să fugim, Gaston...

— Nu se poate, căci dacă aș pleca, aș fi imediat bănuit de a fi asasinul și m'ar aresta încă înainte de a ajunge la vapor. Nu, e cu neputință; trebue să rămân aici.

— Dar atunci domnişoara Drof va stărui să facă nunta, vei fi nevoit să mergi mai departe pe această cale şi nenorocirea va fi de neînlăturat.

Gaston de Moulinet îşi muşcă nervos buzele, rămase câteva clipe nemişcat şi cu privirea aţintită în gol.

Deodată o sclipire se ivi în ochii lui şi un zâmbet triumfător îi flutură pe buze.

— Oare o căsătorie cu Ethel Drof va fi într'adevăr o nenorocire pentru noi, dragă Lolo? întrebă el. Această ultimă lovitură aventuroasă la care m'a împins contele de Gerbeville n'ar putea deveni, dimpotrivă un noroc pentru noi?

Lolo îl privi buimăcită.

— Ce vrei să spui cu asta, Gaston?

Gaston de Moulinet se aşeză lângă dânsa şi îi luă amândouă mâinile într'ale lui.

— Ascultă-mă în linişte, dragă Lolo, căci mi-a venit o idee care, dacă va reuşi, ne va asigura o viaţă fără griji. Nimeni nu ştie că eşti nevasta mea. Singurul care cunoştea această taină, era Gerbeville, de care m'am temut că o va trăda, dar acum gura lui e închisă pentru vecie. Din partea lui nu mă mai ameninţă nicio primejdie şi Ethel Drof nu va putea afla adevărul de la nimeni. Aici, în America, tu eşti singura, care m'ar putea trăda, dar tu vei tăcea, căci şi eu am o armă împotriva ta şi aş putea să te denunţ poliţiei. Fiind însă vorba de viitorul nostru şi de fericirea copiilor noştri, vom fi amândoi cuminţi. N'am deloc chef să duc o viaţă de lipsuri şi mizerie şi nici n'aş putea îndura ca tu şi copiii să trăiţi în sărăcie. De aceea trebue să mai încerc o ultimă lovitură şi să pun mâna pe o sumă de bani destul de mare, încât să putem trăi cu toţii fără nicio grijă. Mă voiu căsători dar cu Ethel Drof şi voiu cere de la tatăl ei dreptul de liberă dispoziţie asupra zestrei şi averei ei întregi. Apoi voiu scoate cât mai repede toţi banii de la bancă şi amândoi ne vom face nevăzuţi.

O strânse drăgăstos la pieptul său, îi mângâie obrajii palizi şi urmă în şoaptă:

— Şi dorinţa mea cea mai fierbinte este să fim cât mai curând iar împreună, scumpa mea Lolo. Ştii doar că numai pe tine te iubesc cu adevărat, însă dragostea noastră ar muri, dacă am fi nevoiţi să trăim în mizerie. Te rog dar, să fii cuminte şi să te învoeşti la planul meu.

Lolo era ca ameţită în braţele lui Gaston de Moulinet, închise ochii şi răspunse plângând:

— Pe ce cale mă împingi, Gaston!... Niciodată nu mi-aş fi închipuit că voiu fi în stare să făptuiesc o crimă!

— Nu te lăsa chinuită de remuşcări, draga mea Lolo. Dacă vrei să ne cucerim fe-



ricirea, trebue să mai facem câţiva paşi înainte pe calea pe care am apucat.

— Nu mă pot împăca cu gândul să te ştiu lângă altă femeie, Gaston.

— Va fi numai pentru scurt timp, draga mea Lolo.

— Cum voi îndura acest timp?

— Gândeşte-te la copiii noştri pentru cari facem tot şi vei găsi puterea să înduri şi această ultimă încercare atât de grea.

— Dar ce voiu face tot timpul cât vei fi însurat cu Ethel Drof?

Gaston de Moulinet chibzui câteva clipe apoi zise:

— Bineînțeles că nu vei putea locui cu mine în pensiunea aceasta, căci nimeni nu trebue să ne vadă împreună. Cel mai bun lucru ce ai de făcut, e să-ți cauți o locuință la Brooklyn. Te vei anunța sub un nume fals și nu sub acela de doamna Moulinet, căci în urma cazului Gerbeville se poate întâmpla ca numele meu să fie amintit în ziare.

— Spre a nu bate la ochi, m'am folosit de actele surorii mele când am venit încoace.

— Atunci totul e în regulă, Lolo. Dacă vei fi cuminte, atunci pe calea aceasta vom ajunge repede la fericirea pe care o dorim amândoi.

Ea îl privi fără nădejde și clătină încet capul.

— O fericire clădită pe crimă nu va putea dura și nici nu va fi desăvârșită, Gaston.

Supărat, Gaston de Moulinet îi întoarse spatele, vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și cu fața întunecată se îndreptă spre fereastră.

După câtva timp izbucni într'un râs batjocoritor și zise:

— Atunci du-te la Ethel Drof, spune-i că sunt bărbatul tău, povestește-i ce năzbâtii am făcut împreună cu contele de Gerbeville, istorisește-i tot ce vrei, căci mie nu-mi mai pasă de nimic. Dar gândește-te că dacă vei face așa ceva, mă voiu despărți pentru totdeauna de tine.

Lolo izbucni într'un plâns desnădăjduit, se apropiă de Gaston, îl cuprinse iar în brațe, se lipi de el și zise cu voce înecată de lacrimi:

— Nu, Gaston, nu trebue să mă gonești de lângă tine, nu trebue să te desparți de mine, căci atunci viața n'ar mai avea niciun rost pentru mine. Acum când ai scăpat de acel ticălos de Gerbeville, trebue să fii numai al meu. Amândoi am luptat cu greutățile vieții, așa că trebue să rămânem uniți pentru totdeauna.

Gaston de Moulinet o ținu strâns la piept și se uită la dânsa cu o privire pătrunzătoare.

— Va să zică vei face ceea ce-ți cer?

— Da, da... voi face tot ce vrei, răspunse sărmana femeie printre lacrimi.

Gaston de Moulinet zâmbi mulțumit și zise:

— Dacă te-ai fi învoit îndată cu propunerea mea, am fi fost cruțați amândoi de această explicație neplăcută. Dar spune-mi, te vei ține de cuvânt, Lolo?

Ea dădu serioasă din cap.

— Te poți bizui pe mine.

— Atunci totul va fi iar între noi așa cum a fost odinioară, răspunse Gaston de Moulinet și o sărută.

Gândurile lui zburară iar la Ethel Drof, căci după ce ea îi spusese că vrea să facă nunta mai repede, zestrea bogatei Americane era o ispită mare pentru dânsul.

Luă îndată măsuri ca Lolo să părăsească locuința lui fără a fi văzută de nimeni și să-și găsească un adăpost într'un cartier îndepărtat.

Pentru a nu fi expusă la lipsuri, el îi dădu cea mai mare parte din banii pe cari îi mai avea asupra lui.

După ce o convinsese să se învoiască cu planurile lui, îi făcu tot felul de făgăduieli și cum ea îl iubea peste măsură de mult, deveni în mâna lui o unealtă fără voință.

259. — Inimă de mamă.

Strâns îmbrățișați, ca și când ar fi vrut să se sprijine și să se mângâie unul pe altul, Dolores și căpitanul Barnabe citiră știrile înfiorătoare despre cutremurul care nimicise orașul Hollywood.

Inmărmuriți de groază, nu fură în stare să spuie măcar un singur cuvânt.

Numai ochii lor urmăreau cu înfrigurare rândurile negre din ziar.

Căpitanul Barnabe o strânse mai tare la piept pe sărmana lui soție, dându-și seama de ce se petrecea în sufletul ei.

Căuta cuvinte s'o mângâie, să-i dea curaj și speranță, dar îi fu cu neputință să vorbească, fiind și el zdruncinat până în adâncul sufletului de grozăvia catastrofei care nimicise atâtea vieți omenești.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 92
13 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Doamna Wilkens luă loc în faţa procurorului (pag. 731)

Ştirile din ziar erau atât de rele, încât era de aşteptat ca nici Felicia să nu fi scăpat cu viaţă.

După o tăcere lungă, Dolores scoase un geamăt sfâşietor.

— Mihaile, scumpul meu, trebue să plecăm îndată la Hollywood; să nu mai pierdem niciun ceas.

El dădu încet din cap şi răspunse:

— Da, trebue să plecăm, scumpa mea Dolores.

Rămăseseră ca înmărmuriţi şi privirile le erau aţintite în gol.

Cu buzele tremurătoare, Dolores murmură:

— Dumnezeu nu poate să mă supună şi la această încercare grozavă... nu... nu se poate!

Deodată scoase un ţipăt ascuţit, îşi încleştă mâinile de braţul soţului ei şi exclamă îndurerată:

— Pe Felicia n'o putem pierde!... Fără dânsa nu vom putea fi niciodată cu desăvârşire fericiţi!

Căpitanul Barnabe se reculese şi o mângâiă:

— Nu pierde nădejdea, scumpa mea Dolores; fii tare cum ai fost în toată viaţa ta.

— Dar ai citit tu însuţi că totul e devastat, că sunt sute de morţi.

— Da, scumpa mea Dolores, insa poate ca Felicia e printre acei care au fost salvaţi. De ce să ne gândim îndată la cea mai mare nenorocire?

— Mi-e teamă că soarta, care în anul din urmă a fost atât de neîndurată cu noi, nu ne va cruța nici de această lovitură îngrozitoare.

— Nu, Dolores, nu trebue să te lași doborîtă de prima spaimă. Trebue să speri în revederea Feliciei, spre a avea curajul necesar de a rămâne tare.

Ingrozită, îi cuprinse mâinile și se rugă:

— Trebue să plecăm îndată la Hollywood, Mihaile, ca să ne putem încredința la fața locului dacă Felicia mai trăiește, dacă a scăpat de o moarte îngrozitoare. Niciun ceas nu mai vreau să rămân aici, căci n'aș mai găsi liniște o clipă...

Căpitanul Barnabe dădu serios din cap și zise:

— Nici eu, Dolores. Amândurora ne-ar fi cu neputință să mai rămânem aici, așteptând alte știri.

— Dacă Felicia a fost salvată, trebue s'o pot cuprinde în brațe, s'o am lângă mine, să știu că trăiește, spre a mulțumi Atotputernicului că m'a cruțat de această lovitură grozavă. Dar să plecăm... să plecăm cât mai repede la Hollywood.

Cu iuțeala fulgerului se răspândise în hotel vestea că Dolores și căpitanul Barnabe aveau rude apropiate la Hollywood, de soarta cărora erau foarte îngrijorați după ce citiseră știrile înfiorătoare din ziar.

Nimeni nu știa însă că Solvejg Dalen, artista, care avea rolul principal în filmul din Groenlanda, era fiica frumoasei doamne Barnabe, căci atât căpitanul cât și Dolores nu desvăluiseră nimănui taina copilei lor, așa că toată lumea credea în povestea pe care o răspândise mister Breward și anume că fermecătoarea artistă fusese găsită în ghețurile mărilor de la miază-noapte.

Cu toate acestea toți își arătară compătimirea pentru ei și le dădură tot ajutorul spre a putea pleca la Hollywood cât mai repede.

Totuși plecarea nu se putu face atât de repede și ușor.

Liniile ferate spre Hollywood erau închise, de teamă ca cutremurele să nu se repete și când se informară li se spuse că nici cu automobilul nu vor putea pleca atât de curând.

Jalea și desnădejdea sărmanei Dolores crescu și mai mult la auzul acestor știri.

Ce putea să mai facă acum?

— Trebue să plecăm la Hollywood, repeta Dolores mereu. Nu există niciun om care ne-ar putea ajuta?

Direcțiunea hotelului făcuse încercarea de a se pune în legătură telegrafică cu orașul Hollywood, dar nu primi niciun răspuns.

De groază și durere Dolores, era gata să-și piardă mințile. Tot ce îndurase până atunci i se părea lucru de nimic și fără însemnătate pe lângă chinul pe care îl îndura acum.

Vedenii groaznice o înspăimântau neîncetat.

Iși vedea copila, pe scumpa ei Felicia, îngropată sub dărâmăturile casei, îi auzea plânsetele și gemetele de durere.

I se părea mereu că Felicia o cheamă: „Mamă, mamă... ajutor!" Și ea nu putea să facă nimic, nu era în stare să-i dea niciun ajutor, căci era atât de departe de copila ei dragă! Se chinuia cu cele mai amare mustrări de a fi îndemnat pe Felicia să primească angajamentul la societatea de filme.

Deodată își aduse aminte că citise de mai multe ori în ziare, că ar fi o mare imprudență de a se fi construit marele oraș al filmelor pe teren vulcanic și că mai mulți savanți renumiți preveniseră pe capitaliști și îi făcuseră atenți asupra marei primejdii.

Dar nimeni nu ascultase de aceste sfaturi și nimeni nu s'ar fi gândit la o catastrofă atât de îngrozitoare.

Și astfel orașul înflorilor, unde se lucra cu înfrigurare zi și noapte, unde se întâlneau cei mai mari artiști ai ecranului, devenise un morman de dărâmături.

Dar cu Felicia ce se întâmplase oare?!

Cu adâncă îngrijorare se gândea Dolores și la contele de Martigny, fratele ei și la sărmana Karin Ryström.

Dar durerea cea mai mare o resimmțea pentru copila ei. De aceea nu mai știa să spună altceva decât să repete neîncetat:

— Trebue să plec la Hollywood!...

Aceste cuvinte pe care le pronunța cu voce monotonă, erau sfâșietoare ca un cântec de jale și trădau chinul sufletesc îngrozitor pe care îl îndura sărmana femeie.

Mulți ar fi vrut s'o ajute, dar nimeni nu găsi o cale potrivită.

Neobosit, căpitanul Barnabe întreba în dreapta și în stânga, se informa pretutindeni despre o cale de plecare, pentru a împlini dorința fierbinte a soției lui și voia să jertfească tot ce economisise în timpul călătoriei de propagandă, numai pentru a da iubitei sale soții putința de a pleca.

In sfârșit găsi un aviator a cărui țintă era Hollywood și care se oprise la Colorado, și reuși să-l convingă de a-i lua pe amândoi în avionul lui.

Fusese nevoit să întrebuințeze toată puterea lui de convingere spre a ajunge la un rezultat.

Inainte de toate aviatorul nu voia să se învoiască de a ateriza în apropiere de Hollywood, căci primise de la un mare ziar însărcinarea să ia din zbor vederi din Hollywood-ul distrus și să se înapoieze cât mai repede.

Dacă ar fi aterizat însă, ar fi suferit o mare pierdere de timp.

Dar când căpitanul Barnabe, afară de o răsplată bănească destul de mare, îi făgădui că-i va da și un material bogat și interesant pentru o serie de articole senzaționale, pilotul se învoi să-i împlinească cererea.

Dolores, care pierduse toată nădejdea de a mai putea pleca și ajunsese la disperare, se mai liniști când putu să se urce în sfârșit în aeroplan și acesta își luă zborul.

Și aci se lipi strâns de pieptul lui Barnabe, ca și când ar fi căutat sprijin la el.

Soțul ei îi mângâiă drăgăstos mâinile și obrajii, dar în timpul zborului nu vorbiră decât foarte puțin.

Dealtminteri ce-ar fi putut să-și mai spună, când inimile lor erau atât de îndurerate?!

Ce va aduce oare viitorul apropiat?

Bucuria unei revederi fericite, sau chinuri de moarte?

260. — Ce-a mărturisit Hariett

Inainte de a o primi pe Hariett în birou, procurorul se mai întoarse odată spre Bob Wilkens și îi zise:

— Te rog să aștepți în odaia alăturată până când voiu lua interogatorul soției dumitale.

Bob dădu din cap și urmă pe funcționarul care anunțase pe Hariett și care acum îl conduse în încăperea vecină.

Fu lăsat singur și când se uită în jurul lui, văzu că ferestrele micei camere erau prevăzute cu gratii puternice și semăna în totul cu o celulă de închisoare.

Deodată Bob avu impresia că el însuși e prizonier.

In clipa aceea ar fi dorit mai bine să mai fi stat o noapte în vizuina lui Surry, căci în cazul acesta nu i s'ar fi întâmplat toate aceste neplăceri.

După ce funcționarul închise ușa în urma lui Bob Wilkens, procurorul îi spuse să introducă pe doamna Wilkens.

Hariett intră. Ca de obiceiu, era îmbrăcată foarte elegant, dar fața îi era palidă, ochii aveau cearcăne vinete și părea istovită ca după o noapte de insomnie.

Cei doi domni se ridicară în picioare, o salutară cu o plecăciune adâncă și procurorul o rugă să ia loc într'un fotoliu, în apropierea biroului său.

Apoi începu interogatorul prin câteva cuvinte politicoase.

— Imi pare foarte rău că am fost nevoit să vă obosesc chemându-vă încoace, dar nu s'a putut altfel, căci am nevoie de câteva lămuriri în cazul asasinării contelui de Gerbeville, pe care numai dumneavoastră mi le veți putea da.

Hariett simți nevoia de a se rezema mai bine în fotoliul ei, pentru a înfrânge o senzație de slăbiciune.

Procurorul urmă:

— Ieri noapte, la locul crimei, nu ne-ați spus dacă contele de Gerbeville a fost în vila dumneavoastră, înainte de a fi fost ucis. Vă rog fiți atât de bună și răspundeți-mi acum la întrebare.

— Da, a fost la noi.

— Spuneți „la noi"; presupun însă că a fost numai la dv., deoarece, după cum știm, soțul dv., n'a fost acasă.

— Da, contele de Gerbeville a fost la mine la ceai.

Apoi urmă o întrebare a procurorului, care o făcu pe Hariett să roșească.

— Ce legături erau între dv., și contele de Gerbeville, doamnă Wilkens?

Ce să răspundă? Doar nu putea să mărturisească faptul că avusese o legătură de dragoste cu contele?!

Așa dar spuse un neadevăr:

— Eram buni prieteni.

— Până unde a mers această prietenie?

— Sunt datoare să răspund la astfel de întrebări indiscrete?

— Dacă nu ne veți răspunde nouă, veți fi nevoită s'o faceți în fața judecății, în plin public.

In sufletul tinerei femei se dădu o luptă grea și în cele din urmă se hotărî să mărturisească:

— Ne iubeam

Procurorul dădu din cap.

— Aceasta rezultă și din scrisorile care se află la dosar.

Hariett tresări, speriată.

— Ce scrisori sunt acestea?

— Acelea pe care le-ați scris contelui.

Hariett Wilkens își acoperi ochii cu mâna și murmură agitată:

— De ce nu le-a nimicit, așa cum ar fi fost de datoria lui? Acum voiu fi compromisă cu desăvârșire.

Procurorul puse mâna pe dosarul care se afla în fața lui și îi zise, spre a o liniști:

— Actele care se află la dosar sunt considerate ca secret profesional și nu vor fi date în vileag. Vă rog dar, doamnă Wilkens, să-mi răspundeți cu sinceritate și potrivit adevărului la celelalte întrebări pe care sunt nevoit să vi le mai pun. Trăiați fericită în căsnicie?

— Aș fi fost fericită, dacă soțul meu....

Hariett voise să spună: „Dacă soțul meu m'ar fi iubit așa cum l-am iubit eu" — dar procurorul o întrerupse și îi puse altă întrebare care o abătu de la răspunsul pe care voise să-l dea.

— Soțul dv., era foarte gelos?

La această întrebare n'ar fi putut răspunde în mod afirmativ, dar când văzu că celor din fața ei le convenea să aibă un astfel de răspuns, dădu din cap.

Nici ea nu știa pentru ce făcuse acest semn de afirmare, dar poate procurorul avea asupra ei o putere de sugestie care o silea să răspundă așa cum vroia el.

Apoi urmă altă întrebare:

— Soțul dv., ura pe contele de Gerbeville?

— In orice caz nu-l prețuia.

— Ce-a făcut când a venit ieri noapte acasă?

— Presupun că s'a dus în odaia lui.

— In dormitor?

— Cred că da.

— A putut să observe îndată la venire că aveați pe cineva în vizită?

— Putea să-și închipuie aceasta, căci a zărit din stradă lumină în apartamentul meu. Dealtminteri în vestibul era atârnat pardesiul contelui de Gerbeville.

Procurorul schimbă o privire cu colegul său și zise:

— Va să zică putem să presupunem că mister Bob Wilkens și-a dat seama de situație, înainte de plecarea contelui de Gerbeville.

Apoi se adresă iar tinerei femei și urmă:

— După întoarcerea soțului dv., contele de Gerbeville si-a luat rămas bun și a plecat; nu-i așa?

— Da, așa a fost și îndată după ieșirea lui s'a auzit focul de armă.

— Din camera dv., puteați vedea prin fereastră poarta grădinei?

— Da.

— Nu v'ați uitat îndată afară spre a vedea ce s'a întâmplat, când ați auzit împușcătura?

— Nu, căci am fost prea speriată și abia mai târziu am aruncat o privire afară.

— Și ce-ați văzut?

Hariett șovăi, nevoind să vorbească, dar procurorul deveni nerăbdător și stărui:

— Vorbiți, căci trebue să știm tot ce s'a întâmplat.

— Am văzut pe soțul meu, venind dinspre poarta grădinei spre casă.

— Ei vezi! exclamară cei doi domni, aproape în același timp, căci răspunsul pe care îl dăduse Hariett li se părea o dovadă sigură a vinovăției lui Bob Wilkens.

Tânăra femeie nu înțelesese îndată ce voiseră să spună cu exclamația lor și întrebă:

— Ce deduceți din faptul că soțul meu a mai ieșit odată în grădină după ce s'a întors acasă?

— Mai întâi spuneți-ne dv., dacă il credeți pe soțul dv., capabil să comită o crimă?

Hariett tresări înspăimântată, dându-și abia acum seama, că prin mărturia ei îngreuiase foarte mult situația lui Bob.

Făcu un gest energic de protestare și zise:

— Nici nu e de gândit aşa ceva!

— Dar îl credeţi capabil de o asemenea faptă? stărui procurorul neînduplecat.

Hariett plecă ochii şi tăcu.

— Tăcerea dv. ne spune deajuns, doamnă Wilkens.

Cei doi domni se sfătuiră împreună şi şeful poliţiei judiciare îşi dădu părerea:

— Va să zică a intrat întâi în dormitor şi a luat revolverul din măsuţa de noapte.

— Aşa este şi în cazul acesta nu mai avem de aface cu un act de violenţă, ci cu o crimă în toată regula, o crimă cu premeditare.

— Să încheiem un proces verbal pentru depoziţia doamnei Hariett Wilkens.

— Il voiu face chiar eu.

Procurorul pregăti o coală de hârtie, luă tocul şi începând să scrie, repetă tot ce-i spusese Hariett. După ce isprăvi de scris îi prezentă tinerei femei procesul verbal spre semnare.

Hariett iscăli cu mâna tremurătoare şi întrebă, sfioasă:

— Ce se va întâmpla mai departe?

— Afacerea va fi predată Parchetului...

Hariett Wilkens plecă şi după câteva minute Bob fu adus din nou în birou.

— Ce-a spus soţia mea? întrebă el.

— Depoziţia ei face să cadă o bănuială şi mai grea asupra dumitale. Avem dovada sigură că dumneata eşti acela care ai făptuit crima şi de aceea te sfătuim să mărturiseşti tot, spre a-ţi uşura situaţia.

— M'am aşteptat ca soţia mea să depuie în defavoarea mea, a a că cel ce-a i spune i nu mă surprind de fel. Dacă pretindeţi că aveţi dovezi sigure, atunci daţi-mă pe mâna judecăţii. Nu mi-e teamă de învinuirea care mi se aduce, căci sunt nevinovat. Totuşi dacă voiu fi condamnat pe baza indiciilor, se va comite o gravă eroare judiciară.

— Va să zică nu vrei să mărturiseşti?

— N'am nimic de mărturisit.

— Bine!... In cazul acesta sunt nevoit să te declar arestat în numele legii.

Roger Hallier, directorul Smith şi Crestatul fuseseră la comisarul Hove şi îi dăduseră toate lămuririle despre cazul Surry.

Pe Bob Wilkens îl aşteptaseră în zadar.

După ce ieşiră din biroul comisarului Hove, se opriră în gang şi se întrebară care să fi fost motivul care îl împiedicase pe Bob Wilkens să vie la întâlnire.

— Poate a fost obosit şi a dormit mai mult. Cred că va veni mai târziu, zise Roger Hallier.

De aceeaşi părere fu şi Crestatul.

— Să mai avem dar răbdare şi să-l mai aşteptăm.

Se plimbară prin gang în aşteptarea lui Bob Wilkens.

Deodată zăriră câţiva poliţişti cari duceau un arestat şi când grupul se apropiă de ei, îl recunoscură pe Bob Wilkens.

Roger Hallier, care nu era mai puţin uimit decât ceilalţi, alergă spre el.

— Ce înseamnă asta, mister Wilkens?... Ai fost arestat?

Unul din poliţişti îl împinse pe Roger Hallier la o parte şi îi zise răstit:

— E interzis să vorbeşti cu arestatul!.. Pleacă de aici!

Dar tânărul Hallier nu se lăsă intimidat şi se duse după ei când trecură mai departe.

Bob Wilkens se întoarse spre dânsul şi îi zise:

— Sunt învinuit de crimă.

Roger Hallier rămase câteva clipe înmărmurit şi vru să-l mai întrebe ceva pe Bob spre a-i cere lămuriri, dar de astă dată poliţistul zbieră la dânsul:

— Dacă nu te cari îndată de aici, te arestez şi pe dumneata!

Nevoind să se expuie la o arestare, Roger Hallier rămas în urmă, dar îl mai auzi pe Bob strigând:

— Citeşte ziarele de dimineaţă şi vei găsi lămuriri asupra crimei de care sunt învinuit.

Roger Hallier se întoarse la însoţitorii lui şi toţi trei se priviră buimăciţi.

— E de neînţeles!

— Nu poate să fie decât o greşeală!

Crestatul clătină capul şi zise:

— A fost acuzat de crimă!... Imi pun mâna în foc că Bob Wilkens nu e vinovat, că n'a ucis!

Directorului Smith îi fulgeră un gând prin minte, pe care îl exprimă sfios:

— Poate a mai fost odată la tatăl său... s'au certat... şi...

Crestatul îi curmă vorba:

— Nu... cu neputinţă! Abia acum l-am cunoscut bine pe Bob Wilkens şi sunt încredinţat că nici în cea mai mare furie n'ar fi în stare să făptuiască un omor.

— De ce să ne mai pierdem timpul cu ghicitori, zise Roger Hallier. Să cumpărăm mai bine un ziar de dimineaţă şi să vedem ce stă scris acolo.



— Fireşte, acesta e mijlocul cel mai simplu şi bun de a afla ce vrem să ştim.

Plecară de la Prefectura Poliţiei şi pe stradă cumpărară un ziar în care căutară articolul referitor la crimă.

— Iată, aici e scris mare de tot! strigă Roger Hallier şi începu să citească:

«O crimă misterioasă».

„Contele François de Gerbeville a fost împuşcat în faţa porţii vilei Wilkens".

Urma o dare de seamă cu toate amănuntele şi care se încheia cu următoarele rânduri:

„Deoarece au fost găsite diferite urme pe care le-a lăsat ucigaşul, sperăm că poliţia noastră va reuşi repede să-l descopere şi să-l aresteze.

Roger Hallier lăsă în jos mâna în care ţinea ziarul.

— Aşa dar, mister Wilkens e învinuit că a împuşcat pe acest Francez?

Câteva clipe privi in gol, gânditor, apoi zise:

— Asta e absolut exclus. L-am condus doar până acasă, ne-am despărţit la poartă şi l-am văzut intrând în casă. Ba era chiar foarte grăbit, căci ploua.

— Trebue să te oferi îndată ca martor şi să spui poliţiei tot ce ştii, îl sfătui directorul Smith.

— Stai puţin, domnule director, căci îmi mai aduc aminte de ceva ce am observat.

Cei doi însoţitori îl priviră cu încordare, pe când Roger Hallier le povesti ce văzuse.

— Du-te imediat înapoi la Prefectura Poliţiei, stărui Crestatul, şi cere să vorbeşti cu procurorul. Ceea ce ai văzut dumneata îl va descărca cu desăvârşire, aşa că se va anula mandatul de arestare şi nepotul meu va fi pus imediat în libertate.

Roger Hallier se întoarse îndată din drum, spre a-şi îndeplini misiunea şi fu primit de procuror.

— Ce doreşti? îl întrebă acesta.

— Aş vrea să fac o depoziţie de mare însemnătate cu privire la crima de la vila Wilkens şi să vă comunic o observaţie pe care am făcut-o.

Procurorul îi oferi un scaun, apoi îl întrebă:

— Vrei să ne spui că bănuieşti pe mister Bob Wilkens de a fi asasinul?

— Ba dimpotrivă, vreau să-l desvinovăţesc.

Faţa procurorului se întunecă şi căpătă o expresie aspră.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu e el criminalul?

— Da, aceasta e convingerea mea.

— Ce-ai observat?

— Ştiţi că mi-am dat osteneală să-l scap pe Bob Wilkens din ghiarele banditului Surry.

— Ştiu aceasta. Mai departe.

— După ce am reuşit să-l liberez cu ajutorul poliţiei, l-am condus pe mister Bob Wilkens până acasă. L-am dus până la poarta grădinei unde ne-am despărţit şi tocmai mă pregăteam să mă întorc. Pe când treceam strada în faţa vilei Wilkens, zării deodată o femeie care părea să aştepte pe cineva.

— Ce înfăţişare avea acea femeie?

— La lumina slabă a felinarului n'am putut recunoaşte decât statura ei.

— Dar faptul că o femeie aşteaptă pe cineva, nu e ceva neobişnuit.

— Ba în cazul acesta da, căci ploua cu găleata şi era foarte târziu. Femeia se plimba repede în sus şi în jos şi părea să fie foarte tulburată.

— Asta e tot ce-ai văzut?

— Ba nu. Mă depărtasem abia cu vreo sută de paşi, cotisem în altă stradă şi mă adăpostisem în gangul unei case să-mi aprind o ţigaretă, când auzii o pocnitură.

— Nu te-ai întors îndată spre a vedea cine a tras?

— Nu, deoarece am crezut că a plesnit vreun cauciuc de automobil şi nici prin gând nu mi-a trecut că s'ar fi putut întâmpla o faptă atât de îngrozitoare.

Procurorul îl privi zâmbind ironic, pe sub pleoapele pe jumătate lăsate în jos.

— Şi acum vrei să susţii că acea femeie e asasina?

— Nu vreau să susţin nimic, ci v'am adus numai la cunoştinţă observaţia mea, spre a fi în curent cu totul şi a putea urmări la nevoie şi această urmă.

— Pentru noi această urmă n'are nicio valoare. Avem dovezi că Bob Wilkens a făptuit crima.

— Nu e adevărat!... Dealtminteri am văzut şi mai mult. După câteva minute aceeaşi femeie care aşteptase în faţa vilei, a trecut pe lângă mine fugind.

— De ce n'ai oprit-o?

— N'aveam niciun motiv s'o opresc, căci în clipa aceea nu ştiam că a fost împuşcat cineva.

— Aşaaaa.... Acum te rog să-mi mai răspunzi la o întrebare: Eşti prieten cu mister Bob Wilkens, nu-i aşa?

— Da; dar pentru ce îmi puneţi această întrebare?

— Fiindcă prietenia dumitale cu Bob Wilkens mă face să bănuiesc că vrei să-i vii în ajutor şi să-i uşurezi situaţia.

— Fireşte că vreau să-l ajut; dar aş face aceasta chiar dacă nu l-aş cunoaşte.

— Nu cumva ai născocit toată povestea cu femeia aceea necunoscută?

Roger Hallier se indignă.

— Am impresia că la această autoritate toate depoziţiile mele sunt puse la îndoială, pentrucă nu sunt decât un lucrător modest.

— Te rog să nu ridici glasul!

— Cum să nu mă înfurii când văd ce se petrece aici?!

— Ţipă cât vrei pe stradă, dar nu aici. Poţi să pleci.

— Va să zică nu vreţi să luaţi act de depoziţia mea?

— Nu, căci n'are nicio valoare pentru mine.

— Cu toate acestea stărui să se încheie un proces verbal.

— Vrei cumva să mă sileşti?

— Da, vă voi sili. Mai sunt şi autorităţi superioare acesteia, unde mă voi plânge.

Roger Hallier se înfuriase atât de tare, fiindcă i se mai întâmplase acelaşi lucru când făcuse denunţul comisarului Hove.

Era hotărît să nu se lase respins, ca şi când spusele lui ar fi fost numai minciuni.

Procurorul chibzui câteva clipe.

Dacă va încheia un proces verbal pentru depoziţia lui Roger Hallier, atunci dovada de vinovăţie a lui Bob Wilkens începea să se clatine.

Apucând pe urma pe care i-o arătase acest lucrător, va avea o mulţime de încurcături şi greutăţi, căci nu era uşor să descoperi la New-York o necunoscută.

Şi chiar dacă va pune mâna pe ea se va dovedi poate că n'are nicio legătură cu crima şi nu e vinovată cu nimic.

Spre a evita deci toate aceste încurcături, hotărî:

— Am luat cunoştinţă de depoziţia dumitale, dar o socotesc fără însemnătate, deoarece nu se bizuie pe ceva hotărît, spre a putea ordona urmărirea acelei femei necunoscute.

— Va să zică pot să plec?

— Da.

— Bine, voiu pleca; dar să ştiţi că voiu lua alte măsuri şi mă voiu adresa altei autorităţi.

Faţa lui Roger Hallier era roşie de mânie când se întoarse la directorul Smith şi la Crestat.

Cu vocea tremurând de indignare, le istorisi ce vorbise cu procurorul şi că acesta refuzase de a lua act de depoziţia lui.

— Mă voiu plânge la superiorii săi, exclamă el supărat. Mă voiu duce chiar acum la Ministerul de Justiţie.

Directorul Smith îl sfătui să nu facă aşa ceva.

— Plângerea dumitale va fi primită, dar rezolvarea ei se va amâna la calendele greceşti. Ştim doar cu toţii cum se lucrează la autorităţi, când nu le convine ceva.

— Dar nu e timp de pierdut.

— Tocmai de asta aş vrea să fac altă propunere. Am un prieten bun, care e redactor la ziarul „Times" şi ne vom duce la el.

— Ce poate să facă în afacerea asta? Cum ne va putea ajuta?

— Publicând în ziar cele văzute de dumneata.

Nefiind nevoie să se ducă toţi trei la redacţia ziarului, se înţeleseră cu Crestatul să-i aştepte într'o cafenea din apropiere, iar directorul Smith şi Roger Hallier plecară singuri mai departe.

Redactorul Kensington era un bărbat slab, mic la stat, cu faţa gălbejită. Suferea de ficat, din care pricină era foarte supărăcios şi izbucnea la cel mai mic prilej.

Era omul de care aveau nevoie, spre a înscena un scandal împotriva poliţiei.

Directorul Smith îl prezentă pe Roger Hallier şi după ce acesta îi povesti tot ce ştia, redactorul izbucni:

— Cunoaştem asta!... Domnii de la poliţie sunt prea leneşi spre a-şi da osteneală să urmărească cum trebue această afacere; dar îi voi trezi eu din toropeala lor.

— Aşa dar ai să publici un articol în ziarul dumitale? îl întrebă directorul Smith.

— Nu numai atât, dar o voi face cu cea mai mare plăcere şi voi publica articolul cu titlul mare: „Contele de Gerbeville a fost asasinat de o femeie". Aceasta va face efect şi atunci poliţia va trebui să se mişte, spre a căuta pe asasina necunoscută.

Directorul Smith îl aprobă şi zise:

— Ideea e bună, dar poliţia va veni pe capul dumitale.

— N'are decât să vie; îi voi spune ce părere am despre dânsa. In tot cazul fii sigur că voi aranja bine lucrurile.

După ce plecară de la redactorul Kensington, directorul Smith şi Roger Hallier se întâlniră iar cu Crestatul, căruia îi povestiră rezultatul pe care îl obţinuseră.

— Acum nu mai avem altceva de făcut, decât să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor.

Directorul Smith dădu din cap.

— Da, însă eu mai am o misiune neplăcută, sunt nevoit să mă duc la mama tânărului nostru prieten şi să-i spun că a fost arestat. Nu vreau să afle ştirea abia din ziare, căci o va turbura şi mai mult.

— Odată cu ştirea tristă, vei avea prilejul să-i dai şi curaj, s'o îmbărbătezi.

— Aşa am să şi fac.

— E îngrozitor ce trebue să îndure sărmana femee!

— Şi toată vina o are numai Frank Wilkens.

De astă dată se amestecă şi Roger Hallier în vorbă.

— N'ar fi trebuit să-l cruţăm. Acum îmi pare rău că mi-am retras depoziţia prin care l-am învinuit că e amestecat în afacerea cu Surry.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 93
14 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



După multe străduințe, pionerii făcură o deschidere în zid (pag. 739)

— Lasă, că nici așa nu va scăpa de pedeapsa pe care o merită.

Doamna Wilkens se prăbuși aproape sub impresia grozavă pe care i-o făcu știrea despre arestarea lui Bob, sub învinuirea de a fi ucis pe contele de Gerbeville.

Prea multe nenorociri se abătuseră asupra sărmanei femei, care își frământă desnădăjduită mâinile și izbucni în plâns.

— Ce-a păcătuit sărmanul meu fiu încât destinul îl urmărește cu atâta înverșunare?!... Are un suflet nobil și suferă nevinovat!

— Și noi suntem încredințați de nevinovăția lui, care se va dovedi în scurt timp. Nu pierde deci curajul, dragă doamnă Wilkens, căci totul se va întoarce spre bine, îi zise directorul Smith, care prin cuvintele lui, spuse cu un ton blând și plin de încredere, reuși s'o mai liniștească.

Nu încăpea nicio îndoială că Bob Wilkens era nevinovat, astfel că nu va putea fi condamnat.

Când Frank Wilkens se întoarse spre seară de la fabrică, soția se duse în odaia lui.

Venirea ei îl surprinse foarte mult, căci de câtva timp aproape nu se mai vedeau și nici masa nu o mai luau împreună.

Așa dar, când o zări, o salută cu un zâmbet ironic și zise:

— Ah, ce cinste deosebită îmi faci cu venirea ta!

Ea nici nu luă în seamă tonul ironic cu care fuseseră spuse aceste cuvinte și îl întrebă:

— Ai auzit ce s'a întâmplat cu Bob?

Frank Wilkens răspunse nepăsător:

— Procurorul Marble m'a chemat la telefon și mi-a spus tot.

— Și tu ce părere ai?

El dădu din umeri.

— Ce să spun?... Prea puțin îmi pasă de ce i se întâmplă lui Bob.

— Doar e fiul tău!

— A fost odată. De când s'a arătat dușmanul meu și s'a unit cu adversarii mei, nu-l mai recunosc de fiu.

Doamna Wilkens își adună toate puterile, spre a nu-și pierde cumpătul.

O durea în adâncul sufletului, auzind aceste cuvinte din gura soțului ei.

Frank Wilkens era un tată denaturat, un ticălos fără suflet!

Ea îi zise, mâniată:

— Poate te și bucuri de ceea ce i se întâmplă.

Frank Wilkens se uită la dânsa cu o privire aspră și rece, cu buzele strânse.

Nu-i răspunse nimic, dar pe fața lui se ivi o expresie triumfătoare.

De un adversar scăpase, iar acum va veni și rândul Crestatului.

— Trebue să îngrijești de un avocat bun care să-l apere, zise doamna Wilkens cu stăruință.

— Nici prin gând nu-mi trece, căci n'am bani de aruncat.

La auzul acestor cuvinte, doamna Wilkens închise pentru câteva clipe ochii și inima i se încleștă de durere.

Era doar în joc cinstea fiului ei și odată cu teama pentru soarta lui, ura împotriva soțului ei crescu năprasnic.

261. — Sosesc ajutoarele.

Cutremurul de la Hollywood a fost cea mai mare catastrofă naturală pe care a suferit-o vreodată America. Ținuturi întregi și numeroase localități fuseseră distruse; erau sute de morți și mii de răniți.

Era nevoie de ajutor foarte grabnic și guvernul luă măsurile trebuincioase pentru întreprinderea cât mai neîntârziată a acțiunii de salvare a sărmanilor sinistrați.

Fură trimise trupe care începură repede îndepărtarea dărâmăturilor sub care mai erau răniți înmormântați de vii.

Un detașament puternic de pionieri veni la Hollywood.

Aduseră cu ei bucătării de campanie, spre a îngriji de hrana celor fără adăpost. Deasemeni veniră medici și sanitari, pentru a da primele ajutoare răniților.

In dimineața care urmă după cutremur, întreaga localitate nu era decât un imens morman de dărâmături fumegânde. Mai târziu, cei fugiți, se întoarseră, să-și caute rudele pe care le pierduseră.

Avură loc scene sguduitoare.

Nenorociții îndepărtau dărâmăturile însângerându-și mâinile și strigând în gura mare numele acelora pe cari îi căutau. Pretutindeni erau numai plânsete, gemete și o jale de neînchipuit.

Deoarece mai era primejdie ca zidurile rămase în picioare să se prăbușească, armata închise străzile și îndepărtă populația civilă.

Dar mulțimea nu vroia să plece. Erau femei care își căutau bărbații, părinți cari își strigau desnădăjduiți copiii și copii cari plângeau după părinții lor.

— Lăsați-ne să trecem!... Trebue să căutăm pe femeile și copiii noștri! strigau unii cu disperare.

Dar cordoanele de soldați stăteau nemișcate, îndeplinându-și trista datorie. Unii din ei încercau să mângâie pe nenorociți:

— Lucrările pentru îndepărtarea dărâmăturilor se fac repede. Se vor salva încă mulți din cei îngropați de vii și fără îndoială că și ai voștri vor fi printre cei salvați......!

Indată după sosirea pionierilor, contele de Martigny se duse la comandantul acestora și îl rugă:

— Trimite, te rog, un detașament la casa nepoatei mele. Ea și o prietenă a ei au fost îngropate sub dărâmături. Dacă li se va da ajutor grabnic, poate vor mai putea fi salvate.

— Crezi că vei putea conduce un detașament? îl întrebă comandantul.

— Da, căci am fost ofițer.

— Bine, atunci îți voiu da un pluton de soldați.

Contele de Martigny mulţumi călduros comandantului, apoi plecă cu pionierii în pas alergător spre casa Feliciei.

El presupuse că Felicia şi Karin se aflaseră în dormitoarele lor în momentul când izbucnise catastrofa. Deoarece cunoştea bine poziţia camerelor, avu putinţa să înceapă lucrul în locul cel mai potrivit.

— De aici trebue să îndepărtăm dărâmăturile, zise el soldaţilor, cari se apucară imediat de treabă.

Neliniştea contelui era prea mare, pentru a privi numai, aşa că puse şi el mâna pe o cazma şi dădu ajutor oamenilor, ca lucrul să înainteze mai repede.

Indată ce se îndepărta o parte din dărâmături, altele cădeau la loc, astupând din nou drumul pe care soldaţii îl deschiseseră spre locul unde contele presupunea că se află cele două fete.

In sfârşit, după o muncă de mai multe ceasuri, soldaţii obosiră şi fură nevoiţi să facă o pauză spre a se odihni. Insă contele de Martigny nu avu astâmpăr. Lucră neobosit mai departe şi reuşi să îndepărteze o grămadă de moloz care căzuse peste tavanul unei odăi.

Când mai dădu o lovitură de cazma auzi un sunet gol şi se opri.

Sub picioarele lui trebuia să fie un spaţiu gol, o odaie şi anume dormitorul Feliciei.

Contele se întoarse spre pionieri şi le zise:

— Haideţi să lucrăm mai departe, să nu mai pierdem timp, căci fiece clipă e preţioasă.

Soldaţii voiră să spargă tavanul, dar contele de Martigny îi opri.

— Trebue să înaintăm spărgând unul din zidurile laterale, căci se poate că ultimul sprijin al tavanului să se slăbească, tavanul să se prăbuşească şi să sdrobească pe sărmanele fete, dacă, după cum presupun, sunt în această încăpere.

— Să le dăm un semn!

— Să batem în tavan, poate ne vor auzi.

Contele bătu de câteva ori. Atât el cât şi soldaţii aşteptară un răspuns, pe care însă nu-l primiră.

— Ne e teamă că nu vor mai putea fi salvate.

— Trebue să mai încercăm.

Pionierii se străduiră pe cât le era cu putinţă şi ajunseră în partea de jos a zidului încăperii.

— Acum să facem o spărtură în zidul acesta, porunci contele de Martigny.

Lucrară mai departe şi după câtva timp contele strigă:

— Să nu mai lovim cu topoare şi cazmale, ci să îndepărtăm grămezile cu mâinile.

Deodată strigă:

— Iată-le!... Aici sunt...

Prin gaura pe care o făcuseră văzură şi pionierii un cap blond de fată, rezemat de perete.

— Felicio!... Karin... strigă contele de Martigny, dar nu primi niciun răspuns.

Inaintară cu şi mai mare băgare de seamă. Lucrară mai bine de o oră, până când reuşiră să scoată pe cele două fete din grămada de moloz care căzuse peste trupurile lor.

Doctorul şi câţiva sanitari cari veniseră în goană, examinară pe cele două fete, după ce fuseseră culcate pe nişte tărgi.

— Mai trăiesc? întrebă contele de Martigny, plin de îngrijorare.

Medicul nu putu să dea îndată un răspuns, căci pulsul celor două fete nu se mai simţea, aşa că însuşi doctorul era în mare îndoială. Dar după ce ridică pleoapele şi văzu pupilele reacţionând la lumină, făcu un gest de mulţumire şi zise contelui de Martigny:

— Mai trăiesc, dar dacă s'ar mai fi întârziat numai o oră, n'ai mai fi găsit decât cadavrele lor.

— Nepoata mea e rănită? întrebă contele, arătând bandajul din jurul capului Feliciei.

Doctorul îl desfăcu şi după ce examină rana, răspunse:

— E numai o rană foarte uşoară, care n'are nicio însemnătate. Peste câteva zile va fi vindecată.

— Işi vor recăpăta repede cunoştinţa? mai întrebă contele.

— Da, chiar foarte repede, numai să respire aer curat. Aici miroase tare a gaz aerian.

Câţiva soldaţi ridicară tărgile şi duseră pe fete de acolo. Contele de Martigny şi doctorul îi urmară.

Pe drum contele întrebă:

— Sunt mulţi morţi, domnule doctor?

— Din nenorocire mai mulţi decât s'a crezut la început. De sub dărâmături au fost scoşi mulţi, dar cea mai mare parte erau morţi, iar foarte mulţi au fost striviţi atât de grozav, încât nu vor scăpa cu viaţa. Unii dintre acei cari au fost îngropaţi sub dărâmături, au înebunit. Pretutindeni e o jale nemaipomenită căci nu numai Hollywood-ul a fost nimicit de cutremur. Long-Branch a fost distrus şi mai tare şi acolo sunt cei mai mulţi morţi.

După ce văzu salvate pe Felicia şi Karin Ryström, contele de Martigny începu să se intereseze şi de ceea ce se petrecea în jurul său. Zări marile ateliere ale societăţilor de filme, construite în cea mai mare parte din fier şi sticlă.

Sticlăria fusese sfărâmată cu desăvârşire, însă scheletele de fier rămăseseră în picioare, aşa că aceste clădiri imense puteau fi refăcute în scurt timp. In interiorul lor însă, devastarea era mult mai mare. Birourile, rechizitele, aparatele şi garderoba artiştilor fuseseră nimicite.

La cordonul pe care armata îl mai menţinuse mai era şi acum mare jale, căci aici aşteptau acei cari mai aveau rude apropiate ce nu fuseseră încă găsite.

Plânsetele şi vaietele reîncepeau la fiecare transport de tărgi cu răniţi, când cei pe care îi aşteptau nu erau printre cei aduşi de soldaţi.

In sfârşit, contele de Martigny cu doctorul şi cele două fete duse pe tărgi, ajunseră la bărăcile ridicate în grabă pentru adăpostirea răniţilor. Pionierii se întoarseră înapoi, având de lucru în altă parte a oraşului devastat de îngrozitoarea catastrofă.

Felicia şi Karin Ryström fură transportate într'o baracă şi doctorul îl rugă pe contele de Martigny:

— Dumneata nu mai intra, căci înăuntru totul e plin şi nu mai e loc. Aşteaptă aici afară. Domnişoarelor le voiu da îndată îngrijirile trebuincioase şi imediat ce le voiu fi readus la viaţă, te voiu chema şi pe dumneata pentru câteva clipe să le vezi.

Contele de Martigny se plimbă mult prin faţa bărăcii şi văzu cum se aduceau mereu alţi răniţi, iar pe de altă parte cum se scoteau alţii, care muriseră în urma rănilor grozave pe care le primiseră.

Rudele acestora aşteptau afară şi din când în când se auzea câte un ţipăt desnădăjduit, când recunoşteau în cei morţi pe câte cineva din ai lor.

Contele de Martigny deveni din ce în ce mai neliniştit.

Va vedea oare şi pe ai lui scoşi iar pe targă?

Dacă şi Felicia va muri, cum va putea îndura sărmana Dolores şi această lovitură grozavă a soartei?

Şi dacă va muri Karin?

La gândul acesta, neliniştea contelui deveni un adevăr chin.

Trebuia să afle imediat ce e cu ea!

Cu toată rugămintea doctorului de a aştepta afară, vru tocmai să intre în baracă spre a întreba de dânsa, când îl zări pe medic ieşind.

— Mi se pare că îţi pierduseşi răbdarea? îl întrebă acesta zâmbind.

— Cum le merge rănitelor? zise contele cu îngrijorare, fără a răspunde la întrebarea doctorului.

— După împrejurările în care au fost salvate, destul de bine. Şi-au recăpătat cunoştinţa şi amândouă au întrebat îndată de dumneata, domnule conte. Una din ele e nepoata dumitale, după cum mi-ai spus, iar cealaltă presupun că ţi-e logodnică?... Bănuiesc aceasta din faptul că părea foarte îngrijorată când a întrebat de dumneata. Am liniştit-o îndată, spunându-i că nu ţi s'a întâmplat nimic şi că îţi voiu da voie să intri pentru câteva minute să le vezi. Aşa dar vino cu mine, domnule conte.

Intreaga baracă răsuna de gemete şi strigăte de durere. Răniţii fuseseră culcaţi pe paie, căci paturi nu erau. Aerul era îmbâcsit de miros de sânge şi de iodoform.

Contele de Martigny îl urmă pe doctor şi când ajunse la locul unde erau culcate Felicia şi Karin Ryström, îngenunchiă lângă ele, le luă mâinile şi se uită când la una, când la cealaltă.

— Cât sunt de fericit că aţi fost salvate, zise contele, adânc mişcat.

— Am şi aflat că ţie iţi datorăm viaţa dragă unchiule, îi răspunse Felicia, cu vocea încă slabă.

— Nu mie, ci pionierilor. Dar asta n'are nicio însemnătate; spuneți-mi mai bine cum vă simțiți?

— Slabe, istovite și parcă am fi strivite, răspunse Karin Ryström.

— Asta va trece repede.

— Da, îndată ce ne vom fi odihnit puțin.

— Chiar voiu pleca îndată, pentru a nu vă mai obosi cu vorba.

Felicia privi în jurul ei și zise intristată:

— E îngrozitor aici. Sărmanii răniți gem și se vaită neîncetat. Doamne, de am putea fi adăpostite altundeva!

— Voiu vedea dacă nu va fi cu putință să fac ceva.. Deocamdată încercați să dormiți, spre a vă odihni bine.

Le mai strânse odată mâna, apoi plecă. Această zi în care văzu salvate pe cele două fete care îi erau atât de dragi, fu cea mai fericită pe care contele de Martigny o avusese până atunci în viața lui.

262. — Mărturisirea lui Surry.

Comisarul Hove fusese însărcinat cu cercetările preliminare în cazul banditului Surry și le făcea cu cea mai mare râvnă.

Șeful său fusese nemulțumit de dânsul și îi făcuse mustrări aspre, așa că acum voia să-și îndrepte greșeala, dovedind că e un bun criminalist.

Nu încăpea nicio îndoială că Surry avea complici și comisarul Hove voia să afle neapărat numele acestora, spre a putea pune mâna și pe ei.

Își pusese în gând să prindă întreaga bandă din Bowery și nădăjduia că va reuși ușor, având în mână pe capul bandei.

Pentru a-l face pe Surry, să mărturisească dăduse poruncă să nu i se dea nici hrană, nici băutură, timp de două zile. Afară de aceasta, în timpul nopții, Surry va fi controlat și trezit la fiecare oră, ca să nu-l lase să doarmă.

Acestea erau mijloacele care se întrebuințau, când era vorba de a muia răufăcători din cale afară de încăpățânați.

Rezultatul se putea vedea și la Surry, când fu adus seara târziu la interogatoriu, în biroul comisarului Hove. Banditul era palid, ochii îi erau înfundați în orbite și abia se mai putea ține pe picioare.

Comisarul Hove trimise pe gardieni afară, îi făcu semn lui Surry să se apropie de biroul lui și începu interogatoriul pe un ton foarte blajin:

—Ei, dragă Surry, ia să stăm puțin de vorbă despre ultima dumitale nelegiuire.

Banditul se uită cu jind la un scaun care se afla în apropiere și întrebă umil:

— Imi dai voie să șed?

Comisarul Hove zâmbi.

— Nu, deocamdată stai în picioare. Jos ai să poți sedea destul când vei fi condamnat la vreo câțiva ani de temniță.

Scoase apoi tabacherea din buzunar și își aprinse o țigaretă din care începu să tragă cu nesaț.

— Mi se pare că și dumneata ești un fumător pasionat? îl întrebă el pe Surry.

Acesta încuviință din cap și ar fi dat mult, dacă i-ar fi fost îngăduit să aprindă și el o țigaretă.

— Așa!... să mergem mai departe, zise comisarul Hove, trimițând în nasul lui Surry un nor de fum. Ia spune-mi, scumpul meu Surry, cum ți-a dat prin gând să răpești pe omul cu fața crestată și să-l ții prizonier?

— Mai întâi te rog să primești o plângere din partea mea.

— O plângere?... Dar cine ți-a făcut ceva?... Cine te-a supărat, dragă Surry?

— Am fost lăsat să mor de foame și de sete; apoi am fost mereu trezit din somn. Acesta e un chin pe care nu-l îngăduie legea, așa că protestez energic împotriva unui astfel de tratament și cer să mi se dea de mâncare și de băut.

— Negreșit, dragă Surry; voiu ordona să ți se dea ce ceri. Poate te-au scăpat din vedere la împărțirea porțiilor. Mâine vei primi negreșit porția care ți se cuvine. Dar fiindcă vorbești de mâncare, îmi aduc aminte că nici eu n'am luat încă cina, așa că mă voiu ospăta, în timp ce vom sta amândoi de vorbă.

Comisarul Hove sună și porunci polițistului care intră, să-i aducă ceva de mâncare de la cantină.

Totul fusese pregătit dinainte, așa că omul îi aduse pe o tavă un biftec mare cu cartofi prăjiți și o sticlă cu bere.

Ochii lui Surry se căscară. Adu'mecă mirosul plăcut al fripturii și gura începu să-i lase apă de poftă.

Comisarul începu să mănânce tacticos, bău din bere, sorbind cu nesațiu din pahar.

Deodată Surry izbucni:

— De ce mă chinuiești așa?

Comisarul Hove se prefăcu că nu-l înțelege și întrebă:

— Cum te chinuiesc?



— Mi-e foame de-mi vine leșin și dumneata mănânci în fața mea, ca să-mi ațâți și mai mult pofta. Așa ceva nu poate îndura nimeni.

Hove dădu farfuria la o parte.

— Ei bine, în cazul acesta nu voiu mai mânca... Să urmăm cu interogatoriul. La isprava pe care ai făcut-o, ai avut complici?

— Nu vreau să spun nimic.

— O să vorbești, dacă voiu porunci să ți se aducă și dumitale o porție de friptură, o sticlă cu bere și apoi îți voiu da voie să fumezi și o țigaretă?

— Da, izbucni Surry, când voiu fi și eu sătul, voiu vorbi, dar înainte nu.

Comisarul sună iar și polițistul aduse încă o tavă cu friptură și bere de la cantină.

De astă dată comisarul îi dădu voie lui Surry să ia loc pe scaun.

Ca un lup flămând, banditul se repezi la mâncare și în câteva clipe înghiți cu lăcomie întreg biftecul; apoi bău toată berea și când isprăvi, răsuflă mulțumit.

— Acum ar fi minunată și o țigaretă, nu-i așa dragă Surry?

— Ți-aș fi foarte recunoscător, dacă ai vrea să-mi dai una, domnule comisar, răspunse banditul.

Comisarul Hove îi întinse tabacherea.

Știa că prin felul cum procedase cu Surry, îl adusese într'o stare sufletească, în care era în stare să spuie tot ce'știa. Așa dar repetă întrebarea:

— Ai complici?

— Da.

— Cine sunt?

— Unul e un Irlandez și se numește Mac O'Kerem.

— Numele acesta nu l-am auzit încă, Trebue să fie unul nou.

— Așa este. A venit abia de curând din Europa și a intrat în legătură cu mine.

— Are vreo specialitate?

— Isprava pe care am făcut-o e de felul afacerilor pe care le face el.

— Va să zică e șantajist. Pe omul acesta trebue să-l cercetăm mai de aproape. Cred că mai are și alte isprăvi la activul său. Nu ți-a povestit nimic?

— La Marsilia a învârtit o afacere asemănătoare și fiindcă poliția era pe urmele lui, a fugit în America.

— Unde putem pune mâna pe el?

— Asta nu pot să-ți spun, căci eu nu-mi denunț complicii.

— Și cine sunt ceilalți?

— Mai este numai Texas-Billy.

— Ah, ăsta e un bun cunoscut al meu... Așa... Acum încă odată întrebarea la care nu mi-ai răspuns până acum. Cum ți-a dat prin gând să răpești pe cei doi domni?

— Intâi a fost vorba numai de omul cu fața crestată și am lucrat din ordinul lui Frank

Wilkens, regele automobilelor. Nu știu ce are cu omul acesta, dar în orice caz îi stătea în cale și atunci a venit la mine și m'a însărcinat să-l înlătur.

Comisarul Hove ascultă cu luare aminte.

Așa dar spusele monteurului Roger Hallier erau adevărate!

Surry urmă, fără a mai aștepta îndemnul comisarului:

— Wilkens l-a atras pe Crestat într'o casă din strada Widwood, unde am pus mâna pe dânsul. Apoi a venit tânărul Wilkens în casa mea din Bowery și a cerut să-i dăm drumul Crestatului. Acolo Irlandezul Mac O'Kerem a avut ideea să-l reținem și pe tânărul Wilkens și să cerem de la socrul său un preț mare de răscumpărare.

Comisarului nu-i venea să creadă că Frank Wilkens, cunoscutul și bogatul rege al automobilelor, să fi lucrat în înțelegere cu banditii.

Dacă era adevărat ceea ce spunea Surry, atunci această ispravă negreșit că ascundea și altă crimă.

Hove cugetă câtva timp asupra celor spuse de Surry, apoi îi zise:

— Acum voiu face un proces verbal în care voiu așterne tot ce ai mărturisit.

— Nu uita și ceeace am spus despre Frank Wilkens, căci dacă e vorba să intru eu la închisoare, să-și ia și el pedeapsa ca instigator.

— Negreșit că voiu aminti și asta în procesul verbal.

Comisarul începu să scrie, înșiră faptele așa cum le povestise Surry, apoi i le citi.

După ce isprăvi, comisarul Hove chemă un polițist care îl duse pe Surry înapoi în celula lui.

Deși orele de serviciu trecuseră de mult, comisarul Hove mai rămase în biroul lui.

Avea multe de chibzuit, căci un caz ca acesta nu i se ivise până acum în cariera lui atât de lungă.

Frank Wilkens, complicele unor răufăcători!...

Era de necrezut!

Dar la urma urmei trebuia să fie adevărat, căci depoziția lui Surry se potrivea cu aceea a lui Roger Hallier.

In timpurile noastre totul e cu putință și zilnic se întâmplau lucrurile cele mai uimitoare, deși Hove văzuse multe în viața lui. In ce privește criminalitatea, America era în fruntea tuturor celorlalte țări și nicăieri poliția nu era atât de neputincioasă ca în Statele Unite.

Cazul era prea complicat și greu pentru a-l rezolva singur și îi era teamă să nu facă iar vreo greșeală care să-i atragă o observație și mai aspră din partea superiorului său. Era deci mai bine ca inspectorul Jervis însuși să hotărască ce e de făcut mai departe.

Deoarece în seara aceea nu mai putu vorbi cu inspectorul, amână chestiunea pentru a doua zi, iar în dimineața următoare, îndată după deschiderea biroului îi făcu raportul cuvenit și îi prezentă procesul verbal pe care îl încheiase în ajun.

Jervis îl citi în grabă, dădu din cap și zise ca pentru sine:

— De data asta îi va veni rândul...

Inspectorul părea să cugete adânc. Comisarul Hove așteptă până când Jervis îi vorbi.

— Trebue să punem mâna pe dânsul.

— Așa dar crezi și dumneata, domnule inspector, că lucrurile s'au petrecut după cum a spus Surry?

— Nu mă îndoiesc câtuși de puțin.

— Atunci putem să-l arestăm pe Frank Wilkens.

— N'aș vrea să procedez de la început cu prea mare asprime, căci la urma urmei e un personaj însemnat. Ar face o vâlvă nemaipomenită dacă l-am aresta. Afară de asta am fost rugat să-l cruț pe cât va fi cu putință și cum mi-am dat cuvântul că voiu face tot ce se va putea, vreau să mă țin de făgăduială.

— Dar în orice caz, trebue să urmărim această afacere.

— Negreșit că da și mă voiu duce chiar eu la Frank Wilkens, să-i iau un interogatoriu.

— Va tăgădui cu înverșunare și nu vom fi făcut niciun pas mai departe.

Inspectorul Jervis se scărpină la ceafă.

— Urâtă afacere!.... Ar fi fost mai bine dacă nici nu-l prindeam pe banditul de Surry.

— Așa cum stau lucrurile acum, nu mai trebue să vedem în Frank Wilkens pe marele industriaș și milionar, ci numai pe omul care s'a făcut vinovat față de lege și suntem nevoiți să procedăm așa cum cer împrejurările.

— Știi ceva, domnule comisar?.... Du-te dumneata la dânsul, ia-l în primire și află de la el tot ce poți afla. Dacă vei vedea că se încurcă în contraziceri și vei căpăta impresia că într'adevăr el e autorul moral, atunci arestează-l imediat.

— Așa voiu face, domnule inspector. Odată am îngăițit o mustrare din pricina lui, fiindcă l-am crezut om de treabă și nu mi-am putut închipui să fie în stare de vreo nelegiuire, dar de data aceasta nu mi se va mai întâmpla așa ceva și voiu proceda cu cea mai mare asprime. Dacă e într'adevăr în legătură cu acei bandiți, atunci va trebui să mărturisească și voiu ști ce am de făcut.

— Imi va părea foarte bine dacă vei reuși să faci lumină în această afacere încurcată și îți doresc succes.

Comisarul Hove se pregăti îndată pentru vizita pe care avea s'o facă lui Frank Wilkens.

Intâi avu de gând să-i telefoneze și să-l anunțe că va veni, dar se răsgândi, spunându-și că va ajunge mai repede la țintă dacă îl va lua prin surprindere.

Lui Hove nu-i era de fel plăcut acest drum, căci era cu totul altceva să ai de aface cu un personaj atât de important ca Frank Wilkens, decât cu un borfaș de rând.

In orice caz, comisarul era hotărît să nu ia câtuși de puțin în considerație situația înaltă a lui Frank Wilkens și să procedeze așa cum îi va cere datoria.

263. — Revederea.

In bucuria nemărginită de a vedea salvate pe Felicia și Karin Ryström, contele de Martigny nici nu mai știa ce să facă.

Cel dintâi gând al lui fu pentru sora lui dragă.

Işi dădea seama prin ce clipe de groază trebue să fi trecut sărmana, când citise în ziare știrea despre groaznica catastrofă care distrusese orașul Hollywood.

Alergă îndată la poștă să-i dea o telegramă, dar acolo află că toate legăturile cu restul lumii erau întrerupte.

Pentru a putea expedia o telegramă, ar fi trebuit să se ducă în altă localitate, care se afla la o depărtare de câteva ore de Hollywood. Nu găsi însă niciun automobil, căci toate câte mai rămăseseră în bună stare, erau întrebuințate lat ransportarea răniților și a celor salvați.

Când contele de Martigny văzu pretutindeni în jurul său jalea nemărginită a acelora cari pierduseră pe cei cari le erau dragi, uită să se mai gândească la Dolores și se uni cu acei cari mai lucrau spre a scoate de sub dărâmături pe nenorociții cari mai erau îngropați de vii.

Dădu ajutor pretutindeni unde era nevoie.

De câte ori reușea să salveze pe câte unul și auzea cuvintele de recunoștință ale celor din jurul său, îi era ca și când ar fi ispășit încă o parte din greșelile pe care le făcuse în douăzeci de ani de viață aventuroasă.

Timpul trecea repede și salvatorii lucrau cu toată râvna, încât nici nu-și dădură seama când se apropiă seara.

Abia își luau timpul să îmbuce sau să bea ceva.

Făceau o muncă de uriaș și bucuria lor era nespus de mare când puteau să înregistreze un nou succes.

Deodată apăru un avion la orizont; contele de Martigny își asvârli cazmaua cu care lucra și zise celorlalți:

— Camarazi, acum trebue să-mi îngăduiți câteva momente, căci vreau să văd cine vine cu aeroplanul acela. Dacă nu mă înșeală presimțirile, cred că e sora mea.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 3.

ANUL IV No. 94
15 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 8 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Căpitanul Barnabe şi Dolores porniră spre locul nenorocirii (pag. 717)

In timpul ceasurilor de groază prin cari trecuseră cu toţii, contele de Martigny povestise unora din prietenii şi cunoscuţii lui multe din viaţa surorii sale şi a frumoasei Solvejg Dalen. Taina vieţii acesteia fusese desvăluită, aşa că tovarăşii înţeleseră rugămintea contelui şi unul din ei îi strigă:

— Du-te repede şi spune nenorocitei mame, care a trecut prin clipe de groază, ştirea fericită că copila ei a fost salvată.

Contele de Martigny porni în fugă când văzu pasărea uriaşă apropiindu-se mereu de locul catastrofei şi înţelese că vrea să aterizeze acolo.

Inima îi svâcnea năvalnic în piept şi nu-şi mai putea înfrâna nerăbdarea de a revedea pe Dolores şi de a-i spune:

— Dumnezeu a fost îndurător cu noi, Dolores. Toţi am fost salvaţi ca printr'o minune!

In avion, Dolores zăcea pe jumătate leşinată în braţele căpitanului Barnabe. Cu privirile rătăcite se uita în jos, spre oraşul devastat.

Era o privelişte îngrozitoare.

Numai cu câteva zile în urmă, Hollywood fusese un oraş înfloritor, iar acum toate palatele societăţilor cinematografice, vilele minunate ale marilor artişti, nu erau decât un morman imens de dărămături.

— Mihailel... Mihailel... Ce grozăvie! izbucni Dolores într'un plâns desnădăjduit. E ca şi când s'ar fi abătut judecata de apoi asupra nenorocitului oraş!

Căpitanul Barnabe dădu grav din cap.

—Mi-am închipuit că nenorocirea a fost mare, dar la așa grozăvie nu m'am așteptat, zise el.

— Vezi cumva casa noastră?

— Nu.

Cu greu pronunță Barnabe acest cuvânt scurt și o strânse pe Dolores mai tare la piept.

Ea scoase un geamăt îndurerat.

— Nu vom mai revedea pe niciunul din ai noștri, Mihaile! Intr'o singură noapte toată fericirea noastră a fost nimicită.

Barnabe nu fu în stare să-i dea niciun răspuns, căci o durere mare părea să-l doboare și pe el.

Nici nu-i venea să se gândească cum va putea suporta Dolores pierderea scumpei ei copile.

Se va ofili ca o floare pe care n'o mai încălzesc razele binefăcătoare ale soarelui.

Iubirea lui, oricât de mare ar fi ea, nu va fi deajuns pentru a-i vindeca rana îngrozitoare și a-i da nouă putere de viață.

Iși blestemă soarta. Nădăjduise că în sfârșit va avea și el parte de fericire și acum o nouă nenorocire se abătuse asupra lor.

Se va împlini oare blestemul surorii sale?!

Ce păcătuise oare, că soarta îl urmărea neîncetat cu atâta înverșunare? Doar iubirea lui pentru Dolores nu era un păcat!

Ea era cea mai bună și blândă femeie și cu toate că fusese poreclită contesa blondă din Marsilia, rămăsese cu sufletul curat și niciunul din acei cari îi cunoșteau viața, n'o socoteau vinovată.

Și cu toate acestea nenorocirile care se abătea asupra ei, păreau a fi o pedeapsă a Cerului!

La gândul acesta, căpitanul Barnabe . își strânse buzele și privirea i se înăspri.

Oare Dumnezeu, care avea putința să vadă în inima oamenilor, putea s'o pedepsească atât de îngrozitor pe sărmana Dolores?

Barnabe clătină încet capul.

Iubirea și mila lui pentru Dolores izbucni mai cu putere ca până acum.

Dacă se va întâmpla o minune, dacă vor regăsi în viață pe Felicia și pe contele de Martigny, atunci el va socoti aceasta ca o dovadă că Dumnezeu nu i-a părăsit încă cu totul.

Cu mare nerăbdare așteptă aterizarea.

Văzu cum oamenii cari se îndeletniceau jos cu lucrările de salvare, se uitau tot mai des spre avion și urmăreau cu atenție manevrele pilotului.

Era însă greu de găsit un loc bun de aterizat.

Aviatorul se roti de mai multe ori deasupra orașului în ruine, până când putu să aterizeze pe o câmpie. Dar aceasta era la o depărtare de câțiva kilometri de Hollywood, așa că în clipa când coborîră din avion, Barnabe se uită plin de îngrijorare la Dolores.

Sărmana femeie abia mai era de recunoscut.

Chinul sufletesc pe care îl îndura îi luase toate puterile și abia se mai putea ține pe picioare.

Se sprijini greu de brațul soțului ei, se uită în ochii lui cu o privire desnădăjduită și îl întrebă:

— Ce facem acum?

El ridică trist din umeri, neștiind ce să răspundă.

Și pilotul privi în jurul lui, dar prin apropiere nu se zărea niciun om.

Șoseaua la marginea căreia aterizase aeroplanul, se întindea pustie în fața lor.

Aviatorul nu îndrăznise să aterizeze mai aproape de locul dezastrului, căci primejdia pentru călătorii lui și pentru el însuși, ar fi fost prea mare.

După o scurtă chibzuire, căpitanul Barnabe zise în sfârșit:

— Nu putem face altceva, decât să mergem pe jos. Dar o să ai puterea să faci atâta drum, scumpa mea Dolores?

Ea dădu din cap și răspunse printre lacrimi:

— Te am doar pe tine, Mihaile, care mă vei sprijini și îmi voiu da toată osteneala să fiu tare.

— V'aș fi foarte recunoscător, dacă ați avea putința să-mi trimiteți pe cineva care să păzească avionul, căci aș vrea și eu să văd mai de aproape locul catastrofei, le zise aviatorul. Nu vreau însă să las aeroplanul fără supraveghere.

Căpitanul Barnabe îl asigură că îi va trimite pe cineva, apoi porni pe jos cu Dolores.

Pe drum nu vorbiră mai nimic și cu toate acestea, fiecare din ei știa ce se petrecea în sufletul celuilalt, ce povară grozavă le apăsa inimile.

Niciunul însă n'ar fi putut spune celuilalt un cuvânt de mângâiere.

Vederea enormelor mormane de dărâmături fumegânde le răpise și cea din urmă speranță.

Sărmana Dolores avu senzația ca și când i s'ar fi smuls inima din piept.

Îi venea să țipe de disperare, dar nici pentru aceasta nu mai avu puterea.

Cu capul plecat, gârbovită ca o femeie bătrână, mergea încet lângă Barnabe.

Acesta o sprijini cât putu mai bine, deși era și el într'o stare de plâns.

Evlavios ca toți marinarii, începu să se roage în clipa aceea lui Dumnezeu, să-i cruțe măcar de această lovitură înfiorătoare.

Deodată auziră din depărtare sunetul strident al unei sirene de automobil.

Amândoi tresăriră la auzul acestui sunet și deveniră atenți.

Invăluit într'un nor de praf, un automobil se apropia de ei cu cea mai mare iuțeală.

Puterile le reveniră, în speranța că mașina venea spre a-i lua pe ei.

Inainte de a putea spune vreun cuvânt, automobilul se opri în fața lor.

— Dolores!... Mihaile!... Am știut că voi sunteți! auziră pe cineva strigând și deodată zăriră în fața lor pe contele de Martigny.

Fața lui strălucea de o bucurie nemărginită.

El întinse amândouă mâinile spre Dolores, o atrase spre dânsul și o strânse cu putere la piept.

Dar când o auzi scoțând un geamăt îndurerat, el îi zise repede:

— Nu plânge, scumpa mea Dolores, ci bucură-te, fii fericită, căci Dumnezeu s'a îndurat de noi!

Dolores se uită la el cu privirea rătăcită și îi pipăi fața cu mâinile:

— Trăiești, scumpul, dragul meu Axel, și îmi spui să mă bucur?

— Da, bucură-te, Dolores, căci Felicia a fost salvată și o vei revedea!

Sărmana femeie fu atât de copleșită de vestea bună pe care i-o dăduse fratele ei, încât nu mai avu puterea să se ție pe picioare și fu cât p'aci să se prăbușească, așa că fratele ei trebui s'o ție cu toată puterea ca să n'o lase să cadă.

Ca un suflu se auzi de pe buzele ei:

— Felicia... copila mea adorată... a fost salvată!...

— Da, da... a scăpat cu viață... trăiește... strigă contele de Martigny voios.

Câteva clipe domni o tăcere adâncă și solemnă.

Dolores își rezemă capul pe umărul fratelui ei, închise ochii, însă un zâmbet de o fericire nemărginită lumină fața ei frumoasă.

— Salvată!... mai murmură ea odată printre lacrimi.

— Salvată! repetă și căpitanul Barnabe și pieptul i se ridică ușurat, ca și când o povară grozav de grea i se luase de pe suflet.

După o scurtă tăcere, contele de Martigny începu să povestească cu înfrigurare:

— Felicia și Karin Ryström fuseseră îngropate sub dărâmături, căci și casa în care locuiam noi s'a prăbușit. Dar amândouă fetele au fost salvate, așa că le vei revedea, scumpa mea Dolores... Nu mai plânge, draga mea surioară, căci fericirea ta n'a fost nimicită. Bunătatea lui Dumnezeu a fost mai mare decât puterea îngrozitoarei catastrofe care a distrus atâtea vieți omenești.

Dolores își împreună mâinile și privirea ei se ridică spre cerul albastru care se boltea deasupra capului ei.

Cu o voce care venea din adâncul inimii, ea zise:

— Dumnezeule sfinte, îți mulțumesc... îți mulțumesc! Primește prinosul meu de adâncă recunoștință.

Când căpitanul Barnabe, contele de Martigny și acei cari veniseră cu dânsul auziră aceste cuvinte venite din adâncul sufletului acestei femei îndurerate, se descoperiră, își plecară capul cu umilință în fața Atotputernicului, care se arătase atât de îndurător cu ei. Trecură astfel câteva clipe de tăcere pioasă, apoi Dolores se reculese și zise cu stăruință:

— Unde e copila mea, Axel?... Unde o pot găsi pe Felicia?... Vreau s'o revăd cât mai curând, s'o strâng în brațe, căci abia atunci voiu putea crede în această minune.

Contele o duse la automobil și îi zise cu un zâmbet fericit:

— Vino cu mine, te voiu duce la dânsa.

Căpitanul Barnabe mai schimbă repede câteva cuvinte cu contele de Martigny și îl rugă

să trimeată aviatorului vreo câțiva oameni pentru paza aeroplanului.

Contele îi îndeplini pe dată această rugăminte.

După ce toți se urcară în mașină, aceasta porni în goană spre locul de aterizare, puseră câțiva oameni la dispoziția pilotului, apoi îl luară și pe acesta în mașină și porniră spre Hollywood.



Totul se petrecu atât de repede, încât înainte ca Dolores să fi putut prinde cu mintea vestea fericită despre salvarea copilei ei, și ajunseră în fața bărăcilor unde erau adăpostiți sinistrații.

După o scurtă convorbire cu doctorul, acesta îngădui frumoasei femei să se ducă îndată la Felicia, dar în acelaș timp sfătui pe căpitanul Barnabe și pe contele de Martigny să mai aștepte afară, pentru a n'o expune pe tânăra fată la o emoție prea mare.

— Mâine veți putea lua pe domnișoare în îngrijirea dumneavoastră, adăugă medicul ca o mângâiere.

Cu inima tremurând de bucurie, Dolores se apropiă de locul unde dormea Felicia.

Sora care o conducea, duse un deget la buze, făcându-i semn să nu vorbească, ca să n'o deștepte din somn.

Dolores își duse amândouă mâinile la piept. când se apropiă de patul în care era culcată Felicia.

Aceasta dormea adânc.

Obrajii îi erau îmbujorați și pe buzele ei flutura un zâmbet. ca și când n'ar mai fi știut nimic de ceasurile îngrozitoare pe care le petrecuses ub dărâmături.

Trecură minute lungi de tăcere în care Dolores nu-și luă ochii de la copila ei.

Toate chinurile ei din ultimele ceasuri erau uitate, ca și când n'ar fi fost.

Nu mai avea decât un singur gând: Felicia, copila ei adorată era salvată... trăia!

Se petrecu însă ceva ciudat care dovedea că între cer și pământ mai sunt lucruri pe care omul nu le cunoaște, încă, cu toată înțelepciunea lui.

Până atunci Felicia dormise nemișcată, cufundată într'un somn adânc, dar deodată începu să se miște, părea că simte apropierea mamei ei. deschise ochii și întinzând brațele spre Dolores, murmură cu vocea slabă ca o adiere:

— Mămică scumpă, va să zică tot ai venit?... Chiar în clipa aceasta am visat că ești lângă mine și acum ești într'adevăr aici.

Copleșită de bucurie și fericire, Dolores căzu în genunchi lângă patul Feliciei, o strânse pe aceasta la piept și o sărută lung, lung de tot.

Să vorbească nu era încă în stare, dar în clipele acestea de fericire sublimă, nici nu simțea nevoia să spuie măcar un singur cuvânt.

Felicia înțelese ce se petrecea în sufletul mamei ei, îi mângâiă fața cu o mișcare blândă și uitându-se adânc în ochii ei, o întrebă:

— Ai fost foarte îngrijorată de mine, mămico scumpă?

— Nici nu pot să-ți spun cât, copila mea iubită.

— Dar acum ne-am regăsit.

— Da, Dumnezeu a fost îndurător cu noi.

— Atunci nu mai fi tristă, nu mai plânge, mamă. Vom rămâne împreună, nu ne vom mai despărți niciodată, căci mi-a fost atât de dor de tine...

— Dar mie, copila mea dragă!... N'aş mai fi putut trăi, dacă te-aş fi pierdut. Mi-ar fi fost teamă că fericirea mea e un păcat.

— Taci, mamă scumpă, nu mai vorbi aşa. Tu meriţi fericirea şi fericirea ta e şi a mea. Singurul lucru pe care îl mai doresc, e să nu ne mai despărţim niciodată.

Dolores scoase un suspin adânc.

— De ar găsi numai Mihail o slujbă aici la Hollywood, sau altundeva, unde să putem fi împreună!

Felicia se lipi strâns de mama ei şi îi şopti zâmbind:

— Poate ni se va împlini şi dorinţa asta, mamă.

— Atunci fericirea mea ar fi desăvârşită, răspunse Dolores.

— Deocamdată însă să nu sperăm şi să nu dorim prea mult ,ci să ne mulţumim cu ceea ce s'a îndurat soarta să ne dea.

— Ai dreptate, copila mea scumpă: ceasul pe care l-am trăit acum, ne-a dovedit că Dumnezeu nu ne-a părăsit cu desăvârşire. Poate ne va mai îndeplini şi ultima, şi cea mai fierbinte dorinţă a noastră.

Dolores îşi sărută iar copila, salvată din groaznica catastrofă, care înghiţise atâtea vieţi omeneşti.

Din nefericire nu mai putu să rămâie mult lângă Felicia, căci sora de caritate veni şi îi aminti de ordinul medicului.

Salvaţii mai aveau nevoie de linişte, spre a-şi reveni din spaima grozavă prin care trecuseră.

Despărţirea dintre Dolores şi Felicia nu fu grea de astă dată, amândouă ştiind că a doua zi se vor revedea.

Apoi Dolores se apropiă de patul în care era culcată Karin Ryström şi dormea adânc, fără să bănuiască măcar că mama Feliciei era lângă dânsa.

— Voiu căuta un cămin nou şi vă voiu îngriji pe amândouă cu toată dragostea, până când vă veţi însănătoşi, zise Dolores.

Indată ce se întâlni iar cu căpitanul Barnabe şi contele de Martigny, cari aşteptaseră afară, porniră toţi în căutarea unei locuinţe noui în care să aibă un bun adăpost.

Bucuria de care avusese parte în ziua aceea, făcu pe Dolores să arate iar tânără şi mai frumoasă ca oricând, aşa încât în sufletul căpitanului Barnabe încolţi din nou speranţa în fericire.

264. — Chinuri şi speranţe.

Deşi soţia lui Gaston de Moulinet găsise un adăpost bun într'o pensiune mică din Brooklyn, unde se putea socoti în siguranţă, totuşi turburarea sufletească în care trăia, era atât de mare, încât nu avea o clipă de linişte.

Nu o răbda inima să stea închisă între cei patru pereţi ai camerei ei, aşa că cutreieră străzile, fără ţintă şi fără a arunca măcar o singură privire în vitrinile frumoase ale marelor magazine care altă dată o atrăgeau atât.

Nu îndrăznea să se uite în faţa trecătorilor, de teamă ca aceştia să nu-i citească în ochi vina grozavă cu care îşi încărcase sufletul.

Oricât îşi spunea că nu putuse face altfel, în adâncul sufletului ei se simţea vinovată.

Spre a-şi abate gândurile, încercă să se distreze, ducându-se la cinematografe şi petrecând ceasuri întregi prin cofetării şi alte localuri, dar toate străduinţele ei rămaseră zadarnice.

Mereu îşi reamintea clipa grozavă în care văzuse pe Gerbeville mort în faţa ei.

Mai mult o chinuia însă gândul că un nevinovat fusese arestat în locul ei şi că acesta era supus la chinuri sufleteşti mari din pricina nesfârşitelor interogatorii care fără îndoială i se luau în fiecare zi.

Mila ei pentru Bob Wilkens era cu atât mai mare, cu cât auzise de la Ethel Drof că aceasta se bucura de nenorocirea tânărului American.

De multe ori era pe punctul să se ducă la Prefectura de poliţie şi să mărturisească tot.

Simţea nevoia de a-şi descărca sufletul şi dorinţa de a auzi şi de la alţii că ea era nevinovată. Dar de câte ori era aproape să-şi înfăptuiască hotărîrea, pierdea curajul şi nu găsea puterea de a face mărturisirea.

Ii era teamă că nu va găsi îndurare în faţa judecătorilor şi o pedeapsă nu voia să îndure pentru fapta ei, căci contele de Gerbeville fusese un om rău, care meritase sfârşitul de care avusese parte.

Cât timp trăise, avusese mult de suferit de pe urma lui și nu voia să mai sufere din pricina lui și după ce murise.

Işi dădea seama că s'ar simți uşurată, dacă ar căpăta siguranța că un nevinovat nu va fi acuzat şi condamnat pe temeiul indiciilor, dar nu găsi nicio cale de a ajuta lui Bob Wilkens să iasă din încurcătură grozavă în care se afla.

De câte ori îl întreba pe Gaston de Moulinet ce să facă, sau îi cerea un sfat, acesta făcea un gest de protestare și spunea:

— Ce s'a întâmplat nu se mai poate îndrepta. Dacă nu vrei să ajungi în pușcărie sau să fii chiar condamnată la moarte, atunci trebue să păstrezi cea mai adâncă tăcere despre întâmplările din acea noapte îngrozitoare.

Intr'o zi însă și Gaston de Moulinet deveni neliniștit și privea cu îngrijorare în viitor: aceasta se întâmplă în clipa când apăru în ziar darea de seamă asupra depozițiilor lui Roger Hallier.

Citind că poliția fusese pusă pe urma unei femei necunoscute, amândoi rămaseră înmărmuriți de spaimă.

— Va să zică tot ai fost văzută, Lolo? gemu Gaston de Moulinet desnădăjduit.

— Dar omul acela nu m'a recunoscut, se apără tânăra femeie.

— Poliția va face însă cercetări, va cere informații la Paris, urmă Gaston de Moulinet. Cu prilejul acesta se poate foarte ușor întâmpla să afle despre existența ta, să se descopere că ai venit în America și te vor căuta aici...

—... dar nu mă vor găsi, dragă Gaston, căci New-Yorkul e atât de mare.

— Are însă o organizație polițienească admirabilă, care descoperă tot, dragă Lolo. Vor desvălui și taina noastră, vor pune mâna pe tine toate străduințele noastre vor fi fost zadarnice.

— In cazul acesta ar fi fost mai bine dacă am fi fugit îndată după ce s'a întâmplat nenorocirea.

— Nu mai are niciun rost să ne gândim la ce ar fi fost mai bine, ci trebue să chibzuim ce să facem acum.

Lolo avu un zâmbet amar.

— Nu mai știu ce să fac, Gaston. Mă simt ca o sălbăticiune hărțuită de toți.

— Trebue să cauți un alt adăpost mai bun, unde să nu poată da de tine.

— Știi tu cumva un loc unde aș putea fi în siguranță? întrebă ea obosită.

Gaston de Moulinet trase nervos din țigaretă, își încruntă fruntea și se gândi cu încordare

— Cel mai bun sfat pe care ți l-aș putea da, e să te întorci la Paris.

Lolo făcu un gest de mânie.

— Dacă voiu pleca, mă vor prinde pe vapor și mă vor aduce înapoi.

— Ai dreptate; calea aceasta nu e bună, dar in orice caz trebue să pleci de aici.

— Și tu vrei să rămâi?

Supărat, Gaston de Moulinet bătea cu degetele în masă, îi aruncă o privire încindată pe sub pleoapele lăsate și zise:

— Poimâine are loc cununia mea cu Ethel Drof și peste cel mult patru săptămâni voiu putea dispune de zestrea ei. Știind toate acestea, mă mai întrebi dacă vreau să rămân aici?... Vezi deci că întrebarea ta e de prisos, Lolo.

Ea își plecă capul resemnată și buzele îi tremurară ca într'un plâns înăbușit.

După o tăcere scurtă, tânăra femeie zise cu glas sugrumat:

— Dar ce să fac fără tine, Gaston? Mi-e atât de teamă de singurătate și dacă ne vom despărți acum, am impresia că nu ne vom mai revedea niciodată.

— Astea sunt mofturi, dragă Lolo, zise Gaston de Moulinet ceva mai blând. De câte ori vrei să-ți mai spun că aștept cu dor și nerăbdare clipa când voiu scăpa de îndatoririle mele față de Ethel Drof și vom putea fi iar împreună?!

Ea îi înlănțui gâtul cu brațele și îl întrebă plângând:

— E într'adevăr așa cum spui, Gaston?

— Te mai îndoiești?

— De câteva nopți am visuri atât de grozave dragă Gaston. Mă văd mereu singură și pierzând tot ce mi-e mai scump. Ințelegi dar neliniștea și turburarea mea.

— Ești nervoasă, draga mea; îți lipsește o ocupație și ai prea mult timp să te gândești la tot felul de prostii. Asta e tot și ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă rămâneai la Paris.

Lolo clătină capul cu îndărătnicie.

— Nu, căci dacă n'aş fi venit, te-aş fi pierdut pentru totdeauna. Aşa însă te-am regăsit şi nădăjduiesc că acum n'o să mă mai părăseşti.

— De aşa ceva nici nu poate fi vorba, dragă Lolo, şi te rog să nu te mai gândeşti la astfel de prostii. Indată ce îmi voiu ajunge ţinla, voiu veni la tine.

— Unde să te aştept, Gaston?

El se gândi câteva clipe cu încordare, apoi zise cu hotărîre:

— Ar fi bine să cauţi un angajament, căci în cazul acesta nu va mai cădea nicio bănuială asupra ta.

Lolo îl privi înspăimântată.

— Să mă reîntorc la teatru?... Să apar pe scenă la New-York?... Dar atunci sunt în cea mai mare primejdie de a fi recunoscută!

Gaston de Moulinet făcu un gest de protestare.

— N'am spus că trebue să rămâi numaidecât la New-York. M'am gândit la Hollywood, care a fost distrus de cutremur şi unde se lucrează cu înfrigurare la refacere, pentru ca industria filmelor să nu sufere pierderi prea mari. Deoarece mulţi artişti şi figuranţi au pierit în urma catastrofei, există posibilitatea să găseşti un angajament, şi, apoi, acolo nu se va gândi nimeni să te caute.

Lolo rămase tăcută câteva clipe şi cugetă asupra acestor cuvinte ale lui Gaston de Moulinet.

Ea însăşi se mai gândise odată să joace în film, căci avea o faţă foarte expresivă, care s'ar fi potrivit bine pentru cinematograf. Chiar înainte de a fi cunoscut pe Gaston de Moulinet şi de a fi părăsit scena pentru dânsul, avusese mare succes ca dansatoare şi i se prezisese o carieră strălucită, aşa că avea şi ea credinţa că va putea găsi uşor un angajament.

O atrăgea gândul de a avea o ocupaţie, de a munci toată ziua şi a nu mai avea timp să-şi amintească de groaznica întâmplare prin care trecuse.

Afară de aceasta, în timpul cât Gaston de Moulinet va trăi cu Ethel Drof, ea tot va trebui să rămâie singură şi îi era groază de această singurătate.

Pe Gaston îl va putea vedea numai foarte rar, dacă se va căsători cu Ethel Drof.

După ce se gândi astfel câtva timp, zise cu însufleţire:

— Ai dreptate; voiu pleca la Hollywood şi voiu încerca să obţin un angajament.

Când auzi că Lolo se învoieşte, Gaston de Moulinet începu îndată să vorbească cu înfrigurare despre planurile de viitor.

Pentru dânsul era o uşurare, dacă Lolo va pleca din New-York şi va dispare în oraşul filmelor şi aceasta va fi cu atât mai uşor, cu cât foarte mulţi artişti se vor duce la Hollywood, unde după catastrofă, fără îndoială va fi nevoie de elemente noui.

Nunta lui fiind atât de apropiată, situaţia nu trebuia primejduită prin vreo imprudenţă, cu atât mai mult, cu cât lucrurile mergeau strună şi bătrânul Drof era dispus să împlinească toate dorinţele lui Gaston de Moulinet.

Insăşi Ethel grăbea pregătirile de nuntă, aşteptând cu nerăbdare ca ziarele să vorbească de nuntă şi nu de legăturile ei cu Bob Wilkens.

Fu cuprinsă deodată de o teamă, aceea de a nu se face de râs, căci vreo câteva ziare şi începuseră să scrie articole senzaţionale despre căsătoria lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham.

Ce vor mai scrie însă, dacă vor afla de străduinţele pe care le depusese Ethel Drof de a-l cuceri pe Bob Wilkens pentru dânsa?!

Gaston de Moulinet cunoştea această teamă a logodnicei sale, care făcea situaţia lui şi mai avantajoasă.

Totuşi îşi va putea gusta mai neturburat triumful, dacă Lolo va fi departe de dânsul şi nu-i va mai amărî viaţa cu tânguirile ei.

Grăbi deci cât mai mult pregătirile pentru plecarea ei, aşa că de multe ori Lolo îl privi bănuitoare şi în cele din urmă îi zise:

— Am impresia, Gaston, că abia aştepţi clipa când te vei vedea scăpat de mine.

El zâmbi cam încurcat şi răspunse:

— Greu mai e să faci pe plac femeilor! Dacă te-aş ţine ascunsă aici şi poliţia ar pune mâna pe tine, atunci mi-ai face mustrări că nu te-am ascuns mai bine. Acum, când fac tot ce-mi stă în putinţă spre a te pune în siguranţă şi la adăpost de urmăririle poliţiei, devii bănuitoare şi crezi că vreau să scapi de tine... Din partea mea fă ce vrei... rămâi aici, sau pleacă; mi-e tot una. Te rog însă să nu mă faci răspunzător de viaţa şi viitorul tău.

Lolo se sperià la auzul acestor cuvinte spuse pe un ton aspru, îl îmbrăţişă, se lipi de el şi îl rugă:

— Nu fii supărat Gaston, şi dă-ţi mai bine osteneală să mă înţelegi. Ştii doar că dragostea mea pentru tine nu cunoaşte margini şi nu ştiu cum aş mai putea îndura viaţa, dacă femeia acea mi te-ar lua pentru totdeauna.

Lacrimile ei îl mişcară, i se făcu milă de ea şi o mângâiă:

— Voiu veni în curând să te iau, Lolo. Apoi vom pleca la copiii noştri şi totul va fi aşa cum ai dorit tu întotdeauna. Deocamdată însă trebue să mai ai răbdare câteva săptămâni. Spune, -vrei?

Lolo dădu din cap şi îi făgădui tot ce vroia el. Dar sărmana femeie nici nu bănuia cât de uşurat respiră Gaston când o văzu în sfârşit în trenul care avea s'o ducă spre Hollywood şi că nici prin gând nu-i trecea să se ţie de făgăduiala pe care i-o făcuse.

265. — Ingrijorare.

După ce uşa celulei se închise în urma lui Bob Wilkens şi el auzi cheia întorcându-se în broască, simţi cum tot sângele îi îngheaţă în vine şi timp de câteva clipe rămase ca înmărmurit.

Sărmanul tânăr nu mai avea decât un singur gând:

Era arestat şi se afla sub bănuiala de a fi făptuit un omor!

Când îşi dădu bine seama de urmările acestei învinuiri îngrozitoare. Bob Wilkens s'rigă desnădăjduit:

— E cu neputinţă!... E curată nebunie!...

Se repezi la uşă şi începând să bată cu pumnii in ea, strigă cât îl ţinea gura:

— Sunt nevinovat!... Sunt nevinovat!... Mâinile mele sunt curate, nu sunt pătate de sânge!... N'am făptuit nicio crimă!... Jur pe Dumnezeu din ceruri că nu sunt un ucigaş!

Dar nimeni nu-l auzi şi uşa rămase închisă.

Toate jurămintele lui erau zadarnice şi cu atât mai nebune se învălmăşiră gândurile în mintea lui.

Incepu să se plimbe agitat prin celulă şi îşi aminti amănuntele întâmplărilor din zilele din urmă.

Ce păcătuise oare, că soarta îl lovea cu atâta înverşunare?!

Nu îndurase destule nenorociri?... Toată fericirea îi fusese nimicită, pe Felicia o pierdu e pentru totdeauna şi tatăl său se arătase ca un criminal de rând!

Pentru un fiu putea oare să existe o nenorocire mai mare?!

Un geamăt îndurerat îi izbucni din piept. Bob Wilkens se aşeză pe patul din celulă, îşi sprijini capul în mâini şi rămase cu privirea aţintită în gol.

Ce se va mai întâmpla oare?

Ce nenorociri îl mai pândeau din umbră?

Din mărturia soţiei lui înţelesese că de la dânsa nu se putea aştepta la îndurare şi milă.

Ea nu se dăduse înapoi nici de la învinuirea nedreaptă că el ar fi ucis pe contele de Gerbeville.

Şi cu toate acestea era nevinovat!

Oricât îşi bătu capul, nu găsi nicio cale prin care ar fi putut să-şi uşureze situaţia.

Trebuia să aştepte ajutor de afară, dar cine îl va aduce oare?

Tatăl său îl va osândi fără milă şi se va uni cu Hariett.

Şi mama lui?...

O lucire de speranţă îi lumină faţa şi un zâmbet de înduioşare îi flutură pe buze.

Mama îl va ajuta!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 95
16 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



— Comisarul Hove doreşte să vă vorbească — zise bătrânul servitor (pag. 755)

Iubirea ei era atât de nemărginită, încât va găsi mijloace să-l scape din încurcătura îngrozitoare în care se afla.

In această nădejde găsi puterea de a îndura grozavele chinuri sufleteşti pe care i le pricinuia arestarea lui, şi în adevăr, speranţa pe care şi-o pusese în ea, nu-l înşelă.

Chiar a doua zi gardianul îi aduse o scrisoare pe al cărei plic recunoscu îndată scrisul mamei sale.

Ii trimisese şi un pachet mic.

Bob strânse scrisoarea şi pachetul la pieptul său şi timp de câteva minute nu simţi decât fericirea de a nu se şti părăsit cu desăvârşire.

Dragostea mamei lui îi rămăsese.

Cât ar fi dat, dacă ar fi avut în aceeaşi măsură şi dragostea Feliciei!

Ce frumos ar fi fost, dacă în durerea lui ar fi primit şi de la dânsa o veste!

Dar Felicia nu ştia nimic de soarta lui tristă şi nenorocită.

Ea trăia undeva departe, printre străini.

El voise s'o caute, mânat de un dor nebun, dar înainte de a fi putut pleca în căutarea ei destinul îl oprise din cale.

Şi acum?...

Va mai găsi el vreodată drumul care ducea la Felicia?

La gândul acesta bătăile inimii lui amenintau să se oprească.

Spre a alunga teama care voia să-l cuprindă, luă scrisoarea pe care o primise de la mama lui, deschise plicul și citi repede rândurile dragi:

„Scumpul, iubitul meu băiat,

Cât de greu apasă iar mâna destinului asupra ta! Imi vine să cred că Dumnezeu ne-a părăsit cu desăvârșire și cu toate acestea nu vreau să pierd încă toată speranța.

Inima mi se încleștează de durere, când mă gândesc că zaci în închisoare sub o învinuire atât de grozavă. Abia scăpași din mâna banditilor care te răpiseră și acum ești iar atât de departe de mine. Aș vrea să vin la tine, să te cuprind în brațe, să-ți spun cuvinte de mângâiere, spre a-ți da puterea să treci și prin această încercare grea, dar înainte de terminarea cercetărilor nu mi s'a îngăduit nici mie — mamei tale — să te văd. Nu mi-a rămas deci altă cale decât aceea de a-ți scrie, spre a-ți spune că toată dragostea mea nemărginită e cu tine și că nu m'am îndoit măcar o singură clipă de nevinovăția ta. Și dacă cred eu cu toată tăria în tine, nu trebue să pierzi nici tu nădejdea, căci voiu face tot ce-mi va sta în putință pentru a dovedi nevinovăția ta.

L-am însărcinat pe Peggings, cel mai mare avocat din New-York, să-ți ia apărarea, așa că nu trebue să pierzi speranța.

Nu te lăsa învins, scumpul meu Bob, căci și aceste zile de grea încercare vor trece. Poate prin ele vei ajunge pe calea care duce spre fericire.

Cu dragoste nestrămutată te sărută,

Mama ta"

Multă vreme Bob rămase cu privirea aţintită asupra acestei scrisori, pe care o reciti de mai multe ori, ca să-și întipărească bine în minte fiecare cuvânt.

Se simțea fericit că exista cel puțin o singură ființă omenească care credea în nevinovăția lui. Murmură încet, cu glasul atât de slab, ca o adiere:

— Mamă... măicuță bună și scumpă!...

Și Bob Wilkens începu să viseze!

Văzu aevea înainte-i pe mama lui și îi simțea desmierdările dulci și blânde, care îi alinară durerea și desnădejdea.

Oricât de mare era nenorocirea care îl lovise, știa că nu era singur, că îi rămăsese tot ce poate avea omul mai scump: mama!

Gândurile lui zburară departe în viitor.

Când va fi înlăturată bănuiala din pricina căreia i se răpise libertatea, va face tot ce-i va sta în putință spre a da mamei sale o viață mai fericită decât aceea pe care o avea acum în casa soțului ei.

Incepu să făurească tot felul de planuri, care îl făcură să mai uite situația tristă în care se afla deocamdată.

Abia spre seară se deșteptă din visările lui și desfăcu pachetul pe care mama lui îl adăugase la scrisoare.

Conținea câteva reviste, pe care doamna Wilkens i-le trimisese cu intenția de a-i oferi o distracție în plictiseala de moarte a închisorii.

La început Bob le răsfoi fără prea mult interes, dar deodată tresări, se uită mai bine la una din reviste, privi lung o fotografie, și fără să-și dea seamă, scoase un strigăt înăbușit de uimire.

— Felicia?!...

Rămase cu ochii pironiți asupra chipului unei fete blonde, de o frumusețe rară, care semăna aidoma cu iubita lui, la care se gândea neîncetat zi și noapte.

Mâinile începură să-i tremure, le trecu de mai multe ori peste ochi și peste frunte, ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că nu visează și murmură din nou:

— Felicia?!...

Deodată privirea lui căzu asupra notiței de sub fotografie și citi: „Solvejg Dalen — o nouă stea a ecranului".

Un zâmbet amar și desamăgit îi flutură pe buze și Bob închise repede revista spre a nu mai vedea chipul acela care îi amintea atât de mult pe Felicia lui scumpă.

Doamne, ce nebun era!

Se gândea prea mult la Felicia, așa că începuse să aibă chiar vedenii!

Felicia, dulcea și mica lui Felicia, o stea de cinematograf?!

Așa ceva nu era cu putință!

Fără îndoială că dânsa trăia undeva într'un colț ascuns al lumii, împreună cu mama ei.

Dar cu toate acestea ce lucru ciudat!

Bob fu cuprins de o neliniște chinuitoare,

Deschise iar revista, se uită iar la chipul frumos al acelei Solvejg Dalen și din nou se încredință că această artistă semăna trăsătură cu trăsătură cu scumpa lui Felicia.

Rămase multă vreme nemișcat, privind fotografia.

In sfârșit o puse la o parte și deschise altă revistă, dar și aceasta conținea o fotografie a tinerei artiste, precum și un articol lung, în care era descris cum fusese descoperită noua stea.

Cu multă luare-aminte Bob Wilkens îl citi cuvânt cu cuvânt.

Cu cât vedea asemănarea între această fată și Felicia lui, cu atât mai mare deveni dorul după aceasta, dar și dorința de a o vedea pe Solvejg Dalen.

Ar putea-o găsi la Hollywood, din nefericire însă nu era liber.

Un suspin chinuit îi izbucni din piept și își încleștă pumnii, blestemându-și soarta.

Dar n'avea ce face, trebuia să se resemneze.

Când se întinse pe patul tare al închisorii, ca să se odihnească și când închise ochii, chipul Feliciei îi apăru din nou.

O vedea deslușit, așa cum o văzuse ultima oară când se despărțise de dânsa și iar șopti, plin de un dor fierbinte:

— Când ne vom mai revedea?... Te iubesc atât de mult, Felicio, cum nici nu ți-aș putea spune.

In jurul lui domnea tăcere adâncă și cum între timp și lumina fusese stinsă, nu mai avu nici putința să privească fotografiile cari îi aminteau atât de mult pe scumpa lui Felicia.

In sfârșit somnul se îndură de el și pentru câteva ceasuri îi aduse uitarea tuturor necazurilor și chinurilor sufletești pe care le îndura și îl duse în țara visurilor unde se întâlni cu iubita lui.

Când se deșteptă în dimineața următoare, visurile îi rămaseră întipărite în minte și îi dădură puterea să privească cu nădejde și curaj în viitor.

266. — Mârșăvia unui tată.

— A venit comisarul Hove și dorește să vă vorbească, anunță bătrânul servitor pe șeful său.

Frank Wilkens ridică privirea de pe o scrisoare pe care tocmai o citea și fără a-și putea ascunde surprinderea neplăcută, clipi nervos din ochi și întrebă:

— Ce treabă are cu mine?

Era ușor de înțeles că în împrejurările de față, venirea unui reprezentant al poliției nu-i era de fel plăcută lui Frank Wilkens și în gândul lui trimise pe comisar la toți dracii.

Iși dădu însă seamă că trebue să-l primească, și zise servitorului:

— Să poftească!

Când comisarul Hove trecu pragul, Frank Wilkens se ridică de pe fotoliul său și îi întinse prietenos mâna.

— O vizită rară, căci până acum n'am avut încă nimic de aface cu poliția, zise el, prefăcându-se bine dispus.

— Ferice de acela care n'are de a face cu instituția noastră, răspunse comisarul cu răceală, ceea ce îi dădu de gândit lui Frank Wilkens.

Pentru a-și ascunde neliniștea, îl invită pe comisar să ia loc, se așeză și el în fotoliul său și rămase în așteptare.

Comisarul Hove făcu o pauză scurtă, apoi începu:

— Vă mai aduceți aminte, mister Wilkens, că v'am chemat acum câteva zile la telefon?

— Da, îmi amintesc. Era vorba de o calomnie.

— Unul din foștii dv. lucrători...

Frank Wilkens îi curmă vorba:

— Da, da... Roger Hallier care a îndemnat pe lucrătorii mei la grevă și când l-am dat afară m'a învinuit de nu mai știu ce crimă.

— Așa este.

— După cum ți-am spus, m'a calomniat. Sau mă crezi și dumneata capabil de o faptă pe care legea o pedepsește, domnule comisar?

Hove ridică din umeri.

— N'am venit să vă spun părerea mea personală despre dv., ci să vă iau un interogatoriu.

— Ce urât sună aceste cuvinte!... Mă speriil... Despre ce vrei să mă întrebi?

— Despre afacerea de care am mai vorbit. Am prins pe banditul care a răpit atât pe omul cu fața crestată cât și pe fiul dumitale și i-a ținut prizonieri. Acești doi prizonieri se află

iar în libertate, căci i-am salvat din ghiarele bandiților.

Frank Wilkens nu aflase încă de scăparea vărului său, așa că se înfioră la auzul cuvintelor comisarului.

Va să zică hărțuiala împotriva lui va începe din nou! Nu mai încăpea nicio îndoială că vărul său va apare iar într'o bună zi și îi va cere din nou să-i predea fabrica.

Situația lui Frank Wilkens devenea iar foarte grea.

Odată găsise o cale de scăpare, dar era îndoielnic dacă o va mai găsi și a doua oară.

Surry era gata să facă orice pentru bani. De ce nu-i făcuse atunci un semn și ar fi scăpat odată pentru totdeauna de vărul său?!

Aceasta fu iarăși o dovadă pentru Frank Wilkens că prin sălbăticiune omul nu poate să ajungă la nimic.

In toiul acestor gânduri, comisarul Hove îl întrebă pe neașteptate:

— La ce vă gândiți cu atâta încordare, mister Wilkens?

Frank Wilkens se sili să zâmbească și răspunse:

— Căutam să-mi amintesc ce mi-ai spus atunci la telefon.

— Acelaș lucru trebue să vi-l repet și azi. Sunteți bănuit că ați tocmit pe banditul Surry să-l răpească pe omul cu fața crestată și să-l facă să dispară.

Cu o indignare bine jucată, Frank Wilkens sări în picioare, încruntă sprâncenile și respinse învinuirea cu energie.

— Cine susține așa ceva, e un mincinos nerușinat. Nu cunosc nici pe omul cu fața crestată, nici pe Surry. Ce motiv aș avea să-l înlătur pe Crestat?!

— Motivul nu-mi este cunoscut.

— Crezi cumva în minciunile acelui Roger Hallier?

— Nu numai Hallier, dar și Surry susține că dv. l-ați pus la cale să-l răpească pe Crestat.

Frank Wilkens izbucni într'un râs silit.

— Buni martori mai ai, domnule comisar!... Unul e instigator de greve, care vrea să se răzbune împotriva mea, pentrucă l-am dat afară, iar celălalt un criminal ordinar! Pe cuvintele cui pui mai mult preț: pe ale mele, sau pe acele ale acestor doi nemernici?!

— Nu mi-e îngăduit să mă bizui pe părerea mea personală, ci trebue să lămuresc lucrurile cum voiu putea mai bine. Impotriva dv. există două depoziții care se potrivesc unu cu alta. Este exclus ca acei doi oameni să se fi înțeles dinainte, căci monturul Hallier, cu toate că a pus la cale o grevă în uzinele dv., e un om cumsecade și demn de toată încrederea. In ce privește pe Surry, ne-am putea îndoi de adevărul spuselor lui, dacă acestea n'ar corespunde în totul cu acelea ale lui Roger Hallier.

— Cu alte cuvinte, mă crezi un răufăcător ordinar?

— Deocamdată n'aș vrea să-mi spun părerea.

Frank Wilkens începu să se plimbe agitat prin odaie.

Voia să câștige timp, pentru a se reculege și a găsi o cale de scăpare din încurcătura în care se vârîse.

Comisarul Hove îl urmări cu privirea și îl observă neîncetat.

Turburarea lui Frank Wilkens îi dădea mult de bănuit. Dacă se simțea nevinovat, putea să rămâie liniștit și nu era nevoie să alerge prin odaie, ca o fiară hărțuită.

După câtva timp comisarul întrerupse tăcerea și zise:

— Ieri am vorbit cu fiul dv.

Frank Wilkens se opri în loc și se întoarse spre dânsul.

— A spus cumva fiul meu aceleași lucruri ca și ceilalți doi indivizi suspecți?

— Nu; mi-a povestit numai despre răpirea lui și în timpul convorbirei și-a exprimat numai părerea că este cineva mai vinovat decât Surry, dar numele dv. nu l-a pronunțat.

— Poate va face și asta.

— Vorbiți ca și când a-ți vedea un dușman și în fiul dv., domnule Wilkens.

— Așa și este. Trebue să mă apăr și de aceea îți voiu spune tot adevărul. Fiul meu vrea să puie mâna pe fabrica mea, nu mai vrea s'o conduc eu, ci ține morțiș să-mi ia locul înainte de a-i reveni prin moștenire. Așa dar îi stau în cale. Spre a-și ajunge ținta, a făurit un plan josnic și urât, pentru a mă sili să-i cedez locul.

Comisarul Hove ciuli urechile.

Ce îi va spune oare Frank Wilkens? Afacerea devenea din ce în ce mai încurcată și mai interesantă. Își dădu seama că tatăl și fiul stăteau față în față ca dușmani și era în joc fabrica Wilkens!

Frank Wilkens își reluase plimbarea agitată prin odaie și urmă:

— Am reușit să descopăr planul fiului meu, ceea ce dealtminteri nu mi-a fost greu, căci îl sese pus la cale fără pricepere și aproape fățiș. Spre a-ți sta în putință să înțelegi legătura, trebue să-ți povestesc lucruri și întâmplări din trecutul îndepărtat. Am avut un văr pe care îl chema Frank Wilkens, ca și pe mine. Era un nenorocit cu mintea rătăcită și deoarece începuse să devie primejdios, am fost nevoit să-l internezi într'un ospiciu de nebuni. Cred că ai auzit și dumneata de renumitul profesor Patrik Black din Londra?

Comisarul clătină capul în semn că nu auzise despre această celebritate.

— Nu face nimic, urmă Frank Wilkens să întindă mai departe țesătura lui de minciuni. Pe vărul meu l-am dat în îngrijirea acestui mare specialist, care l-a internat în sanatoriul său de lângă Londra și acolo a murit. Acel Frank Wilkens a avut o avere însemnată pe care o moștenise de la părinți și pe care am administrat-o eu, învestind-o în uzinele Wilkens. După moartea vărului meu, această avere mi-a revenit mie, căci eu eram ruda lui cea mai apropiată. Și acum ascultă ce plan mârșav a pus la cale fiul meu, spre a-mi lua fabrica. Când am suferit acum câtva timp un atac de apoplexie, el a luat conducerea întreprinderii, fără să mă întrebe pe mine. A nădăjduit, pesemne că nu mă voiu mai însănătoși niciodată. Însă lucrurile s'au petrecut altfel de cum dorea el. După scurt timp m'am făcut bine, așa că am putut relua conducerea fabricii. Atunci i-am propus să lucrăm împreună, dar nici n'a vrut să mă asculte, mi-a făcut o scenă grozavă și ne-am despărțit certați la cuțite. La plecare m'a amenințat că îmi va veni de hac și într'adevăr, după scurt timp începură intrigile. A găsit pe acel Crestat, un individ decăzut, pe care l-a trimis la mine, după ce l-a învătat să joace rolul acelui Frank Wilkens care fusese internat în sanatoriul profesorului Black de la Londra. Acesta mi-a cerut să-i predau averea pe care pretindea că i-am luat-o, cu alte cuvinte voia să-mi ia uzinele. Spre a cruța pe fiul meu, care era instigatorul acestei mârșăvii, am renunțat să-l dau pe acel Crestat pe mâna poliției. Astăzi regret că am făcut această greșeală, căci aș fi fost cruțat de neplăcerile pe care le am acum. Binețeles că pe acel pungaș l-am dat afară, dar fiul meu a mers mai departe și s'a înțeles cu Roger Hallier, așa că acum aveam o ceată întreagă împotriva mea. Pentru a-mi da lovitura de grație, cei trei tovarăși au avut ideia să mă încurce într'o afacere criminală. Neavând bani destui, fiul meu a venit la mine și mi-a cerut o sumă mai mare, pe care i-am și dat-o, pentru a avea în sfârșit liniște. Cu banii aceștia l-a cumpărat pe Surry, așa că nu eu m'am înțeles cu acest bandit, ci fiul meu. Toți patru au pus la cale răpirea Crestatului. Și fiul meu s'a prefăcut că a fost prins de bandiți, iar Roger Hallier a depus plângerea împotriva mea. In felul acesta și-au închipuit că mă vor putea nimici.

Toți patru, împreună cu fiul meu, nu sunt decât niște pungași și bandiți. Mă doare că sunt nevoit să spun aceasta, căci la urma urmei mi-e fiu și poartă numele meu, dar nu mai pot ascunde adevărul, nu-l mai pot cruța, deoarece trebue să-mi apăr pielea.

Frank Wilkens își jucă atât de bine rolul de victimă a fiului său lacom de bani și intrigant, încât comisarul Hove îl crezu.

— Au desfășurat în fața mea atâta josnicie și nemernicie omenească, încât m'am îngrozit, zise el. Cum se poate ca un fiu să se poarte astfel cu părintele său?

Din aceste cuvinte Frank Wilkens înțelese că Hove dădea crezare spuselor lui și în ochii săi se ivi o expresie de triumf.

Va să zică reușise să mai scoată odată capul din laț și să schimbe cu totul situația în favoarea lui?!

Spre a-și întări spusele, mai adăugă:

— Fiul meu mi-a făcut întotdeauna numai necazuri și supărări. Pe când a studiat în Franța, s'a încurcat cu o fată de nimic, fiica unui cârciumar din Marsilia, pe care a vrut s'o ia de nevastă și ar fi făcut și prostia asta, dacă nu l-aș fi împiedecat. Aici s'a căsătorit apoi cu fiica președintelui Crosham, dar căsnicia

n'a fost fericită de la început, cum era dealtminteri deaşteptat, căci pe Hariett Crosham a luat-o numai pentru averea ei. E o fire cu totul perversă, ceea ce dovedeşte şi ultima lui faptă, împuşcarea nenorocitului conte de Gerbevile.

Eu cel puţin nu cred că l-a omorit din gelozie, ci presupun mai curând de ciudă că Hariett Crosham voia să divorţeze, după ce găsise un bărbat care o iubea într'adevăr şi cu care ar fi putut deveni fericită. In felul acesta ar fi pierdut zestrea pe care o luase şi spre a o salva, şi-a ucis rivalul.

Frank Wilkens nu se dădu înapoi de a învinui cât mai greu pe propriul său fiu, descriindu-l ca pe un răufăcător de rând, care ucisese un om numai din lăcomia de bani.

Nu se mai sinchisea de fiul său, când era vorba de propria lui libertate şi de uzinele Wilkens! Dacă nu va lupta cu toate mijloacele — şi pentru dânsul toate erau bune — atunci adversarii îl vor doborî şi asta voia el să împiedece cu orice preţ.

— Va să zică şi dv. îl bănuiţi că e ucigaşul contelui de Gerbeville? întrebă comisarul Hove.

— In orice caz, îl cred în stare de o astfel de faptă.

Era oare de crezut o asemenea josnicie din partea unui tată?!

Dumnezeule sfinte, de ce nu se prăbuşea cerul asupra acestui părinte denaturat?!

Se lepăda de propriul său fiu, îşi punea în joc chiar cinstea numelui său, numai şi numai pentru a-şi ajunge ţinta şi a nimici pe duşmanii săi!

Comisarul Hove luă note despre tot ce spusese Frank Wilkens, apoi îi zise acestuia:

— Vă mulţumesc, mister Wilkens, că aţi avut bunăvoinţa să mă lămuriţi atât de bine asupra legăturilor dintre diferitele întâmplări care ne preocupă. Eram pe punctul să pornim pe o urmă greşită şi să luăm măsuri împotriva dv.; dar acum vom pune mâna pe adevăraţii vinovaţi. Nemernicia şi răutatea pe care mi-aţi arătat-o atât de desluşit, trebue să-şi primească cea mai aspră pedeapsă.

— Fiul meu nu-mi va mai putea face nimic, zise Frank Wilkens, dar mi-e teamă că Roger Hallier şi Crestatul, pe care i-a îndemnat el, vor continua lupta. Nici Surry, pe care fiul meu l-a plătit pentru a mă calomnia, nu va mai putea face nimic, dar ceilalţi doi...

Comisarul Hove îi curmă vorba:

— Puteţi să fiţi fără nicio grijă, mister Wilkens, căci vom lua măsurile necesare şi împotriva Crestatului şi a lui Roger Hallier.

După plecarea comisarului, faţa lui Frank Wilkens luă o expresie sinistră şi ironică.

Biruinţa era încă odată de partea lui!

Aceasta fusese cea din urmă luptă pe care o mai avusese de dat; însă acum duşmanii lui erau nimiciţi, iar el salvat.

Ei da, Frank Wilkens era un om care ştia cum să procedeze, spre a scăpa chiar din cele mai grozave încurcături!

Dar oare cugetul nu-l mustra deloc? Nu simţea oare nicio remuşcare de a fi predat poliţiei pe nişte oameni nevinovaţi? Glasul sângelui nu-i strigă: „Gândeşte-te că e fiul tău!"?

Nu, nimic din toate acestea! Frank Wilkens nu simţea în sufletul său decât mulţumirea de a fi ieşit biruitor!

267. — Jocul întâmplării

Pe când trenul străbătea ţinutul monoton, Lolo şedea rezemată în perne, obosită şi încă ameţită de toate întâmplările prin care trecuse.

Aproape nici nu se uita la ceilalţi călători, nu asculta ce vorbeau şi rămase nepăsătoare la tot ce se petrecea în jurul său.

In mintea ei era un adevărat haos şi se gândea la despărţirea de Gaston de Moulinet.

Când îi întinsese pentru ultima oară mâna prin fereastra vagonului, il văzuse numai ca printr'un văl de ceaţă, căci ochii îi erau plini de lacrimi.

Oricât se străduia să alunge gândurile negre, ele reveneau neîncetat şi sărmana femeie avu impresia că îşi luase pentru totdeauna rămas bun de la Gaston al ei.

Ca să nu-l întristeze şi supăra din nou, nu-i spusese nimic despre această grijă a ei şi se silise să zâmbească chiar.

Fusese însă un zâmbet chinuit, care schimonosise faţa ei drăgălaşă.

Nici grija pe care o avusese Gaston aducându-i reviste şi cărţi spre a se distra în timpul călătoriei, nici bomboanele şi florile pe care i le dăduse, nu alinaseră durerea despărţirii.

Și așa se făcu că în primul ceas al călătoriei, nu-și dădu seama de nimic ce se petrecea în jurul ei.

Ce-i va aduce oare viitorul?

Nu se aștepta la prea mult bine și singura dorință pe care o mai avea, era să poată trăi în liniște cu Gaston și să redea copiilor pe tatăl lor.

Se vor realiza oare toate planurile pe care le făurise în ultimele zile cu Gaston de Moulinet?

Sărmana femeie fusese fără noroc în viață.

Din cea mai fragedă copilărie avusese multe de îndurat.

Văzuse lumina zilei în casa unor oameni săraci din Alsacia și din copilăria ei nu-i rămăseseră amintiri frumoase. Tatăl ei era un om morocănos, care, după sfatul mamei sale, se căsătorise cu o femeie tânără, dar căsătoria nu fusese fericită, căci tatăl se ocupa mai mult de cărțile și studiile lui, decât de familie.

Intr'o zi, când Lolo împlinise tocmai opt ani, totul se schimbă dintr'o dată.

Tatăl ei făcuse o mare invenție în domeniul chimiei și fusese chemat la Paris, unde i se dădu o slujbă înaltă. Părinții micei Lolo începură să ducă o viață largă și să ție casă deschisă.

Bogăția deveni însă nenorocirea lor.

Mama, tânără și frumoasă, făcu cunoștința unui pictor, cu care fugi într'o bună zi.

Lolo își mai amintea încă bine ziua când tatăl ei descoperise trădarea și fuga soției sale. Fusese o lovitură îngrozitoare pentru dânsul și dacă nu-și răpuse viața, era numai de dragul copiilor săi.

La început li se dădu o guvernantă, dar din cauză că personalul de serviciu se schimba des și nu se prea ocupa de copii, aceștia fură dați la un pension.

Lolo și sora ei Irena, stătură timp de patru ani la Grenoble.

Numai la sărbători mari se duceau să vadă pe tatăl lor; nu le făcea însă plăcere, căci din an în an el devenea tot mai morocănos, așa că șederea în casa părintească nu era o bucurie pentru cele două fetițe.

Numele mamei nu le mai era îngăduit să-l pronunțe niciodată [illegible] sărmanelor copile le era un dor nebun de mama lor și invidiau pe colegele lor de pension, ai căror părinți veneau să le vadă deseori.

Intr'o zi li se aduse la cunoștință moartea tatălui lor.

Lolo împlinise șaisprezece ani și avea de gând să urmeze o școală de menaj; dar acest plan fu zădărnicit prin moartea tatălui ei.

Intr'o dimineață fusese găsit mort în laboratorul său și gurile rele vorbeau că el însuși



își pusese capăt zilelor; medicii constatară însă o boală de inimă.

Avere nu rămăsese multă, căci tatăl lor cheltuise bani foarte mulți cu experiențele lui științifice și nu făcuse niciodată economii.

Afară de o asigurare pe viață, a cărei sumă ajungea tocmai să dea fetelor putința de a învăța o meserie oarecare, nu rămăsese altceva nimic.

Tutorele fetelor se adresă mamei lor, care trăia la Paris.

Astfel se făcu, că din mediul sever al pensionului din Grenoble, fetele intrară în viața ușoară și bogată în petreceri pe care o ducea mama lor, care se despărțise și de al doilea soț.

Ea o ducea pe Lolo deseori la teatru, căci copila arătase de mică mult talent pentru dans și astfel viața tinerei fete luă cursul obișnuit al vieții de artistă.

După scurt timp ea avu mulți adoratori, cari îi admirau tinerețea și frumusețea.

Cel mai înflăcărat dintre toți era Gaston de Moulinet, căruia fata îi și dărui dragostea ei.

Totuși această iubire nu fusese niciodată cu desăvârșire fericită.

Gaston de Moulinet era uneori cel mai înfocat amant, alteori umbla după alte femei, plăcându-i mult variația în dragoste și nu înțelegea să fie credincios unei singure femei.

Cu toate acestea se reîntorcea mereu la dânsa.

Deși frumoasa fată luase de multe ori hotărîrea să se despartă pentru totdeauna de el, când se reîntorcea pocăit și îi cerea iertare, se lăsa iar cucerită de dânsul.

De când devenise mamă, legătura dintre ea și Gaston de Moulinet era și mai strânsă. Il iubea acum atât, încât fără el nici n'ar mai fi putut trăi.

După multe lupte grele, Gaston se căsătorise cu ea și atunci Lolo se crezuse în culmea fericirii.

Insă după scurt timp, Gaston de Moulinet se întâlni în calea lui cu contele François de Gerbeville și deveni o unealtă fără voință în mâna acestuia.

In urma acestei cunoștințe fatale, fericirea ei fusese distrusă și toate speranțele i se spulberară.

Dar acum contele de Gerbeville era mort și nimic nu mai stătea în calea fericirii ei.

Totuși nenorocirea o urmărea mai departe și destinul părea să facă din ea jucăria lui.

Copleșită de toate aceste amintiri triste, Lolo închise ochii și își zise:

— Liniștea o voiu găsi numai în mormânt.

Dar la gândul acesta se înfioră, căci îi apărură chipurile copiilor ei dragi, cari aveau nevoie de mama lor și cărora voia să le facă o viață mai fericită decât aceea de care avusese ea parte.

Numai pentru copiii ei se hotărîse se plece la Hollywood, căci acestora vroia să le redea cu orice preț pe tatăl lor.

Lolo știa că Gaston o mai iubea, căci el nu era un om rău, ci numai foarte ușuratec; iar acum, după ce scăpase de sub înrâurirea funestă a contelui de Gerbeville, va apuca din nou pe calea cea dreaptă și va deveni omul bun de altă dată.

Astfel visa sărmana femeie de un viitor fericit, după ce din pricina iubirii ei, trecuse prin încercări atât de grele.

In curând va trece și prin această ultimă încercare grozavă și își va putea reface viața.

Dar deodată tresări speriată, de teama destinului, care ar fi putut să-i aducă o nouă nenorocire.

Spre a alunga gândurile negre care amenințau s'o năpădească din nou, luă unul din ziarele pe care i le dăduse Gaston de Moulinet la plecare și începu să-l răsfoiască.

„O salvare miraculoasă", citi ea din întâmplare titlul unui articol din ziar și rămase cu privirea ațintită asupra fotografiei unei fete tinere, de care era însoțit articolul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 96
17 IV 1936

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Cele două prietene se îmbrățișară cu drag (pag. 762)

Apoi murmură ca pentru sine:

— Felicia!... Felicia de Martigny!

Sub înrâurirea unei turburări ne'nămuri'e citi repede rândurile din ziar și mereu se ui'a la fotografie, clătinând capul. In articolul din ziar nu găsi numele Feliciei de Martigny, ci numai darea de seamă despre salvarea miraculoasă a artistei Solvejg Dalen, care devenise celebră peste noapte.

Deoarece din pricina propriilor ei necazuri și griji, în ultimele zile nu parvenise să citească ziarele, le răsfoi acum pe toate câte le avea la îndemână, căutând articolele privitoare la catastrofa din Hollywood și în toate găsi portretul care semăna atât de mult cu Felicia de Martigny, fosta ei colegă de pension.

In timpul când fuseseră împreună în pensionul doamnei Brissart din Grenoble, deveniseră prietene bune și mai cu seamă Lolo o iubise mult pe Felicia pentru drăgălășenia și frumusețea ei.

Să fi devenit oare Felicia artistă de cinematograf?

Tinerei femei nu-i venea să creadă, aducându-și aminte că Felicia avusese întotdeauna oarecare dispreț pentru tot ce era în legătură cu teatrul.

Să-și fi schimbat oare părerile?

Pentru câtva timp Lolo uită de propriile ei necazuri și citi cu mult interes toate dările de seamă despre catastrofa din Hollywood și

mai cu seamă pe acelea despre salvarea miraculoasă a frumoasei artiste Solvejg Dalen.

Citind aceste articole, își propuse să viziteze pe artistă îndată ce va ajunge la Hollywood, pentru a se încredința dacă presupunerea ei că Solvejg Dalen nu era alta decât Felicia de Martigny, se va adeveri.

Lolo pornise cu teamă în această călătorie și se gândea cu groază că va trebui să se prezinte directorilor societăților de filme, pentru un angajament.

Dacă însă într'adevăr Solvejg Dalen era Felicia de Martigny, atunci cu ajutorul ei va putea găsi mai repede o ocupație, căci în lumea filmului, ca pretutindeni dealtminteri, se putea ajunge departe prin protecție.

Lolo începu să făurească tot felul de planuri, punându-și toată nădejdea în ajutorul pe care i-l va da Solvejg Dalen.

Când ajunse la Hollywood, rămase uimită de repeziciunea cu care se lucra aici.

Sute de oameni alergau ca furnicile încolo și încoace, lucrând la îndepărtarea dărâmăturilor.

Lolo fu îndreptată spre un cartier mai îndepărtat al orașului, unde societățile de filme ridicaseră clădiri provizorii, spre a nu fi stingherite prea mult în activitatea lor.

Din toate colțurile lumii veniseră o mulțime de artiști la Hollywood, să-și caute ocupație.

Speranțele lor erau clădite pe moartea numeroșilor artiști care căzuseră victime ale îngrozitorului cutremur.

Impreună cu mulți alții, Lolo se îndreptă spre atelierele noui. Din când în când, câte unul din ei îi adresa un cuvânt, căci toți se simțeau uniți prin aceleași speranțe de a-și putea găsi un angajament la Hollywood.

Dar Lolo aproape nici nu lua în seamă întrebările lor, toate gândurile ei erau la Solvejg Dalen.

In sfârșit, întrebând pe unul și pe altul, află unde locuia artista și când se duse la dânsa, se văzu în fața unei clădiri impunătoare, cruțată de cutremur.

Cam sfioasă se uită prin poarta mare de fier, cared ădea într'un parc frumos ce înconjura palatul.

Să îndrăznească oare să sune și să ceară să fie primită?

De felul ei nu prea era sfioasă, dar de astă dată se simțea lipsită de curaj.

Grozavele întâmplări din timpul din urmă o făcuseră nesigură. Neîncetat tremura de teamă să nu fie prinsă și trasă la răspundere pentru uciderea contelui de Gerbeville.

Deodată zări pe una din aleile parcului o doamnă frumoasă, cu trupul svelt, care o privea uimită și când Lolo îi desluși trăsăturile feței, scoase un strigăt de bucurie:

—Doamnă de Martigny... dumneata ești?!

Dolores auzi strigătul și se apropiă repede de poartă.

— Mă cunoști? o întrebă ea pe Lolo, deschizându-i poarta și lăsând-o să intre.

— Da, vă cunosc doamnă contesă, căci semănați foarte mult cu Felicia, pe care o invidiam atâta la pension pentru mama ei frumoasă. Chipul dv., mi-a rămas adânc întipărit în minte.

In bucuria ei de a fi găsit pe cineva cunoscut, îi spuse cum o chiamă, îi povesti cum văzuse în ziare portretul Feliciei și cum o recunoscuse îndată, cu tot numele de artistă împrumutat. Lolo încheiă, adânc mișcată:

— Ințelegeți dar că am venit să mă încredințez dacă Solvejg Dalen e într'adevăr scumpa mea prietenă, la care m'am gândit de atâtea ori, de când n'am mai văzut-o.

Dolores, care își aminti și ea de a fi văzut pe drăgălașa Lolo cu prilejul vizitelor pe care le făcuse Feliciei la pensionul din Grenoble, îi cuprinse umerii cu brațul și o conduse în casă.

Luară loc într'una din odăile frumos mobilate și începură să-și povestească întâmplări din viața lor.

După scurt timp fură întrerupte de venirea Feliciei, care și aflase de la servitori de vizita pe care o avea mama ei și plină de bucurie veni s'o îmbrățișeze pe fosta ei prietenă de școală.

Se sărutară cu drag și se uitară în adâncul ochilor, spre a vedea dacă mai exista între ele prietenia de altă dată. (Vezi coperta).

— N'a lipsit mult să nu ne mai revedem în viața asta, scumpa mea Lolo, zise Felicia.

— Da, am citit în ziare despre îngrozitoarea catastrofă și sunt fericită că ești printre acei cari au avut norocul să fie salvați de la moarte

Felicia o strânse la piept şi închise ochii, copleşită de amintirea ceasurilor grozave prin cari trecuse în timpul cutremurului. Dar se reculese repede, goni această amintire tristă şi trecându-şi mâna peste frunte, răspunse zâmbind:

— Să nu ne mai gândim la ce a fost, ci să ne bucurăm de ziua de azi şi de revederea noastră neaşteptată.

Ţinând-o strâns îmbrăţişată pe Lolo, Felicia se întoarse spre mama ei şi îi zise:

— Lolo va sta la noi, nu-i aşa mamă?

— Fireşte că da. Doar veţi avea multe de povestit, aşa că v'ar fi prea greu să vă despărţiţi.

Felicia se uită zâmbind la prietena ei.

— Trebue să-mi istoriseşti tot, Lolo dragă; să-mi spui cum ţi-a mers de când ne-am despărţit la Grenoble. Inainte de toate vreau să ştiu ce faci acum şi ce te-a adus la Hollywood.

— Nu ghiceşti, Felicio?

— Nu cumva faci şi tu parte din lumea filmului?

— Incă nu, dar caut un angajament şi mă bizui pe ajutorul tău ca să găsesc unul bun.

— Fireşte că îţi voiu da tot sprijinul. Dar sunt foarte uimită că şi tu te-ai făcut artistă. Pe când eram amândouă la Grenoble, nici n'am fi visat aşa ceva.

— Din asta se poate vedea cum se joacă destinul cu noi, muritorii!

— In orice caz, mă bucur că ne-am revăzut. Sper că vom rămâne multă vreme împreună şi că vom lucra la aceeaşi societate de filme. Deocamdată vino să te duc în odaia care va fi a ta, unde te vei putea odihni de oboseala călătoriei. Peste un ceas luăm masa şi cu prilejul acesta vei cunoaşte pe mulţi din viitorii tăi colegi şi colege. Iar mai târziu, când vom fi singure, îmi vei povesti tot şi ne vom reaminti de trecutul atât de frumos pe care l-am avut când eram încă copii.

Lolo era atât de impresionată de dragostea cu care o primise Felicia, încât nici nu fu în stare să vorbească.

Plină de recunoştinţă, strângea numai mâinile Feliciei şi se uita în ochii ei frumoşi.

Când fu apoi singură în odaia ei, rămase câteva clipe ca buimăcită, îşi duse mâinile la tâmplele care îi zvâcneau cu putere şi murmură

— Dumnezeule din ceruri, cred că nu m'ai părăsit cu desăvârşire, căci altfel nu m'ai fi îndrumat pe o cale atât de bună.

Felicia se întorsese între timp la mama ei şi îi spuse:

— Vezi, mămico, faptul că îmi este dat să fac cuiva un bine, mă mai împacă cu soarta mea. Simt că sărmana Lolo are nevoie de ajutorul meu. Pe faţa ei se citeşte o adâncă suferinţă, ceea ce mă face să cred că a trecut prin multe încercări grele. Voiu face tot ce îmi va sta în putinţă, să o fac să uite tot ce a îndurat

Dolores scoase un suspin şi răspunse:

— Aş fi mai bucuroasă dacă n'ai avea nevoie să-ţi încarci sufletul cu supărările şi grijile altora, ci ai găsi tu însăţi linişte.

— Din nefericire asta nu se va putea întâmpla niciodată, mamă, căci liniştea sufletească n'o voiu redobândi decât odată cu fericirea şi fericirea mea e pierdută pentru totdeauna. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri triste şi nici tu să nu te mai întristezi din pricina mea. Mă voiu deprinde cu gândul că nu toate dorinţele omului pot fi împlinite.

Ieşi cu mama ei în vestibul, unde întâlniră pe căpitanul Barnabe şi pe contele de Martigny. Toţi patru se duseră în bibliotecă unde începură să vorbească despre întâmplările din ziua aceea.

Felicia luă parte cu însufleţire la conversaţie, pentru a nu arăta celorlalţi, cât de adânc o turburase revederea cu prietena ei din copilărie şi cum sărmana-i inimă îndurerată se deşteptase la amintirea timpurilor fericite de la Grenoble.

Sărmana Felicia nu bănuia încă ce nenorocire nouă îi va aduce venirea prietenei sale.

268. — Urmări foarte grave.

Crestatul şi Roger Hallier se întorseseră în locuinţa lor din Winfield Junction şi stăteau de vorbă despre Bob Wilkens.

— Nimeni nu mă va putea face să cred vreodată că el e vinovatul, zise cu hotărîre Roger Hallier.

Cu toate acestea mi-e teamă că va fi târît în faţa judecăţii.

— Dar un nevinovat nu poate fi condamnat.

— Din nenorocire s'a mai întâmplat şi aşa ceva. Toate aparenţele sunt împotriva lui. Indiciile...

Crestatul îl întrerupse şi întregi vorba lui:

— ...arată toate că el ar fi acela care a împuşcat pe Francez. Lângă cadavru a fost descoperit revolverul nepotului meu, iar în grădină s'a găsit batista şi urmele lui. Toate acestea sunt dovezi îndestulătoare pentru judecători pentru a-i face să-l condamne şi că urmăresc asta, ai putut vedea şi dumneata din faptul că procurorul nici n'a vrut să audă de o depoziţie în favoarea lui, care să-l descarce.

— Se află într'o mare încurcătură.

— Şi din nefericire noi nu putem face nimic.

— Dar articolul din ziar?

— Nu va face niciun efect.

Roger Hallier îşi încleştă pumnii şi zise necăjit:

— Trebue să existe o cale pe care să-i putem veni în ajutor. Nu o să răbdăm să ajungă un nevinovat pe scaunul electric.

— Dacă ai fi oprit în noaptea aceea pe femeia necunoscută...

— N'am putut bănui că se întâmplase o crimă şi după cum am mai spus, am crezut că pocnitura pe care am auzit-o, a fost pricinuită de spargerrea unui cauciuc de automobil.

Câtva timp tăcură şi rămaseră duşi pe gânduri.

Dar oricât îşi frământară creierul, nu găsiră niciun mijloc prin care ar fi putut da un ajutor lui Bob Wilkens.

Această grijă îi făcu să uite toate celelalte necazuri ale lor.

Crestatul nici nu se mai gândi la răzbunarea lui împotriva lui Frank Wilkens; pentru asta mai avea timp, căci regele automobilelor nu va fugi.

După câtva timp, Roger Hallier rupse tăcerea:

— Lui Bob Wilkens i se va da doar un apărător, nu-i aşa?

— Da, i se va da un avocat din oficiu.

— N'ar fi bine să mă pun în legătură cu acesta şi să mă ofer ca martor al apărării?

— Ba chiar te sfătuiesc să faci asta. Avocatul va stărui ca depoziţia dumitale să fie luată în seamă si să se caute femeia aceea necunoscută.

O slabă speranţă încolţi în sufletele lor şi Roger Hallier dobândi credinţa că tot va reuşi încă să înlăture grozava bănuială care apăsa asupra lui Bob Wilkens şi că îl va putea scăpa de o condamnare nedreaptă.

Ar fi vrut să se ducă îndată la avocat, dar nu ştia încă cine fusese numit din oficiu ca apărător al lui Bob Wilkens. Pe de altă parte Crestatul îi spuse că pentru asta va mai fi timp când se va începe procesul.

Cu inima întristată Roger Hallier îşi zise că trebue să mai aibă răbdare, ceea ce îi veni foarte greu.

Stătuseră astfel de vorbă până aproape de amiază, când auziră deodată o bătaie puternică la uşa locuinţei lor.

Inainte de a putea striga celui de afară să intre, uşa fu deschisă repede şi doi domni intrară în odaie.

In unul din ei Crestatul şi Roger Hallier recunoscură pe comisarul Hove.

Nu se gândiră la nimic rău şi presupuseră că comisarul Hove venise pentru a le mai cere lămuriri în cazul banditului Surry. Această presupunere fu întărită, când îl auziră pe comisar spunând cu un zâmbet prietenos:

— Imi pare bine că v'am găsit pe amândoi împreună.

Crestatul şi Roger Hallier se sculaseră în picioare şi după ce il salutară pe comisar, rămaseră în aşteptare.

Apoi Roger Hallier îl întrebă:

— Se cercetează urma pe care am indicat-o?... Poliţia a pornit în căutarea femeii necunoscute?

Hallier credea că comisarul Hove ştia despre această afacere, dar el îi răspunse scurt:

— Asta nu mă priveşte; am venit pentru altă chestiune.

Apoi se adresă Crestatului şi il întrebă:

— Dumneata susţii că te numeşti Frank Wilkens?

— Acesta e numele meu.

— Arată-mi actele.

— N'am acte.

Comisarul Hove schimbă o privire cu colegul său şi zise:

— Cam aşa ceva mi-am închipuit de la început.

Crestatul deveni atent. Ce vroia oare comisarul de la dânsul? Ce ţintă urmărea?

Hove i se adresă din nou:

— Poţi să dovedeşti cu ceva că eşti Frank Wilkens?

— Vărul meu, proprietarul uzinelor Wilkens poate adeveri spusele mele.

Cei doi comisari izbucniră în râs.

— N'am pomenit de când sunt o asemenea obrăznicie!... E de necrezut!

Crestatul izbucni înfuriat:

— Ce tot vorbeşti de obrăznicie?!

— Nu-ţi mai da osteneală să ne înşeli, căci ştimp prea bine ce fel de om eşti şi în ce ape te scalzi. Deocamdată te rog să-mi spui adevăratul dumitale nume.

Atât Crestatul cât şi Roger Hallier rămaseră înmărmuriţi de uimire, neputând să înţeleagă ce însemna această schimbare în purtarea comisarului.

— Cum ai ajuns să te îndoieşti că mă cheamă într'adevăr Frank Wilkens? Cu ce drept îmi vorbeşti parcă aş fi un criminal? Te rog să-mi spui lămurit ce vrei de la mine.

— Iţi voiu spune, însă nu aici, ci la poliţie, unde te rog să ne urmezi.

— Vrei să mă arestezi?

— Deocamdată te iau numai cu mine; mandatul îl va da judecătorul de instrucţie.

Apoi comisarul Hove se întoarse spre Roger Hallier şi îi zise:

— Şi dumneata trebue să vii cu noi.

Tânărul lucrător zâmbi.

— Totul nu mi se pare decât o glumă proastă.

— O să vezi mai târziu că nu e vorba de o glumă proastă, ci de una bună.

— Te rog să laşi ironiile, se răsti Roger Hallier la comisar.

— Iţi închipui că mi-e ruşine să spun ce gândesc? Dar să scurtăm vorba şi să vedem ce mai este prin odăile astea.

Comisarul Hove se apropiă de un scrin, trase sertarele şi le scormoni până la fund. Acelaşi lucru îl făcu cu garderobul, apoi luă şi geamantanul Crestatului.

— Dă-mi cheia, zise el acestuia.

— Aş vrea să ştiu ce cauţi?

— Asta nu te priveşte. Hai dă-mi mai repede cheia!

Crestatul i-o dădu, comisarul descuiă geamantanul şi aruncă tot conţinutul pe masă.

— Nimic decât nişte vechituri. Dragă camarade, fii atât de bun şi vezi ce au prin buzunare, aceşti doi domni.

Celălalt comisar făcu ce-i spusese colegul, dar deodată Hove strigă:

— Iată, am descoperit o comoară!

Spunând aceste cuvinte, ridică un săculeţ de piele, în felul acelora cum Crestatul le întrebuinţase în Australia spre a strânge praful de aur.



— Ce e în săculeţul acesta? îl întrebă colegul său.

— Bani!

Hove scoase la iveală un teanc de bancnote, le numără şi arătându-le celuilalt comisar, îl întrebă:

— Ei, ce zici de drăcia asta?

— Mi se pare ciudat că omul acesta se află în posesiunea unei sume atât de mari.

— De aceeaşi părere sunt şi eu. In orice caz nu cred că a câştigat aceşti bani pe cale cinstită.

La auzul acestor cuvinte, Crestatul nu-şi mai putu stăpâni mânia şi strigă înfuriat:

— Am fost căutător de aur în Australia şi ce vezi este rodul unei munci de ani de zile.

— Povestea asta poţi s'o spui cui vrei, nu nouă, căci nu te credem.

— Atunci de unde îţi închipui că am aceşti bani?

— Dacă vrei să ştii, îţi voiu spune şi asta. Ţi i-a dat Bob Wilkens pentru a face tot ce-ţi va sta în putinţă spre a pune mâna pe uzinele lui Frank Wilkens.

La auzul acestor cuvinte, atât Crestatul cât şi Roger Hallier îşi dădură seamă de minciunile care se născociseră şi ce intrigă se puseseră la cale împotriva lor.

Tatăl lui Bob începuse să-i atace pe altă cale, spre a-şi păzi propria lui piele.

Crestatul se uită lung la Roger Hallier.

— Iţi vine să crezi o astfel de neruşinare?

— Numai Frank Wilkens e în stare să facă aşa ceva!

— Dar nu va reuşi. Să mergem liniştiţi la poliţie şi dacă domnii de acolo vor găsi cu cale, n'au decât să ne închidă. Ţesătura de minciuni pe care a ticluit-o atât de bine acel ticălos, se va destrăma.

— Da, şi acum s'a isprăvit şi cu cruţarea. In faţa judecăţii vom spune tot ce ştim.

Comisarul Hove se amestecă în vorbă:

— Deocamdată veţi ajunge voi în faţa judecătorului.

— Nu ne este teamă de fel, căci conştiinţa noastră e curată.

— Norocul vostru! Dar acum haideţi cu noi.

Roger Hallier aruncă comisarului o privire ironică şi îi zise:

— Văd că ne iei drept nişte răufăcători. N'ar fi mai bine să ne pui şi cătuşe, ca să nu putem fugi?

Comisarul Hove nu luă în seamă ironia şi le făcu semn să-l urmeze.

In gang se aflau patru poliţişti, la uşa ce dădea în stradă alţi doi, iar în faţa casei aştepta un automobil al poliţiei care servea la transportarea arestaţilor.

Pe stradă se adunase o mulţime de curioşi, cari voiau să privească la plecarea celor arestaţi.

Escortaţi de poliţişti, Crestatul şi Roger Hallier se urcară în automobil. Poliţiştii luară loc lângă dânşii, uşa fu închisă şi maşina porni.

Roger Hallier zâmbea, dar zâmbetul lui era amar.

După câtva timp se uită la Crestat şi zise:

— Bună lovitură ne-a dat Frank Wilkens!

— Din spusele comisarului înţeleg că el a întors faptele pe dos şi...

— Tăceţi din gură! îi curmă vorba un poliţist. Arestaţii n'au voie să vorbească.

Cei doi se supuseră şi nici nu mai deschiseră gura până când fură aduşi la poliţie. Numai Crestatul întrebă pe unul din poliţişti:

— Nădăjduiesc că ni se va lua îndată interogatoriul?

— Incă nu. Deocamdată veţi fi închişi.

Fură despărţiţi şi câteva minute mai târziu în urma fiecăruia din ei se închise uşa unei celule.

269. — O lovitură de trăsnet.

Sărmana Lolo, care avusese de îndurat atâtea nenorociri în timpul din urmă, avea acum impresia că ieşise la lumină din întunerecul cel mai adânc.

Toţi cu cari făcu cunoştinţă la masă, o întâmpinară cu o prietenie sinceră când aflară că fusese colegă de pension cu Felicia.

Regisorul Cornell care şedea lângă dânsa, o rugă chiar în timpul mesei să-i povestească despre activitatea ei artistică la Paris şi toţi o ascultară cu luare aminte.

Astfel se făcu că se discută îndată ce ocupaţie i s'ar putea da.

Regisorul Cornell arătă mult interes pentru frumoasa dansatoare parisiană, aşa că aceasta putea să spere de a obţine în foarte scurt timp un angajament bun.

Această încredere se întări şi mai mult, când după masă contele de Martigny se aşeză la pian şi cântă un vals de Strauss, iar Cornell o rugă pe Lolo să danseze.

Cornell era încântat de felul cum dansa Lolo şi entuziasmul lui deveni şi mai mare când văzu mai târziu pe Felicia, Karin Ryström şi Lolo stând de vorbă împreună şi formând un grup fermecător, care îi dădu o ideie bună pentru un film nou.

In seara aceea toţi petrecură de minune şi se simţiră ca în familie. Conversaţiile fură mai vesele ca de obiceiu şi chiar Felicia, care mai întotdeauna era foarte tăcută, râse voioasă, mai cu seamă când Lolo începu să povestească despre năzbâtiile pe care le făceau în pension.

Totuşi, Felicia simţea cum inima i se încleşta de durere şi întristare, căci povestirile prietenei sale îi amintiseră de zilele fericite pe care le petrecuse odinioară şi de dragostea ei mare de atunci.

In timpul din urmă lucrase cu mai multă râvnă ca de obiceiu, numai spre a uita de dragostea ei fără speranţă, dar în ziua aceea dorul îi reveni şi mai mare şi mai chinuitor.

Pe când ceilalţi vorbeau cu însufleţire, Felicia se retrase din mijlocul lor şi se apropiă de fereastră.

Işi ridică privirea visătoare spre cer şi se uită la milioanele de stele sclipitoare.

Gândul ei zbură iar la Bob Wilkens; deşi ea însăşi îşi spunea că e o nebunie să se mai gândească la dânsul, care fără îndoială o şi uitase în braţele soţiei lui.

Cu toate acestea dorul ei nu se potoli, ci o chinuia din ce în ce mai mult.

Fiind ascunsă de perdeaua cea groasă din faţa ferestrei, nu fu văzută de căpitanul Barnabe şi de contele de Martigny, care se apropiaseră si ei de locul unde era Felicia.

Felicia le auzi însă deslușit glasurile şi căpitanul Barnabe tocmai spunea:

— Nu stiu de ce, dar în seara aceasta nu-mă pot înveseli. Parcă aud mereu tunetul ameninţător al unei avalanşe, care primejdueşte casa asta. Sunt nespus de îngrijorat atât de Felicia, cât şi de Dolores şi nu ştiu ce să fac, spre a înlătura primejdia.

Felicia îşi reţinu răsuflarea şi ascultă cu încordare.

Ce însemnau oare vorbele căpitanului Barnabe? De ce primejdie vorbea? De ce se temea dânsul atât de mult şi era îngrijorat de dânsa şi de mama ei?

Auzi pe contele de Martigny răspunzând:

— Trebue să ascundem toate ziarele care vorbesc despre arestarea lui Bob Wilkens, pentru ca Felicia să nu afle nimic de această afacere tristă.

Dar îndată ce auzi aceste cuvinte, tânăra fată ieşi din ascunzătoarea ei şi cu faţa palidă ca moartea, se repezi la căpitanul Barnabe şi la unchiul ei şi apucându-l pe acesta de braţ, îl întrebă cu vocea sugrumată de o turburare grozavă:

— Ce spuneţi?... Ce ştiri aţi citit în ziare?... Bob Wilkens a fost arestat?

Contele de Martigny şi căpitanul Barnabe se uitară speriaţi unul la altul şi ziseră aproape în acelaş timp:

— Nu mai putem face nimic spre a ascunde faptele!

Deoarece Felicia scosese un ţipăt, ceilalţi oaspeţi deveniseră atenţi şi se uitau speriaţi la grupul lor.

Din turburarea grozavă a Feliciei şi din expresia de spaimă de pe feţele contelui de Martigny şi a căpitanului Barnabe, îşi dădură seama că se întâmplase ceva foarte grav.

Se apropiară de ei şi Dolores care era printre ceilalţi, îi întrebă:

— Ce s'a întâmplat? De ce sunteţi atât de înspăimântaţi?

Căpitanul Barnabe îi puse mâna pe umăr ca s'o liniştească.

— Nu te speria, scumpa mea Dolores. Nouă nu ni s'a întâmplat nimic, deşi ştirea grozavă pe care am citit-o azi în ziare ne-a mâhnit foarte mult.

— Bob a fost arestat, mămico! ţipă Felicia cu sufletul sdruncinat de durere şi desnădejde.

Buimăcită, Dolores se uită de la unul la altul şi repetă nedumerită:

— Bob Wilkens arestat?

Regisorul Cornell, care nu ştia nimic despre dragostea Feliciei, deveni atent şi întrebă:

— Vorbiţi despre fiul regelui automobilelor, despre Bob Wilkens care e bănuit de a fi împuşcat pe amantul neveştei sale?... Pot să vă spun amănunte mai precise, căci azi dimineaţă am vorbit la telefon cu un reporter al ziarului „New-York Herald" care mi-a dat toate deslușirile asupra acestei arestări senzaţionale.

Nimeni nu prea luă însă în seamă cuvintele lui Cornell, căci toţi se uitau cu îngrijorare la sărmana Felicia, care se făcuse palidă ca moartea şi abia se mai putea ţine pe picioare.

Dolores și căpitanul Barnabe o duseră spre un fotoliu, în care ea se lăsă să cadă fără putere.

Și Karin Ryström se apropiase de prietena ei și cu glasul înecat în lacrimi, îi zise:

— Scumpa, sărmana mea Felicia, de ce trebue să înduri atâtea chinuri?!

Contele de Martigny îl luă pe regisorul Cornell la o parte, îl duse în odaia alăturată, unde îi spuse despre dragostea cea mare pe care Felicia o avusese pentru Bob Wilkens, și că din această pricină fusese ea atât de sdruncinată de știrea pe care o aflase.

Cornell se speriă la auzul acestor cuvinte și se simți cuprins de o milă adâncă pentru tânăra fată, care avusese de îndurat atâtea nenorociri. Dându-și seamă că fiind străin de familie, i-ar stingheri pe toți într'o împrejurare atât de tristă, Cornell ceru voie să se retragă.

Contele îi fu recunoscător pentru această dovadă de tact și bun simț și îl conduse până la ieșire.

In turburarea care îi cuprinsese pe toți, nimeni nu dădu atenție sărmanei Lolo, care rămăsese nemișcată pe scaunul ei, ca împietrită. Fața i se făcuse albă ca varul și cu ochii măriți de groază se uita țintă la Felicia.

După câtva timp Felicia se reculese din spaima ei și cu vocea tremurătoare de emoție, se rugă:

— Dați-mi ziarele!... Vreau să citesc tot, căci acum nu-mi mai puteți ascunde nimic.

Căpitanul Barnabe se uită întristat la Dolores, ca și când ar fi vrut s'o întrebe ce să facă.

Ea dădu obosită din umeri și zise:

— E mai bine ca Felicia să afle tot adevărul, căci ori cât de grozav ar fi, e mai ușor de îndurat decât nesiguranța și îndoiala.

Căpitanul Barnabe nu îndrăzni să se împotrivească, așa că trecu în bibliotecă și aduse ziarele. Trist și îngrijorat se uită lung la Dolores și Felicia, care începură să citească.

Veselia care domnise cu câteva clipe în urmă în încăpere, fusese alungată ca de un suflu de ghiață.

Lolo abia îndrăznea să respire și rămăsese cu privirea ațintită la Felicia. Ea știa că Bob Wilkens fus[illegible]estat fără să aibă nici cea mai mică vină și că un singur cuvânt al ei i-ar reda imediat libertatea.

In toiul gândurilor chinuitoare care se învălmășiseră în mintea ei, auzi iar glasul Feliciei:

— Nu se poate... Nu e adevărat. Bob n'a făcut așa ceva!

— Nevinovăția lui se va dovedi, încercă Dolores s'o mângâie. In ziare chiar stă scris că el tăgăduiește de a fi ucis pe contele de Gerbeville.

— Dar toate aparențele sunt împotriva lui, zise Felicia plângând. Dumnezeule sfinte, nici nu îndrăznesc să mă gândesc că ar putea fi condamnat și aruncat în temniță!

— Lucrurile n'au ajuns încă atât de departe, Felicio.

— Sărmanul... sărmanul Bob!... Va să zică nici în căsnicia lui nu e fericit, căci altfel nu s'ar fi putut întâmpla așa ceva.

Felicia sări de pe scaun și începu să se plimbe agitată prin cameră.

— Mi-am închipuit eu că tatăl lui l-a silit la această căsătorie. Doamne, dacă n'aș fi fost atât de orbită de încăpățânarea și mândria mea prostească și dacă m'aș fi dus la timp la dânsul, dacă i-aș fi scris măcar, atunci nu s'ar fi întâmplat această nenorocire. Acum ce mai pot face?... Mămico scumpă, dă-mi tu un sfat, un ajutor!...

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 97
18 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



— Sper că nu voiu fi nevoită să regret ziua de azi! — începu mireasa (pag. 774)

O cuprinse pe Dolores cu braţele şi o strânse la piept.

Adânc îndurerată, Dolores, îşi rezemă capul de umărul ei, dar în acelaşi timp aruncă o privire desnădăjduită căpitanului Barnabe, care îi înţelese rugămintea mută.

— Să o ajutăm, dar cum?... Ne va fi aproape cu neputinţă, murmură el.

Contele de Martigny, care auzise aceste cuvinte, deşi fuseseră spuse aproape în şoaptă, zise:

— Nici eu nu cred să putem face ceva. Trebue să aşteptăm ce sentinţă se va da.

Felicia izbucni într'un râs amar.

— Se vede că n'ai iubit pe nimeni în viaţa ta aşa cum îl iubesc eu pe Bob, unchiule Axel, căci altfel ai putea înţelege că nu sunt în stare să aştept până când tribunalul va da sentinţa.

Contele de Martigny lăsă capul în piept, nevoind să arăte celorlalţi că în clipa aceea se uitase la Karin Ryström şi îşi aduse aminte de ziua grozavă în care scosese pe cele două fete de sub dărâmături.

Totuşi putea înţelege bine grija, neliniştea şi turburarea Feliciei. Tot astfel le înţeleseră şi Dolores şi căpitanul Barnabe, care ştiau cât de dureros este să tremuri pentru o fiinţă pe care o iubeşti

— Ce vrei să faci, Felicio? o întrebă Dolores, întrerupând tăcerea care se lăsase după strigătul de desnădejde al tinerei fete atât de nenorocite.

— Vreau să-l ajut... să-l ajut!... strigă Felicia cu însufleţire.

— Dar cum?

— Trebue să mă duc la dânsul, să-i vorbesc şi apoi să găsesc o cale pentru a-l scăpa.

La auzul acestor cuvinte, Lolo îşi ascunse faţa în mâini.

Numai ea cunoştea singura cale de scăpare pentru Bob Wilkens.

Dacă nu va mai tăcea, dacă va mărturisi tot, atunci Bob va fi pus repede în libertate.

Atunci însă se spulberau pentru dânsa toate speranţale de a se mai putea uni vreodată cu Gaston de Moulinet, îşi spuse sărmana Lolo oftând.

Va trebui să lâncezească între zidurile unei temniţi întunecoase, căci îşi dădea tot mai mult seamă, că judecătorii n'o vor crede, dacă le va istorisi faptele aşa cum se întâmplaseră în adevăr.

Ascultă cu încordare conversaţia celorlalţi şi auzi pe contele de Martigny spunând:

— Este exclus, Felicio, să te duci acum la Bob Wilkens, i-ai face mai mult rău decât bine.

— Ba i-aş aduce mângâiere, i-aş da speranţă şi i-aş duce o rază de lumină în întunerecul de care e înconjurat.

Contele de Martigny clătină trist capul.

— Te înşeli, scumpa mea copilă! N'ai citit în dările de seamă ale ziarelor că se vorbeşte de o femeie necunoscută care a fost văzută în noaptea crimei?

— Ba da, dar ce legătură am eu cu această femeie?

Lolo îşi muşcă buzele ca să înăbuşe ţipătul de durere care ameninţa să-i izbucnească din piept.

Ar fi vrut să strige Feliciei:

— Eu sunt femeia pe care a văzut-o acel Roger Hallier şi pe care o caută poliţia!

Dar limba îi era ca paralizată, nu fu în stare să spuie niciun cuvânt şi cu privirea îngrozită se uită la Felicia.

— Dacă te-ai duce acum la Bob Wilkens, urmă contele de Martigny cu stăruinţă, ar cădea asupra ta bănuiala că eşti femeia care a săvârşit crima. Tot asupra ta s'ar arunca şi vina căsniciei nenorocite a lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham. Nu, Felicio dragă, trebue să fii cuminte şi cu mare băgare de seamă.

Felicia avu un zâmbet amar.

— Ceri prea mult de la mine, dragă unchiule. E peste puterile mele să fiu cuminte în starea sufletească în care mă aflu.

— In orice caz nu poţi pleca deocamdată, interveni şi Dolores. Gândeşte-te ce neplăceri ai avea, dacă ai cere concediu tocmai acum după ce societatea de filme a avut atâtea pierderi din pricina cutremurului şi când trebue să lucreze îndoit spre a le acoperi.

— Dealtminteri ce-ai putea face la New-York, copila mea? adăugă şi căpitanul Barnabe. Bob Wilkens e arestat, şi cum nimeni nu cunoaşte legăturile dintre voi, nu ţi s'ar îngădui să-i vorbeşti, aşa că nici nu l-ai putea vedea şi ţi-ai pierde timpul în zadar.

Felicia îşi frământă mâinile desnădăjduită.

— Dar trebue să fac ceva pentru dânsul. Nu sunt în stare să aştept aci, lăsând totul în voia soartei. Trebue să-l ajut într'un fel sau altul, fiind încredinţată că e nevinovat.

Timp de câteva clipe urmă o tăcere adâncă; se uitau unul la altul ca şi când ar fi vrut să-şi ghicească gândurile. Toţi voiau s'o ajute pe Felicia, dar nimeni nu găsi o cale.

In sfârşit contele de Martigny zise:

— Nu putem face absolut nimic, dragă Felicio, şi trebue să te deprinzi cu gândul că n'ai altă cale decât să aştepţi desfăşurarea evenimentelor.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, Felicio, întări căpitanul Barnabe vorbele contelui de Martigny. Deocamdată, cu toată dragostea ta mare, nu-i poţi da nici un ajutor lui Bob Wilkens. Dacă însă e nevinovat, adevărul va ieşi negreşit la lumină. Gândeşte-te prin câte a trecut şi mama ta. Şi ea a fost odată învinuită de o faptă grozavă şi în cele din urmă adevărul a rămas biruitor.

Felicia izbucni din nou într'un plâns amar.

— Tot ce-mi spuneţi voi, nu-mi poate aduce mângâiere, nu-mi poate da curaj şi speranţă; de aceea vă rog din tot sufletul, lăsaţi-mă să merg singură pe calea pe care o voiu crede bună.

Când se uită însă la faţa plină de îngrijorare a mamei ei, când văzu şi întristarea bunei ei prietene Karin, începu iar să plângă şi zise:

— Aveţi dreptate; nu pot să pun în joc existenţa mea care e şi a voastră. Dar ce să fac?... Nu există niciun mijloc ca să rămân la datoria mea şi în acelaşi timp să dau şi lui Bob un ajutor?

Contele de Martigny, care în timpul acesta se gândise cu încordare, zise după o scurtă tăcere:

— Dacă poate fi spre liniştirea ta, voiu pleca cu plăcere pentru câteva zile la New-York şi voiu încerca să aflu amănunte mai precise decât acelea pe care le-am citit în ziare. Timp de vreo două săptămâni tot n'am de lucru aici, aşa că voiu putea obţine lesne un concediu.

In ochii Feliciei se ivi o sclipire de bucurie şi speranţă.

— Da, dragă unchiule, pleacă tu la New-York şi caută să afli tot despre această crimă îngrozitoare. Să fii măcar tu aproape de Bob, poate va avea nevoie de un prieten, de un om drag, care să-l ajute şi dacă vei auzi că mă vrea pe mine, că îi este dor, atunci să-mi dai îndată de ştire, ca să vin şi eu.

— Poate vei avea putinţa să vorbeşti cu apărătorul lui, zise căpitanul Barnabe, care aprobă hotărîrea contelui de Martigny de a pleca la New-York.

— Da, unchiule dragă, vorbeşte cu avocatul lui Bob şi oferă-i o sumă mare de bani în numele meu, spre a face tot ce-i va sta în putinţă pentru a scăpa pe Bob.

Dolores avu un gest de împotrivire şi strigă speriată:

— Copila mea, nu se poate să oferi bani avocatului lui Bob, căci asta s'ar lua drept o încercare de mituire. Sunt de părere că Axel să fie foarte rezervat şi să intervie numai atunci când va fi absolută nevoie.

— Lasă totul în seama mea fără nicio grijă, răspunse contele de Martigny. N'are niciun rost să ne batem acum capul şi să ne sfătuim ce este de făcut, căci se poate foarte uşor întâmpla ca lucrurile să se petreacă cu totul altfel decât credem noi sau le putem prevedea.

Cu un gest rugător, Felicia luă mâinile unchiului ei şi zise plăpând:

— Nu-i aşa, dragă unchiule că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă spre a da un ajutor lui Bob?

— Iţi dau cuvântul meu Felicio, că nu voiu lăsa nimic neîncercat ca să-i fiu de folos.

— Ar fi bine să te duci la un detectiv şi să-l însărcinezi să caute pe femeia aceea pe care a văzut-o Roger Hallier în noaptea crimei, urmă Felicia cu înfrigurare. Dă-i cât va cere sunt gata să aduc orice jertfă, numai să-l scap pe Bob din situaţia grozavă în care se află.

Contele de Martigny se uită grav la nepoata lui.

— De fapt nici nu merită să te jertfeşti pentru dânsul, Felicio...

Ea îşi astupă urechile şi zise repede:

— Nici nu vreau să aud aşa ceva unchiule Axel. Trebue să ascult glasul inimei mele şi să-i dau tot ajutorul de care voiu fi în stare, căci tocmai acum, după ce am trecut printr'o încercare atât de grea, presimt că nici fericirea mea nu e încă pierdută pentru totdeauna.

Karin Ryström, care tăcuse până atunci, o atrase pe Felicia la pieptul ei.

— Şi eu sunt încredinţată, Felicio, că, cu toată nenorocirea care l-a lovit pe Bob Wilkens, fericirea ta se va înfăptui. Ai citit doar din ziare cât de nenorocită este căsnicia lui.

Felicia dădu din cap, cu seriozitate.

— Cu Harriett Crosham nu s'a căsătorit din dragoste şi poate nu m'a uitat încă cu desăvârşire. Deocamdată să nu ne gândim la ce ne va aduce viitorul, ci trebue să înlăturăm grozava învinuire care i s'a adus lui Bob.

Apoi se întoarse spre contele de Martigny şi îl întrebă:

— Poţi să pleci încă în noaptea asta, dragă unchiule? Nu trebue să pierdem timpul, ci să găsim mai repede urma acelei femei necunoscute.

— Voiu face îndată pregătirile de plecare, răspunse contele de Martigny fără şovăire.

In sufletul sărmanei Lolo se desfăşură o luptă îngrozitoare.

Ii era ca şi când i se sfâşia carnea de pe trup cu un cleşte înroşit în foc şi îi venea să ţipe de durere.

Fiecare cuvânt pe care îl vorbeau ceilalţi, îi pricinua chinuri de moarte cu toate acestea nu găsi puterea de a spune Feliciei că ea e aceea care împuşcase pe contele de Gerbeville.

Felicia îşi îndreptă deodată privirea spre prietena pe care o uitase cu desăvârşire în turburarea de care fusese cuprinsă în clipa când aflase ştirea tristă despre arestarea lui Bob Wilkens

Se ridică de pe scaun și se duse la dânsa.

— Sărmana de tine, zise ea cu milă. Nu fii supărată că nu m'am mai ocupat de tine. Mai târziu, după ce ne vom fi povestit întâmplările prin care am trecut de când ne-am despărțit, vei înțelege de ce am fost atât de turburată auzind știrea grozavă despre arestarea lui Bob. Dar din expresia feței tale, presupun că îți dai seama ce înseamnă pentru mine această nouă lovitură a soartei.



Lolo abia mai avu puterea să se stăpânească.

Își lipi capul de pieptul Feliciei și zise, plângând:

— Sărmana mea Felicia, totul e atât de îngrozitor...

— Da, e îngrozitor, repetă Felicia cu un suspin îndurerat. Dacă există însă o dreptate în lumea asta, atunci vinovatul își va primi pedeapsa. Deocamdată să nu mai vorbim de asta, dragă Lolo. Sunt atât de istovită și la sfârșitul puterilor mele, încât trebue să mă retrag în camera mea. Noapte bună, Lolo... Du-te și tu la culcare și uită emoțiile prin care am trecut cu toții. Iți doresc un vis frumos în prima noapte pe care o petrecem iar sub același acoperământ.

Își sărută prietena, apoi se duse la mama ei, o luă de braț și amândouă ieșiră din odaie.

Cu ochii umezi de lacrimi, Lolo o urmări cu privirea.

Își ținea buzele strânse spre a nu lăsa să izbucnească cuvintele pe care inima o îndemna să le strige.

După ce ușa se închise în urma Feliciei, Lolo zise celorlalți noapte bună, cu vocea aproape stinsă, și se duse în odaia ei.

Indată ce se văzu singură, se aruncă pe pat, își ascunse capul în perne și începu să plângă cu amar. Se învinuia pe ea însăși de lașitate și își blestema soarta crudă care o urmărea cu atâta înverșunare.

De ce n'avea și ea parte de puțină fericire?

De ce destinul o aruncase din calea ei?

Voise să se răzbune numai împotriva contelui de Gerbeville, dar acum aducea nenorocirea și asupra altora, îi trăgea în prăpastia pieirei.

In sufletul ei se dădu din nou o luptă înverșunată.

Ii era însă cu neputință să-și mărturisească fapta, căci ținea la viață, vroia să-și revadă copiii, îi era teamă de judecători și de tot ce va urma apoi, dacă va mărturisi.

Inălță o rugăciune fierbinte spre cer, pentru ca Bob Wilkens să-și recapete libertatea, fără ca ea să fie nevoită a-și mărturisi fapta.

270. — Toanele unei milionare.

Ethel Drof făcuse pregătirile pentru nuntă, cu o repeziciune nemaipomenită.

Ea dorise ca ziua nunții ei să fie un eveniment pentru întreg New-York-ul și ziarele să vorbească cu săptămâni de zile înainte despre această ceremonie. Totuși ziarele nu publicară decât un articol foarte scurt care nu atrase atenția nimănui, așa că lucrurile nu se petrecură așa cum era obiceiul la nunțile fetelor de milionari americani.

Deși Ethel Drof trimisese un număr foarte mare de invitații, numai foarte puțini oaspeți veniră la cununie, neînțelegând această căsătorie pripită, pe care o socoteau o toană a răsfățatei și excentricei fete.

Astfel se făcu că la banchetul cel mare, care se dădu la hotelul Palace, multe locuri rămaseră goale la masă.

Ethel era foarte înfuriată. Ea socotea această nereușită a serbării, drept o prevestire rea pentru viitor.

Dacă s'ar fi căsătorit cu Bob Wilkens, ar fi cucerit din prima zi o situație frumoasă în societatea distinsă a New-Yorkului. Însă prin căsătoria ei cu Gaston de Moulinet, care ca Francez nu prea era iubit de Americani, nu-și va putea ajunge niciodată ținta.

Cu toate că se străduia din răsputeri să alunge aceste gânduri neplăcute, ciuda ei era atât de mare încât rămase posomorîtă în tot timpul banchetului.

Deși față de oaspeți arăta o față veselă și își dădea osteneala să joace rolul unei mirese fericite, totuși în adâncul sufletului ei îi venea să plângă.

Ar fi preferat să se poată scula de la masă și să fugă undeva, să fie singură.

Dar o astfel de purtare ar fi dat loc la clevetiri, pe care voia să le evite cu orice preț.

Numai gândul acesta o împinsese la căsătoria cu Gaston de Moulinet, căci de câte ori se uita la soțul ei, trebuia să facă comparații între el și Bob Wilkens.

Până în ziua aceea nu-și dăduse încă niciodată seama cât de slabă era legătura sufletească între ea și Gaston de Moulinet.

De dragoste nici nu putea fi vorba între ei.

Ba mai mult; la cununie, înainte de a pronunța cuvântul „da“, șovăise o clipă, cu gândul de a rupe această legătură încă în ultimul moment.

Firește, nu bănuia că Gaston de Moulinet simțea cam la fel cu dânsa. La întrebarea preotului, dacă va fi un soț credincios, ar fi vrut să răspundă și el mai curând cu un „nu“, simțindu-se cuprins deodată de teama nelegiuirii pe care o făptuia, căsătorindu-se cu Ethel Drof.

I se întâmplă însă și lui același lucru ca și logodnicei sale.

Se gândi la scandalul nemaipomenit care ar lua naștere, dacă s'ar da în ultima clipă înapoi și astfel spuse și el „da“.

Totuși teama nu-l părăsi un singur moment în tot timpul serbării, și după cum Ethel Drof se gândea neîncetat la Bob Wilkens, tot astfel gândurile lui zburau la sărmana Lolo.

Până în ziua aceea nu primise încă nicio știre din partea ei, dar presupunea că ajunsese bine la Hollywood și avea încredințarea că reușise să găsească un angajament.

După ce va mai trece câtva timp de la întâmplările grozave care îi turburaseră pe amândoi atât de adânc, nădăjduia că lucrurile se vor mai liniști și nu vor mai avea nevoie să se teamă de descoperire.

Deocamdată tristele întâmplări erau încă prea de curând și afară de asta, Ethel Drof nu vorbea decât de sfârșitul tragic al contelui de Gerbeville și de soarta tristă a lui Bob Wilkens.

Cuvintele ei erau pline de atâta ură, încât Gaston de Moulinet simți cum antipatia față de Ethel creștea pe fiece clipă.

Nici în ziua nunții nu-i plăcu mai mult, deși se îmbrăcase cu multă îngrijire, ca să pară mai frumoasă.

In schimb, cât de dulce și fermecătoare era scumpa, micuța lui Lolo!

Dacă cu câțiva ani în urmă contele de Gerbeville nu i-ar fi încrucișat calea și el nu s'ar fi lăsat ademenit la tot felul de afaceri necurate, niciodată nu i-ar fi trecut prin gând s'o părăsească pe Lolo pentru o prințesă a dolarilor, ar fi fost cruțat de turburătoarele întâmplări din timpul din urmă, ar fi fost împreună cu ai săi, ca un tată de familie foarte fericit și n'ar fi fost chinuit de teama de a fi adus în fața judecății pentru bigamie.

Situația lui era însă atât de încurcată, încât nu-i mai rămăsese altă cale decât să dea și această ultimă lovitură îndrăzneață.

Se gândea că dacă va avea noroc și va reuși să se facă nevăzut cu zestrea mare a soției sale, atunci viitorul lui și al copiilor săi va fi asigurat.

Totuși acum, după ce făcuse pasul hotărîtor, se simțea cuprins de o neliniște ciudată.

O luptă grea se dădu în sufletul lui și iar se simți pradă ispitei, ca și în ziua când își luase rămas-bun de la Lolo, la plecarea ei la Hollywood.

N'ar fi mai cuminte să rămâie căsătorit cu bogata moştenitoare a marilor uzine Drof şi să se despartă mai bine pentru totdeauna de Lolo?

Contele de Gerbeville nu avusese oare dreptate, când spusese că dragostea lui pentru Lolo nu era decât o prostie sentimentală? Ca şi când s'ar fi trezit dintr'un vis, Gaston de Moulinet se uită în jurul său.

Multă vreme fusese lipsit de luxul de care se vedea înconjurat acum.

Dacă însă întreprinderea lui va fi iar pusă în picioare cu banii bătrânului Drof, atunci va fi iar bogat şi îşi va putea satisface toate gusturile.

Iar pentru fericirea care îi va lipsi în căsnicia cu Ethel Drof, îl vor despăgubi fetele frumuşele din feluritele localuri de noapte.

Toate aceste gânduri îl preocupau cu atât mai mult, cu cât sorbea mai mult din şampania şi băuturile alcoolice care se serveau neîncetat.

Pentru a se ameţi şi a uita de toate necazurile, golea pahar după pahar.

Efectul alcoolului se resimţi în sfârşit printr'o bună dispoziţie cum nu mai avusese de multă vreme.

Cu totul alta era dispoziţia tinerei lui soţii.

Era înciudată că Gaston bea atât de mult, dar când îi făcu o observaţie în această privinţă, el izbucni în râs şi nu luă cuvintele ei în serios, ci bău mai departe.

Desgustată, Ethel Drof îi întoarse spatele şi se duse lângă tatăl ei.

Pe când ceilalţi oaspeţi se distrau cu dansul, tânăra mireasă şedea lângă bătrânul Drof, arunca pe sub gene priviri pline de mânie soţului ei şi zise bătrânului Drof:

— Sper că nu voiu fi nevoită să regret în curând ziua de azi, dragă tată.

Bătrânul îşi privi uimit fiica.

— Cum ţi-a venit acest gând, dragă Ethel? Doar tu ai vrut să te căsătoreşti cu Gaston de Moulinet.

— Da, pentrucă n'am vrut să mă fac de râs în faţa lumii, răspunse ea înciudată. Nu vroiam să-şi bată toţi joc de mine, dar azi mi se pare că am făcut o mare prostie.

Bătrânul Drof începu să râdă.

— Astea sunt mofturi, Ethel! Dealtminteri, fiecare mireasă gândeşte cam la fel în ziua nunţii. După ce a spus odată da, se simte cuprinsă de teamă.

Ethel scoase un suspin din adâncul sufletului.

— Dacă ar fi Bob Wilkens în locul lui Gaston de Moulinet, atunci crede-mă, că nu mi-ar fi teamă.

— Nu te mai gândi mereu la Bob Wilkens, o întrerupse tatăl ei cu necaz. Sunt mulţumit că n'ai intrat în această familie.

— Eu nu, tată. Aş fi fost mai mulţumită, dacă Bob m'ar fi luat de soţie.

— Atunci ar fi împuşcat într'o bună zi şi pe unul din prietenii tăi.

— Ce tot vorbeşti, tată! Crezi serios că Bob Wilkens e acela care l-a împuşcat pe François de Gerbeville?!

— Tu însăţi ai fost până acum pe deplin încredinţată că el este făptaşul, zise bătrânul Drof, uitându-se uluit la fiica lui.

Ethel Drof avu un zâmbet amar.

— N'ai ghicit încă, dragă tată, că am vorbit împotriva convingerii mele?

Bătrânul clătină nedumerit din cap.

— Dumnezeu să vă înţeleagă pe voi, femeile! Nu mai departe decât ieri ai blestemat pe Bob Wilkens şi azi îi iei apărarea.

Buzele tinerei femei avură un tremur ca de plâns stăpânit.

— Aş vrea să am puterea de a da timpul înapoi şi a şterge tot ce s'a întâmplat; aş fi fericită acum.

— Vorbeşti aşa, după ce singură te-ai convins cât de nenorocită e Hariett Crosham în căsnicia ei?

— Da, însă...

— Lasă-mă în pace cu toate aceste mofturi, o întrerupse tatăl ei, supărat. Mi-ar fi fost foarte neplăcut dacă mi s'ar fi întâmplat ca preşedintelui Crosham, care a fost nevoit să-şi ia fiica acasă atât de curând după nuntă. Nu ştiu ce aş fi în stare să fac, dacă s'ar da în vileag chestiunile mele familiare, aşa cum au fost date acelea ale familiei Crosham. Fă-mi dar plăcerea, dragă Ethel, şi încearcă să trăieşti bine cu bărbatul pe care tu singură ţi l-ai ales. Puţină bunăvoinţă şi vei reuşi.

Cu o mişcare bruscă Ethel Drof se ridică de pe scaun, îşi trecu mâna peste faţă ca şi când ar fi vrut să şteargă urmele turburării şi zise cu glas aspru:

— Nu vreau să mai primesc sfaturi, tată. Căsătoria mea e o afacere care mă privește numai pe mine și va trebui să te deprinzi cu gândul că voiu face ceea ce voiu crede de cuviință.

Bătrânul Drof, care își cunoștea bine fata, zâmbi îngăduitor și răspunse:

— Bine; în cazul acesta să nu mai vorbim de viitor și să așteptăm cu răbdare, ce ne va aduce el. Deocamdată plecați în călătorie de nuntă și încercați să vă deprindeți unul cu altul. Bucurați-vă câtva timp de plăcerile lunei de miere și sunt încredințat că la întoarcere nu vei mai avea în cap gărgăunii pe care îi ai acum.

Ethel ridică cu o mișcare înciudată capul și izbucni într'un râs tăios.

— Călătorie de nuntă? zise ea cu ironie. Nici prin gând nu-mi trece să mă țin de această modă veche. Afară de asta vreau să fiu aici, când vor începe desbaterile în procesul lui Bob Wilkens.

— Dar Gaston se învoiește să nu mai plecați nicăieri? o întrebă bătrânul Drof, privind-o uluit.

Ea ridică trufașă din umeri.

— Iți închipui cumva că-l voiu întreba pe el?... In căsnicia noastră se va face ceea ce vreau eu.

Fără a mai aștepta răspunsul tatălui ei, îi întoarse spatele și cum tocmai unul din domni venea spre dânsa, îi luă brațul și se amestecă în mulțimea dansatorilor.

Bătrânul Drof o urmări cu o privire plină de îngrijorare.

Cum se vor sfârși toate acestea?

De când Ethel se făcuse mare, nu-i pricinuise decât necazuri.

Se va schimba oare vreodată această situație nenorocită?

Bătrânul Drof avea prea puțină nădejde.

Poate ar fi devenit cu totul alta, dacă Bob Wilkens ar fi luat-o de soție!

Desamăgirea o făcea însă și mai încăpățânată și mai cu toane, iar Gaston de Moulinet nu va avea mâna destul de tare, pentru a struni pe această femeie îndărătnică.

Privirile bătrânului se îndreptară asupra ginerelui său și văzându-l singur, se ridică și se duse la dânsul.

Luă loc lângă el, îl bătu pe umăr și îi zise:

— In zilele din urmă, cu zarva care a fost în toată casa cu prilejul pregătirilor de nuntă, nici n'am mai avut timp să stăm de vorbă împreună. Acum prilejul e bun, așa că trebue să ne folosim de el.

Gaston de Moulinet îl privi cu ochii sclipitori de băutură și mormăi:

— Da, să ne folosim de el.

— Cred că o să ai de furcă cu Ethel, până când vei reuși s'o strunești bine.

— Da, s'o strunesc bine, repetă celălalt cu un zâmbet prostesc.

Bătrânul Drof nu-l luă în seamă și urmă:

— Ethel fiind singurul meu copil, e foarte răsfățată și recunosc că a fost o slăbiciune din partea mea. Te previn să nu faci aceeași greșeală pe care am făcut-o eu. In mine vei avea întotdeauna un aliat, când vei vrea să fii sever cu fata mea. Trebue să simtă de la început că are un stăpân, altfel ești pierdut.

Gaston dădu din cap și sorbind dintr'un pahar cu șampanie, murmură:

— Lasă pe mine! Va simți că are un stăpân!... Nu-ți fie teamă!

Drof îl bătu iar pe umăr.

— Bravo, Gaston, așa să faci! Pentru a avea și sprijinul material necesar, îți voiu da fără întârziere și dreptul de dispoziție asupra zestrei fetei mele. Vino mâine la birou la mine, să regulăm partea bănească.

Cu toată amețeala pricinuită de băutură, Gaston de Moulinet prinse îndată înțelesul acestor cuvinte importante și în ochii lui se ivi o sclipire de mulțumire.

Ridicând paharul, zise încântat:

— Beau în sănătatea dumitale, tată socrule!

Drof îi mulțumi și ciocni paharul său cu al lui, apoi se apropiă și mai mult cu scaunul și amândoi începură să vorbească despre tot felul de amănunte privitoare la afacerile lor.

Când Ethel văzu pe tatăl ei stând de vorbă atât de prietenește cu Gaston, iritarea ei crescu și mai mult.

In schimb, Gaston de Moulinet se afla în al șaptelea cer.

Când ajunseră acasă, uitase de teama unei descoperiri și drăgăstos, încercă s'o atragă pe Ethel la pieptul său.

Ea se împotrivi și cu o mișcare bruscă îl împinse la o parte.

Inainte de a o putea opri, Ethel se smulse din brațele lui și fugi în odaia ei, unde împinse îndată zăvorul ca să nu poată intra.

Nu sunt de fel dispusă la desmierdări. Nu vezi că ești beat?

— Lasă-mă în pace, se răsti ea la soțul ei.

Se cutremură desgustată; rămase câteva clipe ca buimăcită, apoi se aruncă pe o canapea și începu să plângă sfâșietor.

Cu totul altfel își închipuise ziua nunții ei.

Dar acela pe care îl iubea, pe care îl dorea din toată inima, căruia i s'ar fi dat cu toată patima, se căsătorise cu alta și acum zăcea în închisoare.

Cu toată bogăția ei, nu fusese în stare să-și cumpere fericirea.

Și astfel se făcu că în ziua nunții ei, Ethel Drof își plestemă soarta și ar fi dorit mai bine să fie o fată săracă decât o prințesă a dolarilor, atât de invidiată pentru bogăția ei.

271. — Spre zări necunoscute.

Ca întotdeauna la sosirea vapoarelor mari, și în ziua aceea se adunase o mulțime mare de curioși în port.

Intre aceștia se afla și mister William Stanley, cu fiica sa Mabel.

Ea ținea binoclul la ochi și urmărea cu luare aminte mișcarea de pe bordul vaporului.

— Care dintre numeroșii domni cari stau rezemați de balustradă, va fi oare Raul Bernard din Marsilia? întrebă ea vădit emoționată.

Mister William Stanley, dădu calm din umeri.

— Asta nu ți-o pot spune, scumpa mea copilă; dar peste cel mult o jumătate de oră ai să știi.

Mabel scoase un suspin adânc.

— Sunt foarte curioasă să-l văd.

— Și eu.

— Se spune că ar fi un tânăr foarte drăguț și simpatic, nu-i așa, tată? urmă Mabel cu aprindere.

— Da, așa mi-au spus toți cari au fost la Marsilia și l-au cunoscut.

— Ii plac și sporturile?

— Ah da, foarte mult.

— Minunat, zise Mabel râzând. Atunci mă voiu putea mândri cu dânsul față de prietenele mele. Nici nu-ți pot spune cât mă bucur să fac cunoștința fiului șefului nostru.

— Mai încet, draga mea; de câte ori vrei să-ți spun că nu trebue să te entuziasmezi prea repede!

— De ce nu?

— Pentru a te feri de o desamăgire.

— Nu cred asta, tată. Domnul Bernard ți-a telegrafiat că fiul său vine în America pentru a sta mai multă vreme și chiar el spune că fiul său e un băiat foarte drăguț, așa că prin asta se adeverește ceea ce ți-au spus și alții. Așa dar, nu poate fi vorba de o desamăgire. După dorința tatălui său, Raul Bernard va locui la noi, vom fi zilnic împreună, vom face sport și după cum am spus, mă bucur foarte mult de venirea lui.

— Dar de unde știi că și el se va bucura tot atât de mult, dragă Mabel?

Ea făcu un gest supărat.

— Ești un mare pesimist, tată. Nu e frumos deloc din partea ta să-mi strici bucuria.

Fața lui Wiliam Stanley rămase gravă.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 98
19 IV 1935

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Raul Bernard citi telegrama, plin de îngrijorare (pag. 779)

— Nu ştiu de ce venirea lui Raul Bernard mă îngrijorează, dar am presimţirea că bătrânul Bernard urmăreşte o anumită ţintă cu trimiterea lui la New-York. Până acum n'a fost niciodată vorba de aşa ceva.

Mabel Stanley se uită speriată la tatăl ei şi zise:

— Crezi cumva că Raul Bernard a făcut oarecari năzbâtii acasă?

— Da, asta e părerea mea.

— Poate vreo aventură de dragoste care nu-i convine bătrânului Bernard?

— Poate să fie şi asta, ba e chiar probabil Mabel, căci Franţuzoaicelor le place mult dragostea.

Faţa drăgălaşă şi fină a domnişoarei Stanley fu întunecată de o umbră. Sclipirea veselă din ochii ei dispăru şi buzele i se strânseră înciudate.

Intristarea ei ar fi devenit şi mai mare, dacă ar fi putut bănui că câtă nerăbdare aştepta Raul Bernard sosirea la New-York.

Prin radio aflase pe vapor despre îngrozitoarea catastrofă dela Hollywood, care îl deşteptase din visurile lui de fericire.

Fusese atât de turburat şi desnădăjduit, încât nu mai putuse să îndure societatea celorlalţi călători şi se retrăsese cu desăvârşire

Dar nici în cabina lui n'ave răbdare să stea, ci se plimba pe puntea vaporului. Numai când veneau știrile prin radio, se ducea în salonul de lectură și asculta cu încordare fiecare cuvânt care răsuna în aparat.

De multe ori inima amenințase să i se oprească în loc la auzul știrilor grozave.

Îi era oare îngăduit să mai aibă speranța unei revederi cu Felicia?

Cât de mult se bucurase! Și acum?...

Dar oricât de triste și descurajătoare erau știrile pe care le auzea, tot mai avea o licărire de speranță că Felicia fusese salvată printr'o minune.

De ar ajunge mai repede la New-York, ar putea să ia informații mai lămurite și-ar afla care a fost soarta sărmanei Felicia.

Făurea tot felul de planuri și chibzui fiecare pas pe care avea de gând să-l întreprindă.

Era hotărît să plece mai departe la Hollywood chiar în ziua sosirei la New-York.

Bani avea destui, căci tatăl său îi pusese la dispoziție o sumă mare și astfel Raul n'avea nevoie să facă economie. De la New-York avea de gând să ia un avion, spre a ajunge mai repede la locul catastrofei, căci numai acolo va putea afla mai sigur ce se întâmplase cu Felicia.

— Felicia!... Felicia!... Acesta era singurul lui gând, iar de adevăratul scop al călătoriei lui nici nu mai vroia să-și amintească.

Dorul de Felicia ardea cu atâta putere în inima lui, încât fu printre cei dintâi călători cari părăsiră vaporul.

Plin de o nerăbdare pe care nu și-o mai putea stăpâni, trecu cu pași grăbiți puntea de debarcare, presupunând că nimeni nu-l așteaptă la sosire.

Deodată auzi însă pe cineva strigând numele lui:

— Domnul Raul Bernard!

Se oprit uimit și se întoarse spre acela care îl strigase.

— Da, eu sunt!

Celălalt îi întinse amândouă mâinile și îi zise prietenos:

— Bine ai venit în America.

Raul îi întinse și el mâna, dar în același timp îl privi cu un aer atât de aiurit, încât străinul izbucni în râs și zise:

— Mă numesc William Stanley, și sunt șeful sucursalei firmei Bernard din New-York.

Uimirea lui Raul crescu și mai mult, când văzu lângă domnul înalt și uscățiv o fată blondă și drăgălașă, care adăugă:

— Iar eu sunt Mabel Stanley, fiica acestui șef de sucursală.

Raul Bernard era atât de buimăcit, încât în primul moment nici nu știu ce să spuie.

Strânse mâna lui William Stanley, apoi o sărută pe aceea a fiicei sale, care se făcu roșie la față, de oarece o asemenea politeță nu era obișnuită în America.

Inainte de a se putea reculege, Raul auzi iar vocea plăcută a tinerei fete, care urmă:

— Ne bucurăm foarte mult că vei fi oaspele nostru, domnule Bernard. Am avut o surpriză foarte plăcută când am primit telegrama tatălui dumitale prin care ne-a înștiințat că vei veni la New-York.

— Am ținut foarte mult să te am odată aici, adăugă și William Stanley. Sper că vom lucra frumos împreună, acum după ce ne-am cunoscut personal. Dar despre afaceri vom putea vorbi mai târziu, dragă domnule Bernard. Deocamdată spune unui hamal să-ți aducă bagajele și vino cu noi. Iată, colo ne așteaptă mașina care ne va duce acasă.

Raul Bernard încruntă sprâncenele.

Bun renghiu îi jucase tatăl său, prin anunțarea sosirii sale la New-York!

Abia pusese piciorul pe pământul Americei, când se și văzu înhățat de alții!

Dar el vroia să fie liber, să facă după placul lui.

Și acum va fi nevoit să locuiască la familia Stanley, cu alte cuvinte să fie sub o supraveghere continuă.

Lucrul acesta nu-i convenea de loc, căci putea să-i zădărnicească toate planurile frumoase pe care le făurise.

Era gata să refuze invitația domnului William Stanley, când zări în ochii albaștri și frumoși ai fiicei sale o privire caldă și prietenoasă.

— Doamne, dar frumușică mai e fata asta! Aproape tot atât de frumoasă ca și Felicia de Martigny!... îi fulgeră lui Raul prin minte.

Și ce zâmbet dulce și drăgălaș avea!

Ce fermecătoare erau gropițele din obrajii ei delicați!

— Am și pregătit totul pentru primirea dumitale, domnule, Bernard, urmă Mabel Stanley cu însuflețire. Chiar azi vei face cunoștință cu toți colaboratorii sucursalei casei Bernard, cari se bucură să cunoască pe viitorul șef al firmei. Cred că și dumneata vei fi curios, căci aici vei avea de văzut multe lucruri noui și interesante. Acum vino cu noi.

Cu o mișcare desmierdătoare își puse brațul în acel al lui Raul Bernard și îl trase după dânsa.

Văzând această primire prietenoasă, Raul nu mai zise nimic și nici nu se împotrivi.

I-ar fi părut rău să strice bucuria micei Mabel Stanley, care părea să se bucure sincer de venirea lui, căci altfel nu i-ar fi lucit ochii atât de tare.

Dar Felicia?!...

Trebuia doar s'o caute și să afle ceva despre soarta ei.

Pe când asculta pe Mabel vorbind veselă, fără voia lui făcu o comparație.

Oare Felicia se va bucura tot atât de mult de venirea lui ca și această micuță Americană?

Un zâmbet obosit se ivi pe fața tânărului.

Nici nu îndrăznea să aibă o asemenea speranță, știind că Felicia de Martigny iubea pe Bob Wilkens și iubirea ei nu murise nici în clipa când aflase de căsătoria lui cu altă femeie.

Poate rana adâncă a sufletului ei nu era vindecată nici acum.

Se strădui să alunge toate aceste gânduri și cum vânzătorii de ziare mai strigau și acum amănunte îngrozitoare despre catastrofa de la Hollywood, începură să vorbească despre acest cutremur și Raul Bernard, zise:

— Am avut de gând să nu mă opresc deocamdată la New-York, ci să plec mai departe la Hollywood, pentru a mă interesa de soarta unor prieteni buni cari s'au mutat de câtva timp acolo și de cari sunt foarte îngrijorat..

Speriată, Mabel Stanley făcu un gest de împotrivire.

— Pentru Dumnezeu, să nu pleci acum la Hollywoood, căci ți-ai primejdui viața! zise ea cu înfrigurare.

William Stanley dădu din cap spre a întări cuvintele fiicei lui și adăugă:

— In orice caz, ziarele sfătuiesc pe toți să nu plece la Hollywood, căci primejdia unei noui erupțiuni vulcanice nu e încă înlăturată.

— Dacă vrei să afli ceva despre prietenii dumitale și să știi dacă au fost salvați, adresează-te comitetului de ajutorare, care îți va răspunde fără întârziere.

— In orice caz nu te vom lăsa să pleci acum, zise William Stanley, cu hotărîre. Ca șef al sucursalei firmei Bernard, mă simt răspunzător de viața dumitale.

Raul Bernard zâmbi văzând zelul Americanului și în gând își zise, că dacă Felicia a fost salvată, atunci nimic nu-l va putea reține de a pleca la Hollywood s'o vadă.

Când trecură prin fața unui oficiu poștal, Raul îl rugă pe mister Stanley să oprească mașina, voind să dea îndată o telegramă comitetului de ajutorare din Hollywood.

Bineînțeles că Americanul îi împlini rugămintea, prin o telegramă. (Vezi coperta).

Răspunsul nu veni însă atât de repede după cum se așteptase tânărul îndrăgostit. Dacă Mabel Stanley n'ar fi știut să-l distreze atât de bine cu drăgălășeniile ei, Raul nu și-ar mai fi putut stăpâni nerăbdarea care îl chinuia în aceste zile de așteptare.

In sfârșit, după o săptămână de la sosirea lui, primi o telegramă.

Fu mulțumit când telegrama i se aduse în camera lui, putând-o citi astfel fără a fi observat de nimeni.

Răspunsul era bun și suna:

„Felicia salvată ca prin minune, și-a reluat ocupația, dar are încă nevoie de liniște, Rog stăruitor a amâna venirea spre a o cruța de emoția unei revederi. Voiu telegrafia când venirea va fi cu putință. Salutări cordiale.

Dolores Barnabe"

Ochii lui Raul se umplură de lacrimi și un zâmbet de fericire îi flutură pe buze.

Felicia salvată!

Știrea aceasta deșteptă mii de speranțe și dorinți în inima lui Raul Bernard, cu atât mai mult cu cât aflase din ziare despre arestarea lui Bob Wilkens.

Deși Raul Bernard se afla zilnic, de dimineața până seara, împreună cu drăgălașa Mabel Stanley, gândurile lui zburau neîncetat la Felicia de Martigny.

Urmări cu mult interes ziarele, citind toate amănuntele despre cazul lui Bob Wilkens

Deoarece în acesta vedea pe rivalul său cel mai primejdios, dorea din tot sufletul să fie condamnat, căci dacă va ajunge în pușcărie ca ucigaș, atunci și dragostea Feliciei pentru dânsul va trebui să piară.

Deoarece acest caz îl interesa foarte mult, aducea deseori vorba despre Bob Wilkens și se bucură, văzând că atât Mabel cât și tatăl ei dădeau dreptate ziarelor, care nu credeau în femeia necunoscută și îl considerau pe Bob drept adevăratul ucigaș.

Firește că familia Stanley nici nu bănuia ce interes avea Raul Bernard ca Bob Wilkens să fie condamnat.

Dimpotrivă, părinții tinerei Americane, văzându-l zilnic împreună cu fiica lor, presupuseră că aceasta îi plăcuse mult și începură să făurească planuri frumoase de viitor.

Bineînțeles că și Raul Bernard se duse la cinematograf să vadă filmul din Groenlanda, căci neputând s'o vadă pe Felicia, se mulțumea s'o zărească cel puțin pe ecran.

Rămase entuziasmat și se îndrăgosti și mai mult de dânsa. Cu toate acestea fu nevoit să-și înfrâneze nerăbdarea și să aștepte cu resemnare împlinirea dorințelor sale arzătoare.

Timpul va trece însă repede și atunci va ști să-și cucerească fericirea, pentru a n'o mai pierde niciodată.

272. — O nenorocire grozavă.

Lolo petrecuse o noapte fără somn, căci remușcările o chinuiseră atât de îngrozitor, încât nu putuse găsi o clipă de liniște.

Neavând răbdare să stea culcată în pat, se plimbă neliniștită prin odaie și uneori se ducea la fereastra deschisă, lăsând adierea nopții să-i răcorească fruntea.

Toate străduințele ei rămaseră zadarnice, căci gândurile cele mai negre se învălmășeau în creierul ei.

Se căia de a fi urmat sfatul lui Gaston de Moulinet și că venise la Hollywood, spre a aștepta aici ziua când Gaston își va fi asigurat viitorul cu zestrea domnișoarei Ethel Drof.

De ce chinuri grozave ar fi fost cruțată dacă n'ar fi întâlnit pe Felicia de Martigny.

Sărmana Lolo venise la Hollywood să caute liniște și uitare, iar acum vârtejul evenimentelor o prinsese cu și mai mare putere, amenințând s'o târască în prăpastie. Chiar dacă în ziua aceea nu spusese nimic despre întâmplările de la New-York, mâine sau poimâine, sau în altă zi, văzând jalea și desnădejdea Feliciei, va trebui să-i mărturisească adevărul, spre a reda lui Bob Wilkens libertatea, căci era nevinovat.

Și atunci lovitura destinului se va abate asupra ei.

La gândul acesta, un fior de ghiață îi străbătu întreg trupul.

Nici nu îndrăznea să spere că judecătorii vor da crezare vorbelor ei și se vor lăsa convinși că moartea contelui François de Gerbeville n'a fost datorită unei crime, ci unei întâmplări nenorocite.

Din dările de seamă asupra cazului lui Bob Wilkens, pe care ziarele le publicau cu toate amănuntele, ea văzu ce importanță mare se dădea indiciilor care arătau pe Bob Wilkens ca făptaș.

Dacă va face mărturisirea și va susține că e nevinovată, fără îndoială că va fi luată în râs.

Și dacă va fi luată drept criminală, atunci nu mai există scăpare pentru dânsa.

Lolo se gândea cu groază că ar putea fi închisă în temniță.

Gândul acesta grozav o făcu să tacă și în zilele următoare, deși suferea îngrozitor și nici nu mai îndrăznea să se uite în ochii Feliciei.

Nici ea nu mai știa de unde avea puterea să se ție pe picioare, să rămâie sub același acoperământ cu Felicia, să mănânce la aceeași masă cu ea și să-i asculte tânguielile, să-i vadă lacrimile pe care le vărsa neîncetat din pricina lui Bob Wilkens.

Insă teama de justiție era mai puternică decât toată dragostea și mila pe care o simțea pentru prietena ei.

In zilele acelea Lolo începuse de mai multe ori să-i scrie lui Gaston de Moulinet, să-i spuie tot ce aflase la Hollywood, dar mereu rupea scrisorile începute, negăsind cuvintele potrivite spre a-i descrie starea sufletească în care se afla.

Chinul ei de a fi nevoită să tacă, nu mai cunoscu margini, devenise sfâșietor.

Aproape nu mai putea suporta dragostea cu care Felicia o ajuta de a se adapta vieții noui din lumea filmului.

Singura mângâiere pe care o avu în acele zile grele și pe care o socoti ca un dar al cerului, fu munca.

Pretutindeni se lucra cu cea mai mare râvnă.

Artiștii și figuranții trebuiau să se prezinte odată cu răsăritul soarelui în atelierele provizorii și pe terenurile de filmare.

Prin mijlocirea regisorului Cornell, Lolo obținuse un rol în acelaș film în care juca și Felicia de Martigny.

Din pricina marei lipse de loc, li se dăduse amândurora o singură cabină, care fusese aranjată provizoriu într'un camion mare de transportat mobile.

Dar cu toate că erau toată ziua împreună, aveau atât de mult de lucru, încât cele două fete nu mai parveniseră să stea de vorbă despre chestiunile lor personale.

Intr'o zi însă Felicia era atât de abătută de știrile rele pe care le primise de la unchiul ei care plecase la New-York, încât Lolo, care intrase în cabina lor să-și schimbe rochia, o găsi scăldată în lacrimi. Speriată, tânăra dansatoare se duse repede spre ea și o întrebă cu îngrijorare:

— Ce s'a întâmplat, Felicia?... De ce plângi?

Felicia se ridică cu mișcări obosite și își strânse mai tare pe trup kimonoul pe care îl purta.

— Ah, dragă Lolo, dacă ai ști ce se petrece în sufletul meu! E îngrozitor de a fi nevoită să rămân aici, să joc, să arăt o față zâmbitoare pe când inima îmi sângerează!

Lolo își luă privirea de la dânsa și se îndreptă spre masa ei de toaletă unde se așeză pe un taburet.

Iși sprijini capul în mâini și își privi chipul în oglindă. Pe fața ei se ivi un zâmbet amar și murmură îndurerată:

— Râzi, paiață!

Felicia auzi aceste cuvinte și dădu grav din cap, în semn de încuviințare.

— Ai dreptate... Râzi, paiață!... Invăluește-te în vestminte strălucitoare, vopsește-ți fața și râzi, oricât de trist ți-ar fi sufletul! Asta e și soarta noastră, dragă Lolo.

Aceasta scoase un suspin îndurerat.

— E o soartă amară, Felicio. Niciunul din acei cari ne văd pe scenă sau pe ecran, nu știe ce se petrece în sufletul nostru.

Felicia o privi uimită.

— Doar tu n'ai niciun motiv să fii tristă. Tu ai avut noroc în viață, Lolo.

— De ce am avut noroc?... Pentrucă am ajuns atât de repede să joc într'un film, fără să trec prin școala grea a figuranților?... Pentrucă mi s'a încredințat de la început un rol mai important și că, după spusele lui Cornell, voiu progresa repede?

— Asta ar trebui doar să te bucure, dragă Lolo, răspunse Felicia, uimită de tonul amar cu care vorbise prietena ei.

Lolo zâmbi din nou îndurerată și murmură:

— Da, de asta m'aș bucura, însă...

Aruncă Feliciei o privire atât de tristă, încât nedumerirea acesteia crescu și mai mult și o întrebă uluită:

— Dar ce e cu tine, Lolo? Ce s'a întâmplat?

— Sufăr din pricina ta, Felicio! strigă ea, aproape ieșită din minți. Aș vrea să-ți vin în ajutor...

Felicia își lăsă capul în piept.

— Pe mine nu mă poate ajuta, nimeni, Lolo.

Urmă o tăcere adâncă de câteva clipe, apoi Felicia se apropiă de Lolo, îi luă capul în mâini și lipindu-l de pieptul ei, zise plângând:

— Sărmana, scumpa mea prietenă!... Imi pare atât de rău că și tu trebue să suferi din pricina mea!

Speriată Lolo făcu un gest de împotrivire.

— Taci, Felicio!... Să nu mai vorbim de asta.

— Am vrut să-ți spun în fiecare zi, să nu te lași întristată de soarta mea. Arăți foarte rău și grija pentru mine pare să te doboare. Nu se poate să meargă așa mai departe, Lolo. Ai îndatoriri față de tine însăți și nu trebue să te lași impresionată de durerea mea. Gândește-te la tine și la viitorul tău, draga mea.

Frumoasa dansatoare își lipi capul de pieptul Feliciei, închise ochii și ascultă cuvintele mângâietoare ale prietenei sale.

Apoi zise cu voce întretăiată:

— Ai dreptate, Felicio, viitorul meu este în joc.

Felicia, care nu bănuia nimic din cele ce se petreceau în sufletul prietenei sale, urmă cu aprindere:

— Dacă îți vei juca primul rol spre mulțumirea regisorului și directorului, atunci cariera ta va fi asigurată. Așa dar nu te mai gândi atât de mult la mine, căci cu toată dragostea ta, nu vei putea îndrepta lucrurile și nu mă vei putea scăpa de suferință.

Cu ochii umezi de lacrimi, Lolo se uită lung la Felicia și zise:

— Crezi într'adevăr că nu?

Felicia clătină cu tristețe capul.

— Unchiul Axel mi-a scris azi că situația lui Bob Wilkens este foarte rea. Indiciile împotriva lui sunt atât de împovărătoare, încât nu se poate prevedea care va fi sfârșitul procesului. Poimâine va avea loc prima ședință.

— E îngrozitor! gemu sărmana Lolo.

Felicia se îndepărtă de dânsa, se duse la masa ei de toaletă și aprinse o lampă cu spirt cu care voia să-și încălzească fierul de ondulat părul.

Cu toate grijile și durerea ei, nu-i era îngăduit să uite îndatoririle de artistă și un semnal dat cu un bec electric roșu, îi amintise, că trebue să se pregătească pentru scena pe care avea s'o joace.

Camerista intră în cabină și zise Feliciei:

— Repede, domnișoară, nu mai e timp de pierdut.

Felicia dădu din cap.

— Mai ondulează-mi odată părul de la ceafă, zise ea fetei. In scena trecută mi s'a desfăcut din cauza căldurii.

Pe când camerista îi făcea grăbită ondulațiunile, Felicia își lustrui unghiile și se lăsă din nou pradă gândurilor negre. Nu se mai uită la Lolo, care în vremea aceasta își schimba repede costumul, îmbrăcând o rochiță ușoară de baletistă, în locul rochiei de mătase pe care o purtase în scena dinainte.

Timp de câteva minute domni tăcere în cabină.

Numai Lolo se uita din când în când pe furiș și plină de teamă la Felicia.

Ea văzu în oglindă fața tristă și îndurerată a prietenei sale și inima i se încleștă de durere.

După câtva timp nu se mai putu stăpâni și zise, suspinând din adâncul sufletului:

— Poimâine începe procesul și noi stăm aici și așteptăm voia soartei. Cum vom putea îndura această așteptare?!

Felicia tresări din gândurile ei și nespus de uimită, se uită spre prietena ei; dar înainte de a putea spune un cuvânt, camerista scoase un țipăt de spaimă:

— Doamne Dumnezeule!

— Dumnezeule! strigă și Lolo, căci văzuse cum kimonoul de mătase al Feliciei, care printr'o mișcare bruscă pe care o făcuse se atinsese cu mâneca de flacăra lămpii cu spirt, începuse să ardă.

Și Felicia își dădu îndată seama de primejdie și prinse cu mâna țesătura ușoară pentru a înăbuși flacăra, dar... era prea târziu.

Flăcările se întinseră cu repeziciune, camerista se năpusti îngrozită afară, pe când Felicia rămase înconjurată de o mare de foc.

De afară se auzeau țipetele cameristei:

— Ajutor!... Ajutoor!... Foc!...

In aceeaș clipă Felicia se simți apucată în brațe și ridicată de la pământ.

Mai zări pe Lolo aplecată asupra ei. Dansatoarea luase o pătură cu care o înveli pe Felicia.

Flăcările izbucniră însă din nou, așa că Lolo se aruncă asupra ei și încercă să le stingă cu mâna, fără a ține seamă de grozava primejdie în care se afla ea însăși.

Singura ei dorință era de a salva pe Felicia.

Aceasta strigă îngrozită:

— Lolo, rochia ta a luat și ea foc!

Intr'o clipă și Lolo era în flăcări și în zadar se strădui să le înăbușe, căci dantelele de la rochia ei ardeau ca paiul.

Lolo scoase un țipăt de durere și se tăvăli pe pământ pentru a înăbuși flăcările.

Zadarnic! Focul se întinse și la celelalte vestminte care se aflau în cabină.

Felicia leșinase de spaimă și zăcea întinsă la pământ.

Catastrofa amenința să devie îngrozitoare.

Strigătele de ajutor ale cameristei atrăseseră mai mulți figuranți și lucrători cari erau ocupați prin apropiere și aceștia alergară înspăimântați spre cabină.

Câțiva bărbați curajoși luară repede furtunurile ce se aflau fixate la pereții din afară ai cabinei și se năpustiră înăuntru.

Și pompierii cari de obiceiu erau de serviciu în timpul filmărilor, veniră în pas alergător și se produse o învălmășeală grozavă.

Intâiu se întrebuințară pompele de mână, apoi interveniră pompierii.

Unul dintre figuranți ridică pe Felicia în brațe și o scoase afară.

Karin Ryström, care auzise și ea strigătul de ajutor, alergă spre prietena ei:

— Felicio, scumpa mea!... Pentru Dumnezeu, n'ai îndurat încă destule nenorociri?!... A trebuit acum să vie și asta pe capul tău?! zise ea cu vocea înecată de plâns.

Karin fu dată însă la o parte, căci sosiră câțiva sanitari, spre a da Feliciei îngrijirile trebuincioase.

Venise și un doctor care se aplecă asupra Feliciei și după ce o examină, clătină uimit capul.

— E cu putință!... A fost salvată din mijlocul flăcărilor, fără să aibă nicio arsură?!

— Trăiește? întrebă Karin Ryström, cu inima încleștată.

Doctorul dădu din cap.

— Trăiește și a fost rănită foarte ușor. Numai la mâini am găsit mici urme de arsură.

Karin Ryström își împreună mâinile ca pentru rugăciune și zise cu voce solemnă:

— Dumnezeule sfinte, îți mulțumesc!

Dar deodată tresări înspăimântată și bucuria ei se prefăcu în groază, când văzu pe unul din pompieri aducând în brațe încă pe cineva pe care îl scosese din cabina cuprinsă de flăcări.

Doctorul se îndreptă îndată spre noua pacientă și fața lui deveni foarte gravă.

Karin se îngălbenise ca o moartă.

— Lolo! murmură ea. Și dânsa era în cabină?...

Camerista se apropiă plângând și tânguindu-se:

— Sunt nevinovată!... Nimeni nu mă poate trage la răspundere!... Domnișoara Dalen a atins flacăra lămpii de spirt cu măneca kimonoului ei, care a luat foc.

Doctorul făcu un gest de mânie și se răsti la ea:

— Ci taci odată și răspunde numai când vei fi întrebată!

Sărmana Lolo gemea sfâșietor.

Și Breward și Cornell alergaseră la fața locului și se uitau îngroziți la cele două victime, în jurul cărora se adunaseră o mulțime de curioși.

Breward își smulgea părul, iar regisorul Cornell zise, necăjit:

— Ce ne facem acum?

Doctorul se întoarse spre ei și le zise:

— Pentru astăzi trebue să încetați filmarea.

— Numai pentru astăzi? întrebă Breward. Mi-e teamă că va fi nevoie să încetăm pentru multă vreme.

Medicul făcu un gest de protestare.

— Domnișoara Dalen, care are rolul principal, a scăpat aproape neatinsă. Cred că mâine va putea lucra iar.

— Dar domnișoara Lolo?

Doctorul ridică din umeri cu o mișcare îndoielnică.

— Deocamdată nu pot spune nimic. Sărmana pare să aibă arsuri grozave.

In clipa aceea Felicia făcu o mișcare și deschise încet ochii.

Când văzu mulțimea de curioși adunată în jurul ei, întrebă speriată:

— Unde sunt?... Ce s'a întâmplat cu mine?

Dar când își îndreptă privirea spre Lolo, ale cărei veșminte îi atârnau în zdrențe arse pe trup, când auzi gemetele ei de durere, își aduse îndată aminte de nenorocirea a căror victime căzuseră amândouă.

— Pentru Dumnezeu, e îngrozitor! strigă ea. Eu, care am toată vina acestei nenorociri, am fost salvată, pe când sărmana Lolo...

Karin Ryström o cuprinse cu brațele și o mângâiă:

— Nu te turbura, scumpa mea Felicia. Se va face și ea bine.

Când văzu venind niște infirmieri cu o targă, Felicia zise cu hotărîre:

— Duceți-o pe Lolo acasă la mine și nu la spital, unde de altminteri nici nu mai este loc. Ii vom da toate îngrijirile, o vom face sănătoasă, nu-i așa dragă Karin?

Tânăra Suedeză dădu din cap în semn de încuviințare și răspunse:

— Da, Felicio, vom face tot ce ne va sta în putință, spre a o salva.

Felicia se simți cuprinsă de slăbiciune, așa că își rezemă capul de pieptul prietenei sale și închise ochii.

Doctorul dădu ordin ca cele două rănite să fie duse cât mai repede la un adăpost.

Infirmierilor le spuse s'o ducă și pe Lolo la locuința domnișoarei Dalen, iar el, ajutat de Karin, o sprijini pe Felicia până la un automobil și toți plecară acasă, unde doctorul voia să le dea rănitelor ajutoarele necesare.

Firește că în ziua aceea nu mai avu loc nicio filmare, căci toți acei cari fuseseră de față la nenorocire, erau încă sub înrâurirea spaimei prin care trecuseră.

Plin de îngrijorare, mister Breward clătină îngândurat capul și zise regisorului Cornell:

— Sărmana Solvejg Dalen pare să fie într'adevăr o oropsită a soartei. Toate nenorocirile cad pe capul ei.

— Tocmai pentru asta e o artistă atât de mare, îi curmă Cornell vorba. Și azi a jucat cum n'a mai jucat alta înaintea ei. Să dea Dumnezeu să scape și din această încercare pentru a putea relua lucrul cât mai repede.

— Și eu doresc asta din toată inima, zise mister Breward suspinând. Dar în ce privește pe sărmana Lolo, mi se pare că nu va mai putea lucra cu noi.

— Și mie mi-e teamă de așa ceva, căci fața ei e toată arsă.

— Și părul ei frumos a ars cu desăvârșire.

— Nu cred că va putea juca mai departe rolul dansatoarei.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să angajăm pe alta, răspunse mister Breward cu calmul obișnuit al oamenilor de afaceri americani. Nu s'au filmat multe scene cu dânsa, așa că pierderea noastră nu va fi mare.

— Cu toate acestea mi-ar părea foarte rău, dacă am pierde o artistă atât de talentată, răspunse Cornell.

— Să așteptăm ce vor aduce zilele următoare. Poate lucrurile se vor îndrepta mai bine decât putem prevedea.

Dădură ordin regisorilor auxiliari să trimeată pe figuranți acasă, unde aveau să aștepte noui dispozițiuni.

Intre timp Felicia și Lolo fură transportate acasă.

Pe când Felicia își reveni încă pe drum din spaima și emoțiile prin care trecuse, starea sărmanei Lolo era cât se poate de rea.

După ce o desbrăcară, medicul putu să-și dea mai bine seama de gravitatea arsurilor.

Dolores, care intrase și ea în odaie, se uită îngrijorată la doctor și îl întrebă:

— Va putea fi salvată?

Medicul ridică din umeri și răspunse:

— Asta o vom putea ști abia peste câteva zile, doamnă.

Deoarece doctorul trimise două infirmiere pentru îngrijirea nenorocitei dansatoare, toți își dădură seama că sărmana era în mare primejdie, că îngerul morții stătea la căpătâiul ei și aștepta să-i ducă sufletul într'o lume mai bună.

273. — Zile apăsătoare.

Din ziua în care Hariett se întorsese în casa părintească, sărmanului președinte Crosham îi ieșiseră mulți peri albi.

Era desnădăjduit din pricina întâmplărilor îngrozitoare din timpul din urmă.

Cu toate că viața lui întreagă fusese închinată muncii, acum nu mai era în stare să-și abată gândurile de la grijile casnice, deși îl așteptau nenumărate afaceri urgente și tot felul de consfătuiri și conferințe.

— Cum s'a putut întâmpla așa ceva? o întreba mereu pe Hariett și mereu primea de la fiica lui același răspuns:

— Când Bob Wilkens a venit în casa noastră și eu am început să mă îndrăgostesc de dânsul, ar fi trebuit să te informezi mai bine asupra lui.

De câte ori auzea această mustrare, președintele Crosham izbucnea într'un râs amar și zicea:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 99
20 IV 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Supărată, Hariett își astupă urechile (pag. 786)

— Și chiar dacă m'aș fi informat și ți-aș fi spus că dragostea lui Bob Wilkens e închinată altei femei, ai fi renunțat la el?

— Poate!

Președintele Crosham izbucni:

— Asta nu e adevărat!... Ți-ai fi închipuit că vei putea alunga pe cealaltă din inima lui Bob, mai cu seamă când el însuși o credea moartă.

Intotdeauna, când convorbirile între tată și fiică ajungeau aci, doamna Crosham ridica mâinile cu un gest de implorare și se ruga:

— Nu mai vorbiți mereu despre aceste lucruri atât de neplăcute. Vă turburați fără nici-un rost și nu mai puteți schimba întru nimic mersul lucrurilor.

Președintele Crosham își pleca resemnat capul și zicea:

— Ai dreptate, draga mea Jeane, dar cu toate acestea e atât de greu să alungi aceste gânduri! Pentru mine e îngrozitor când văd cum numele nostru respectat e azi în gura tuturor și suntem ținta clevetirilor.

— Liniștește-te, căci și asta va trece, îi mângâiă soția lui.

— Mi-ar fi fost mai plăcut dacă am fi fost cruțați de toate acestea. Doar am prevenit-o pe Hariett, când a început toată afacerea cu acel conte de Gerbeville.

Hariett făcu un gest de mânie și zise înciudată:

— Ce era să fac?... Să stau singură acasă și să bocesc?! Contele de Gerbeville a fost singurul care a știut să mă distreze și să mă facă să uit desamăgirile amare pe care le-am avut în căsnicia mea. Dacă nu l-aș fi avut pe el, n'aș fi putut îndura nici primele săptămâni ale căsătoriei mele, care de altminteri nici n'a fost o căsătorie.

— Ar fi fost mult mai cuminte din partea ta, dacă te-ai fi întors îndată în casa părintească decât să începi jocul primejdios cu acel Francez.

Supărată, Hariett își astupă urechile.

— Am mai auzit asta, tată, mi-ai spus-o doar de o sută de ori; dar acum nu mai are niciun rost, căci lucrurlie nu se mai pot schimba.

Președintele dădu resemnat din cap și zise, suspinând:

— Da, din nefericire nimic nu se mai poate îndrepta.

— Trebue să îndurăm soarta așa cum este, tată. Dar totul ar fi putut să fie altfel, dacă n'ar fi avut loc acea schimbare nenorocită a plăcilor radiografice din timpul bolii me'e. Numai această greșeală a adus atâta nenorocire pe capul nostru.

— Acum vom fi nevoiți să apărem și noi în fața justiției, zise președintele Crosham amărit. Vom fi un număr de senzație pentru toată lumea și toți ne vor arăta cu degetul. Dumnezeule, cu ce am păcătuit oare, că sunt nevoit să trec prin încercări atât de grele?!

Hariett izbucni într'un râs aspru.

— E pedeapsa pentru slăbiciunea pe care ai avut-o întotdeauna față de mine, tată.

Fața președintelui Crosham se întunecă și zise răstit:

— Și acum îmi faci mustrări pentru asta Hariett?

Ea dădu din cap cu aprindere.

— Da, deoarece ca părinte ai fi avut datoria să mă împiedeci de a alerga spre prăpastie; nenorocirea mea a fost căsătoria cu Bob Wilkens.

Președintele Crosham își frământă mâinile desnădăjduit.

— Doar l-ai iubit, Hariett?!

Ea făcu un gest de protestare.

— Ce știa o copilă ca mine despre dragoste?... Mi-a plăcut statura lui înaltă, purtarea lui cavalerească și pe atunci nu bănuiam că mă știa condamnată la moarte și îi era numai milă de mine. Dacă aș fi știut asta, nu m'aș fi lăsat orbită niciodată de înfățișarea lui frumoasă. De câte nenorociri aș fi fost cruțată, dacă nu m'aș fi căsătorit cu dânsul!... Dar voi l-ați îndemnat să mă ceară de soție și el s'a învoit cu plăcere, căci avea nevoie de banii mei. Acum însă își va lua pedeapsa și voiu face tot ce-mi va sta în putință spre a întări bănuiala care a căzut asupra lui, căci îl urăsc și îi doresc toate nenorocirile. Imi pare bine că suferă!... Nici nu-ți poți închipui cât de mult mă bucur!

Președintele Crosham se uită înspăimântat la dânsa.

— Pentru Dumnezeu, Hariett, nu ți-e teamă de păcat, să vorbești cu atâta ură de un om? Ce ușor s'ar putea întâmpla ca printr'o astfel de purtare să-ți sapi tu însăți groapa!

Hariett își mușcă buzele și plecă încet capul.

Deodată își aduse aminte de acele scrisori de dragoste pătimașă pe care le scrisese contelui François de Gerbeville, spre a se ameți ea însăși și pentru a se răzbuna împotriva lui Bob Wilkens.

Dacă în timpul desbaterilor, aceste scrisori vor fi aduse la cunoștința publicului?

La gândul acesta, inima-i amenință să se oprească în loc.

Nici nu-i venea să se gândească la furtuna care s'ar deslănțui.

Ca dintr'o depărtare mare, auzi din nou glasul tatălui ei:

— Sper că n'ai făcut nesocotințe care ar putea ieși la iveală în timpul desbaterilor procesului?

Hariett își adună toate puterile să nu se dea de gol și întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Deoarece în clipa aceea președintele Crosham prinse o privire rugătoare a soției sale, el făcu numai un gest obosit și zise:

— Mai bine să nu mai vorim de aceste lucruri triste, ci să așteptăm desfășurarea desbaterilor. Să dea Dumnezeu ca totul să se sfârșească în bine!

— Ce înțelegi prin cuvintele: „să se sfârșească în bine"? întrebă Hariett, aruncând tatălui ei o privire iscoditoare.

— Ca grozava bănuială care apasă asupra lui Bob să fie dovedită ca nedreaptă și el să fie achitat.

Hariett râse cu răutate.

— Asta nu mi-ar fi deloc plăcut, căci eu doresc tocmai dimpotrivă. Numai când va fi aruncat în temniță pentru vreo câțiva ani, va recunoaște cât de urât s'a purtat cu mine... căci a fost o crimă din partea lui să mă ia de soție, dacă nu mă iubea. Tu însă n'ai să înțelegi niciodată, tată, cât de adânc jignită am fost prin purtarea lui Bob Wilkens.

Președintele Crosham clătină trist capul.

— Nu, asta n'am s'o pot înțelege niciodată!... După mine, ai fi făcut mai bine dacă ai fi încercat să-l cucerești pe Bob prin dragoste și blândețe, decât să te încurci într'o legătură de dragoste cu contele François de Gerbeville și prin asta să-l întărâți și mai mult pe bărbatul tău.

Aceste cuvinte, spuse cu glas aspru, dădură de gândit tinerei femei.

Ii înăbușiră bucuria biruinței și deslănțuiră în sufletul ei o teamă grozavă de viitor.

Care va fi rezultatul desbaterilor?

Situația lui Bob era foarte rea, căci toate indiciile erau împotriva lui.

Ce rezultat vor avea desbaterile?

Nu se putea întâmpla oare ca situația să se schimbe peste noapte?

Va avea dreptate tatăl ei și nu va cădea ea însăși în groapa pe care o săpase pentru Bob Wilkens?

Harriett se strădui să alunge această teamă, dar pe măsură ce se apropia ziua desbaterilor procesului, tânăra femeie devenea tot mai nervoasă și teama creștea că adevărul va ieși biruitor.

274. — Sărmana Lolo...

Ca un nor greu și amenințător apăsa teama pentru viața tinerei dansatoare asupra tuturor care locuiau în casa Feliciei.

Medicul spusese că numai o minune o mai putea salva.

Toți își dădură seama că aceasta nu era decât o mângâiere foarte slabă, menită să ascundă grozavul adevăr.

Felicia era desnădăjduită.

— Toată vina e numai a mea, zise ea plângând. Dacă va muri Lolo, atunci eu voiu fi ucigașa ei.

Făcându-și aceste mustrări, ea se lipi strâns de mama ei și o rugă cu voce jalnică:

— Ajută-mă, mamă, dă-mi un sfat ce să fac. Trebue s'o salvăm pe Lolo. N'aș mai putea îndura viața, dacă sufletul îmi va fi împovărat cu o vină atât de grozavă.

Spre a o mângâia, Dolores îi zise ștergându-i ochii plini de lacrimi.

— Liniștește-te, scumpa mea copilă, căci n'ai nicio vină. Camerista care a fost de față când s'a întâmplat nenorocirea a și spus tuturor că nimeni nu poate fi făcut răspunzător de această nenorocire.

— Ar fi trebuit să fiu cu mai multă băgare de seamă și atunci nu m'aș fi apropiat de lampa de spirt și kimono-ul meu n'ar fi luat foc.

— Asta se putea întâmpla oricui, urmă Dolores. Greșeala mare e a administrației, care a pus la dispoziție numai lămpi cu spirt. Din pricina aceasta s'au mai întâmplat și altă dată multe nenorociri.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să ne gândim la primejdie, se tângui Felicia.

— Ar fi fost de datoria garderobierului să vă atragă atenția și afară de asta lampa n'ar fi trebuit pusă atât de aproape de tine. In tot cazul poți fi încredințată că nimeni nu-ți va aduce vreo vină, dragă Felicia.

Fata se uită cu îndoială la mama ei.

— Crezi într'adevăr că nu?

Dolores dădu din cap cu însuflețire.

— Intreabă pe Mihail sau pe Karin Ryström, întreabă pe Breward, Cornell, Crolan, sau pe cine vrei. Toți sunt adânc mâhniți de nenorocirea care a lovit-o pe sărmana Lolo, dar nimeni nu va spune că tu ești vinovată. Totul n'a fost decât o urmare a neorânduielii care domnește pretutindeni în clădirile provizorii, din pricina cutremurului. Să mulțumim lui Dumnezeu că focul n'a luat proporții mai mari și n'a costat mai multe vieți. Nici nu ne putem închipui ce s'ar fi întâmplat, dacă focul n'ar fi fost stins îndată.

Chinuită de grijă, Felicia se uită spre patul în care zăcea Lolo, gemând de durere.

— Sărmana Lolo va plăti scump că m'a salvat pe mine. Dacă n'ar fi avut prezența de

spirit să sară și să stingă flăcările care mă cuprinseseră și ar fi fugit așa cum a făcut camerista, atunci aș zăcea eu acum pe patul de suferință în locul ei.

Dolores o strânse la piept și murmură:

— Mulțumesc Cerului că ai fost salvată, iubita mea copilă.

— Da, mamă, trebue să fim recunoscătoare Atotputernicului și de aceea să ne străduim din răsputeri, să o salvăm și pe Lolo.



Dolores dădu din cap.

— Voiu face tot ce-mi va fi cu putință spre a alina chinurile și durerile sărmanei femei și nu mă voiu da înapoi de la nicio jertfă spre a o salva.

Strâns îmbrățișate, se apropiară de patul bolnavei și se uitară lung la dânsa.

Nenorocita Lolo nu mai era de recunoscut. Capul îi era învăluit în bandaje mari, care nu lăsau să se vadă decât ochii și gura. Deasemeni brățele și mâinile erau bandajate.

Lolo ținea ochii închiși și numai din când în când ieșea un geamăt de pe buzele ei.

Cuprinsă de milă, Felicia îi mângâiă brațele bandajate și zise suspinând:

— Scumpa, sărmana mea Lolo, dacă aș putea să iau asupra mea o parte din durerile tale!

Insă bolnava nu deschise ochii și nici nu auzise cuvintele Feliciei, așa că sora de caritate zise încet:

— Durerile au făcut ca sărmana femeie să-și piardă cunoștința. Va dura cam mult până când își va reveni în simțiri.

— Poate e mai bine pentru dânsa să rămâie în starea aceasta, decât să fie trează și să îndure durerile grozave, zise Dolores.

Sora dădu tristă din cap.

— Ne așteptăm ca în noaptea aceasta să aibă temperatura ridicată și atunci durerile vor fi îngrozitoare, așa că leșinul ei va fi o adevărată binefacere și nici n'aș vrea s'o deștept.

Felicia luă mâinile surorii de caritate și zise cu glas rugător:

— Te rog n'o deștepta pe biata Lolo și fă tot ce e cu putință, spre a-i alina durerile.

— S'au întrebuințat până acum toate mijloacele pe care le-am avut la dispoziție, dragă domnișoară. Fii liniștită, căci bolnava se află în cea mai bună îngrijire. Dacă va putea fi salvată, asta o știe însă numai Dumnezeu.

— Imi dai voie să rămân aici și să veghiez cu dumneata, dragă soră? o întrebă Felicia.

— Nu, căci tu trebue să te odihnești, copila mea, răspunse Dolores, lasă-mă pe mine să veghiez împreună cu sora.

Felicia clătină capul, în semn de împotrivire.

— Trebue să rămân aici, mamă, căci tot n'aș găsi liniște în îngrijorarea mare care mă chinuiește.

In clipa aceea gemetele rănitei deveniră mai slabe și cu voce stinsă, pronunță un nume:

— G ston!...

Felicia, Dolores și sora de caritate tresăriră și își îndreptară toată atenția asupra bolnavei.

Mâinele sărmanei femei pipăiau plapoma ca și când ar fi căutat ceva și după o tăcere scurtă, urmă cu glas tremurător:

— Trebue să vorbesc cu tine, Gaston!... Am atâtea pe suflet și nu mai știu ce să fac...

Felicia și Dolores se uitară buimăcite una la alta.

— De cine vorbește oare? întrebă Dolores încet.

Felicia ridică din umeri.

— Nu știu...

Vocea slabă a bolnavei se auzi din nou:

— Gaston, nu mă auzi?... Unde ești?... Trebue să vii... de data asta trebue să vii... Poate e pentru ultima oară...

— Are un amant? întrebă Dolores.

— Nu mi-a spus nimic, mamă, dar am avut întotdeauna impresia că are o povară grea pe suflet.

— Gaston... murmură iar Lolo și neliniștea ei crescu... S'a întâmplat ceva îngrozitor!... Trebue să-ți spun tot!

— Are febră puternică, zise sora de caritate, care se aplecase asupra bolnavei.

— E semn rău? întrebă Felicia cu voce tristă și chinuită.

— Din nefericire da.

— Și nu există niciun mijloc spre a-i potoli febra?

— O putem alina numai, răspunse sora și începu să umple o pungă cu ghiață.

Bolnava urmă însă să vorbească cu voce jalnică:

— Gaston, unde ești?... Nu mă auzi?... Trebue să vii la mine.

Dolores o trase pe Felicia la o parte și îi zise în șoaptă:

— Să facem tot ce vom putea spre a afla cine este acest Gaston pe care îl cheamă. Trebue să-l găsim neapărat!

— Dar pe ce cale, mamă? întrebă Felicia. Pe Lolo n'o poți întreba, căci nu e în stare să-ți răspundă.

— Trebue să căutăm în geamantanul ei, poate vom găsi ceva care ne va da putința să aflăm cine este.

— Ar fi o indiscreție mare, mamă, pe care n'aș vrea s'o fac.

— Nici mie nu-mi place să mă amestec în secretele altora, dragă Felicio, dar cred că sărmanei Lolo îi vom face un serviciu, dacă îl vom anunța pe bărbatul pe care pare să-l iubească atât de mult, căci altfel nu l-ar chema mereu.

— Gaston vino... șezi lângă mine... trebue să-ți vorbesc... strigă din nou bolnava, devenind și mai neliniștită.

La auzul acestor cuvinte, Felicia zise mamei ei:

— Ai dreptate, mamă, să încercăm să aflăm numele întreg și adresa acestui bărbat, spre a-l putea înștiința de nenorocirea care i s'a întâmplat prietenei lui.

Trecură în odaia de alături unde locuise Lolo de la venirea ei la Hollywood și deschiseră unul din geamantanele ei.

Abia ridicase capacul, când Felicia scoase un strigăt de uimire, așa că Dolores o întrebă:

— Ce-ai găsit, copila mea?

Felicia îi întinse o fotografie și zise:

— Asta nu e Lolo?

Dolores luă fotografia din mâna Feliciei și când își aruncă privirea asupra ei, scoase și dânsa un strigăt de mare uimire.

— Nu e așa că e Lolo? întrebă Felicia încă odată. Dar ce înseamnă asta? Are un copil în brațe și altul stă lângă dânsa.

Dolores clătină nedumerită capul.

— Nici eu nu înțeleg, zise ea. Să aibă oare Lolo copii?

Felicia ridică din umeri.

— Mie nu mi-a spus niciun cuvânt despre ei.

— Poate a vrut să-ți povestească, dar apoi a tăcut, văzând ce chinuri înduri din pricina lui Bob Wilkens.

Gânditoare, Felicia rămase cu privirea atintită în gol.

— Dacă e așa cum spui, atunci aș înțelege multe din atitudinea pe care a avut-o Lolo în timpul din urmă. Mi s'a părut foarte schimbată de când am cunoscut-o la pension. Doamne, dacă în ultimele zile nu m'aș fi gândit atât de mult la mine și la necazurile mele și dacă m'aș fi ocupat mai mult de dânsa! Poate și ea, sărmana, îndură aceleași chinuri ca și mine.

— Nu trebue să-ți faci mustrări, căci ai făcut tot ce ai putut pentru Lolo.

Felicia avu un gest obosit, apoi își îndreptă iar privirea spre geamantan.

— Iată încă o fotografie, zise ea, apoi se aplecă repede și o luă în mână.

Dolores se apropiă de dânsa și amândouă se uitară la fotografia care înfățișa pe Gaston de Moulinet.

— Să fie oare prietenul ei? întrebă Felicia.

Apoi întoarse fotografia și pe dosul ei găsi scrise următoarele cuvinte: „Scumpei și micuței mele Lolo, cu dragoste nestrămutată. Gaston."

Felicia se uită la mama ei și zise încet:

— Va să zică tot are pe cineva.

— E și prea frumoasă, ca să nu fi găsit un bărbat care s'o iubească.

— Cine să fie oare?

— Această fotografie a fost făcută la New-York, zise Dolores, arătând în josul cartonului firma unui fotograf cunoscut din metropola americană.

— Să fi venit Lolo încoace din pricina acestui bărbat?

— Poate.

— Păcat că n'a scris numele său întreg pe fotografie.

— L-am putea înștiința repede de nenorocirea grozavă care a lovit-o pe Lolo.

— Ai dreptate. Să căutăm mai departe; poate vom găsi și scrisori.

— E neplăcut să pătrunzi în tainele de dragoste ale altora, dar împrejurările sunt de așa fel, încât nu ne rămâne altă cale.

Din camera unde se afla bolnava, se auzi iar glasul acesteia, care își striga iubitul, așa că Felicia stărui:

— Trebue să facem tot ce ne va sta în putință spre a afla adresa acestui om. Poate, dacă se vor revedea, se va întâmpla minunea care ar putea salva pe sărmana Lolo.

Dar toată căutarea lor rămase zadarnică, căci nu găsiră nicio scrisoare din care s'ar fi putut vedea legătura care există între frumoasa dansatoare și acel bărbat.

Intristate se întoarseră la capătâiul bolnavei, unde sora de caritate le zise, cu îngrijorare:

— Dorul de iubitul ei îi sfâșie inima. Il cheamă neîncetat și afară de asta, trebue să aibă ceva pe suflet, vreo povoară grea, căci pare să fie grozav de turburată.

Felicia se aplecă asupra bolnavei și murmură tristă:

— Sărmană, sărmană Lolo!

Dar bolnava n'o auzi și părea că nici nu bănuiește că Felicia era lângă dânsa. Cu ochii măriți de groază și durere, privea în gol și din când în când pronunța cuvinte întretăiate.

— Nu mai pot să îndur chinul... trebue să vorbesc... Felicia trebue să afle tot adevărul...

Felicia se uită lung la mama ei.

— Auzi, mamă, a vrut să mi se destăinuiască.

— Poate va vorbi acum, o mângâiă Dolores. Mulți și-au ușurat inima în aiurelile frigurilor.

Felicia trase un scaun lângă pat și luă loc.

— In orice caz nu mă voiu depărta nicio clipă de lângă ea. Simt că are nevoie de mine.

Sora de caritate, care auzise aceste cuvinte, dădu din cap și spuse:

— Și eu sunt de părere că ar fi bine să rămâi mereu în apropierea ei, domnișoară. Poate își va reveni în simțiri, și vederea dumitale ar putea avea o înrâurire binefăcătoare asupra stării sale.

— Atunci rămân aici, zise Felicia cu hotărîre. Nu mă voiu depărta nicio clipă. E singurul lucru pe care îl mai pot face pentru sărmana mea Lolo.

In dragostea ei de mamă, Dolores vru să se împotrivească, pentru a o cruța pe Felicia de un nou zdruncin sufletesc, căci și asupra sărmanei sale copile se abătuseră destule vijelii și avea mare nevoie de liniște.

Se părea însă că destinul hotărîse altfel și că Felicia trebuia să bea până la fund cupa amarului.

In clipa când Dolores vru să protesteze împotriva hotărîrei Feliciei, bolnava zise cu voce limpede:

— Felicio, ascultă-mă... Vreau să-ți spun tot... să-ți mărturisesc toată vina mea. Orice s'ar întâmpla... mă vei ierta sau mă vei blestema... nu mai vreau să ascund taina care îmi apasă sufletul ca o povară pe care n'o mai pot duce.

La auzul acestor cuvinte, Dolores își dădu seamă că orice stăruință din partea ei ar fi zadarnică și că nu va putea îndepărta pe Felicia de la patul prietenei sale.

O mai auzi pe aceasta spunând cu voce rugătoare:

— Vorbește, draga mea Lolo, te ascult. Spune-mi tot ce ai pe inimă.

Bolnava țipă iar îndurerată:

— Gaston!... Vino!... Nu mă părăsi, ajută-mă!...

Desnădăjduită, Felicia se întoarse spre mama ei, care stătea rezemată de ușă, adânc mișcată de strigătul disperat al rănitei.

— Ce să fac, mamă?

— Nu știu nici eu, copila mea.

— Trebue să ai răbdare și să aștepți, domnișoară, se amestecă sora de caritate în vorbă.

— De am putea cel puțin găsi pe acest Gaston și să-l aducem aici! zise Felicia plângând.

Dolores îi răspunse:

— Voiu vorbi cu Mihail, poate știe el să ne dea un sfat bun. La urma urmei am putea scrie unchiului Axel, să se informeze la fotograful din New-York.

— Ai dreptate, mamă. Să facem tot ce ne va sta în putință spre a îndeplini dorința sărmanei mele Lolo.

Dolores dădu din cap în semn de încuviințare și părăsi odaia.

Pe când sora de caritate schimbă punga cu ghiață, Felicia rămase nemișcată lângă pat și cu privirea ațintită asupra bolnavei.

Ce taină ascundea oare sărmana, în sufletul ei îndurerat?

Prin ce încercări grozave trecuse?

Lolo începu iar să aiureze, cu voce desnădăjduită:

— Sunt vinovată... da, sunt vinovată!... Acum îmi primesc pedeapsa!... Doamne, cât arde de tare... ce dureri îngrozitoare!.... Dumnezeule Sfinte, ia-mă la Tine... numai așa voiu scăpa de toate chinurile!

Nici Felicia, nici sora de caritate nu fură în stare să spună un singur cuvânt, căci vaietele bolnavei le sfâșiau inima.

După ce sora îi puse o nouă pungă cu ghiață, bolnava se mai liniști. Ea închise ochii și gemetele se mai potoliră.

Trecură minute.... un sfert... o jumătate de oră și când nu se mai auzi nimic, sora de caritate spuse Feliciei, în șoaptă:

— Doarme.

Felicia dădu din cap.

— Slavă Domnului că s'a liniștit puțin.

— Da, slavă Domnului, zise și sora. Poate dormind va aduna destulă putere pentru a fi în stare să îndure durerile îngrozitoare pe care i le-au pricinuit arsurile.

Felicia își împreună mâinile și se rugă:

— Dumnezeule din ceruri, îndură-te de ea și dă-i putere.

— Nu vrei să te odihnești și dumneata puțin, domnișoară? o întrebă sora de caritate.

Felicia făcu un gest de împotrivire.

— Nu, nu pot să dorm, căci sufletul mi-e prea turburat.

— Dar ai avea și dumneata mare nevoie de liniște.

Felicia avu un zâmbet obosit.

— Când Lolo se va face mai bine, voiu avea timp destul să mă odihnesc.

Sora de caritate nu mai spuse nimic, se așeză lângă patul bolnavei și deschise un ziar pe care îl răsfoi ca să-i mai treacă timpul.

Și Felicia luă un ziar, în dorința de a-și mai alunga gândurile triste și a nu mai fi nevoită să-și frământe creierul cu întâmplările din ziua aceea și cu vorbele pe care le spusese Lolo în aiureala ei.

Dar abia aruncă o privire în ziar, și ochii i se întunecară, inima i se încleștă de durere când citi cu slove mari:

„Au început desbaterile în procesul lui Bob Wilkens, fiul lui Frank Wilkens, regele automobilelor".

Va să zică lucrurile ajunseseră atât de departe...

Acum avea să se hotărască soarta lui Bob.

Ce sentință vor da oare judecătorii?

Deodată Felicia își aminti de scrisoarea pe care o primise din partea unchiului ei și după care situația lui Bob Wilkens era foarte rea.

Doamne Dumnezeule, de i-ar putea da un ajutor!

Dar amândouă mâinile îi erau legate.

Scoțând un suspin adânc, puse ziarul la o parte, căci ochii i se umeziseră de lacrimi și nu mai era în stare să citească.

Toate gândurile ei zburară iar la Bob Wilkens, pe aripile dragostei ei nemărginite, și dorul de dânsul o cuprinse mai puternic ca niciodată.

De ar putea fi aproape de dânsul, să-i spună cât de mult îl iubește, că e a lui cu trup și suflet!

Dar era departe de el, atât de departe încât oricât de tare i-ar fi strigat dragostea ei, Bob nu putea s'o audă.

Pe când Bob trecea prin cele mai grele clipe din viața lui, ea era nevoită să rămâie la Hollywood, să îndure noui chinuri, să tremure pentru viața unei ființe omenești, care se jertfise pentru a o scăpa pe a ei.

Cum se vor sfârși oare toate?

Îi trebui mult timp până când se reculese îndeajuns, spre a putea citi darea de seamă din ziar asupra desbaterilor preliminare ale procesului lui Bob Wilkens.

Ceea ce citi o întristă și mai mult, căci ziarele nu făceau decât să întărească ceea ce îi scrisese unchiul ei.

Indiciile împotriva lui Bob erau atât de grave, încât și massele mari ale publicului îl credeau vinovat.

Nu mai era nicio nădejde că judecătorii se vor îndura. Singura speranță o mai avea în renumitul avocat Peggins, poate că acesta va reuși să-l scape, așa cum mai scăpase și pe alți acuzați.

Felicia se agăță și ea de această speranță slabă, ca să poată îndura vijelia pe care o aștepta.

275. — In fața judecătorilor.

Judecătorul de instrucție socoti dovezile de vinovăție împotriva lui Bob Wilkens ca îndestulătoare și înaintă afacerea Parchetului, cu scopul ca acesta să ceară deschiderea acțiunii publice.

Formalitățile fură îndeplinite repede și se fixase primul termen al procesului.

Așa dar, Bob Wilkens avea să apară ca ucigaș în fața judecătorilor!

Pentru întreg New-York-ul fu o senzație cum nu mai avusese de multă vreme.

In coloane lungi, ziarele publicară toate amănuntele menite să înjosească pe acuzat în ochii marelui public.

Aceasta se întâmpla în toate cazurile asemănătoare și în astfel de împrejurări ziarele de scandal aruncă atâta noroiu chiar asupra celui mai nevinovat, încât nici apele celui mai mare râu de pe lume nu l-ar mai putea spăla.

Cu alte cuvinte, Bob Wilkens fu arătat ca cel mai fioros criminal, ca cel mai rău om, pe când soția lui fu compătimită ca o martiră.

„Tânăra căsnicie era nefericită fiindcă"... Așa începeau articolele, apoi venea o înșiruire de amănunte, care de care mai grozave, de faptele cele mai mârșave de care se poate face vinovat un om.

„Că acuzatul e un om brutal, cu patimi neînfrânate, dovedește îndeajuns fapta lui îngrozitoare", scria alt ziar.

Publicul urmărea cu încordare toate aceste articole, sorbea fiecare cuvânt, chiar dacă nu era altceva decât o minciună sfruntată și abia aștepta să înceapă mai repede judecarea acestui monstru.

In sfârșit sosi și ziua primelor desbateri și publicul se năpusti cu o adevărată furie spre a obține bilete de intrare. Dar pentru toată lumea nu era loc în sala cea mare a curții cu juri, iar bilete de intrare nu obțineau decât acei cari făceau parte din lumea mare și aveau legături cu persoane influiente din ministerul de justiție.

Câteva ceasuri înainte de începerea procesului, o mare mulțime de oameni se adunase în fața tribunalului și poliția avu mult de lucru spre a opri acest potop de lume să nu ia impunătoarea clădire cu asalt.

Apoi veniră acei cari aveau bilete de intrare.

Sosiră în automobile luxoase și în toalete elegante, ca la o serbare frumoasă, unde doamnele aveau să se întreacă una pe alta prin bogăția și gustul cu care erau lucrate rochiile lor.

Tribunele se umplură repede.

Se începură conversații în gura mare, care toate se învârteau în jurul lui Bob Wilkens și a soției sale.

Veniseră și Ethel Drof, actuală doamnă de Moulinet, cu soțul și tatăl ei. Se știa că era prietenă cu Hariett și toți o asaltară cu nenumărate întrebări.

Ethel nu era deloc dispusă să dea deslușiri și se învălui în cea mai adâncă tăcere.

De altminteri și tatăl ei o sfătuise să tacă, spunându-i:

— Să nu vorbești nimic, căci dacă vei spune ceva împotriva lui Bob Wilkens, vei putea fi bănuită că tu însăți ai ceva împotriva lui sau că te bucuri pentru mine că am scăpat de un concurent primejdios.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

ANUL IV No. 100
21 IV 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/23-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI



Un zâmbet lumină chipul muribundei, când preotul își făcu apariția la căpătâiul ei (pag. 799).

Larma se potoli pentru câteva clipe, când apărură în sală Hariett și președintele Crosham, cari fuseseră chemați ca martori.

Privirile tuturor se îndreptară spre ei și toți începură să șoptească.

— Cât se ține de mândră!

— Da, se arată demnă.

— Dar are o înfățișare tristă și abătută.

— E de mirare?! Eu în locul ei aș fi înebunit, dacă aș fi aflat că soțul meu a împușcat pe cineva.

După ce Hariett și tatăl ei fuseseră priviți îndeajuns, curiozitatea se mai potoli și atenția fu îndreptată asupra altei persoane.

Avocatul apărării intrase în sală și se duse la locul său.

Numele lui trecu din gură în gură.

— Peggings!

— Vom auzi o pledoarie frumoasă și interesantă!

— Se va lupta ca un leu pentru a-și salva clientul!

Toți cari veniseră se așteptau să se distreze bine la acest proces. Acuzatul le era indiferent și nimănui nu îi era milă de el. Pentru toți era cam ceea ce este animalul la luptele de tauri, pe care toreadorii îl hărțuiesc întâi bine, spre a-l omorî apoi.

Curtea, procurorul, jurații apărură și se așezară la locurile lor cu o atitudine solemnă.

La tribune se făcu o mare mişcare.

Acum avea să apară şi acuzatul!

Mulţimea deveni încordată, binoclurile fură duse la ochi, căci fiecare dorea să-l vadă cât mai bine.

Uşile sălii fură închise, se făcu tăcere adâncă şi în sfârşit se deschise o uşă lăturalnică, prin care apăru Bob Wilkens însoţit de doi gardieni.

Cu capul sus şi paşi siguri se duse la banca acuzaţilor.

Era palid, dar faţa îi era liniştită şi nu trăda nici cea mai mică turburare sufletească.

Ajungând lângă banca acuzaţilor, se întoarse spre apărătorul său şi cu un zâmbet uşor, îi întinse mâna.

Cei din tribune rămaseră dezamăgiţi.

Toţi se aşteptaseră să vadă un om abătut, un criminal pocăit şi în schimb apăruse ca un om pe care întreg procesul nu-l interesa câtuşi de puţin.

Putea un vinovat să aibă o asemenea atitudine?

Era aproape cu neputinţă!

Chiar dacă ar fi fost aşa, ar trebui să fie un om cu sufletul negru, un ticălos pe care nimic nu-l impresiona, o adevărată fiară. Cel mai mare interes în dovediră femeile şi cele mai multe îşi mărturisiră că tânărul acela de pe banca acuzaţilor le plăcea foarte mult.

O puteau înţelege prea bine pe Hariett Crosham, care ar fi putut avea orice alt bărbat, că se îndrăgostise tocmai de acesta şi se căsătorise cu dânsul.

Tăcerea care se făcuse, fu iar întreruptă de un schimb violent de păreri.

Deodată preşedintele curţii se ridică în picioare şi anunţă deschiderea şedinţei; într'o clipă se făcu iar tăcere.

După o pauză scurtă, preşedintele se adresă lui Bob Wilkens:

— Acuzat, spune-ţi numele, etatea şi ocupaţia.

Bob se ridică şi zise cu voce limpede şi răsunătoare:

— Mă numesc Beniamin Frank Robert Wilkens, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, căsătorit cu Hariett Crosham şi port titlul de doctor inginer pe care l-am obţinut la o şcoală politehnică din Franţa.

Grefierul compară spusele lui cu acele din acte şi zise:

— Datele sunt exacte.

Bob vorbise desluşit şi calm şi vocea lui nu şovăise o clipă.

El luă iar loc şi preşedintele dădu cuvântul procurorului, spre a citi actul de acuzare.

Procurorul îşi făcu datoria cu multă îngâmfare, înşiră toate indiciile, ceea ce nici n'ar fi fost încă nevoie, aşa că avocatul Peggings îi curmă vorba:

— Domnule procuror, cum văd, îţi cheltuieşti forţele înainte de luptă. Mai opreşte-te, căci n'am ajuns încă atât de departe. Economiseşte-ţi puterile pentru pledoaria dumitale.

Cuvintele acestea fură spuse cu atâta ironie, încât preşedintele îl chemă pe Peggings la ordine. Procurorul însă se răsgândi, îşi scurtă cuvântarea şi lăsă restul în seama curţii, care începu să discute dovezile de vinovăţie.

Preşedintele dădu lămuriri:

— După ce instrucţia a descoperit dovezi netăgăduite din care rezultă limpede că acuzatul Robert Wilkens este ucigaşul contelui François de Gerbeville...

— Domnule preşedinte!... strigă avocatul Peggings sărind în picioare.

Preşedintele făcu un gest sever de protestare şi zise scurt:

— Acum vorbesc eu!

— Dar vorbeşti greşit!... Nu e locul să spui ceea ce a dovedit instrucţia. Deocamdată trebue cercetat, dacă acuzatul este într'adevăr vinovat sau nu. Dumneata însă ici aceasta ca un fapt de netăgăduit, ca şi când s'ar fi dovedit cu hotărîre. Consider aceasta ca o încercare de influenţare a juraţilor şi protestez energic.

— Ai cumva de gând să-mi faci observaţii şi să mă înveţi ce am de făcut?

— Da, şi o fac cu deplină dreptate şi din datoria pe care o am de a-mi apăra clientul de orice abuzuri ale justiţiei. Dacă vei respinge protestul meu şi nu vei ţine seamă de el, atunci....

— Il resping!

— Atunci ridic şi eu bănuiala de suspiciune împotriva dumitale! Ai fost influienţat ceea ce nu e de demnitatea unui judecător integru.

Aceasta fu prima ciocnire.

După ordinea procesului, curtea urma să se retragă pentru a delibera, ceea ce şi făcu

Bob se aplecă spre Peggings.

— Puteai să-l lași să-și continue cuvântarea, căci n'ar fi putut spune decât prostii.

— Nici prin gând nu-mi trece să-l cruț. Lasă că îi voiu arăta eu colții.

Bob Wilkens zâmbi când văzu iritarea apărătorului său și zise:

— Ai mult temperament.

— Fără temperament n'aș putea face nimic în fața judecății. Trebue să le arăți acestor domni că nu ți-e teamă de ei, căci altfel îți vin cu lucruri de necrezut și întorc și sucesc dreptatea într'un chip cu adevărat revoltător. Nu uita că e în joc capul dumitale, pe care nu-l voiu putea salva decât dacă voiu lupta cu toate mijloacele.

Curtea se întoarse în sală și președintele anunță hotărîrea ei.

— Cererea apărării a fost respinsă în unanimitate ca netondată. Redeschid deci ședința și se va urma cu cercetarea dovezilor... Acuzat, tăgăduiești de a fi făptuit crima?

— Da, tăgăduiesc cu toată puterea.

— Ce legături ai avut cu cel împușcat?

— Niciuna.

— Dar venea în casa dumitale?

— Nu la mine, ci la soția mea.

— Căsnicia dumitale n'a fost fericită?

— Această întrebare mi-a pus-o de mai multe ori și judecătorul de instrucție și am refuzat să răspund, ceea ce fac și acum, căci nu vreau ca oameni străini să se amestece în treburile mele personale.

— Dar trebue să lămurim această întrebare, fiind în strânsă legătură cu crima. Cercetările noastre au dovedit că prin gelozia dumitale ai făcut o viață nesuferită soției dumitale.

— Gelozie?...

Bob Wilkens zâmbi. Dacă acești judecători ar ști cât de puțină gelozie simțea, cât de puțin se sinchisea de Hariett.

Ar fi putut să spună care erau raporturile între el și soția lui, dar nu vru s'o facă pentru Hariett, închipuindu-și cât de neplăcut i-ar fi, dacă marele public ar afla că se căsătorise cu dânsa numai din milă.

De fapt n'ar merita o asemenea cruțare, dar Bob Wilkens avea un suflet prea nobil, spre a gândi altfel și a o pune într'o situație atât de neplăcută.

Fără să vrea, își aruncă privirea spre banca martorilor și văzu că Hariett abia mai putea sta locului de turburare și neliniște.

Era ușor de înțeles că nu-i era plăcut să fie astfel ținta privirilor a mii de oameni, mai cu seamă într'o afacere ca aceasta.

Președintele continuă interogatoriul.

— Soția dumitale se simțea singură și părăsită, era nenorocită și în aceste împrejurări e explicabil că a căutat o apropiere în cercul cunoscuților ei.

— Mai cu seamă o apropiere de contele François de Gerbeville.

— Așa este și acuzatul s'a împotrivit...

Avocatul Peggings îi curmă iar vorba:

— Domnule președinte!...

— Domnule apărător, te rog să aștepți până când ți se va da cuvântul. Nu-ți îngădui să mă întrerupi.

Avocatul se supuse. Putea să aștepte, căci doar trebuia să i se dea prilejul, să trimită la țintă săgeata pe care o avea pregătită.

Adresându-se mai mult juraților decât acuzatului, președintele începu să descrie întâmplările, așa cum le combinaseră polițiștii și ca și procurorul, descrise pe acuzat în culorile cele mai negre, ca pe un răufăcător nelegiuit.

Nicio trăsătură de pe fața lui Bob Wilkens nu tresări. Se părea că nici nu aude cuvintele președintelui.

— Gelozia acuzatului era cu totul nemotivată, urmă acesta, căci soția lui îl iubea din toată inima și nici prin gând nu i-a trecut să-l înșele cu alt bărbat.

Peggings sări din nou în picioare.

— Domnule președinte, te rog să-mi dai cuvântul spre a lămuri acest punct pe care dumneata îl pui într'o lumină cu totul greșită.

După ordinea procesului, această cerere nu putea fi respinsă, așa că se dădu cuvântul avocatului.

Acesta respiră adânc ca și când ar fi vrut să-și adune puterile și începu să vorbească:

— Acuzarea învinuiește pe clientul meu că, din gelozie nemotivată, ar fi împușcat pe contele François de Gerbeville. Accentuiez cuvintele: „din gelozie nemotivată". Cu aceasta acuzarea vrea să spuie că doamna Wilkens n'a avut niciodată o purtare nedemnă de o femeie măritată și că clientul meu a fost gelos. Eu însă tăgăduiesc și spun că amândouă aceste susțineri nu sunt adevărate. Doamna Wilkens a avut cu

contele de Gerbeville o legătură de dragoste cum nici nu se putea mai strânsă.

La tribune se făcu o mare mișcare.

Hariett se roși ca focul, iar tatăl ei se îngălbeni.

— Cu ce vrei să dovedești această învinuire? întrebă președintele.

— Dovezile se află la dosar.

— Ce dovezi?

— Scrisorile pe care doamna Wilkens le-a scris contelui François de Gerbeville.

Președintele începu să răsfoiască dosarul.

— Intr'adevăr aici sunt câteva scrisori.

— Pe care ar fi trebuit să le citești, domnule președinte, și atunci n'ai fi făcut greșeala pe care ai făcut-o. descriind pe doamna Wilkens ca pe o mielușică nevinovată.

Președintele își mușcă buzele și tăcu, căci observația avocatului era îndreptățită.

Peggings urmă:

— Cer ca scrisorile să fie citite.

Această cerere trebuia satisfăcută și președintele despături prima scrisoare.

Se făcu tăcere atât de adâncă. încât s'ar fi auzit și bâzâitul unei muște și privirile tuturor se îndreptară spre Hariett, care stătea cu capul plecat.

Președintele ceti pe rând toate scrisorile și la fiecare cuvânt pe care îl spunea, Hariett tresărea îndurerată.

Ii era ca și când i se trăgeau palme, ca și când lumea întreagă ar vedea-o desvelită.

Toți o vor disprețui ca pe o femeie pierdută!

Cât de îngrozitor era acest chin! Doamne, de s'ar fi deschis pământul sub picioarele ei s'o înghită!

Bob Wilkens se aplecă spre Peggings și îi spuse în șoaptă:

— N'ar fi trebuit să faci asta, mister Peggings. Ai nimicit pentru totdeauna reputația soției mele.

— Puteam să mai iau în considerație această reputație? Am citit procesul verbal cu depoziția soției dumitale și ca ți-a adus cele mai grave învinuiri. In astfel de împrejurări nu cunosc milă și n'o voiu cruța.

Bob dădu numai din cap și ascultând mai departe ceea ce citea președintele, îi veni deodată gândul:

Aceste scrisori erau doar o dovadă de adulter și deci un motiv de divorț.

Inima începu să-i bată mai cu putere.

Poate acest proces îi va servi să scape de lanțul căsătoriei, să fie iar liber și să-și găsească în sfârșit fericirea pe care o dorea cu același foc ca și odinioară și pe care i-o va putea da numai unirea cu fata pe care o iubea atât de fierbinte, cu Felicia lui adorată.

Președintele fu deodată întrerupt în citirea scrisorilor, căci de la tribună se auziră strigăte de spaimă. Președintele Crosham se aplecă asupra fiicei sale, care leșinase.

— Apă! strigă el.

Un ușier luă sticla cu apă și paharul de pe masa judecătorilor și alergă spre el. Un medic care din întâmplare era și el în sală, îi dădu tinerei femei primele îngrijiri.

Toți erau foarte turburați, mai cu seamă femeile.

Dar tocmai acestea deși era vorba de o soră de'a lor, nu simțeau nici ca mai mică milă pentru Hariett, și simpatia lor se întoarse spre Bob Wilkens.

Sărmanul fusese înșelat de soția lui și cu arma în mână își apărase cinstea casei.

Și astfel acela pe care cu câteva clipe în urmă îl condamnau, devenise deodată un erou în ochii lor.

Hariett își reveni și cu glasul stins îl rugă pe tatăl ei:

— Să plecăm acasă, căci nu mai pot sta aici

Sprijinită de președintele Crosham și de medic, Hariett părăsi sala, dar chinul pe care îl îndură trecând prin fața numeroșilor spectatori nu se poate descrie în cuvinte.

Buna ei reputație era nimicită pentru totdeauna și societatea o va exclude din sânul ei, îi va arunca în față tot disprețul ei.

Izbucni într'un plâns sfâșietor și abia se mai putea ține pe picioare.

Iși primise pedeapsa pentru jocul primejdios pe care îl jucase.

Când se află în mașină alături de tatăl ei, acesta îi zise pe un ton mustrător:

— Hariett, cum ai putut face așa ceva? De azi înainte lumea ne va arăta cu degetul.

— Nu-mi mai face mustrări, tată. Sunt desnădăjduită și mi-e teamă că nu voiu putea supraviețui acestei rușini. Nici eu nu mai știu cum am putut face așa ceva. Ethel Drof e vi-

novată, ea mi-a prezentat pe contele de Gerbeville și...

Tatăl ei o întrerupse cu asprime:

— Să-ți fie rușine de a da acum vina asupra altuia.

— Dacă Bob nu m'ar fi...

— Vrei poate să spui că și el e vinovat de fapta ta?

— Da, căci nici nu mi-a fost soț, m'a neglijat, nici nu s'a sinchisit de mine și atunci...

Plângea atât de tare, încât nu mai putu urma. Săgeata pe care o aruncase mister Peggings o lovise drept în inimă.

Dar nu fusese singura, mai avea pregătite și altele.

După incidentul cu Hariett, desbaterile își urmară cursul și președintele înșiră toate indiciile, care aveau menirea să dovedească vina lui Bob Wilkens.

Avocatul nu avu nimic de zis, căci dovezile erau într'adevăr prea puternice, așa că ele puteau fi cel mult tăgăduite, însă nu răsturnate. Cercetarea dovezilor fu terminată chiar în prima ședință și după închiderea acesteia, toți cei de față, afară de avocatul Peggings, erau încredințați că într'adevăr Bob Wilkens împușcase pe contele Francois de Gerbeville.

276. — A doua zi.

Febra ardea cu putere în trupul sărmanei Lolo și temperatura crescu îngrijorător.

Patruzeci de grade... patruzeci și unul de grade... scria sora de caritate pe placa de la capul patului bolnavei.

Lolo aiura neîncetat, chema mereu pe Gaston, dar cuvintele ei erau fără niciun șir, așa că nu se putea înțelege nimic din ele și taina rămase învăluită în întuneric.

Noaptea veni din nou și Felicia nu se mișcase de la căpătâiul prietenei sale din copilărie.

Nervii îi erau atât de încordați, încât nu simțea nici cea mai mică oboseală.

Gândurile îi se învălmășeau în minte și nu era în stare să le deslușească.

Când erau la Lolo... când zburau iar la Bob Wilkens.

Dolores bănuia ce se petrecea în sufletul sărmanei sale copile și suferea împreună cu dânsa.

Dar nu era în stare să-i dea niciun ajutor.

Oricât de greu îi venea să rămâie în neactivitate în cursul acestor zile grele, totuși era nevoită să lase lucrurile în voia soartei.

Din când în când îi aducea Feliciei ceva de mâncare pentru ca aceasta să nu se prăbușească de slăbiciune. Acesta era singurul ajutor pe care i-l putea da.

Câte odată o mângâia pe față și o strângea la piept, pentru a-i dovedi cel puțin pe această cale dragostea ei nemărginită.



Și în ziua aceea Dolores rămase câtva timp lângă Felicia, la patul bolnavei. Lolo se mai liniștise și dormea.

Doctorul care venise să vadă ce face pacienta lui, se apropiă în vârful picioarelor.

Făcu un salut mut celor două femei, apoi se aplecă asupra bolnavei și o examină cât putu mai bine, fără s'o deștepte.

Felicia și Dolores îi urmăreau toate mișcările și văzură că fața lui devenise foarte gravă și plină de îngrijorare.

— Ce este, domnule doctor?... E mai rău? întrebă Felicia în șoaptă.

— Inima e foarte slabă, răspunse medicul. Nu știu dacă va mai trăi până dimineața.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Felicia. Va să zică toată speranța noastră a fost zadarnică.

— M'am așteptat de la început că îngrijirile pe care i le-am dat nu vor fi de nici un folos, urmă doctorul încet. Arsurile sunt îngrozitoare, rănile prea mari și adânci, așa că ar fi o adevărată binefacere pentru sărmana femeie dacă nu s'ar mai chinui mult.

— Dar e încă atât de tânără, domnule doctor, zise Felicia plângând.

— Cu atât mai mult ar suferi, dacă ar rămâne în viață și cu fața desfigurată.

In clipa aceea se auzi iar un geamăt dureros pe care îl scoase Lolo.

— Gaston!...

Doctorul se întoarse repede spre bolnavă și se aplecă asupra ei, dar aceasta se liniștise iar.

După o tăcere de câteva minute, medicul urmă:

— Trebue să fim cu mare băgare de seamă pentru ca sărmana să nu bănuiască cât de rea e starea ei.

— Mintea îi este întunecată de febră, domnule doctor, zise Dolores.

— Se poate întâmpla însă să-și vie în fire și să-și dea seama de tot ce se petrece în jurul ei. Sunt multe cazuri când aproape de sfârșit cunoștința revine, așa că cine nu știe aceasta, poate crede într'o îmbunătățire a stării bolnavului. In realitate o astfel de revenire nu e decât semnul cel mai sigur că moartea e foarte apropiată.

Felicia abia fu în stare să-și stăpânească un strigăt de durere.

Și Dolores era adânc mișcată.

Nu mai avură însă timp să mai spuie ceva, căci deodată se auzi iar vocea sărmanei Lolo:

— Va să zică sfârșitul mi-e apropiat, domnule doctor, întrebă ea, deschizând ochii și uitându-se cu o privire limpede în jurul ei, așa că Felicia și Dolores se dădură speriate înapoi.

Și doctorul tresări, foarte încurcat și timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare.

— Am auzit tot, urmă Lolo cu voce aproape stinsă, și e bine să știu că nu mai am mult de trăit. Chemați un preot și pe cineva de la tribunal, căci trebue să fac o mărturisire, să-mi descarc sufletul de o vină foarte grea, care îmi apasă inima. Vreau să mă spovedesc înainte de a mă duce în fața judecătorului ceresc.

Doctorul se întoarse repede spre ea, se uită în ochii ei spre a vedea dacă într'adevăr era cu mintea limpede, sau dacă nu cumva aiura din nou.

Dar Lolo stărui, nerăbdătoarre:

— Fă ce te-am rugat, domnule doctor, căci e nevoie să vorbesc înainte de a fi prea târziu. Trebue s'o ajut pe Felicia... căci.... eu sunt aceea care... am ucis pe... contele François de Gerbeville... Bob Wilkens este nevinovat!

Felicia sări în picioare și se uită înspăimântată la prietena ei.

Dolores se aplecă spre bolnavă și zise adânc turburată:

— Dumneata... dumneata ai ucis pe contele de Gerbevlle?!

— Da, eu l-am ucis, căci l-am urît din tot sufletul... Era cel mai mare dușman al meu... a răpit copiilor mei pe tatăl lor și mie soțul. Am venit în America pentru a face cea din urmă încercare de a-mi recuceri bărbatul. Dar totul a fost în zadar, căci trebue să mor, copiii vor rămâne orfani, deoarece Gaston s'a căsătorit cu altă femeie... Chemați un preot, vreau să-i mărturisesc tot, să nu ascund nimic... poate mi se va ierta păcatul pe care l-am făptuit. Bob Wilkens trebue să fie pus în libertate... cât mai repede... căci nu e vinovat!

Istovită de sforțarea pe care o făcuse pentru a vorbi, tăcu și închise ochii.

Felicia rămase ca împietrită.

Se sprijini de capul patului, vru să vorbească, să întrebe, dar nu fu în stare să spuie niciun singur cuvânt.

Gândurile i se învălmășiră în creier.

Dolores și doctorul ieșiră repede, pentru a trimite un servitor să cheme un preot și vreun om al legii.

Indată ce Mihail Barnabe află de cele întâmplate, zori pe Dolores cu întrebările, cerându-i amănunte.

Era și el cuprins de o mare turburare și nu-i venea să creadă ceea ce auzise, căci știrea se răspândise cu iuțeala fulgerului printre artiștii întreprinderii.

— Nu e numai un vis fantastic?... Lolo a ucis într'adevăr pe contele de Gerbeville?

Dolores dădu din cap.

— Ea însăși a mărturisit, Mihaile, deș nici mie nu-mi vine să cred că a fost în stare de o asemenea faptă. In orice caz, o vină grea ii apasă sufletul, căci după cum mi-a spus și Felicia, ea s'a schimbat mult și nu mai era așa cum o cunoscuse ca fată tânără.

Căpitanul Barnabe clătină neîncrezător capul și murmură:

— Nu înțeleg cum a putut fi atât timp cu noi, să vadă jalea și durerea Feliciei, îngrijorarea noastră și să tacă, știind totuși că printr'un singur cuvânt ar fi putut să ne liniștească pe toți. Nu pot înțelege asta și mi-e teamă...

Tăcu deodată și clătină iar capul.

Dolores îl privi speriată.

— De ce te-ai oprit Mihaile? Vorbește!

— Mi-a venit deodată un gând, dar ar fi curată nebunie să-l mai spun.

— Ba trebue să mi-l spui, Mihaile.

— Nu stărui, scumpa mea Dolores. E mai bine să nu știi nimic, căci te-ar chinui neliniștea și mai mult.

Fața frumoasei femei se întunecă.

— Mă neliniștește mai mult dacă îmi vei ascunde ceva.

— Ei bine, atunci ascultă, zise Barnabe. Bănuiesc că Lolo, știind că trebue să moară, va lua toată vina asupra ei, spre a o ajuta pe Felicia și a se arăta astfel recunoscătoare pentru dragostea cu care a fost primită de noi.

Dolores se uită buimăcită la soțul ei și zise înspăimântată:

— Dacă ar fi așa cum spui tu, Mihaile, Lolo ar face mai mult rău Feliciei decât ar ajuta-o, căci i-ar da iar speranță și ea va pune totul la cale să-l salveze pe Bob Wilkens. Dacă însă Lolo nu spune adevărul, atunci judecătorii vor descoperi repede că mărturisirea ei nu este decât o născocire și situația lui Bob ar deveni și mai rea.

Convorbirea lor fu întreruptă de un servitor care intră și anunță venirea unui preot și a unui avocat.

Dolores era atât de turburată în urma celor ce vorbise cu soțul ei, încât abia fu în stare să primească pe cei doi domni.

Mihail Barnabe le dădu lămuririle trebuincioase și îi duse în odaia bolnavei.

Putându-se ține cu anevoie pe picioare, cu pași grei, Dolores îi urmă.

In camera sărmanei Lolo domnea o tăcere adâncă.

Bolnava zăcea nemișcată, cu ochii închiși. Felicia, palidă ca moartea și cu nervii încordați, stătea lângă pat. Privirea ei era ațintită asupra bolnavei și nici nu ridică măcar capul când auzi ușa deschizându-se.

Lolo însă deschise ochii când auzi pași, iar când zări pe preot cu crucea în mână, un zâmbet blând îi lumină fața. (Vezi coperta).

După ce preotul o binecuvântă, trăsăturile bolnavei se destinseră și se părea că nu mai suferă dureri așa de mari.

Apoi începu să-și facă spovedania.

Sărmana femeie nu ascunse nimic; vorbi despre copilăria și tinerețea ei tristă, despre desamăgirile pe care le avusese la teatru, descrise în cuvinte mișcătoare începutul iubirii ei pentru Gaston de Moulinet, despre copiii ei și despre fericirea tainică a căsniciei sale. Dar pe când la început un zâmbet blând și dulce îi flutura pe buze, acum fața i se întunecă. In cuvinte pline de ură neîmpăcată vorbi despre Francois de Gerbeville, istorisi tot ce se întâmplase din ziua sosirei sale la New-York și cum survenise moartea contelui de Gerbeville.

Scoase un geamăt îndurerat, apoi încheiă:

— Bob Wilkens e nevinovat... eu am ucis pe contele de Gerbeville și cum este o dreptate pe pământ, trebue să-mi ispășesc fapta cu moartea...

Spovedania o turburase atât de mult încât începu să respire greu și căzu istovită în perne. Pe când toți acei care ascultaseră mișcătoarea mărturisire a acestei femei nefericite, erau încă sub înrâurirea celor auzite, un tremur străbătu trupul bolnavei, se întinse încă odată privirea ei se pierdu în depărtări necunoscute și un strigăt plin de dor îi ieși de pe buze:

— Gaston, unde ești?

Dar strigătul acesta se prefăcu într'un horcăit îngrozitor... apoi o ultimă tresărire și... Lolo închise ochii pentru vecie.

Izbucnind în plâns, Felicia se aruncă peste trupul prietenei sale, îi cuprinse mâinile într'ale ei și zise:

— N'am vrut asta!... Cu prețul acesta n'am vrut să răscumperi libertatea lui Bob!

Lolo însă nu mai auzi aceste cuvinte, căci chinurile ei pe acest pământ luaseră sfârșit, sufletul ei trecuse în lumea păcii eterne. Fe-

licia nu-şi mai dădu seama de ce se petrece în jurul ei, nu văzu cum preotul o binecuvântă pe moartă şi apoi părăsi odaia, nu observă cum căpitanul Barnabe duse pe avocat în camera alăturată, nu simţi nici atingerea mâinii mamei sale, care îi mângâia cu dragoste părul.

Durerea o împietrise şi zdruncinul sufletesc pe care i-l pricinuise moartea prietenii sale fu atât de mare, încât îi trebui mult timp până când fu în stare să se liniştească.

Când sora de caritate închise ochii moartei şi împreună mâinile pentru rugăciune, Felicia tresări ca deşteptată dintr'un vis urât.

Dolores o strânse la pieptul ei şi îi zise:

— Sărmana mea copilă, a trebuit să înduri şi asta!

Felicia îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Mamă, spune-mi dacă tot ce s'a petrecut în jurul meu este adevărat! A mărturisit într'adevăr Lolo că ea a ucis pe contele de Gerbeville?... Ea a făptuit grozava crimă?

— Ea şi-a mărturisit vina, Felicio, răspunse Dolores încet.

— Aşa dar, îl voiu putea salva pe Bob?

— Da, copila mea.

Felicia se ridică cu o mişcare repede şi pe faţa ei apăru o expresie de hotărîre nestrămutată.

— Trebue să plec imediat la New-York şi să aduc la cunoştinţa judecătorilor această mărturisire. Poate voiu mai ajunge la timp, înainte de a se pronunţa sentinţa.

Se mai întoarse odată spre moartă şi îi mângâiă mâinile.

— Dormi în pace, Lolo. Toată viaţa îţi voiu fi recunoscătoare că n'ai luat cu tine în mormânt această taină. Nu fii supărată pe mine că nu pot rămâne aici pentru a te duce până la lăcaşul de veci, dar trebue să plec la Bob, să-i duc cât mai repede ştirea despre salvarea lui.

Mai rămase câteva minute lângă patul moartei, apoi părăsi odaia, spre a face îndată pregătirile pentru plecarea la New-York.

277. — Osândit.

Era în dimineaţa ultimei zile a procesului când avea să se dea sentinţa împotriva lui Bob Wilkens.

Acesta şedea în celula lui, pe un scăunel, cu capul rezemat în mâini şi cu privirea pierdută în gol.

Astăzi se va hotărî soarta lui!

— Ce se va întâmpla? se întreba el neîncetat.

Îşi pusese toată nădejdea în apărătorul său. Poate Peggings va reuşi în ultimul moment să răstoarne toate indiciile împotriva lui şi să-i dovedească nevinovăţia!

Totuşi situaţia era atât de grea, dovezile atât de împovărătoare, încât Bob Wilkens pierdu speranţa de a fi achitat.

Mai era vreun ceas până la deschiderea şedinţei, când uşa celulei sale fu dată în lături şi avocatul Peggings intră.

Bob se ridică şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile în tăcere. Tânărul American îi oferi avocatului scaunul, iar el se aşeză pe marginea patului şi se uită întrebător la Peggings.

— Care va fi sentinţa, mister Peggings?

— Mi-e teamă de un sfârşit rău.

— Nu poţi să-mi dai nicio speranţă?

— Foarte slabă. Dovezile sunt atât de puternice, încât nu pot fi răsturnate.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2